

Tình Yêu Dững Cầm Của Quyên Tử

Contents

Tình Yêu Dững Cầm Của Quyên Tử	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	21
8. Chương 8	24
9. Chương 9	27
10. Chương 10	31
11. Chương 11	34
12. Chương 12	37
13. Chương 13	40
14. Chương 14	43
15. Chương 15	45
16. Chương 16	49
17. Chương 17	52
18. Chương 18	54
19. Chương 19	57
20. Chương 20	60
21. Chương 21	64
22. Chương 22	67
23. Chương 23	70
24. Chương 24	73
25. Chương 25	76
26. Chương 26	79
27. Chương 27	82
28. Chương 28	85
29. Chương 29	87
30. Chương 30	88
31. Chương 31	91
32. Chương 32	94
33. Chương 33	98
34. Chương 34	101
35. Chương 35: Chương 35(1)	104
36. Chương 36	107
37. Chương 37	111
38. Chương 38	114
39. Chương 39	117
40. Chương 40	120
41. Chương 41	124

42. Chương 42	126
43. Chương 43: Chương 43 (1)	129
44. Chương 44: Chương 44 (1)	131
45. Chương 45	132
46. Chương 46	136
47. Chương 47: Chương 47(1)	140
48. Chương 48	141
49. Chương 49: Chương 49 (1)	146
50. Chương 50	148
51. Chương 51	152
52. Chương 52: Ngoại Truyện: Hôn Lễ	157
53. Chương 53: Ngoại Truyện 2	159
54. Chương 54: Ngoại Truyện 3: Dự Mưu	161

Tình Yêu Dững Cầm Của Quyên Tử

Giới thiệu

Tình yêu của Quyên Tử cũng y như cuộc sống của cô, vô cùng dững cầm, trắc trở chầy xiết rồi ào ào

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-dung-cam-cua-quyen-tu>

1. Chương 1

“Em thích anh”

Dưới cái nắng tháng mười, một thiếu nữ trong bộ váy đỏ, sau gáy vung vẩy một bím tóc đuôi ngựa cột cao, tóc mái chỉnh tề che kín cái trán, chỉ lộ ra một đôi mắt sáng ngời, trong suốt khiến người ta không dám nhìn gần.

Đứng nơi đó như một ngọn lửa rực cháy, đẹp rạng rỡ. Trên gương mặt trẻ trung tràn đầy sắc thái mơ mộng, đẹp dễ.

Triệu Hành ngẩng đầu lên kinh ngạc, sau đó bật cười. Cô bé này xem như là học sinh của anh, chính xác mà nói thì không phải xem như, anh đến thực tập tại trường chuyên cấp 3, vì nơi đó dựng anh làm hiệu trưởng, trước khi ra nước ngoài, cũng không biết phải đi đâu, đành đến đây chờ đợi, dù sao ở đây có thư viện phong phú, mặc dù là trường cấp 3 nhưng tương đối nổi tiếng.

Cô gái lớn mặt đang thổ lộ trước mặt này là học sinh lớp mười, tên là Trần Quyên, là một cô bé xinh đẹp, thường cùng với một cô nhóc khác là Thời Tiêu, luôn dính với nhau, một bước không rời.

Triệu Hành nhớ tên hai cô bé này là bởi vì hoạt động đoàn với nhau, trong thời gian tựu trường có khá nhiều hoạt động mà anh lại thực tập ở đoàn ủy, hơn nữa hai cô nhóc này đứng bên cạnh nhau thật khó mà

không làm người ta chú ý, hoàn toàn ngược lại với ngoại hình.

Thời Tiêu xinh đẹp, Trần Quyên thì rạng rỡ, giống như tên của cô, nhớ Viên Hồng đã từng nói trong “Mãn tỉnh du ký”:

“Dãy núi được tắm qua tuyết, đẹp như chùi”

Sáng rực đẹp đẽ, trầm tĩnh như nước, bùng phát như lửa. Lúc ấy Triệu Hành còn cười nói:

“Cha mẹ em đặt tên hay thật, như thơ như hoa.”

Lúc đó cô nhóc này còn đứng dậy nói:

“Tên em chẳng liên quan gì đến mấy thứ này, bởi vì hai chị họ của em một người tên là Trần Quyên, một người là Trần Nhiên, ba em bảo, con gái yêu của ông nhất định phải mạnh hơn mấy cô chị nên gọi là Trần Quyên Nhiên.

Cả phòng học cười nghiêng ngả. Đây là lần đầu tiên Triệu Hành gặp cô, sau đó anh còn phát hiện, cô nhóc nữ sinh này, luôn dùng ánh mắt ngượng ngùng mà hừng hực lên lút nhìn mình, Triệu Hành cảm thấy thú vị, chỉ cười.

Trong mắt anh, cô đúng là một nữ sinh chưa lớn, lại trắng trợn thổ lộ trước mặt mọi người như vậy, Triệu Hành cũng cảm thấy có phần lúng túng, suy nghĩ một chút, thả sách xuống, đứng lên:

“Sao lại thích tôi, em thích tôi ở điểm gì, nếu em nói được lý do, tôi sẽ suy nghĩ.”

Cô nhóc sững sốt, đứng đần nửa ngày, suy nghĩ nát óc mà không nghĩ ra được lý do, chẳng lẽ nói bởi vì khuôn mặt phong độ trí thức của anh, vì sự u buồn lơ đãng qua những cái dơ chân nhấc tay của anh, hay vì vẻ đẹp trai, bản lĩnh vượt trội, những thứ này sao gọi là lý do được, chẳng phải con gái như thế quá hủ bại rồi.

Một lần cuối cùng là ở bên ngoài căn hộ anh thuê, lúc đó anh chuẩn bị ra nước ngoài, mọi thứ rối tung, việc gì cũng muốn làm, ngày đêm bận rộn, trường học cũng không đến nữa, không biết cô nhóc này sao lại thần thông quảng đại như vậy, tìm được đến đây.

Vừa hết năm, trời còn hơi lạnh, Triệu Hành mở cửa ra nhìn thấy ngay cô nhóc mặc một chiếc áo khoác dài màu đỏ nhưng to sù sụ, quàng một chiếc khăn lông lá, quấn quanh khuôn mặt nhỏ nhắn bằng bàn tay, đôi mắt to tròn, không nói hết được sự xinh đẹp đáng yêu.

Triệu Hành mở cửa cho cô vào, cô nhóc vừa đi vào đã nhanh chóng cởi chiếc áo khoác nhưng ra, bên trong chỉ mặc một chiếc váy ngắn, cổ áo thì rộng, vai hở ra hơn nửa, lộ ra đường cong mỹ miều và dây áo lót bằng tơ.

Tóc cũng thả ra, hơi quăn tự nhiên, rủ xuống, phong tình quyến rũ hơn mấy phần. Triệu Hành nhìn đi chỗ khác, ho nhẹ vài cái, vào bếp rót cho cô một cốc nước nóng.

“Hôm nay không phải ngày nghỉ, em trốn học rồi.”

Cô nhóc nghiêng nghiêng đầu cười:

“Anh không phải thầy giáo nữa, cần gì quan tâm mấy thứ này”

Nói xong, đôi mắt to đảo một vòng quanh nhà, một phòng khách bố trí gọn gàng sạch sẽ, có thể thấy người đàn ông này sống rất nề nếp. Đặt cái cốc trong tay xuống, đứng lên:

“Triệu Hành, em đến nói cho anh biết lý do em thích anh, anh đã nói, chỉ cần em nói ra, anh sẽ suy nghĩ.”

Triệu Hành giật cả mình.

“Em thích anh, không có lý do gì, thích là thích, đây chính là lý do, còn nữa, Triệu Hành, anh không được xem em như một con nhóc, em là một phụ nữ.”

Triệu Hành ngẩn ngẩn cả người, quần áo của cô nhóc đã tuột xuống, những tia sáng mỏng manh xuyên qua rèm cửa số chiếu lên người cô nhuộm lên một màu tươi sáng, xinh đẹp tựa một pho tượng ngọc sống.

Cô nhóc quyết đánh đến cùng, đã chuẩn bị trước, không đợi Triệu Hành từ chối, đã xông lên ôm lấy anh thật chặt:

“Em thích anh, thật đó”

Giọng nói hơi run rẩy, có lẽ cũng hơi sợ, lại dịu cảm như thế, dịu cảm đến mức Triệu Hành không muốn từ chối. Triệu Hành nhẹ nhàng xoay người ôm lấy cô, dùng vòm ngực của mình sưởi ấm cô, thân thể lạnh run run, ở trong lòng anh như bông hoa đầu cành.

Cô nhóc ngẩng đầu, ôm cổ anh, đưa môi lên, ngốc nghếch gặm cắn lung tung, như một con thú nhỏ đói bụng, kiểu tấn công không có Phương pháp như thế, lại hoàn toàn khơi dậy phản ứng nguyên thủy của Triệu Hành.

Triệu Hành có bao nhiêu, mới hai mươi tư tuổi, làm sao chịu nổi sự hấp dẫn sinh động như thế, vả lại cô nhóc này chưa bao giờ hiền lành cả, trầm luân trong bể dục, lấy tình yêu làm có, thuận nước đẩy thuyền...

Cho đến khi dục vọng rút đi, trở lại với lý trí, ôm cô nhóc còn vương nước mắt ở trong lòng, Triệu Hành bắt đầu suy nghĩ, có phải nên bỏ kế hoạch ra nước ngoài, ở lại đây, chờ cô lớn lên, chờ cô vào đại học, rồi bọn họ kết hôn không.

Triệu Hành là một người đàn ông, hơn nữa anh không thể phủ nhận, trong lòng cũng yêu mến cô nhóc này. Nhưng những việc cần thiết cũng phải làm, dù sao cô bé mới mười bảy tuổi, tình huống của họ hôm nay liên quan đến cả sinh mạng.

Triệu Hành đứng lên rửa mặt, mặc quần áo, đắp lại chăn cho cô nhóc vẫn đang vui đầu ngủ, hôn một cái nhẹ nhàng lên trán.

“Nhóc ạ, em đúng là một cô nhóc hết sức phiền toái.” Mặc áo khoác ra ngoài, rẽ trái ra khỏi khu chung cư, cách không xa có một nhà thuốc, tiện thể mua chút thực phẩm về, không biết cô nhóc có thích ăn lẩu không.

Kế hoạch của Triệu Hành đâu ra đấy, nhưng lúc anh quay về, người đã đi, nhà thì trống. Để lại cho anh trừ khí lạnh còn có cái chăn xộc xệch và tờ giấy nhấc trên cửa kính, chữ cô bé rất đẹp, rồng bay phượng múa không giống nét chữ của những cô gái đẹp bình thường:

“Thật ra em đã không thích anh nữa rồi, cho nên, hẹn gặp lại.”

Triệu Hành đột nhiên cảm thấy mình hết sức buồn cười, lại còn nghĩ bỏ kế hoạch ra nước ngoài, cô nữ sinh này có lẽ dùng anh để thử sức quyến rũ của mình, con gái bây giờ, không phải có rất nhiều kiểu như vậy sao.

Triệu Hành cũng không đi tìm cô nữa, tiếp tục ra nước ngoài học, đi làm, tất cả phẳng phất như nước chảy không lưu lại dấu vết. Giờ phút này gặp lại cô, Triệu Hành mới phát hiện, có lẽ cho tới giờ mình chưa từng quên, mấy năm lặng lẽ trôi qua, cô nhóc giờ đã trưởng thành.

Vẻ đẹp rạng rỡ không tì vết đó được năm tháng gọt rửa càng thêm mê người, gờ tay nhấc chân cũng tạo nên một sự quyến rũ khó cưỡng, nhưng ánh mắt đang nhìn mình, lộ rõ sự khinh thường, thậm chí thù hận, mặc dù ít thôi, nhưng Triệu Hành cũng dễ dàng bắt được.

“Chủ tịch triệu lần này đích thân nhậm chức tổng giám đốc tập đoàn Worle khu vực châu Á, xin hỏi, ngài có ý định ở lại lâu dài hay không?”

Ngón tay Triệu Hành nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, cười nhạt nhìn cô:

“Tôi vốn muốn nói, xem ra Trần tiểu thư dễ quên nhỉ.”

Quyên Tử trong lòng đầy lửa giận, phút chốc cháy bùng lên, thật là nằm mơ cũng không nghĩ đến, đời này còn có thể gặp lại tên đàn ông nhỏ nhen này, năm đó cô ngu ngốc, trẻ người non dạ, nhưng bây giờ hần còn nói những lời này, là ý gì, hay là muốn cô ngu ngốc dâng lên, cho hần trà đạp sao.

Ánh mắt Quyên Tử ánh lên nét cười:

“Triệu tổng, phu nhân không cùng ngài trở về sao?”

Triệu Hành sững sờ, nhìn cô chăm chăm:

“Tôi chưa kết hôn, đến giờ, vẫn còn độc thân.”

Quyên Tử sững sờ, biết mình đã đi xa chủ đề phỏng vấn, vội vàng điều chỉnh sắc mặt:

“Hiện nay các tập đoàn nước ngoài có xu hướng thâm nhập thị trường bán lẻ trong nước, là người phụ trách lĩnh vực bán lẻ lớn nhất của Tập đoàn Worle, tổng giám đốc khu vực Châu Á, quan điểm của ngài thế nào?”

Ánh mắt của Triệu Hành ngừng trên mặt cô một lúc mới mở miệng:

“Thực lực của tập đoàn Worle chúng tôi...”

Phỏng vấn kết thúc, Quyên Tử đứng dậy lễ phép đưa tay:

“Cảm ơn Triệu tổng trong lúc bận rộn vẫn tiếp nhận phỏng vấn của chúng tôi.”

Triệu Hành đưa tay cầm lấy tay cô, nhẹ nhàng nói một câu:

“Buổi tối chúng ta cùng nhau ăn cơm nhé”

Quyên Tử rút tay về cười cười:

“Xin lỗi, tôi có hẹn rồi, lần sau có cơ hội, tôi sẽ nhận Triệu Tổng”

Triệu Hành hơi mất mát, nhìn cô quay đi, đột nhiên nói một câu ngu ngốc:

“Thế nào, đã nhiều năm rồi, vẫn còn làm không biết một việc thử nghiệm sức quyến rũ của bản thân à?”

Thân thể Quyên Tử cứng đờ, quay đầu lại, hất tóc rất phong tình:

“Mị lực của tôi, chưa bao giờ cần thử nghiệm, Triệu tổng, hẹn gặp lại.”

Quyên Tử ra khỏi tòa nhà cao chọc trời, vừa mới xuống đến bậc thang, rắc một cái, gót giày gãy, khẽ nguyên rửa một tiếng, kẹp cả laptop lẫn tài liệu vào nách nhảy lò cò vài bước về phía trước, ngồi lên bệ đài phun nước.

Lúc cô đến đây, đài phun đã dừng, vừa ngồi xuống một cái, nước đột nhiên phun lên, hại cô ướt sũng.

Quyên Tử vội vàng cấp cứu tài liệu laptop, những thứ này còn quan trọng hơn cô nhiều, chuyển đến chỗ sạch sẽ, nhìn lại toàn thân nhếch nhác, tức giận gào lên:

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA...”

Ai đi ngang qua cũng không tìm được liếc cô một cái, còn len lén cầm điện thoại chụp ảnh, đoán chừng sáng mai trên web sẽ lan truyền tin một cô gái nổi điên trước tòa cao ốc.

Quyên Tử vuốt vuốt nước trên mặt, lấy điện thoại di động ra, bấm lên cái mặt Tả Hồng, điện thoại đổ chuông mấy lần không ai nhận, Quyên Tử mắng thêm một câu:

“Lúc cần thì không nghe, thềm vào, bà đang run rẩy ở ngoài đây, đồ tình trùng lên não khốn kiếp, không nhận đúng không, được, về sau đừng có nghĩ lên giường với bà nữa.”

Tắt điện thoại, trực tiếp tắt nguồn, nhìn đôi giày cao gót trên đất, cầm chiếc còn nguyên vẹn, gõ lên ngọn núi giả vài cái, cạch, cạch, ... ra sức gõ mấy cái, nhưng nó lại bền chắc muốn chết, thật điên tiết, gõ liên tục.

Quyên Tử hận, dứt khoát cầm hai chiếc giày, giơ tay, ném tùm một cái vào trong đài phun nước, cởi tất, đi chân không, cầm đồ lên đi thẳng về phía trạm xe lửa.

Dọc đường đi, không ít người nhìn, đến 800% người đi đường liếc lại. Phải nói là con người lúc gặp xui xẻo thì uống hộp nước lạnh cũng tê răng. Đi chưa được mấy bước, chân đạp phải miếng kẹo cao su.

Quyên Tử ghé tởm cái này, ngó ngó một hồi, ngồi lên hàng rào, tìm kiếm khăn ướt trong túi xách, lật đi lật lại, một tờ cũng không còn. Thuận tay vạt một cái lá bên cạnh, cân nhắc nửa ngày cảm thấy không sạch sẽ, trong miệng lẩm bẩm mắng ông trời, mắng thượng đế, mắng quả hồng, mắng tên Triệu Hành đột nhiên xuất hiện...

Tiếng còi ô tô chói tai vang lên, Quyên Tử ngẩng đầu, ở lối đi bộ cách cô ba mét, một chiếc Maserati đời mới đang dừng, màu xanh da trời, phát sáng rực rỡ dưới ánh nắng, bên trong cửa sổ, khuôn mặt cầm thú của Triệu Hành đang cười với cô.

Quyên Tử không hề nghĩ ngợi, bốc một nắm đất gơ tay ném thẳng, bộp một tiếng, trúng đúng mui xe. Cô hài lòng đứng dậy phủi tay:

“Xem ra đầu bà đây vẫn còn tỉnh táo, chưa đến mức hỏng hết”

2. Chương 2

Quyên Tử không bao giờ quên được lần đầu nhìn thấy Triệu Hành, anh cứ như vậy lọt vào tầm mắt cô, khi ấy, Quyên Tử thậm chí còn cảm nhận được trái tim mình đập bình bịch, hồi hã...lúc nhanh lúc chậm vô cùng hỗn loạn.

Quyên Tử chưa bao giờ nghĩ tới một ngày nào đó mình lại vừa thấy đã chung tình, trước kia, đối với cái loại chuyện không đáng tin cậy này, cô luôn cười nhạt chế giễu, nó chỉ vừa gặp mặt, có thể nhìn ra cái gì, mặc dù đối Phương có xuất sắc đến đâu, nhưng vừa nhìn đã thích thì cũng là nói hươu nói vượn.

Nhưng đến lúc gặp Triệu Hành, cô tin. Nói thế nào nhỉ, đó là loại cảm giác chỉ hiểu mà không thể diễn tả thành lời, như một loại hấp dẫn tự nhiên, kiểu như mùi vị trong thế giới động vật, một loại hấp dẫn nguyên thủy.

Lúc ấy Quyên Tử cảm thấy, cô muốn đuổi theo người đàn ông này. Cho nên, từ lần đầu tiên, cô đã không muốn gọi anh là thầy, chỉ vì trong lòng cô, đời này, anh không thể nào là thầy giáo của cô.

Cô thậm chí không thể tin nổi mình lại có thể chệch đường ray tình cảm như thế, chỉ cần nơi nào có anh xuất hiện, cả trái tim lẫn ánh mắt của cô sẽ không tự chủ được mà đuổi theo anh.

Mặc dù cô luôn luôn thản nhiên, ghét nhất kiểu cách nhưng lúc ấy cũng cảm thấy bản thân quá kiêu cách, làm những chuyện ngu ngốc, bây giờ nhớ lại, chắc cô đã vấp cả nghìn lần, thậm chí còn hơn.

Nhưng chàng thư sinh Triệu Hành ngày nào, giờ đã thành tổng giám đốc khu vực Châu Á của tập đoàn Worle, cũng là chuyện Trần Quyên mơ không thấy. Trong lòng Quyên Tử, Triệu Hành là kiểu người tri thức, học rộng tài cao, lịch sự nho nhã.

Nhưng anh lại đi vào vòng buôn bán tiền bạc đầy thế tục, lại lặn lội thuận buồm xuôi gió như thế, tuyệt đối không thể ngờ, có lẽ từ đầu cô vốn không hiểu anh rồi.

Lúc tổ trưởng nhét tài liệu vào tay cô, Quyên Tử tiện tay mở ra, lúc đầu còn tưởng mình bị hoa mắt, người đàn ông đang đứng nghiêng nghiêng, vắn thon dài nho nhã kia, bức ảnh rõ nét khuôn mặt thâm thúy, khóe miệng nhếch lên nhẹ nhàng thành nụ cười tự nhiên, khiến cho anh có một thứ hương vị không nói được thành lời.

Không trách được cô nàng Lưu Giai Lệ ngồi đối diện với cô, cũng bỏ hết mọi việc nhìn chằm chằm vào chỗ của mình, giọng có vài phần bức tức:

“Em nói xem đàn ông cực phẩm thế này quả không ít, hết người này đến người kia, Diệp thiếu gia kết hôn rồi, giờ lại tới Triệu Hành, chắc chắn, làm cho bà chị này cũng thấy rạo rực hết cả.”

Lúc ấy Quyên Tử cười trừ một tiếng, rút tập tài liệu trong tay về:

“Thôi đi, chị nhìn ai mà chẳng rạo rực, hơn nữa, chị vạ lần dừng làm lần, người đàn ông này ngang em trai kém chị hàng chục tuổi.”

“Cái này, chị mày đương nhiên biết, có thể làm tổng giám đốc khu vực Châu Á của tập đoàn Worle với số tuổi như thế đã rất giỏi rồi, làm vẻ vang cho người Trung Quốc chúng ta rồi. Chị chẳng qua là nhìn mặt

mũi cậu ta, trông thế nào cũng rõ ràng là một mỹ nam, chỉ có điều như em vừa nói, chị phải làm thế nào trông trẻ tuổi, chị đã nói rồi, ở lần xem mắt có người còn hỏi chị 23 hay là 24 đấy, ha ha.”

Lưu Giai Lệ nói xong, lấy cái gương trong ngăn kéo ra, ra sức ngắm nghía.

Quyên Tử không buồn để ý, đám chị em gái này đều là hoa si (háo sắc), Tả Hồng lần trước đến đón cô bị nhìn thấy, cô bị đá bay ra còn anh bị vây quanh bởi một bầy gái ế, nếu Quyên Tử còn câu được người như Tả Hồng, bà chị chẳng phải muốn tức chết. Bà chị này cá tính, chua ngoa, có lúc không phân biệt nam nữ, cũng không nhìn lại mình thấp bé thế nào, mặt như bánh nướng rắc vừng ra sao.

Kể thua thiệt đương nhiên là Giai Lệ, căn bản là không cái gì đo được, bà chị này ngoài háo sắc thôi rồi ra thì mọi thứ không thể sánh với Quyên Tử. Vào tòa soạn cùng lúc với Quyên Tử, trình độ học vấn cũng không phải là kém, nhưng là có đi cửa sau, dáng vẻ thực sự xấu xí, năng lực cũng không nổi bật, việc phỏng vấn những nhân vật quan trọng, tổ trưởng thường giao cho Quyên Tử.

Còn Quyên Tử, sinh viên khoa báo chí trường đại học danh tiếng, bộ dạng xinh đẹp, năng lực cũng không tệ, bất luận vụ việc có khó khăn đến đâu, chỉ cần cô rat ay là giải quyết ổn thỏa.

Mấy năm nay, cấp bậc của Quyên Tử và Lưu Giai Lệ không còn tương đương nữa, thưởng quý, thưởng cuối năm, thưởng nghiệp vụ, tất tậ, Quyên Tử đều được gấp mấy lần, cũng vì vậy, Lưu Giai Lệ thường xuyên oán trách cô là đồ bỏ đi.

Quyên Tử cũng không thèm để ý, bà chị này không ngừng buồn dưa kiếm tiếng, đừng tưởng cô không biết, sau lưng cô bà chị luôn đồn thổi, nói rằng mỗi lần cô phỏng vấn những người danh tiếng, đều có quy tắc ngầm, mỗi cơ hội phỏng vấn đều dùng thân thể đổi lấy.

Thậm chí có lần tổng biên tập còn tìm cô, vòng vèo nhắc khéo cô phải đoàn kết với đồng nghiệp, chó má! Quyên Tử hỉ mũi coi thường, đồng nghiệp như thế, đoàn kết cái rắm, từng giây từng phút chỉ hận không thể ngáng chân, để cô có ngã thì chị ta lập tức nhân cơ hội luôn cúi đi lên.

Không phải Quyên Tử không để ý chị ta, người này chỉ thích hợp viết mấy thứ lá cải, thật sự, thành công được chắc.

Quyên Tử kiêu ngạo, bản thân cô cũng biết. Nhưng từ nhỏ cô đã hiểu, muốn có thứ gì, nhất định phải đấu tranh, ba cô thường nói một câu rất đúng, nếu muốn người ta coi trọng, chắc chắn phải khổ cực, lời nói bằng quơ nhưng mà sâu sắc, vì thế, cô có thể dốc lòng để có được danh tiếng.

Lưu Giai Lệ chỉ thấy cô dễ dàng nhận được hết dự án này đến dự án khác, nhưng không bao giờ hiểu được, trước khi phỏng vấn cô đã phải tốn bao công sức, cô không phủ nhận thành công của mình, bề ngoài cũng có ưu thế nhất định, nhưng chỉ có cái bề ngoài làm bình hoa cũng vô dụng, gương mặt có xinh đẹp đến đâu đi nữa, muốn thành công phải cố gắng đổ mồ hôi công sức.

Cuộc sống của cô luôn luôn rõ ràng, duy chỉ có một lần không hiểu, chính là sự việc với Triệu Hành. Cho nên cố có thể cười đối mặt với người phụ nữ tục tằn Lưu Giai Lệ này, bởi vì cô biết, tất cả những việc chị ta làm chẳng qua là vị tự ti, ghen tị, vả lại, đời này, chị ta chẳng thể làm nên mấy thành tích, bởi vì chị ta nhỏ mọn, tầm mắt chỉ chỉ thấy bầu trời bằng lòng bàn tay, còn cô, thấy cả thế giới bao la bát ngát.

Quyên Tử nhìn người đàn ông vừa xuống xe đi về phía mình, chợt bật cười, lại nhớ đến những chuyện vớ vẩn đó, chuyện này có liên quan gì đâu, xem ra cô đúng là bị con nhỏ Tiêu tử kia lây bệnh rồi.

Đứng trước mặt, cúi xuống quan sát cô, lúc không đi giày cao gót, khí thế của cô nhóc này có vẻ yếu đi hẳn, nhưng tư thế chống nạnh ngẩng đầu vẫn khiến Triệu Hành tìm thấy bóng dáng ngày xưa, cô nữ sinh đứng dưới ánh mặt trời gào to em thích anh.

Trong đáy mắt trong veo hình như lại có ngon lửa, mặc dù nhếch nhác nhưng không hề có vẻ hèn mọn, cô nhóc này, có lẽ cho tới giờ cũng không biết hèn mọn viết như thế nào, cô kiêu ngạo, kiêu ngạo như thể nhìn xuống là thấy hết.

Ánh mắt Triệu Hành có chút âm trầm, chậm rãi nhìn xuống đôi chân trơn bóng của cô, thoải mái dẫm lên mặt đất, từng ngón chân mượt mà hiển hiện, dính chút bẩn, không ảnh hưởng đến vẻ đẹp, nếu được trưng bày ở đâu đó, bảo là tác phẩm nghệ thuật cũng không quá đáng.

Triệu Hành âm thầm thở dài, cô nhóc này cho tới giờ đều biết rõ vẻ đẹp của mình, hơn nữa còn ở mức độ lớn nhất, còn phóng đại sự xinh đẹp của mình lên, mê hoặc nhân gian, cô gái này sống sung sướng, nhưng những người đàn ông như anh thì khổ, chỉ vô tình hờ hững đã hấp dẫn, hưởng hờ cô còn cố ý.

Triệu Hành thò tay cầm lấy túi laptop cô đang ôm trong lòng.

“Đi thôi, anh đưa em đi”

Nói thật, Quyên Tử chẳng muốn dính dáng gì đến Triệu Hành, loại chuyển máu chó như vậy, cô không muốn nhận. Nhưng đúng là, kế hoạch biến hóa khó lường.

Cô nào nghĩ tới phỏng vấn anh lại có thể gặp tai nạn như vậy, Quyên Tử đột nhiên cảm thấy, giữa cô và Triệu Hành có một loại số mệnh gọi là...ác duyên, vừa thấy là gặp ngay tai nạn.

Nhưng nếu anh ta nhất định tỏ ra là quý ông, cô cũng không cần thiết phải kiêu cách, dù sao với bộ dạng này của cô để ra được bến tàu điện ngầm cũng phải có dũng khí rất lớn.

Nói đến đây, trong lòng Quyên Tử không nhịn được thầm mắng Tả Hồng, tên khốn này, hôm kia lái xe của cô đi, hôm qua gọi điện bảo cô bắt xe đi làm, chờ anh về sẽ mang xe trả lại. Cũng vì ngày đó, để hấn bắt được mình lái xe uống rượu, thực ra uống có một tí rượu nhẹ, dọc đường đi đều tránh được cảnh sát, vừa đến cửa lại gặp tên khốn này, không nói gì, lập tức xích xe cô, nói về sau để anh đưa đón, so với cảnh sát giao thông còn quản nhiều hơn.

Tả Hồng với Diệp Trì đều là một lũ khốn kiếp., coi thường, xem quyền lợi của phụ nữ như heo, nên tất cả đều đưa ra hành hình, làm hại cô giờ khó xử như thế này.

Nghĩ đến đây mới chợt nhớ ra, Tả Hồng hôm trước nói qua điện thoại bảo cô đi công tác hai ngày, nhưng ra khỏi nhà, bây giờ ở chỗ cút chim nào cũng không biết, lại không thèm nghe điện thoại, cho nên vẫn là lỗi của hấn.

Cho nên mới nói, gặp loại người như Quyên Tử, không biết là duyên số của Tả Hồng hay là tai nạn.

Triệu Hành mở cửa xe, Quyên Tử quét mắt qua tấm thảm bằng nhung màu trắng, ác ý nổi lên, chua chát nghĩ, trông thật cao cấp, có điều phụ kiện của xe này cũng không thể hợp với mấy loại thấp kém được.

Không chút chần chờ, bước thẳng vào, hai cái chân đen sì, trong nháy mắt nhuộm cái thảm trắng như tuyết thành một bức tranh nham nhở.

Quyên Tử nghiêng đầu chớp chớp đôi mắt to tròn sáng rực chẳng có chút thành ý

“Xin lỗi! Làm bẩn xe anh mất rồi.”

Triệu Hành nhẹ nhàng ho hai tiếng:

“Không sao”

Với tay lấy hộp khăn ướt đưa cho cô, Quyên Tử nhận lấy, nói địa chỉ nhà mình, bắt đầu lau chùi đôi chân thê thảm của mình.

Khó khăn lắm mới lau chùi sạch sẽ, lúc đến nơi, Quyên Tử mới phát hiện ra mình làm chuyện thừa thãi, giày đã bị cô quăng mất rồi, giờ đi lên chẳng phải lại bẩn.

Ngoảnh đầu ôm đồng tài liệu và laptop, vừa đẩy cửa xe chuẩn bị xuống lại bị Triệu Hành túm lấy tay, mắt nhìn vào chân cô:

“Đợi chút, em định cứ thế mà lên à?”

Quyên Tử nhìn lại chân mình, nhún vai phát tay.

“Không thì làm thế nào, chẳng lẽ Triệu tổng định công tôi lên?”

Triệu Hành cười ha ha, ánh mắt lóe sáng, dưới ánh mặt trời càng thêm trong vắt, Quyên Tử trong phút chốc mất hồn:

“Cũng có thể, chỉ có điều, anh cảm thấy bé em lên thì tốt hơn.”

Một cánh tay vòng qua cổ người đàn ông này, một tay ôm tài liệu, anh bế cô, tay còn xách theo cặp laptop, từng bước vững vàng lên cầu thang.

Loại cảm giác này, nói thế nào nhỉ, Quyên Tử cảm thấy có chút kỳ quái. Trong đầu ngẫm nghĩ, ai không biết, khẳng định sẽ bảo họ là một đôi đang yêu, vô cùng mập mờ.

Hai thân thể tiếp xúc khăng khít, Quyên Tử không thể nào không nhớ tới việc trong quá khứ, mọi người nói những điều đã qua, đàn ông sẽ vui với những thứ mới, còn phụ nữ thì mãi hoài niệm, dù sao đó cũng là lần đầu tiên của cô, chẳng phải sao.

3. Chương 3

Nhìn cánh cửa không chút lưu tình đóng sập trước mặt, Triệu Hành ngậm cười khổ. Qua cầu rút ván, cô nhóc này vẫn cố chấp như xưa, anh cũng sớm nghĩ đến, nhưng trong lòng vẫn có chút tiếc nuối không cam, là chuyện gì vậy.

Quyên Tử không muốn cho Triệu Hành vào, đây là thế giới của cô, cô từ chối cho người khác bước vào, hơn nữa đó còn là Triệu Hành. Cô bây giờ đã qua tuổi mười bảy lâu rồi, cho nên những chuyện ngu ngốc như vậy, đời này, cô không thể lặp lại lần thứ hai.

Về phần Tả Hồng, cái tên này không thể gọi là người được, cảm thú, vô lại dùng để hình dung cũng coi như là khen hần rồi.

Đặt đồ trong tay xuống ghế salon, nhanh chóng cởi quần áo, chạy vào toilet. Ngồi trong bồn tắm, thả dãi thỏa mãn một cái, bồn tắm này là Tả Hồng làm cho cô.

Chính xác mà nói, mọi thiết bị trong nhà cô đều do Tả Hồng làm. Thừa dịp cô nghỉ đông đi du lịch, tự tiện làm chủ, lúc trở về, suýt nữa cô tưởng đi nhầm nhà.

Căn hộ này có hai phòng, vốn là nhà cô thuê, tuy đã cũ nhưng những căn hộ kiểu mới không thể so được. Mọi thứ đều tiện lợi, ra khỏi chung cư không xa là trạm xe bus, trạm xe lửa.

Cho nên từ lúc đi làm Quyên Tử đã thuê ở đây, chủ nhà là đôi vợ chồng già hiền lành, rất tốt, năm ngoái muốn bán, Quyên Tử lập tức vay ngân hàng để mua.

Mặc dù là gần như dùng tất cả vốn liếng, nhưng ít ra có một cái ổ chân thật, cái ổ thuộc về chính cô. Cô cũng nghĩ sẽ sửa chữa lắp đặt lại đồ đạc, ít nhất ở thoải mái hơn chút, nhưng thứ nhất lúc đó tiền không có, hai nữa là thời gian cũng không rảnh lúc nào.

Lúc đi nghỉ đông, cô không thông báo cho Tả Hồng, cảm thấy không cần thiết, dù sao hai bọn họ cũng chẳng là gì.

Đối với chuyện giữa cô và Tả Hồng, Quyên Tử cảm thấy không phải ác duyên, nên coi là nghiệt duyên. Trước khi bắt đầu, hai bọn họ đều rõ ràng, có gặp gỡ thì cũng có chia ly, chỉ là vui đùa chút thôi.

Nam nữ hiện đại, lại tuổi này rồi, cũng không cần thiết phải thuần khiết nữa, càng không cần kiểu cách. Nhìn thuận mắt thì thử chút cũng được, Quyên Tử và cái đồ ngốc Tiêu tử kia không giống nhau, nhân sinh quan, giá trị quan, cái nhìn về tình yêu, rất khác nhau, nhưng hai người lại là bạn thân nhất, bạn cả đời.

Không nhắc thì thôi, Tiêu tử kia mặc dù có phần ngổ, nhưng số đỏ lại có bản lĩnh, nhìn tên khốn Diệp Tri kia, trông thì có vẻ đáng sợ, chứ vừa thấy Tiêu tử lập tức rạp cả người, nghĩ cũng buồn cười.

Hơi lạc đề, đang nói chuyện Tả Hồng và cô, xem như cũng khá hợp, nhưng dần dần, thì chuyện lại không phải như vậy, tên này bắt đầu trở nên phiền toái, gọi điện quanh co lòng vòng hỏi thăm hành tung của cô.

Luôn là vô tình gặp gỡ, Quyên Tử còn bực bội sao mình lại mò đến nơi đó, thành ra gặp cái tên khốn kia, sau đó mới biết, chính xác là cái tên Tả Hồng này lên đi theo cô.

Quyên Tử là một người theo chủ nghĩa không cưới xin gì cả, cô cảm thấy phụ nữ kết hôn hại nhiều hơn lợi, có trình độ học vấn, có năng lực, có nhà cửa, có tiền, cô tình nguyện ở một mình.

Đến lúc già vào viện dưỡng lão, như những người Mỹ hiện đại, viết tự truyện cuộc đời mình, thế cũng tốt.

Ý tưởng này Tiêu tử biết, nói cô suy nghĩ kỳ quái, Quyên Tử không thể nói thông với cái đồ ngốc này được. Đồ ngốc không hiểu, không phải người đàn bà nào cũng có vận mệnh tốt như cô.

Lại lạc đề, trước kỳ nghỉ đông, đến đoạn bà đây đang bị tên Tả Hồng này theo đuổi, ba ngày hai bữa tới gây phiền phức cho cô. Quyên Tử phát hiện để khai thông loại người như vậy hoàn toàn là thử nghiệm năng lực chịu đựng của cô.

Căn bản là ông nói gà bà nói vịt, cô nói muốn vào Tả gia bao giờ, hơn nữa, lại còn đường hoàng là Tả phu nhân, không phải cô bám lấy Tả Hồng mà cái tên Tả Hồng này không khác gì đĩa, cô không làm sao dứt ra được.

Quyên Tử lười phải giải thích với người nhà, trực tiếp mua vé máy bay đi du lịch, điện thoại không nhận, bật vô âm tín. Sau khi trở về, nhà cô lập tức thay đổi, cả cửa chống trộm cũng đã thay.

Được tặng không đồ dùng, Quyên Tử cũng cười tiếp nhận, coi như trúng giải lớn của cửa hàng nội thất.

Quyên Tử thoải mái lẩm bẩm một tiếng, cảm giác bụng hơi đói, đứng lên trùm áo choàng tắm đi vào phòng bếp kiếm cái ăn. Mở tủ lạnh ra, không khỏi thở dài, mình cũng nên tỉnh lại, hình như đã có thói quen dựa dẫm người đàn ông kia rồi.

Tả Hồng là người đàn ông cực kỳ để ý, hơn nữa thiên tài nấu nướng, điểm này Quyên Tử rất hài lòng. Người đàn ông này cũng không phải loại hoàn toàn không nên có, có người phục vụ, Quyên Tử không ngu gì cự tuyệt. Vì vậy, hai người, một người muốn tấn công, một người tự nguyện chịu đựng.

Không biết từ lúc nào, đồ dùng trong nhà, đều không cần Quyên Tử quan tâm. Nhưng bây giờ Tả Hồng mới đi có hai ba ngày trong tủ đã trống rỗng rồi.

Tủ lạnh trong phòng có thực phẩm đông lạnh nhưng Quyên Tử không thích, khẩu vị bây giờ trở nên điều như vậy, ngấm lại, không phải Tả Hồng dùng gian kế gì, làm cô hư hỏng từ bên trong.

Đóng tủ lạnh lại, Quyên Tử quyết định không phí sức lực, dưới ngã rẽ bên kia có một quán mì thịt bò không tệ, đến đó ăn là được.

Sấy khô tóc, tùy ý mặc một chiếc áo phông rộng thùng thình cùng một cái quần rộng rãi, xỏ dép xuống nhà.

Ra khỏi đầu hành lang không khỏi nhú mày, Triệu Hành vẫn chưa đi, đang dựa vào cửa xe hút thuốc.

Tư thế hút thuốc của hắn không tệ, phải nói là rất tao nhã, hai đầu ngón tay cầm điều thuốc, thỉnh thoảng rít một hơi, rồi nhẹ nhàng từ từ nhả ra, khói thuốc lượn lờ, lẩn vờn quanh hắn rồi tiêu tan, khiến cho toàn thân hắn có cảm giác u buồn, Quyên Tử thoáng chốc mất hồn.

Triệu Hành nhìn thấy cô, dập tắt điều thuốc trong tay, cười cười đi về phía cô:

“Cùng ăn cơm nhé”

Cùng người đàn ông đi giày tây ăn mặc nghiêm chỉnh như Triệu Hành ngồi trong quán mì thịt bò, vô cùng không hòa hợp. Nhưng người đàn ông đối diện bình thản chịu ddwnwgf, thì Quyên Tử việc gì phải kiêu cách.

Mì thịt bò được bê ra, Quyên Tử ột thìa hạt tiêu to vào bát của mình, trộn đều rồi xì xoạp ăn, không thèm ngẩng đầu lên, cô nhóc như vậy, vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Khuôn mặt bị rửa trôi lớp trang điểm, cũng lột đi phần nào sự sắc bén già dặn, trở nên thanh thuần đáng yêu, trên người là chiếc áo phông thùng thình với hình Mickey to đùng đằng trước, một chiếc quần đồ rộng rãi, dép lê, ngay cả bộ quần áo tầm thường như vậy mặc trên người cô cũng vô cùng dễ nhìn.

Cô nhóc này đến giờ cũng không phải là người dễ quên được, cô là người vô tư, cho dù cô không để ý đến, nhưng những ánh mắt người khác nhìn mình, đại khái đã thành thói quen, nhưng người phụ nữ vô tư như vậy, đến nay Triệu Hành cũng mới gặp duy nhất cô.

Quyên Tử ăn xong, lau mồm, hút một hộp cola, ngẩng đầu nhìn Triệu Hành một cái, bát mì trước mặt, hẳn chỉ gấp vài gấp.

Quyên Tử cũng lười phải quản mấy chuyện vợ vãn, đứng lên:

“Nếu không thích chẳng nói sớm, đi thôi.”

Hai người vào chung cư, đến đầu hành lang, Quyên Tử đứng lại, quay đầu, nhìn anh từ trên xuống dưới.

“Tôi không biết tông đám đốc khu vực châu Á tập đoàn Worle lại rảnh rỗi như thế, chúng ta không cần giấu giếm, có gì cứ nói thẳng, không phải anh muốn nối lại tình cũ với tôi chứ, xin lỗi, tôi không có thói quen ăn lại đồ cũ, nếu như muốn bắt đầu thêm lần nữa lại càng không thể.”

“Tại sao?”

Triệu Hành cũng kỳ quái, hai chữ này lại dễ dàng từ miệng anh thốt ra như thế.

“Bởi vì, cô ấy là người phụ nữ của tôi.”

Quyên Tử chưa kịp trả lời, Tử Hồng đã từ trong nhà đi ra, mấy bước đã tới, duỗi tay ôm chặt lấy eo Quyên Tử, vô cùng dùng sức, Quyên Tử cảm thấy, máu sắp ứ đọng rồi cũng nên, cô cau mày nhìn anh chăm chăm.

Hai người đàn ông này căn bản không để ý đến cô, cứ đứng đó đờ mắt với nhau.

Phối Tử Hồng vì tức mà muốn nổ tung, cũng biết con nhóc này không phải đùa không phiên toái, nhưng anh vừa mới đi công tác vài ngày đã nảy ra một người đàn ông theo đuổi rồi.

Người đàn ông này mang lại cho Tử Hồng cảm giác nguy cơ không tầm thường. Tử Hồng trong con mắt của Triệu Hành vô cùng khí thế hơn nữa hoàn toàn có thể lực ngang hàng với mình.

Từ trên ban công, thấy hai người đi từ đằng xa tới, Tử Hồng đã cảm thấy, hai người này có một sự quen thuộc khó nói thành lời. Mới vừa rồi nghe Quyên Tử nói, anh cũng nghe thấy nối lại tình xưa, thế là chuẩn, không cần chứng thực, Tử Hồng cũng biết mình phán đoán đúng, người đàn ông này rất có ý với Quyên Tử.

Nhưng mặc dù trong lòng bức tức, trên mặt cũng tuyệt đối không thể thua, đàn ông là phải có khí thế, hơn nữa là một tình địch không rõ lại lịch tự nhiên mờ tới.

Quyên Tử đứng nhìn hai người đàn ông giới thiệu lẫn nhau, bắt tay rồi buông tay, vô cùng khách khí, lễ nghĩa. Chỉ là trước khi đi, Triệu Hành nhìn cô rất đăm đúi, Quyên Tử cảm thấy, giống như có chút châm chọc, khinh miệt, thật không giải thích nổi.

Xe Triệu Hành ra khỏi khu chung cư, Quyên Tử liếc nhìn Tử Hồng một cái, không phản ứng gì, được, cô giờ móng tay sắc nhọn, cầu vào bàn tay đang ôm eo mình một cái đau điếng.

Tử Hồng á lên một tiếng, buông ta, Quyên Tử lườm một cái:

“Ấu trĩ”

Quay người lên tầng, lửa giận trong lòng Tử Hồng phừng phừng, cô ả này, hồng hạnh vượt tường vẫn còn nóng nảy với mình, từ từ đuổi theo.

Quyên Tử vừa định đóng sầm cửa, tay Tử Hồng đã giữ lại, theo thói quen dễ dàng đi vào, không nói hai lời, duỗi tay ra giữ chặt gáy Quyên Tử, tiến sát lại, đè chặt cô lên tường, cúi đầu chặn lại miệng cô.

Quyên Tử giơ tay đánh anh, đánh đấm, cầu véo... nhưng Tử Hồng không buông ra, Quyên Tử nhấc chân, lưu loát móc một cái, Tử Hồng trong lòng tức giận, một tay tóm lấy tay cô, bẻ quặt ra sau, chân chặn lấy chân cô...

Hai người giằng co như hai con thú vật lộn, Quyên Tử dù sao cũng là phái nữ chân yếu tay mềm, cộng thêm thủ đoạn sao có thể bằng anh Lính nổi danh Tử Hồng. trước kia, chẳng qua là Tử Hồng nhường nhịn, một khi đã quyết tâm, Quyên Tử còn thua xa.

Nhưng Quyên Tử không phải là người dễ dàng chịu thua, chân tay không thể nhúc nhích được vẫn còn cái cái miệng, còn răng, cắn, ta sẽ cắn chết người.

Há to miệng hung hăn cắn, phập một cái, Tả Hồng buông lỏng, Quyên Tử thò được tay ra ngoài, chuẩn xác tóm được của quý của anh:

“Anh thử bắt nạt nữa xem, tôi bẻ nó.”

4. Chương 4

“Quyên nhi, Quyên nhi... em cử động...cử động đi được không...Aaa...”

Tả Hồng bị bóp chặt sinh mạng, nảy sinh dục hỏa, cũng không thể trách anh, tính kỹ thì anh đã bị làm hòa thượng nửa tháng nay rồi.

Cũng có lúc Tả Hồng cảm thấy bức bối trong lòng, đường đường là Tả thiếu gia, hỏi thăm ở Tứ Cửu Thành chắc ai cũng biết là một người phong lưu phóng khoáng, từ lúc mười mấy tuổi đã biết rượu chè, oanh mập yến gầy, sắc nước hương trời đều đã tiếp qua một lượt.

Nói hàng đêm thì có phần hơi quá, nhưng chưa khi nào như bây giờ, kìm nén đến sắp hỏng, hôm qua đi khảo sát ở huyện nhỏ, sau một chiều rượu được sắp xếp ột em, thật không nói điều, là sinh viên đại học, chưa tính xinh đẹp, nhưng chín phần thủy mị, hiền dịu ngoan ngoãn, chủ động dính sát, chỉ thiếu uống rượu giao bôi. Mở miệng là một tiếng anh hai tiếng anh, giọng cứ ngọt như mật đường.

Nếu là trước đây, Tả Hồng cũng không ngại ôm ờ, không tội gì phải kìm nén bản thân, nhưng hôm qua anh lại tình nguyện làm Liễu Hạ Huệ khiến cho an hem thuộc hạ cũng phải nhìn bằng con mắt kỳ quái.

Đến lúc nói ra mới vỡ lẽ, quả thật lúc đó Tả Hồng cũng đấu tranh tư tưởng, dù sao anh cũng là một người đàn ông bình thường có ham muốn, lại không phải lo lắng giữ nghiêm túc vì Quyên Tử.

Nhưng trong lòng anh lại rất rõ ràng, đời này nếu muốn ở bên con nhóc chết tiệt Quyên Tử kia, không phải là chuyện dễ dàng, nếu lại còn ong bướm nữa thì hỏng hắc.

Từ khi nào nghiêm túc như vậy, Tả Hồng cũng không biết rõ nữa, chẳng qua cảm thấy, sống hơn ba mươi năm, đàn bà đi tới đi lui bên cạnh, chưa ai mang lại cảm giác giống như Quyên Tử bây giờ.

Ôm cô gái này vào lòng, cảm thấy yên tâm, thực tế, cảm thấy nếu có gì xảy ra chẳng nữa, như thế cũng đủ rồi. Loại yên tâm này, nói thế nào nhỉ, như một lữ khách bên ba trong sa mạc, rốt cuộc tìm được ốc đảo, loại cảm giác này gần như mê hoặc khiến anh cảm thấy đó chính là định nghĩa của hạnh phúc, anh muốn được giữ lấy cả đời không buông.

Cho nên anh muốn có người phụ nữ này, vì thế, anh không tiếc trở mặt với Mạc gia, mặc dù không thuận lợi, nhưng chỉ cần con nhóc này không làm anh rơi thận, thì có khó hơn nữa, anh cũng chịu đựng được.

Nhưng cô nhóc này, không có giây phút nào để anh tĩnh tâm. Phải nói là Tả thiếu anh cho tới giờ chưa hề có mặt kinh sợ như vậy, không phải không có thủ đoạn, nhưng lại không muốn áp dụng với phụ nữ, trừng trị cô, chính xác thì anh còn đau lòng hơn.

Giờ phút này, cô gái này, nảy sinh ác độc muốn bẻ gãy của quý của anh, anh cũng cảm chẳng qua là cố ra vẻ ác độc, nhìn thế nào cũng thấy động lòng người, bàn tay nhỏ nhắn, mềm mại, khiến anh có một sự hưng phấn không nhịn nổi.

Nhưng cô nhóc này chỉ thích làm ngược với ý muốn của anh, anh muốn cô cử động, cô lại bất động, Tả Hồng cuống lên, đưa tay cầm nắm lấy tay cô, cùng nhau trượt lên trượt xuống.

Ngoài cửa sổ ánh nắng chiều xuyên vào, chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn như hoa của Quyên Tử, tạo nên một quang cảnh sáng mông lung huyền ảo.

Tả Hồng hiếm khi có được cơ hội, cúi đầu, hơi thở gấp gáp, lướt qua khuôn mặt rớt vào đôi tai xinh xắn:

“Quyên nhi, Quyên nhi... Em đúng là cô nhóc hại chết người...”

Há miệng gặm nhấm dọc lỗ tai cô, từ từ xuống dưới... Cánh tay còn lại luồn vào trong vạt áo rộng thùng thình của cô, vuốt dọc theo đường cong mảnh khảnh trơn mềm, cao thấp hoạt động...

Đôi mắt to sáng rực rỡ của Quyên Tử dần dần nheo lại, hơi thở khê có phần động tình, ở phương diện này từ trước đến giờ anh đều làm cho Quyên Tử hài lòng, có thủ đoạn, có phong cách, quen thuộc với thân thể cũng như những vị trí mẫn cảm của phụ nữ, mỗi lần làm đều là một lần hưởng thụ.

Cho nên đại đa số dưới tình huống này, Quyên Tử sẽ không từ chối, dù sao chuyện đó nghiêm túc mà nói là đôi bên cùng có lợi.

Quyên Tử cười khanh khách:

“Xem ra Tả thiếu của chúng ta chưa thỏa mãn dục vọng nhỉ, ra ngoài hai ngày nay không gặp cái đẹp nào à?”

Một tay vẫn nằm phần dưới như cũ, tay còn lại bám chặt gáy anh, nhón chân lên, cúi xuống cổ anh, mút từng cái...

Tả Hồng ưm nhẹ hai cái, không chịu nổi sự hấp dẫn như vậy, tìm được môi cô, phủ lên, đầu lưỡi khuấy động kích tình, phát ra âm thanh chụt chụt... Quần áo cô rơi xuống, mồ hôi lẫn với những tiếng thở dốc khó nhận, có nặng có nhẹ vang vọng trong không gian...

Đến khi lấy lại được hơi thở bình thường, nằm trên giường, Tả Hồng ôm chặt cô gái trong lòng, giọng thì thào thỏa mãn:

“Quyên nhi, anh nhất định sẽ khiến cho em vui vẻ nguyện ý lấy anh, anh bảo đảm”

Quyên Tử mở choàng mắt, nhìn anh chăm chăm rất lâu, sau đó đẩy anh ra, ngồi dậy, kéo chăn quấn lấy thân thể, đứng bên giường quay lại nói:

“Tả Hồng, em nói thật, em chưa bao giờ nghĩ sẽ lấy anh, em và mẹ của anh đều nói rồi, đời này không bước vào cửa Tả gia...”

“Vậy em vào cửa nhà ai, tên tiểu tử ở dưới nhà vừa rồi sao?”

Sắc mặt Tả Hồng sa sầm, như bóng đêm cuộn cuộn ngoài cửa sổ:

“Quyên Tử, đừng trách anh không cảnh cáo em...nếu em không muốn kết hôn, anh cũng sẽ ở vậy, cứ theo đuổi em, đời này em đừng hòng nghĩ đến ai, biết không?”

Quyên Tử cười khì khì:

“Lời nói của Tả thiếu thật gia trưởng, anh thích cưới vợ thì cứ cưới, ai cản trở đâu, vị hôn thê của anh còn đang chờ đợi kia, mẹ anh nói rồi, đời này chỉ chấp nhận một nàng dâu, em cũng nói rồi, đời này em chỉ có một mẹ, người khác bắt em gọi là mẹ, em không thích, về phần người đàn ông ở dưới nhà, không mượn anh xen vào.”

Nói xong, hất đầu đi ra ngoài, Tả Hồng đã cảm thấy huyết thái dương giật đau buốt, chuyện này thật là rối loạn.

Hôn sự giữa Tả gia và Mạc gia đã định từ lâu rồi, điều này không đơn thuần là chuyện giữa anh và Mạc Vân Kha, còn là quan hệ về mặt lợi ích chính trị giữa hai nhà, dù sao cũng khó tránh, loại quan hệ này rất bền chắc.

Trước kia anh cũng không cảm thấy gì, dù thế nào đi nữa thì anh và Vân Kha đã sớm ngấm hiểu với nhau, sau khi kết hôn thì nước sông cũng không phạm nước giếng, nhưng Tả Hồng không nghĩ đến sẽ gặp một cô gái như Quyên Tử.

Anh đã sớm đi đến việc hủy bỏ hôn sự với Mạc gia, hai người lớn nhà anh, cũng không lo, Tả gia chỉ có một cậu con trai, anh cứ kiên trì như vậy, trước sau gì họ cũng phải chấp nhận thôi. Cho dù họ không chấp nhận, bây giờ anh cũng không sống dựa vào bố mẹ, cùng lắm thì hai người sống với nhau thôi.

Chỉ là trong khi anh ra sức đấu tranh như vậy, con nhóc Quyên Tử này lại kiên quyết không chịu lấy, không muốn gả cho anh, không sao, Tả Hồng đời này lần đầu có ý muốn đường hoàng cưới một người phụ nữ về nhà, người cũng không ít, Tả thiếu ta sao phải lo?

Lúc đầu, Tả Hồng còn tưởng con nhóc này làm mình làm mẩy với mình, dù sao phần lớn phụ nữ đều như thế, nhưng sau, anh lại thấy cô mua nhà cửa, nghiêm túc muốn sống một mình.

Tả Hồng không đồng ý, nhưng ngoài mặt đành phải chiều theo ý cô, trong lòng có chủ ý đầu tiên cứ chiều, chờ xử lý xong việc lộn xộn trong nhà, rồi quay lại tính toán chuyện hai người.

Một năm qua, hai người tuy ba ngày hai bữa rùm beng một trận, nhưng cuối cùng, cũng không ông có tên đàn ông lòng dạ xấu xa nào bên cạnh cô cũng coi như có chút tiến bộ. Người phụ nữ của Tả Hồng anh, kẻ khác đừng có mơ tưởng, đây là ranh rới cuối cùng của một người đàn ông.

Không nghĩ đến đột nhiên lại nhảy ra một tên đàn ông như vậy.

Tả Hồng mặc một cái quần là phẳng phiu đi ra ngoài, nhặt gạt tàn lên, cầm trong tay, búng điếu thuốc vừa ngậm trong miệng, tựa vào tường cạnh cửa toilet, gõ tay gõ hai tiếng:

“Quyên nhi, người đàn ông vừa rồi rốt cuộc là ai vậy, thật sự là tình cũ của em à”

Nửa ngày chẳng có động tĩnh, Tả Hồng dán lỗ tai lắng nghe, cách cách, cửa mở ra, Tả Hồng rụt đầu lại, cọt nhả:

“Anh sai rồi, anh sai rồi, vẫn không được à, vừa rồi là anh nóng nảy quá, quên mất quy ước, thực sự thì anh không quên chỉ là hỏi đại thôi, người đàn ông vừa rồi, nhìn có vẻ quen.”

Quyên Tử rên lên một tiếng, ném khăn tắm trên tay vào ngực anh, ghét bỏ đẩy ra:

“Cách xa tôi một chút, cả người toàn mùi thuốc hôi xì”

Tả Hồng nhảy vào ôm hôn rồi cắn một cái:

“Đây là hương vị đàn ông biết không, đừng có phân biệt tốt xấu gì”

Nhìn Quyên Tử chạy về phía phòng bếp, anh lại cất giọng:

“Em đợi chút, anh tắm rửa rồi nấu hoành thánh ăn khuya, anh mang từ Cẩm Giang về, để rã đông đã, em thích ăn nhân bánh rau đại...”

Quyên Tử mở tủ lạnh ra sững sờ, chỉ có một lúc thôi mà, tủ lạnh đã đầy, Tả Hồng người đàn ông này, quả thật rất tỉ mỉ.

Lấy quả táo rửa qua, cắn một miếng, ăn được gần nửa quả thì Tả Hồng ra đến nơi, bên hông quần một chiếc khăn tắm, ôm chặt cô từ phía sau, cắn một miếng táo trên tay Quyên Tử:

“Ừm, lúc xong việc trở về, Huyện trưởng ấy thùng lớn, nói là táo trồng ở chỗ bọn họ rất ngon, cho chúng ta nếm thử”

Quyên Tử liếc mắt nhìn anh:

“Với bọn tham quan ô lại các anh, cũng phải sống phóng túng tí”

Tả Hồng vỗ vỗ đầu cô:

“Em phải hiểu là bọn họ ước ao còn không được, em cứ làm như người đàn ông của em là tham quan vô lại tầm thường ấy, kiêu tám người khiêng mời anh lên còn không được ấy, theo anh, cả đời em sẽ được hưởng phúc”

Quyên Tử bĩu môi khinh thường.

Tả Hồng thả trứng gà vào trong nồi đầy, thêm tôm vào để nấu canh, canh sôi thì thả hoành thánh vào, vừa chín, với tay lấy hai tô, động tác hết sức lưu loát.

Quyên Tử ngăn người trong chốc lát, dường như cứ như vậy cũng không tồi, lắc đầu một cái, gõ tay ném lõi táo vào thùng rác:

“Đừng cho rau thơm nhé”

“Biết rồi, bà nội tổ”

Tả Hồng đáp lời, múc hoành thánh ra hai tô, Quyên Tử rửa tay, đến ngồi xuống, cầm thìa Tả Hồng đưa, chuẩn bị ăn:

“Cẩn thận, nóng...”

Quyên Tử ngẩng đầu, nói băng quơ:

“Anh ngày nào cũng ở chỗ em thế này, vị hôn thê không trông nom à, nghĩ thoáng nhĩ.”

5. Chương 5

Tả Hồng cau mày nhìn cô:

“Em muốn nói gì?”

Quyên Tử húp một ngụm canh, thờ ơ mở miệng:

“Không có gì, chỉ tò mò thôi”

Tả Hồng đặt thìa xuống, đưa tay nâng mặt cô lên:

“Quyên Tử, anh nói lại lần nữa, cô ấy không còn là vị hôn thê của anh nữa, hơn nữa, cho đến bây giờ cô ấy chưa từng là vấn đề”

Quyên Tử đẩy tay anh ra, có chút không nhịn được:

“Đó là chuyện của anh”

Đột nhiên Tả Hồng thấy buồn bực trong lòng, cô gái này xưa nay đều thế, lúc cần thản nhiên thì không thản nhiên, mặt thì thờ ơ, trong lòng lại chín cong mười tám quẹo, không biết suy nghĩ cái gì, cứ cố tỏ ra nhỏ mọn, thích nhất là ôm thù, chuyện mẹ anh tìm cô, đến hôm nay, cô vẫn còn để bụng.

Cụ thể mẹ anh nói gì với cô, Tả Hồng cũng không biết, có thể dùng gót chân nghĩ cũng biết chẳng có lời nào tốt lành. Lại nói Quyên Tử cũng chẳng chịu thua thiệt, cứ trút giận hết lên đầu anh là được rồi.

Ngày đó anh về nhà, mẹ đã nằm trên giường, nhìn thấy anh liền phán một câu:

“Nếu muốn đưa con bé đó vào cửa nhà họ Tả, trừ khi ta chết”

Tả Hồng không đến nỗi bị mẹ anh hù dọa, dù sao, bao nhiêu năm, mẹ anh cũng chỉ có ngàn ấy trò, dùng đi dùng lại, thực ra cũng không cần thiết.

Khi đó Quyên Tử một chút ý muốn lấy anh cũng chẳng có, khi đó, có lẽ tới tận bây giờ, đều là một mình Tả Hồng tự làm, cô gái này không có tim chẳng có phổi, đến máu cũng lạnh.

Tả Hồng cũng thấy kỳ quái, một cô gái lạnh lùng đến gần như biến thái như vậy, làm sao mà tu luyện thành, chẳng có cô gái nào như cô, đúng như Hồ Quân từng cảm thán:

“Quyên Tử nhà cậu, đừng có nhìn hình dáng thiên kiều bá mị, trong lòng thì không ai cứng rắn bằng”

Sau này nghĩ lại, thật sự là có nhiều phần đúng. Ủ không nóng, ủ làm sao cũng không nóng được con nhóc này, Tả Hồng cũng từng nghĩ, nếu không thì giải tán, được, ông thế cũng chẳng có gì lạ.

Ý nghĩa đó vừa lóe lên, đã cảm giác không chịu nổi, đột nhiên cảm thấy cuộc đời không có Quyên Tử, như mất đi một nửa thú vị.

Không có Quyên Tử bên cạnh, anh cũng chẳng thiết sống, cho nên, mặc dù cả đời như vậy, cũng không thể buông tay, có bị hành hạ, anh cũng muốn ôm cô gái này, muốn hắt anh ra, chờ đó.

Sáng sớm hôm sau, Tả Hồng tới công ty Diệp Trì, ngồi trên ghế salon phòng làm việc của Diệp Trì vẫn suy nghĩ câu chuyện rối rắm của mình, vô cùng buồn bực.

Diệp Trì nhìn bộ dạng của anh như vậy, đương nhiên biết có tâm sự, bốn người bọn họ cùng lớn lên với nhau, đánh nhau, gây họa, vào quân ngũ, làm lính, tán gái, hơn ba mươi năm, gần như đều ở bên nhau, tính tình nhau thế nào, còn không rõ ràng.

Tả Hồng này, đừng nhìn vẻ mặt nho nhã, bên trong cũng nham hiểm, còn nhớ lúc mới vào quân ngũ, bè cánh đánh nhau, người khác dùng chân tay, riêng tên này, không nói không rằng, quay người bỏ chạy. Chỉ chốc lát sau, trong tay xách theo một chai bia, không nói hai lời, tương ngay chai bia lên đầu thẳng gây chuyện.

Máu và bia hòa lẫn chảy từ đầu xuống mặt tên kia, đánh vào chỗ đó, một phát là thắng. Nên biết, nói hung ác, phải kể đến Diệp thiếu gia, nhưng nói thủ đoạn, phải là Tả Hồng, một công tử nhà giàu chân chính như vậy, lại bị một cô nhóc như Quyên Tử chinh cho thành ra chán chường như thế.

Ngày đó Hồ Quân còn nói, chịu thua Thời Tiêu của cậu ta cả tỷ cửa, nếu nhiều hơn, anh em lại chẳng tàn.

Mấy lời này nghe nực cười, nhưng nhìn Tả Hồng hôm nay, còn thảm hơn lúc đó nhiều, con nhóc Tiêu Tiêu, nói có vẻ ghê gớm nhưng nhất gan, hấn vừa đâm vừa xoa, kiểu gì cũng hù dọa được con nhóc này, nhưng Quyên Tử thì không đùa được.

Lúc đó Diệp Trì đã khuyên Tả Hồng rồi, không được thì thôi, cần gì phải rước bực vào thân, Tả Hồng lại nói cái gì mà cậu không thể tính toán với vợ mình, Diệp Trì cũng chẳng nói được gì.

Tóm lại, yêu nữ này, cũng không biết như thế nào, dính vào coi như cả đời không rời ra được, thật ra nói một cách thẳng thừng, là cậu không vui vẻ rời ra, thì vui vẻ mà chịu đựng đi.

Diệp Trì ở góc tử rượu, rót hai ly tới, đưa cho anh một ly, Tả Hồng ngửa cổ làm một hơi:

“Diệp Trì, về hỏi lại vợ cậu chuyện trước kia của Quyên Tử một chút, con bà nó, không biết từ đâu mọc ra một thằng tình cũ, không phải vừa đâu, hôm qua mình nhìn thấy rất quen mắt, hôm nay mới nhớ ra là thằng chó má vừa nhậm chức Tổng giám đốc khu vực Châu Á của tập đoàn Worle vài ngày trước.

“Cậu nói Triệu Hành hả?”

Diệp Trì chau mày, Tả Hồng đứng bật dậy:

“Sao, cậu biết hắn à?”

Diệp Trì lắc đầu:

“Có liên quan một chút trên công việc, tập đoàn bọn họ muốn gia nhập thị trường nội thất, đang nói chuyện hợp tác với bọn mình, cái tên Triệu Hành đó mình mới gặp một hai lần, nghe nói tốt nghiệp xuất sắc hệ cao học trường Havard, rất có phong độ, cũng có năng lực, nhưng hắn và Quyên Tử đáng lẽ phải bắn đại bác không tới chứ liên quan gì nhau.”

Tả Hồng ngồi xuống thở dài:

“Không phải liên quan, hai người này, quan hệ không phải hời hợt, chính tai mình nghe được, là tình cũ đấy.”

Diệp Trì chắc chắc mấy tiếng:

“Được đấy, con nhóc Quyên Tử này, thật là có bản lĩnh, đàn ông cực phẩm như vậy cũng dính tới cô ta.”

Tả Hồng xém chút ném ly rượu ra ngoài.

“Cậu đang hả hê cái gì?”

Diệp Trì rất nghiêm túc lắc đầu một cái

“Không, là mình nhắc nhở cậu, nếu đối thủ là hắn ta, nguy cơ của cậu lớn rồi, người đàn ông kia không thể khinh thường, là nhân vật, mình từng nghe vợ nói qua, hình như là thầy giáo trường cấp hai, là người đầu tiên Quyên Tử nhà cậu thích.”

“Thầy giáo?”

Tả Hồng hơi ngẩn người:

“Sao lại lộn xộn như vậy, tự nhiên lại lòi ra một ông thầy giáo cấp hai.”

Diệp Trì vỗ vai anh:

“Mình cảm thấy chuyện này tạm thời có thể bỏ qua, chuyện hôn sự với Mạc gia cậu phải tính cho kỹ, ông cụ Mạc hôm nay vào Bộ công thương rồi, giờ là lãnh đạo trực tiếp của cậu, hơn nữa, ông cụ rất có hi vọng thăng chức, đặc tội ông ta, cậu cũng không có quả ngon mà ăn đâu.”

Tả Hồng gật đầu:

“Những thứ này, mình đã có tính toán rồi, hôn sự nhất định phải hủy, cùng lắm thì từ chức không làm nữa, đi buôn bán như cậu, cũng không chết đói được, giờ mình chỉ rêu rĩ chuyện của Quyên Tử, con nhóc chết tiết này quyết định chỉ làm vợ chồng hờ với mình, mình nghi, tim con nhóc này làm bằng đá ấy.”

Diệp Trì cười:

“Quả nhiên người trong cuộc lại hồ đồ, theo mình thấy, Quyên Tử cũng không hẳn là không quan tâm, Tiêu cũng từng nói, nếu Quyên Tử không muốn gặp, nếu cậu có quẩn lầy, cô ta cũng không thềm dây dưa, con nhóc này ghê, so với chúng ta còn hiểm ác hơn nhiều. Như bây giờ, mình thấy kể cả trong lòng Quyên Tử có cậu, cũng không muốn thể hiện, dù sao cậu vừa có vị hôn thê, lại còn thái hậu nhà cậu ra tay can thiệp, với tính tình của Quyên Tử, không đuổi cậu ra khỏi cửa đã là tốt lắm rồi.”

Tả Hồng cười khổ:

“Sao cậu biết cô ấy không đuổi mình, cô ấy nói những lời khó nghe muốn chết, muốn mình biến đi, lần trước không phải cậu nghe một lần rồi à, đây là còn giảm tránh rồi, không phải anh đây mặt dày mày dạn, thì cũng sớm bị cô ấy đuổi ra khỏi nhà rồi.”

Diệp Trì bật cười:

“Sự nhấn tâm lúc đánh nhau của cậu đâu rồi, chỉ có một con đàn bà mà cũng không thuần phục nổi.”

Tả Hồng đứng lên:

“Cậu con mẹ nó đừng có nói chuyện không biết suy nghĩ, cậu xem lại bộ dạng của mình, xem có trị nổi vợ không, mỗi ngày lại chẳng như Tam Tôn Tử, bưng trà rót nước, Quyên Tử nhà mình, tối thiểu cũng không chạy loạn lên giữa núi cau cá suối, thiếu chút mất mạng. Được rồi, không nói những chuyện vớ vẩn này nữa, chữa chút mặt mũi cho anh em, để phòng luôn không thừa.”

Tả Hồng vừa ra khỏi công ty Diệp Trì đã nhận được điện thoại của Mạc Văn Kha.

Đối với vị hôn thê này, nói thật, cô là loại đàn bà cả đời này Tả Hồng không giải thích nổi. Hai nhà có giao tình đã lâu, cô kém anh tám tuổi, lúc anh lên trung học hút thuốc đánh nhau, thì người ta cấp sách đi học tử tế, tất nhiên đáng đáp thì không tệ.

Đàn ông như bọn họ, phụ nữ mà kém thì chỉ thiếu nước không đến được trước mặt. Lúc Tả Hồng biết mình có vị hôn thê, Mạc Văn Kha mới lên trung học, còn anh đang lăn lộn trong quân đội.

Anh biết chú cả chú hai chú ba nhà Mạc gia, nhưng không có tí ấn tượng nào, sau khi ra khỏi quân ngũ vào Bộ công thương mới chính thức tiếp xúc.

Lần đầu tiên nhìn thấy cô, đừng nói, Tả Hồng thật sự là kinh ngạc một trận, mặc một chiếc váy trắng, tóc dài thẳng tắp tung bay sau lưng, đứng đó cười mồm, nhưng một đóa hoa lẳng lẳng hé nở.

Chỉ tiếc, hai người không bị điện giật, tìm nguyên nhân, Tả Hồng cảm thấy, đại khái anh là một phạm tu tục tử, nên xa rời kiều hoa hồng trần, tốt hơn là không đụng phải. Cho nên đã nhiều năm, hai người vẫn bình an vô sự, duy trì sự giả dối cơ bản.

Có lúc, tả Hồng cũng nghĩ, rốt cuộc trong lòng Mạc Vân Kha nghĩ gì, anh cũng từng mang tiếng xấu, trước kia chẳng thua kém gì Diệp Trì, có thể danh chính ngôn thuận làm vị hôn thê của anh, không hỏi anh lấy một lần, hơn nữa có bất kỳ phiền toái gì, cũng không đợi anh biết, trực tiếp giải quyết hộ.

Cho nên đối với một vị hôn thê hiểu chuyện như thế, Tả Hồng vẫn cảm thấy vô cùng tốt, cho đến khi gặp Quyên Tử, mới bắt tay vào giải quyết hôn sự của hai người.

Trước kia anh vẫn luôn cảm thấy cưới Mạc Vân Kha cũng tốt, dù sao bên ngoài có phụ nữ thì cũng không sao, rất tự tại. Khi có Quyên Tử, Tả Hồng mới hiểu phụ nữ không thể thừa, chỉ vừa đủ.

Cho nên đàn ông gieo tình khắp nơi, chẳng qua là vì chưa tìm được một người thích hợp, nếu tìm được rồi, sẽ cam tâm tình nguyện, không kịp chờ đợi, chỉ coi trọng mình người ấy, như Diệp Trì, như anh.

6. Chương 6

Mạc Vân Kha cầm ấm trà lên rót đầy vào ly trà trước mặt Tả Hồng, mùi lan hương nồng đượm, khiến tâm trạng con người trở nên thanh thản.

Mạc Vân Kha nở nụ cười nhẹ nhàng, từ tốn, bao năm qua cô luôn như thế, như một khách qua đường bay bổng giữa chốn hồng trần, có một phong thái siêu thoát khó nói lên lời.

Tả Hồng cuối cùng nghĩ là nếu ai đưa một người phụ nữ như thế vào vòng ái dục thế tục lẫn lộn mới là chuyện lạ động trời. Vì chuyện từ hôn, Tả Hồng cũng có phần áy náy với Mạc Vân Kha.

Dù sao anh cũng là người bội ước, mà gia đình bọn họ như vậy, chuyện từ hôn có ảnh hưởng như thế nào anh rất rõ ràng, chịu áp lực không chỉ có mình anh mà cả Mạc Vân Kha nữa.

Vì chuyện của bản thân mà đẩy cô vào tình cảnh lúng túng như thế, Tả Hồng không khỏi cảm thấy hổ thẹn, nhưng trong lòng vẫn kiên định, tuyệt đối không dao động, anh muốn Quyên Tử, đời này chỉ cần cô ấy, cho dù cả họ phản đối anh cũng chấp nhận.

Chỉ có điều Mạc Vân Kha lại là vật hi sinh thực sự, cho nên đối mặt với cô, Tả Hồng cũng khó cảm thấy tự nhiên, thậm chí còn có phần căng thẳng.

Có lúc, anh còn muốn cô gái này nổi đóa với anh, hoặc là dùng những thủ đoạn hèn hạ, anh sẽ chẳng màng đến chút tình cảm hay thể diện nào cả. Nhưng có như thế này, lại khiến anh không biết phải làm sao.

Mạc Vân Kha nhìn anh một hồi rồi nở nụ cười:

“Xem ra anh thực sự thích cô ấy, nói thật, em thực sự không ngờ, anh sẽ có một ngày nghiêm túc yêu một cô gái nào đó.”

Tả Hồng cảm thấy không khí trở nên dễ dàng hơn, cũng bất giác mỉm cười:

“Nói thật, anh cũng không ngờ, phải nói thế nào nhỉ, cô ấy chắc là oan gia của anh, anh cảm thấy, chắc kiếp trước anh nợ cô ấy cái gì, kiếp này phải trả cho cô ấy.”

“Xì”

Mạc Vân Kha không nhịn được phì cười:

“Chưa bao giờ biết, anh cũng là người theo chủ nghĩa duy tâm, chỉ là, bây giờ anh đã thành người đàn ông chân chính rồi, một người đàn ông có trách nhiệm.”

Tả Hồng nhún mày:

“Hôm nay mới biết, thì ra trong mắt em, anh luôn là người đàn ông không có trách nhiệm.”

Mạc Vân Kha nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà:

“Đàn ông chỉ khi tìm được người phụ nữ mình thật sự yêu mới có thể thực sự trưởng thành, những điều này đều là vợ vãn, em tìm anh đến đây là muốn nói cho anh biết, cha em đã tuyên bố, hôn sự của hai chúng ta, chừng nào ông còn sống thì không thể hủy bỏ, anh cả anh hai anh ba của em, cũng bị ông cụ rèn cho làm theo từng thứ một, cụ thể ới cái gì em cũng không biết, có điều anh cũng thấy, ông cụ nhà em mà muốn cái gì, tám ngựa cũng không kéo lại được, cho dù dùng phải dùng bất cứ thủ đoạn nào, anh có thể bất chấp tất cả, nhưng cô gái đó đã chuẩn bị chưa, có lẽ phía trước chính là sóng thần, đủ để hủy diệt tất cả, hủy diệt hoàn toàn cô ấy, anh có gánh nổi không?”

Tả Hồng cười khỏ, gọn gàng dứt khoát mở miệng, âm thanh chua chát:

“Không gánh nổi, chính xác là, cho tới bây giờ, cô ấy chưa từng có ý định cùng anh gánh vác, thật lòng mà nói, đừng nhìn phía anh nồng nhiệt thế nào, con nhóc kia cho đến giờ cũng chưa từng nói sẽ thêm lấy anh, một mực chỉ muốn vui đùa một chút, thích thì ở bên nhau, mất hứng thì đường ai nấy đi, gánh sóng gió gì, nếu có sóng gió, cô ấy sẽ là người chạy đầu tiên.”

Mạc Vân Kha nhìn anh bằng con mắt không tin nổi, người đàn ông này kể từ khi cô biết đều là người luôn có ý chí, không ai bì nổi, thì ra cũng có lúc thế này. Từ góc độ phụ nữ mà nói, Mạc Vân Kha cảm thấy, có lẽ đây là báo ứng. Đứng ở vị trí bạn bè, Mạc Vân Kha lại cảm thấy có phần thương hại, không khỏi cảm thấy hứng thú với người phụ nữ có thể chinh anh thành như vậy.

Lúc đầu thấy anh gấp gáp từ hôn như thế, cứ tưởng bên kia quyết lấy bằng được hoặc xảy ra án mạng gì, sốt ruột, hôm nay mới biết, người như vậy lại là anh, thật khiến người ta dở khóc dở cười, Mạc Vân Kha suy nghĩ một chút:

“Nếu thế, thì tạm thời kéo dài một chút, qua một hai năm, hai bên trong nhà giãn ra mới bàn lại những thứ này sẽ không lo làm mất lòng ai.”

Tả Hồng đặt ly trà xuống:

“Không, không được, anh muốn cưới cô ấy, ngay lập tức, anh không muốn đợi thêm giây phút nào nữa.”

Dáng vẻ cấp bách rất buồn cười, cứ như thể nếu không lập tức cưới, anh sẽ thích người phụ nữ khác mất. Mạc Vân Kha lần đầu cảm thấy, thì ra Tả Hồng cũng có mặt đáng yêu như thế, rất sinh động, mặc dù có phần ngốc nghếch, nhưng rất rung động lòng người.

Sắc mặt Mạc Vân Kha có chút ảm đạm, lại có phần hoảng hốt.

Tả Hồng chưa bao giờ hiểu rõ người phụ nữ này, cũng không còn hứng thú hiểu nữa, giữa hai người chưa nói đến chuyện thân mật, mà thậm chí không cả bằng bạn bè.

Tả Hồng trước đây cũng từng nghĩ, cô gái này sở dĩ có thể lạnh nhạt đối mặt với mình như thế, chắc là trước đây cũng có chuyện gì đó không chừng, ông cụ Mạc gia thủ đoạn mảnh khẻ, so với ông cụ nhà anh lợi hại hơn, với con cái chỉ nói một không hai.

Cậu cả cậu hai cậu ba nhà họ Mạc, trước đây đều nằm trong vòng kiểm soát, việc gì cũng phải theo ý ông cụ, lấy vợ sinh con, không dám cãi một lời, Mạc Vân Kha là con gái út, cũng không may mắn thoát khỏi. Ông Mạc đối với con gái cưng của mình còn như vậy, huống hồ là người ngoài.

Tả Hồng chợt tỉnh táo lại:

“Em nói là bố em, có thể sẽ đối phó trực tiếp với Quyên Tử?”

“Quyên Tử?”

Ánh mắt Mạc Vân Kha vụt sáng, nhanh chóng hiểu ra, gật đầu khẳng định:

“Cho nên em tìm anh đến đây để nói rằng, em chúc phúc cho hai người, nhưng em không ngăn cản được bố em, cho nên anh biết đấy, em cũng không thể giúp gì hơn được.”

Mạc Vân Kha nhìn bóng dáng vội vã ngoài cửa sổ, thất thần, chưa biết kết quả ra sao, ít nhất người đàn ông này đã nỗ lực, làm tất cả những gì có thể, loại dúng khí này, cô chưa từng có.

Trong lòng Tả Hồng vô cùng sốt ruột, nếu ông Mạc muốn đả kích Quyên Tử, đầu tiên sẽ là công việc của cô, mà không ai hiểu Quyên Tử hơn Tả Hồng, cô rất coi trọng sự nghiệp của mình, rất coi trọng.

Trong cuộc sống của cô, có thể thiếu đàn ông, không cần tình yêu, nhưng phải có sự nghiệp, cô đã đổ bao mồ hôi công sức mới có được thành tích như hôm nay, có lẽ chỉ cần một cú điện thoại của ông Mạc, toàn bộ sẽ về không, đến lúc ấy Quyên Tử sẽ thế nào, anh không dám tưởng tượng, bảo anh rời xa Quyên Tử, Tả Hồng cảm thấy chết còn dễ dàng hơn.

Quyên Tử đi làm về, vừa vào cửa đã nghe thấy trong phòng bếp đủ loại âm thanh, đá văng đôi giày cao gót, cởi tất chân, đi chân không vào phòng bếp.

Tả Hồng mặc tạp dề, đang nấu cơm, Quyên Tử bĩu môi:

“Anh thật là rảnh rỗi, hôm nay không đi làm à, thế thì nghỉ việc đi.”

Tả Hồng buông lọ xì dầu trong tay xuống, quay người lại, hôm nay Quyên Tử mặc một bộ trang phục công sở màu xanh ngọc, bên trong chiếc áo vest trắng thơm là áo sơ mi trắng và quần bó, tóc buộc gọn gàng, trông vừa đoan trang lại quyến rũ, cô vốn luôn mê người, cái này Tả Hồng sớm biết, nhưng hôm nay còn xinh đẹp hơn.

Vươn tay kéo cô vào trong lòng, cúi đầu, răng môi hòa quyện, có một mùi café thơm thoang thoảng... Tả Hồng buông tay, khẽ cau mày:

“Lại uống café rồi”

Con nhóc này bụng dạ không ra gì, nhất là uong café vào, nửa đêm lại kêu đau bụng, ở nhà, Tả Hồng luôn nghiêm ngặt không cho cô uống café, chỉ được chọn sữa tươi hoặc nước trái cây, hơn nữa, con nhóc này còn thích uống rượu với cái bụng rỗng.

Lần đầu anh gặp cô là trong một bữa tiệc, cô và mấy đồng nghiệp rêu rục ly, uống rượu cứ như muốn uống cạn cả hệ thống cung cấp nước, lúc ấy Tả Hồng nghĩ bụng cô gái này cũng thật hào phóng. Nhưng trên đường đi vệ sinh lại phát hiện cô đang móc họng, nôn xong về lại tiếp tục uống, cũng có cảm giác hơi quá rồi, chuyện lớn gì mà phải liều mạng như thế.

Sau đó thì tốt rồi, Tả Hồng mỗi lần nhớ lại tình cảnh lúc đó, trong lòng cũng có phần chua chát, và cũng chính thức hiểu được, công việc quan trọng đối với cô thế nào.

Quyên Tử đẩy anh ra:

“Chỉ uống hai chén thôi”

Nói xong chui ra khỏi ngực anh, vào phòng ngủ lấy quần áo đi vào phòng tắm, Tả Hồng khẽ thở dài.

Quyên Tử tắm xong, khoác áo choàng tắm đi ra, trong phòng khách tối om, đèn đóm đều tắt hết, bên bàn ăn cạnh cửa sổ đang đốt một cây nến to. Tả Hồng cũng đã thay bộ quần áo khác, đứng nghiêm một bên, cười nhìn cô.

Tả Hồng cái tên này, rất hiểu cuộc sống tình thú, điều này Quyên Tử rất thích, nói chung là phụ nữ ai cũng có chút muốn một người đàn ông lãng mạn, cho dù Quyên Tử là người thực tế nhưng vẫn vậy.

Nhớ trước đây từng xem qua một cuốn sách, đàn ông thỉnh thoảng thay đổi cách thể hiện tình cảm, sẽ khiến cho cảm xúc thêm căng tràn, có vẻ rất có lý.

Quyên Tử kéo khăn trên đầu thả buông mái tóc đi tới, ngồi xuống.

Sald, thịt bò bít tết, rượu đỏ, một bữa ăn tây điển hình, nhìn qua có vẻ rất ngon lành. Tả Hồng mở nút chai rượu đỏ, rót đầy vào hai cái ly trước mặt hai người.

Quyên Tử quơ quơ trước ánh nến, nhẹ nhàng hít hà.

“Rượu ngon, ủ đúng hạn, sao em cảm thấy hơi giống tiệc Hồng Môn Yến thế”

Quyên Tử hài hước mở miệng

Tả Hồng nhúu mày mỉm cười:

“Kể cả là Hồng Môn Yến, em đã ngồi vào đây, cũng chỉ có thể mặc cho anh làm thịt.”

“Dù là Hồng Môn Yến, em cũng nhận.”

Nói xong nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bóng cây đu đưa, nhà cô ở tầng ba, phòng khách này được đập thông với một phòng ngủ cũ, trông khá đẹp mắt, cộng với khung cửa sổ rộng, nhìn có vẻ rất cao cấp.

Âm nhạc nhẹ nhàng dìu dặt vang lên, Quyên Tử khẽ nhếch khóe miệng, bị làm khó lâu như thế, người đàn ông này vẫn còn rất hăng hái.

Thân thể kề nhau, Quyên Tử không giẫm lên chân Tả Hồng, hai người chậm rãi chuyển động theo tiếng nhạc, Quyên Tử ngẩng đầu, nhìn vào mắt Tả Hồng, ánh nhìn trên bàn rơi vào đáy mắt anh, lấp lánh, giống như hai ngọn lửa lập lòe, trong con ngươi đen láy, Quyên Tử thấy bóng mình rất rõ ràng.

“Quyên Nhi, lấy anh nhé.”

7. Chương 7

Tôi tả ra về là việc trong dự liệu, nhưng bị con nhóc kia nhấn tâm từ chối, Tả Hồng cũng khó mà không cảm thấy buồn bực. Cuối cô, là mục tiêu mà Tả Hồng nhất định phải thực hiện được trong đời.

Thậm chí Tả Hồng còn nghĩ, nếu cả đời cô không lấy anh, hai người cứ qua lại như vậy, chẳng qua cũng chỉ là thiếu một tờ giấy kết hôn thôi, ý tưởng này đã bị sự xuất hiện của Triệu Hành đánh tan.

Tả Hồng đột nhiên phát hiện, không có mấy cái thứ giấy tờ tầm thường đó, anh và Quyên Tử mãi mãi không thể chân chính xác định, vĩnh viễn sống những ngày nơm nớp lo lắng, thật không khác gì bị báo ứng.

Sau đó Tả Hồng lại nghĩ, Quyên Tử có phải là người đại diện cho phái nữ đến đòi phạt anh, để anh cứ thấp thỏm lo được lo mất, mà cô thì cứ ung dung tự tại sống không vương không vùi.

Người nào yêu trước, người ấy thua, đã thua một lần là thua cả đời, Tả Hồng chịu rồi.

Thật ra lúc này anh vẫn kiên nhẫn cầu hôn còn có một nguyên nhân, anh không muốn để cho Quyên Tử biết, chỉ cần có tờ giấy chứng nhận, Mạc Gia và Tả gia có muốn ngăn cản cũng đã muộn, đây vẫn xem như một cách giải quyết tận gốc hiệu quả.

Hơn nữa, chỉ cần cô lấy anh, Mạc gia sẽ không còn lý do nào đối phó cô, mọi chuyện đều được giải quyết ổn thỏa. Nhưng cô không lấy, chính xác mà nói, cô hoàn toàn không có ý định lấy anh.

Tả Hồng thất bại, tức giận bưng bưng, oán khí tích tụ trong lồng ngực, hai người chia tay trong nặng nề. Cô gái kia còn nói toẹt với anh, nếu muốn kết hôn, đừng có phí thời gian với cô.

Tả Hồng cảm giác anh và Quyên Tử bị hoán đổi, chỉ có phụ nữ mới liều mạng bám lấy đòi cưới, sao anh lại rơi vào tình cảnh này, thật thất bại.

Anh thì ở đây buồn bực, còn Quyên Tử lại thấy kỳ cục, thậm chí cái tên Tả Hồng này càng ngày càng khiến người ta khó đoán, gần đây không biết trúng gió gì, cứ đòi kết hôn, người bình thường nói vài lần xem như tán tỉnh, đây thì còn làm nghi thức cầu hôn đằng hoàng, thật đúng là khiến Quyên Tử không chịu nổi.

Thành thật mà nói, trong khoảnh khắc đó, cô cũng có chút dao động, phụ nữ mà, đều là loài cảm tính. Nhưng Quyên Tử cũng không ngu, cô đã cân nhắc nhiều lần, lấy Tả Hồng bây giờ chẳng có gì tốt lành, chắc là kinh tế và địa vị lên, có thể tiến đến mức độ người phạm ngưỡng mộ, nhưng leo lên độ cao này cũng có rất nhiều phiền phức.

Hơn nữa, những cái đó cô lại chưa từng để ý, xa xỉ, hưởng thụ, phụ nữ nào cũng muốn, dĩ nhiên cô không ngoại lệ. Nhưng cô cảm thấy, kiếm tiền bằng đôi tay của mình, thực tế có vẻ đẹp mắt hơn.

Cô thế này cũng tốt lắm rồi, có nhà, có xe, công việc ổn định, không thích nấu cơm thì ra ngoài ăn, một tháng có thể kiếm ra tiền mua một hai bộ quần áo mình thích, chẳng muốn dựa vào ai.

Thật ra nói một cách thẳng thừng, ai cũng không dựa nổi, cuộc sống ngu một lần thôi, không cần phải có hai lần. Quyên Tử có lúc cũng căm ghét bản thân nhìn mọi thứ quá rõ ràng, đối với đàn ông, cô không tin. Lời ngon tiếng ngọt, thề non hẹn biển, chẳng qua cũng chỉ là nhất thời, đảo mắt một cái, trong lúc người vẫn còn đang ôm cái thề non hẹn biển, chuẩn bị cho cả cuộc đời, đột nhiên bị đánh phủ đầu, mọi thứ tan thành bọt nước,

một chút dấu vết gần bó cũng chẳng còn.

Tốt nhất phụ nữ không nên ôm quá nhiều mộng ảo, tránh bị tổn thương, tự trở nên mạnh mẽ, chính là tình yêu tuyệt vời nhất, chỉ tin mình.

Tiêu tử mặc dù thực tế, nhưng thực chất vẫn rất ngây thơ, cô còn lâu mới giống được Tiêu tử, lòng cô cứng rắn như sắt đá, trừ người thân, bạn hữu, không có kẻ hở nào cho tình yêu.

Hơn nữa, Tả Hồng là con nhà giàu như vậy, lấy đâu ra tình yêu, dù sao cô cũng không phải Tiêu tử, mà Tả Hồng cũng không phải là Diệp Trì.

“Chị Quyên Tử, tổ trưởng gọi chị qua”

Tiếng gọi của thực tập sinh mới Ngô Tiểu Nhã kéo lại tinh thần của cô, Quyên Tử gật đầu cười cười. Lưu Giai Lệ mở miệng khiêu khích:

“Ồ, Trần đại ký giả của chúng ta thật bận rộn quá. Một vụ vừa qua lại vụ khác tới, người khác rảnh rồi không có việc gì làm, mình cô bận bịu.”

Quyên Tử liếc chị ta một cái, thò người sang, nhìn Lưu Giai Lệ chăm chăm khiến cô ta phát cáu:

“Cô... cô nhìn cái gì?”

Quyên Tử chau mày, thì thầm:

“Tôi đang xem, chị đang ghen tị hay là sinh hoạt tình dục không đều nên nội tiết mất cân đối gây ra chứng loãng xương, hoặc giai đoạn tiền mãn kinh, chị tốt nhất nên đến viện khám xem, uống vài thang thuốc bắc, nếu không sẽ chóng già đấy.”

Phì! Hihi. Xung quanh truyền đến tiếng cười khúc khích, Lưu Giai Lệ tức giận mặt xanh như tàu lá, lần nào cô cũng không hắng nổi Quyên Tử, cô gái này lời nói độc địa, hoàn toàn không bận tâm đến cái gì là thể diện, mỗi lần đều kinh ngạc, nhưng vẫn không nhịn được tự chúc lấy, thật là dở khóc dở cười.

Tòa soạn chỗ Quyên Tử làm rất rộng, bản chất là công tư hợp doanh, sau đó chia làm nhiều tổ, Quyên Tử ở tổ thương mại. Tổ trưởng Chu Phương Hoa, 38 tuổi, chưa lập gia đình là thần tượng của Quyên Tử, cô thường quen gọi là Chị Chu.

Ngày đầu tiên vào tòa soạn, chính Chị Chu dìu dắt, dạy dỗ cô, những thời điểm máu chốt luôn chỉ dẫn cho cô, cho nên đối với Quyên Tử chị Chu ngoài là thần tượng, còn giống như ân sư, cho nên những lời Chị Chu nói, Quyên Tử luôn lắng nghe.

Chị Chu là điển hình của nữ cường nhân, tác phong cứng rắn, nhưng thái độ luôn tỉ mỉ cẩn thận, đã khiến cho tổ của cô vượt lên đứng đầu, Quyên Tử cũng xem như thuộc hạ đắc lực nhất của chị Chu.

Quyên Tử gõ cửa đi vào, Chị Chu ngẩng đầu chỉ sang ghế salon:

“Ngồi đi”

Mỗi lần nhìn thấy Quyên Tử, Chị Chu cũng chột dạ như nhìn lại mình ngày xưa, tinh thần phấn chấn hăng hái, tràn đầy nhiệt huyết, một mực xông lên, không hề ngoảnh đầu lại. Qua rồi mới hiểu được, mình đã bỏ lỡ rất nhiều.

Lần đầu tiên nhìn thấy Quyên Tử, chị Chu đã lập tức thích cô, đó là một loại ưu ái dành cho đàn em, vô cùng rõ ràng, nhưng chị lại hi vọng cô không đi theo con đường của mình, phụ nữ chỉ có sự nghiệp thì không hoàn chỉnh, hơn nữa Quyên Tử lại là một cô gái vừa xinh đẹp vừa tài hoa.

Thư ký mang vào hai cốc trà, Chị Chu đưa một sấp tài liệu ra trước mặt Quyên Tử:

“Phóng sự về tổng giám đốc khu vực Châu Á của tập đoàn Worle, em làm tốt lắm, Tổng Biên tập nói rất đặc sắc, độc giả cũng phản ánh tích cực, cho nên sau này, chuẩn bị làm một loạt phỏng vấn, Tổng biên tập muốn giao cho em toàn quyền phụ trách.”

Đôi mày thanh tú của Quyên Tử nhíu lại, nói thật, cô thực sự không muốn dính dáng gì đến Triệu Hành, nhưng cơ hội này, cũng khó mà có được. Chị Chu quan sát cô vài lần:

“Tập đoàn Worle đã tiến vào thị trường trang trí nội thất trong nước, một chuỗi siêu thị đồ trang trí nội thất sắp khai trương, có quan hệ hợp tác chặt chẽ với công ty bất động sản chủ chốt của chúng ta, hai người này đều là tiêu điểm nóng nhất, làm xong, cổ của chị chắc sẽ thuộc về em.

Quyên Tử vội vàng đứng lên:

“Chị Chu...”

Chị Chu sắc mặt ôn hòa:

“Không phải vội, ngồi xuống đã”

Quyên Tử thấp thỏm ngồi xuống

Chị Chu mới bùi ngùi nói:

“Nói thật, làm ở đây bao nhiêu năm, cũng thấy chán, em biết đấy, người thân của chị đã di dân hết rồi, ở đây còn có một mình, mỗi ngày cô độc, cũng chẳng có ý nghĩa gì. Cho nên, chị cũng muốn sang năm đi, cha mẹ chị cũng lớn tuổi rồi, dồn hết cho các em chăm sóc, cũng không yên lòng.”

Trong lòng Quyên Tử dâng lên nỗi chua xót, cúi đầu lấp bắp không nói, Chị Chu vỗ vỗ vai cô:

“Cho nên mới nói, chị khuyên em, đừng có đem hết tinh lực cho công việc, thỉnh thoảng cũng phải ngừng đầu lên, có người đàn ông nào tốt thì đừng bỏ qua, nếu không đến tuổi như của chị, em sẽ thấy, bếp núc lạnh lẽo, chăn chiếu cũng lạnh, nói chung rất chán. Đây là tài liệu, tốt nhất em nên làm cho tốt, Chủ tịch tập đoàn Worle em coi như quen thuộc rồi, còn chủ tịch Diệp của Bất động sản Kinh Đông, lúc đầu chị sơ suất để trực tiếp làm, Chủ tịch Diệp này không biết thế nào.”

Nét mặt Chị Chu có vẻ như bị làm khó.

Quyên Tử phì cười:

“Em quên nói với chị, em biết chủ tịch Diệp, tính tình anh ta cũng biết một chút, Chị Chu cứ yên tâm.”

Chị Chu thở phào nhẹ nhõm:

“Thế thì tốt rồi, chị còn sợ anh ta xơi tái em đầu tiên, Chủ tịch Diệp này, cá tính kỳ cục, không quan hệ với ai cả.”

Quyên Tử ôm tập tài liệu ra ngoài, mở ra nhìn Diệp Trì ngay trang đầu, mình đầy khí phách, sau đó là tài liệu cặn kẽ, không khỏi bĩu môi, gớm cái gì mà phách lối, ra trước mặt Tiêu tử, chẳng qua cũng là thứ hèn nhất.

Điện thoại rung hai hồi, Quyên Tử lấy ra nhìn, bật cười, con nhóc này nhắc cái là hiện lên.

Lúc Quyên Tử và Thời Tiêu ngồi trong tiệm ăn tự phục vụ, nhìn Thời Tiêu ngồi phía đối diện cứ như hận không thể ôm luôn cái nồi thì tức cười:

“Mình nghi ngờ, có phải Diệp Trì nhà cậu ngày nào cũng bỏ đói cậu không, nhìn bộ dạng này, cứ như ba ngày chưa được ăn cơm.”

Thời tiêu ậm ừ hai tiếng, nuốt miếng nấm trong mồm, uống một ngụm nước trái cây lạnh:

“Ừ, tên khốn kia cấm mình ăn cay, không cho ăn cái gì cả, mình sống sao nổi, ăn cái gì cũng chẳng thấy mùi vị.”

Quyên Tử xì một tiếng:

“Được rồi, đừng có tỏ vẻ hạnh phúc trước mặt người cô đơn ở đây, biết là Diệp Trì bị cậu huấn luyện tốt, không để cho cậu ăn cay, cũng vì muốn tốt cho cậu. Đúng rồi, về đừng có mà nói là đi ăn với mình nhé, Diệp Trì nhà cậu mà tìm mình, mình sẽ không yên đâu.”

Thời Tiêu cười ha hả:

“Không sao, thỉnh thoảng xoa tí cũng không vấn đề gì.”

Quyên Tử lườm mấy cái, cô gái này thật khiến người ta không có cách nào không ghen tị, cứ như con sâu gạo thế này, thế nào lại gặp phải con rùa vàng như Diệp Trì thế nhỉ. Điều làm người ta kinh ngạc nhất là, còn huấn luyện một tên công tử đào hoa như thế thành người chồng tuyệt vời, số tốt như thế khiến người ta giận sôi:

“Khang Khang đâu rồi, còn nữa, hôm nay cậu không đi làm, giờ có phải giờ nghỉ đâu.”

Thời tiêu phát tay:

“Khang Khang đến lượt mình, nhưng ông nội nó đi điều dưỡng, hai ông bà đưa nó đi cùng luôn. Còn sao hôm nay được nghỉ, thích thì nghỉ chứ sao, dù sao bây giờ mình cũng là cấp dưới của Diệp Sính, có bị bêu tên cũng chẳng sao.”

Quyên Tử dí tay vào trán cô, tức giận:

“Cậu đúng là người lãng phí lương thực.”

Thời Tiêu đẩy tay cô ra, nháy mắt mấy cái:

“Thế nào, mình nghe nói thầy Triệu đã quay lại.”

8. Chương 8

Quyên Tử để đĩa xuống, ngồi xích ra sau nheo mắt cười nhìn chằm chằm Thời Tiêu:

“Cô gái không bao giờ quan tâm đến những tin tức lá cải, sao lại biết những thứ này?”

Thời Tiêu cười ha ha:

“Cái này, thật ra tối qua Diệp Trì nói, chỉ có điều, cậu yên tâm, mình thề chuyện của cậu và thầy Triệu, mình tuyệt đối không nói với anh ấy.”

Quyên Tử càng nheo mắt:

“Phản đồ, thật ra cậu có nói cho anh ta biết hay không cũng chẳng sao, chuyện quá khứ đã qua từ lâu, nói thẳng, mình và Triệu Hành cũng chẳng tính là chuyện gì, chỉ là một kỷ niệm của thời tuổi trẻ ngông cuồng thôi.”

Thời Tiêu ý nhị, nói một cách nghiêm túc:

“Quyên Tử, cậu chắc chắn là năm đó không xảy ra hiểu lầm gì chứ, mình cảm thấy thầy Triệu không phải là người như vậy.”

Quyên Tử xì mũi coi thường:

“Tiêu tử, cậu bị Diệp Trì nhà cậu tẩy não rồi, có biết không, đàn ông bản chất chẳng khác cảm thú là mấy, đều là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới, cậu đừng có trông chờ bọn họ có suy nghĩ cao siêu gì. Cho nên, mặc dù Diệp Trì nhà cậu bây giờ rất ngoan, cậu cũng phải đề phòng, đừng có ngu quá, rồi người ta mang cậu bán lấy tiền.”

Thời Tiêu méo mặt, với tài nghệ của cô, từ nhỏ đã không phải là đối thủ của Quyên Tử, vốn muốn thám thính tin tức, lại bị con nhóc này châm chọc một trận.

Quyên Tử đưa tay véo khuôn mặt nhỏ nhắn đang trề môi kia:

“Cậu lại mập rồi, cẩn thận giữ vóc người, không biết thành mấy bà cô, bị chồng ghét bỏ, chuyện của mình cậu không phải quan tâm, mình tự biết suy tính.”

Thời Tiêu la lối một hồi chuyện mình mập ra thế nào, rồi mới nhớ đến chuyện chính:

“Đúng rồi, Diệp Trì nói, Mạc gia gây chuyện uy hiếp cậu, nếu có chuyện gì, cậu phải nói ình biết, ít nhất Diệp gia cũng có thể nói chuyện.”

“Mạc gia? Liên quan gì đến mình, chuyện Tả Hồng không thành không liên quan gì đến mình, nếu có liên lụy, mình cũng chẳng sợ.”

Tiến Thời Tiêu, sắc mặt Quyên Tử lập tức xấu hẳn, cô cũng không ngốc, mình chỉ là một dân chúng bình thường, hoàn toàn không thể cùng cấp bậc với những gia đình có bối cảnh gia tộc thâm hậu như vậy.

Đổi đầu với họ, mình chỉ có thiệt hại, nói chính xác là cả đời không thoát thân được. Tả Hồng là một tên đại phiến toái, Quyên Tử đã sớm ý thức được điều này, cho nên chuyện chia tay, không một trăm thì cũng vài chục lần rồi, lần nào cũng bị tên Tả Hồng mặt dày này ngăn cản.

Nói thật, trong lòng Quyên Tử cũng có phần tiếc nuối, Tả Hồng là một người rất tốt để bầu bạn, nhưng một khi dính lứu đến phiến toái, cô có tránh cũng không kịp, phải giải quyết dứt khoát, bây giờ việc phải làm giữa hai người là chém một dao đứt luôn, mỗi người một ngã.

Nghĩ đến đây, móc điện thoại trực tiếp đi ra ngoài.

Bên kia Tả Hồng cũng đang rối tinh rối mù, cậu cả Mạc, ngày đầu nhận chức, đã cho gọi anh đến đánh phủ đầu, anh ta đến nhận chức cục trưởng trong bộ công thương, Tả Hồng là cục phó, trong cuộc họp bị anh ta nắm được điểm yếu, không ngừng bởi móc quả trách.

Nếu là trước đây, với tính khí của Tả Hồng đã sớm phản ứng lại, hôm nay phải nhịn, anh biết, đâu là đây là anh ta kiêu có hả giận, ai bảo anh đuổi lý trước.

Tan họp, vào phòng của anh cả Mạc, Tả Hồng càng hiểu rõ, chuyện hôm nay còn chưa xong, lão Mạc này nổi danh là tàn ác.

Mạc Vân Đình nhìn thẳng vào mắt anh, nói thật là hận không thể đâm ấy phát, con bé Vân Kha tốt đẹp như thế, là bảo bối của Mạc gia bọn họ.

Mà hôn sự là do ông nội quyết định trước khi chết, ai dám nói không, quan hệ Mạc Tả cũng khăng khít, từ thời ông nội Mạc, cụ thể từ năm nào năm nào bọn họ cũng không biết, chỉ biết là hai nhà đã có ước hẹn.

Từ đời cha ông, nhà họ Tả có một mình cha Tả Hồng, còn Mạc gia có hai, nhưng cũng đều là con trai, cho nên ước định này mới kéo dài đến đời cháu.

Phải nói là Mạc gia trừ Vân Kha, lúc đầu nhà chú thím hai cũng sinh một cô con gái, nhưng đến năm hai tuổi thì bị bắt cóc tống tiền. Tên bắt cóc giấu cô bé trong một hang động ở ngoại ô, bọn lưu manh bị bắt, bọn họ đến hang động thì đã không thấy bé đâu, đến nay cũng không có chút tin tức nào, bọn họ cũng nghĩ lành ít dữ nhiều, không xa bên ngoại hang động đó là một khe núi, nước chảy xiết, con bé còn nhỏ như vậy đâu biết gì, leo ra thì khó mà sống sót, nhưng họ cũng không từ bỏ, tìm kiếm hơn hai mươi năm qua.

Thật đáng buồn là chuyện không chỉ có thế, lúc chú thím hai lái xe đi tìm con gái, trong lúc hoảng loạn đâm vào một xe tải, chú hai anh, một người đàn ông xuất sắc, cường tráng, lại ra đi quá sớm khiến người ta tiếc hận, thím hai dịu dàng xinh đẹp cũng không qua khỏi, một nhà ba người đều ra đi, đó là tai nạn lớn nhất của Mạc gia.

Ông nội anh cũng vì thế mà lâm bệnh không qua khỏi, trước khi chết cũng không quên dặn dò hôn ước này, cho nên hôn ước này khó mà phá bỏ, Lão Mạc ta trong lòng cũng không thoải mái, Mạc gia nhà ông đã không ghét bỏ Tả Hồng người, người lại còn hỗn láo, nhất định đòi từ hôn.

Nếu là mấy đứa con trai nhà họ Mạc, bảo từ hôn còn nghe được, đằng này Tả Hồng ăn chơi nổi tiếng Tứ Cửu Thành, cô em gái như hoa như ngọc của họ gả cho hắn, mấy người làm anh như họ còn tiếc rẻ.

Anh em nhà họ Mạc cũng khuyên bảo cha rất nhiều, nhưng ông cụ vô cùng cố chấp tuyên bố, trừ khi ông chết, hôn sự này không thể hủy bỏ.

Nhưng Mạc gia thật là xui xẻo, cái tên Tả Hồng này không cam lòng, một mực đòi từ hôn, vì một con hồ ly tinh nào, sống chết không từ hôn không được. Ba anh em nhà họ Mạc hận không thể đập chết Tả Hồng, chỉ gây phiền toái e là còn quá dễ dãi cho hắn.

Mạc Vân Đình cũng không buồn che giấu, mở miệng gọn gàng, dứt khoát:

“Hôn sự không hủy bỏ, con đàn bà kia xử lý nhanh chóng sạch sẽ cho ta, nếu không lão này tự ra tay, đến lúc đó cậu không có quả ngon mà ăn đâu.”

Tả Hồng tối qua đã ăn đầy bụng tức ở chỗ Quyên Tử, sáng sớm nay lại bị anh cả Mạc chẳng đầu chẳng đuôi gây phiền toái, lửa giận bùng bùng, không kiềm chế được cũng chẳng buồn để ý, cứng đầu bỏ lại:

“Hôn sự phải hủy, hơn nữa lập tức, đời tôi chỉ cưới một người phụ nữ, không phải cô ấy tôi sẽ sống độc thân, cũng không cưới em của anh, thế nào thì thế”.

Mạc Vân Đình cười khẩy:

“Tiểu tử ngươi muốn đùa bỡn với ta, vô dụng thôi, biết không, cô nhân tình bé nhỏ của cậu là loại người gì, tôi cũng không cần lắm lời, cậu tìm phụ nữ, cũng phải tìm người sạch sẽ chút...”

Lời của Mạc Vân Đình còn chưa dứt, một quả đấm to bằng cái bát tương vào đầu, Tả Hồng xông lên như chó điên, vừa đấm vừa đá như một thằng lưu manh đường phố:

“Con mẹ nó giữ cái miệng mày cho sạch, nói thêm từ nào nữa, ông đây giết chết.”

Mạc Vân Đình không hề phòng bị, bị một đấm của hắn tương lên mặt, lửa giận bốc lên, trong bụng ngấm thẳng ranh này muốn bị đánh, lập tức vùng đấm.

“Bịch bịch...”

Mặc kệ tiếng động bên trong, những người bên ngoài coi như không nghe thấy, ai mà chẳng biết, hai người họ quan hệ thế nào, là anh vợ và em rể, đều là người một nhà, mặc kệ có chuyện gì xảy ra cũng không liên quan đến bọn họ, dính vào, khẳng định không có gì tốt lành.

Đám người trong cơ quan cũng biết từ lâu, chẳng ai có biện pháp gì. Vì vậy hai người bên trong đánh đấm âm ỉ, bên ngoài tuyệt đối không có chút động tĩnh.

Sau một lúc, cục phó Tả ra ngoài, cả đám người không ai dám ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt bị đánh thành mặt heo ra sao. Đứng nhìn Tả Hồng thảm thế nào, bên trong anh Mạc cũng chẳng tốt hơn là mấy.

Xuất thân từ lính là thế nào, tên tiểu tử này muốn đùa với sinh mạng của người, người xác định luôn. Vừa đập vào đuôi của nó, tiểu tử này đã chồm lên.

Cậu cả Mạc kéo cà vạt, sờ sờ cổ áo bị xé nát, chửi thề.

Tả Hồng vừa đi ra thì nhận được điện thoại của Quyên Tử, con nhóc này, chẳng mong một cái liên thấy lên nha đường, con nhóc chết tiết khẩu khí lạnh lùng, nói mấy câu đã khiến Tả Hồng bốc hỏa, nhưng ngoài miệng vẫn phải ngoan ngoãn chấp nhận. Trong lòng thầm nghĩ, chỉ cần con nhóc mở miệng đề cập đến chuyện chia tay, anh lập tức chẳng thêm quản gì, ra sức trừng trị ột trận, cho biết thế nào là nổi làm bằng sắt.

Hai người hẹn gặp ở Cẩm Giang, nhưng vừa chạm mặt đã thấy Hồ Quân đi cùng một cô gái đến đây ăn, nhìn gương mặt thê thảm của Tả Hồng, Hồ Quân nổi giận bùng bùng:

“Đứa nào, con mẹ nó chán sống rồi à, lại dám xúc phạm đến thái tuế nhà hắn”

Tả Hồng ngăn anh:

“Được rồi, không sao, không cần thận vấp ngã”

Nói xong liếc mắt về phía Quyên Tử, hàm ý: Thấy không, đến anh em còn thấy đau lòng. Con nhóc này vừa thấy mặt đã phì cười vui vẻ, hỏi anh, giải phẫu ở chỗ nào, giống thật, Tả Hồng định diễn bài khổ nhục

kế, còn chưa kịp thực hiện kế hoạch đã chết yểu, cô gái này, có lúc thật khiến cho đàn ông hận không thể nghiền nát cô.

Hồ Quân ngạc nhiên hồi lâu, liếc nhìn một chút mới hiểu, đây là đánh nhau vì tức giận, chỉ là nghĩ, có thể chính Tả Hồng ra như vậy, cũng không phải người bình thường, với bản lĩnh của Tả Hồng, dễ dàng đánh được ba người.

Hồ Quân nhảy cảm phát giác, hôm nay hai người này rất lạ, phải nói là Hồ Quân chẳng cảm thấy Quyên Tử có gì được, sao lại mê hoặc Tả Hồng thành ra như vậy.

Lúc đầu anh còn nhớ rõ, Tả Hồng thề mỗi ngày:

“Cô nàng này đủ vị, phải ném thử một chút.”

Không hiểu con nhóc Quyên Tử này là heroin hay bạch phiến, vừa ném đã nghiện, không rời nổi. Từ lúc đi theo con nhóc này, Tả Hồng không khi nào không có thương tích, mấy anh em nhìn cũng thấy ảm ức, cay cú cô gái này, thật mẹ nó trên đời chỉ có một đưng phải lại chính là Tả Hồng.

Anh em lẫn lộn với nhau bao năm, cũng không biết hẳn lại là kẻ háo sắc như thế. Vừa mới gặp, Hồ Quân còn nghĩ bụng, chắc Tả Hồng để cho con nhóc kia đánh.

Nhưng nhìn kỹ cũng nhận thấy, đây không phải là cô gái dùng thủ đoạn là sai bảo được, nhìn thế kia nhất định rất cứng đầu. Theo Hồ Quân, hai oan gia này tan sớm lúc nào hay lúc ấy, tránh xảy ra án mạng, nhưng Tả Hồng xem ra không chịu.

Khó có dịp gặp, gọi luôn vợ chồng Diệp Trì và Phong Cẩm Thành, thật ra là Hồ Quân nhìn hai người này rất có vấn đề, sợ một lát nữa bùng nổ, một mình không xử lý được.

Một đám người cùng nhau ăn uống, Quyên Tử vốn định nói chuyện chia tay nhưng đành thôi, đang như thế này cô nói chuyện đó xem ra không thích hợp.

Liếc mắt nhìn Tả Hồng, hôm nay vừa ngồi xuống là bắt đầu uống rượu, cứ thế, chẳng mấy chốc mà hai chai nửa lít đi tong, lại say khướt ra.

Quyên Tử nghĩ hay mình mượn cớ rút lui trước, suy nghĩ này vừa lóe lên, thì nghe thấy một tiếng choang, chai rượu bị Tả Hồng ném ra ngoài, phi thẳng vào màn hình TV, vỡ nát, quay người sang tóm lấy Quyên Tử, quát tháo:

“Con mẹ nó, nếu cô dám nói với tôi hai chữ chia tay, để xem tôi sẽ làm gì.”

9. Chương 9

Tả Hồng nắm chặt tay Quyên Tử, nhìn cô chăm chăm, không hề chớp mắt. Hồ Quân vừa định đứng lên khuyên bị Phong Cẩm Thành níu lại.

Ánh đèn sáng chói trên đầu chiếu vào đôi mắt đen láy của Tả Hồng, nhấp nháy, từ sâu trong đáy mắt, ngoài lửa giận còn có một sự thất bại thảm hại, khiến cho người đàn ông luôn đầy khí phách trở nên đáng thương không nói được thành lời.

Quyên Tử phát hiện, mình cũng định nói những lời đó nhưng với ánh mắt lạnh thấu xương thế nào không thể mở nổi miệng. Người đàn ông này đem đến cho cô từng đợt chua xót khó nói nên lời, loại thương tâm này gần như không bao giờ dứt.

Đôi mắt Tả Hồng chớp chớp:

“Quyên nhi, Quyên nhi, anh không nao loạn nữa được không?”

Quyên Tử hồi hồn, hất cánh tay đang kiềm chế mình ra.

“Xin lỗi, tôi về trước đây.”

Cầm túi lên, xoay người rời đi, Tả Hồng gắt gao nhìn chằm chằm cánh cửa bị đóng lại, sắc mặt không ngừng lo lắng.

“Con bé này, thật mẹ nó không ra gì, Hồng tử, hay là thôi đi, lấy một con đàn bà không biết điều như thế, ngày mai anh em chia cho cậu một con nhóc, hơn con này cả trăm lần...”

Lời Hồ Quân vừa thốt ra một nửa thì thấy Thời Tiêu nhìn hẩn chằm chằm, cũng không yếu thế:

“Làm sao không cho tôi nói, Thời Tiêu cô nhìn gì, người chị em tốt kia của cô, đã giày vò Hồng tử của chúng tôi thành cái dạng gì rồi.”

Thời Tiêu nhìn hẩn chằm chằm:

“Từ đầu đã không phải là Quyên Tử nhà chúng tôi bám lấy, còn nữa, Quyên Tử cho đến giờ một người bạn trai chính thức cũng không có, người anh em tốt của em thì có vị hôn thê đu đưa bên cạnh, thế nào, các anh còn lý luận, chân đạp hai thuyền cũng không sợ chết đuối à.”

Diệp Tri đỏ khóc đỏ cười, đưa tay kéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô:

“Đi, mình về nhà, đừng quấy rầy chỗ này nữa, em để kệ bọn họ tự giải quyết, cái đầu mơ mơ hồ hồ này của em, mò mẫm xen vào làm cái gì.”

Nói xong chào hỏi với mọi người rồi xông ra cửa, Thời Tiêu còn bám vào cửa cảnh cáo Tả Hồng không được bắt nạt Quyên Tử của cô. Tả Hồng chán nản ngồi xuống, Hồ Quân đuổi người phụ nữ bên cạnh đi, trở lại cùng Phong Cẩm Thành nhắc hẩn lên:

“Đi, hôm nay anh em sẽ uống tới bến với cậu, kệ trời có sụp xuống đi nữa, chúng ta cũng mặc.”

Trong lòng Tả Hồng cảm thấy ngọt ngào, đời này gặp một người phụ nữ như Quyên Tử, thật là kiếp nạn trong sinh mệnh, đành rằng kiếp này đau khổ, anh vẫn chấp nhận, thật con bà nó, trầm luân đến mức này, có thể không ngọt ngào sao.

Lại nói nói về kiếp nạn của Tả Hồng, Quyên Tử, ra khỏi Cẩm Giang, cũng không lập tức bắt xe về mà chậm rãi đi dọc con đường về phía trước. Thời tiết cuối xuân, gió thổi nhẹ nhàng, cây lá ven đường rơi lá tả, tựa những bông tuyết, không theo trật tự nào, đẹp một cách phóng khoáng.

Bước bên trên như đạp lên tấm thảm tuyết, đã sớm qua giờ cao điểm, xe cộ giảm đi rất nhiều, nhưng vẫn không ngừng náo nhiệt, từ góc độ của Quyên Tử nhìn ra, phía trước là một hàng đèn sông quanh cô, sáng chói vô cùng.

Quyên Tử dừng bước, từ trước tới giờ luôn bận rộn vội vã, không phát hiện ra ngay bên cạnh có một cảnh sắc quanh co đẹp như vậy.

Triệu Hành đi theo cô một hồi từ lúc cô ra khỏi Cẩm Giang, anh đã sai trợ lý giải quyết nốt bữa tiệc xã giao, còn mình đi theo cô ra ngoài, lái xe, lặng lẽ đi phía sau.

Triệu Hành cũng cảm giác mình thật không có tiền đồ, một con nhóc vô tình vô nghĩa như vậy, lại khiến trong lòng anh oán hận bao năm, không thể quên nổi, nói thẳng thừng ra, đây cũng là một loại nhớ thương, không thể từ bỏ, không thể buông tha, tìm cái cớ oán hận để mà nhớ nhưng.

Vừa gặp lại cô ấy, chớp mắt Triệu Hành đã ngộ ra đạo lý này. Không thể không dám nói, gặp lại cô lần nữa, đối với anh, là một loại vui mừng to lớn, vui mừng hơn là kinh ngạc.

Thậm chí không có một chút do dự, lập tức đuổi theo cô, đây là sự kích động đã lâu không có, đã nhiều năm không xảy ra, lần trước chính là khi cô nhóc này mới mười bảy tuổi.

Triệu Hành có cảm giác mình vô cùng ngớ ngẩn, thấy tên đàn ông xuất sắc đó, ôm eo cô lớn giọng tuyên bố: đây là người phụ nữ của tôi, giây phút ấy, trừ chua xót tức giận, Triệu Hành còn cảm thấy mình thật ngu ngốc.

Đã nhiều năm như vậy, bên cạnh cô không thể không có ai, lúc cô mới mười bảy tuổi đã có một nét phong tình khác hẳn những cô bé khác rồi.

Hơn nữa, người đàn ông kia, mặc dù chỉ gặp mặt ngắn ngủi, Triệu Hành cũng có thể cảm thấy một lực uy hiếp đập vào mặt, đó là hơi thở của người có vị thế trên cao, sự ưu việt phát ra từ cơ thể, sao có thể là người đàn ông bình thường.

Đáng lẽ nên bỏ qua, từ lúc cô gái này bỏ đi không một lời, thiên tài cũng có lúc đầu độ, nhất thời thân bất do kỷ. Gặp lại cô, không tự chủ được mà theo tới đây, lén lén lút lút như đang rình rập bảo bối mà mình thâm yêu.

Thấy cô dừng lại, ngây ngây ngốc ngốc đứng đó, nhìn xa xăm ngẩn ngơ, Triệu Hành trong phút chốc cảm thấy kinh ngạc, bị mê hoặc, cô gái này khó có lúc trầm tĩnh như vậy.

Trong trí nhớ của anh, cô luôn luôn dữ dội, hùng hực như ngọn lửa, có thể đốt cháy tất cả, nhưng lúc này, cô yên lặng đứng đó, hoa anh đào rơi rơi xung quanh, gió đêm đùa nghịch mái tóc, để lộ ra khuôn mặt xinh đẹp của cô, đẹp đến rung động lòng người.

Triệu Hành không khỏi nghĩ lại cái đêm năm đó, cô gái nằm trong lòng mình, mặc dù không chút kinh nghiệm nhưng vô cùng dũng cảm, run rẩy trao cho anh tất cả, trong phút chốc đó, Triệu Hành dường như có cả thế giới, vô cùng thỏa mãn, vô cùng thoải mái.

Qua giấy lát ấy mới phát hiện, đó chỉ là giấc mộng của riêng anh, mộng xuân, không còn lại một chút dấu vết. Cô gái này, có tố chất yêu tinh, mê hoặc người trong lúc lơ đãng, khiến người ta không thể tự kiềm chế, còn cô chỉ cười nhạt, quay người bỏ đi, không chút lưu tình.

Triệu Hành lấy ra một điều thuốc, rít một hơi thật sâu, nghiêng đầu nhìn bên lề đường, lập tức giật mình, chỉ trong chốc lát mà cô đã biến đâu rồi. Triệu Hành vừa định đẩy cửa xe bước xuống liền nhìn thấy đầu cô gái thò vào.

Quyên Tử gơ tay gõ cửa, nhìn cửa kính hạ dần xuống, cô quan sát anh vài lần:

“Thế này gọi là chúng ta vô tình gặp gỡ à?”

Triệu Hành cười:

“Không, không thể coi là vô tình được, anh theo em ra đây.”

Quyên Tử gạt đầu một cái:

“Có hứng thú uống một chén không?”

Ánh mắt Triệu Hành sáng lên, nhìn cô một hồi lâu không trả lời, Quyên Tử chạy sang bên kia, mở cửa xe ngồi lên:

“Không nói gì xem như đồng ý, đi thôi...”

Dừng ở chỗ Quyên Tử chỉ, Triệu Hành thò đầu ra ngoài nhìn vài lần, khói bốc nghi ngút. Một con hẻm chật hẹp, dọc một bên có chừng hơn chục cái bàn nhỏ, trên bàn đều để sẵn lò than, bên trên là tấm sắt, bày đầy thịt thà rau dưa, mùi hương bốc lên thơm nức khiến người ta động lòng.

Quyên Tử xuống xe quay đầu lại:

“Đi nào, hôm nay tôi mời, cho nên anh là khách cứ tự nhiên đi.”

Triệu Hành nhíu mày:

“Nếu em đồng ý, anh mời, chúng ta chuyển sang nơi khác đi.”

Quyên Tử bĩu môi:

“Xin lỗi, tôi ghét sự giàu có nên không thích khoe khoang.”

Rất thành thạo, chào hỏi với chủ quán, Triệu Hành đành đi theo đằng sau cô.

Chủ quán là một đôi vợ chồng hơn 40 tuổi, người đàn ông vội vàng dọn dẹp đồ ăn, còn người phụ nữ nhanh nhẩu chào hỏi khách khứa. Nhìn thấy Quyên Tử, người phụ nữ gơ tay, nhiệt tình chào hỏi:

“Quyên Tử tới đây à, cô nhóc Tiêu tử đâu rồi, sao không đi cùng. A, xem trí nhớ của ta này, hôm nay con nhóc Tiêu tử kết hôn, làm sao có thời gian chạy đến chỗ chúng ta, phải không.”

Quyên Tử cười, nhanh nhẹn giúp chị ta dọn dẹp vài cái bàn, bưng đồ về bên kia.

“Chú Vệ, hôm nay kinh doanh thuận lợi nhỉ”

Chú Vệ đưa rổ nấm trong tay cho cô:

“Bàn số một”

Quyên Tử đưa qua, trở lại, xắn tay áo lên đón lấy, chạy qua chạy lại một hồi, hai vợ chồng ông Vệ mới nhìn đến, Triệu Hành đứng một bên, chú Vệ vỗ vỗ đầu cô:

“Đưa bạn trai tới mà không nói một tiếng, đi ra, đi ra đi.”

Quyên Tử ngịch ngợm tiến tới:

“Ngài ngàn vạn lần đừng nói với cha cháu nhé, anh ta chị là đồng nghiệp thôi.”

Chú Vệ nháy mắt mấy cái:

“Thật là đồng nghiệp chứ?”

“Thật là đồng nghiệp.”

Quyên Tử nói xong, không để ý chú Vệ, dọn dẹp thịt, nấm, món ăn, khoai tây đặt lên bàn tròn, gọi Triệu Hành từ đầu đến giờ đứng gần bên cạnh ra:

“Những cái này mới đáng ăn, so với mấy quan đồ nướng ngon hơn nhiều, hơn nữa lại tiện nghi, ngồi đi.”

Mở một chai rượu ngô, rót đầy hai cái ly trước mặt:

“Nào, cạn ly”

Triệu Hành bật cười chạm cốc với cô, một ngụm đầy, vị cay lâu lắm không gặp, chạy thẳng từ cổ họng xuống, thật là sướng khoái, rất có hương vị.

Thịt nướng đã chín, Quyên Tử gấp cho anh một miếng, đưa muối ngâm vô cùng ngon miệng, để ly rượu xuống tỏ vẻ nhìn cô:

“Em quen chủ quán à?”

Quyên Tử uống một hớp rượu:

“Ừm. Chú vệ cùng cha em và cha Thời Tiêu là đồng nghiệp cùng công ty, có thể xem là đồ đệ của cha em, sau đó công ty bị bán, nghỉ việc, mở quán ăn này sống tạm, em và Tiêu tử hay đến đây, thưởng thức bữa ngon, cũng giúp một tay, hai vợ chồng chú Vệ cũng khó khăn, thôi nói cái này làm gì, uống rượu uống rượu.”

Triệu Hành nhìn Quyên Tử:

“Có vẻ tối hôm nay anh mới thực sự hiểu rõ em, mặc dù chúng ta biết nhau đã gần mười năm.”

Quyên Tử phát tay:

“Đừng nhắc tới chuyện lúc trước được không, tôi quên hết rồi.”

“Nhưng anh còn nhớ rõ, năm ấy...”

Triệu Hành ngẩng đầu lên, đột nhiên phát hiện không biết phải nói như thế này, mấy chuyện đó, tồn tại trong trí nhớ anh từ rất lâu rồi, lâu đến nỗi bây giờ nhắc lại, có vẻ như rất buồn cười.

Nghĩ đến đây, dừng lại, cứ thế nhìn Quyên Tử, Quyên Tử ngẩng đầu đúng lúc chạm vào ánh mắt anh.

Quyên Tử có phần bất mãn, cô không thích nói lại chuyện đã qua, anh cũng không phải giữ chặt không buông, tính toán làm gì.

Nhưng hôm nay người đàn ông này nhìn cô, ánh mắt có phần đau đớn cùng nóng lòng muốn thổ lộ, làm Quyên Tử mơ hồ cảm thấy, sâu trong đáy lòng, một chút rung động từng lãng quên ẩn hiện, như thể trải qua vô số cảm giác nóng lạnh, phải rục rịch ngóc lên.

10. Chương 10

Lúc Quyên Tử về nhà đã là rạng sáng. Thật sự là uống quá nhiều, đừng nghĩ Triệu Hành mặt không đỏ, tửu lượng không kém, nhưng có thể đấu với cô, cũng gian nan.

Quyên Tử tựa vào cách tường, một tay ôm túi xách, một tay lục lọi tìm chìa khóa, vừa sờ được tới trùm chìa khóa, cửa chống trộm mở kết một tiếng, ánh sáng từ bên trong bắn ra ngoài khiến Quyên Tử phải lấy tay che mắt.

Tả Hồng giận cũng khó tránh, định cùng Hồ Quân và Phong Cẩm Thành ra quán rượu uống mấy chén, ngồi còn chưa vững đã cảm thấy khó chịu trong lòng, nghĩ tới con nhóc Quyên Tử này bỏ đi như thế, chắc là muốn quyết tâm với anh.

Hai người ở bên nhau lâu như vậy, bình thường cãi vã đánh nhau cũng là chuyện cơm bữa, mấy lần con nhóc kia làm loạn lên muốn chia tay anh, cũng không thành vấn đề vì Tả Hồng biết rõ cô không thực sự quyết tâm.

Có lẽ là cũng tiếc nuôi sự chu đáo hậu hạ của anh, hoặc tình cảm từ đùa giỡn đã biến thành chân thật, tóm lại, Tả Hồng có thể cảm thấy, trong lòng Quyên Tử cũng có anh, có lẽ chỉ một chút nhưng cũng là có, dựa vào cái tí xiu này, Tả Hồng có thể khuếch trương lên.

Nhưng nếu Quyên Tử thật sự không cần anh, Tả Hồng cũng hiểu, cô gái kia nổi danh kiên cường, một khi chia tay, tuyệt không có ý định quay lại, cho nên Tả Hồng không thể để chuyện như vậy xảy ra, tuyệt đối không thể.

Vì vậy quay lại sớm một chút, lúc đầu nghĩ, lúc quay lại kể cả là cầu xin hay dụ dỗ, hay bị cô cự tuyệt cũng không sao, chỉ cần cô hả giận, chỉ cần cô vẫn muốn ở bên anh, chỉ cần vẫn có cô là được.

Tả Hồng sẵn sàng trở nên hèn mọn, anh chỉ sợ là kể cả mình có hèn mọn cũng không cảm động được cô gái Quyên Tử này. Có lúc không thể không nói đây là một món nợ, không biết kiếp trước anh nợ cô bao nhiêu mà kiếp này cô lại giẫy vò anh như vậy.

Quay lại mới biết, cô gái kia không thèm về nhà, gọi điện thoại thì không nghe, đi một vòng tìm những nơi cô thường đi, cũng không gặp, Tả Hồng ngồi trên ghế sofa, nhìn chằm chằm cửa và điện thoại ngu ngốc đợi.

Trời vừa rạng sáng, nghe thấy tiếng động, đã đập ngay vào mũi mùi rượu nồng nặc, còn chưa kịp hỏi, một thân thể mềm mại đã ngã vào ngực anh, cánh tay mảnh khảnh ôm chặt lấy cổ anh cười ha ha:

“Thiếu gia Tả nhà chúng ta đến rồi”

Bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn nâng mặt Tả Hồng lên, ánh mắt lơ đãng quét một lượt.

“Nhìn kỹ, trông anh cũng đẹp trai đấy, anh có biết là giống ai không?”

Tả Hồng ôm lấy cô, giơ chân đóng cửa, khoe miệng nở nụ cười nhẹ nhõm, ít nhất bây giờ con nhóc này cũng không xa lánh anh.

Khẽ cúi đầu, hôn một cái lên môi cô, hòa theo câu nói của cô:

“Không biết, giống ai?”

Quyên Tử ôm đầu anh lại gần hơn:

“Hyun Bin, anh nhất định không biết đâu”

Tả Hồng bấu môi:

“Bọn Hàn Quốc đều là chỉnh sửa, làm sao có thể so sánh với anh.”

Quyên Tử cười, tiến gần lại, dùng hàm răng trắng mịn gặm gặm môi anh. Đôi môi mỏng của Tả Hồng, bình thường hay mím lại, luôn có cảm giác vô cùng nghiêm túc, nhưng nếu cười một tiếng, một bên khóe miệng nhếch lên lại vô cùng đẹp trai.

Da gần như màu lúa mạch, râu quai nón, ngày nào không cạo là mọc ra thô ráp, nhưng Quyên Tử thích một Tả Hồng lôi thôi như vậy, có một sự hấp dẫn khó tả.

“Yêu tình này...”

Trong lòng Tả Hồng phát hỏa, bị cô trêu chọc như thế, hỏa khí bốc lên không thể ngăn nổi, đề cô lên ghế sofa, muốn cởi hết quần áo của cô, ôm thân thể trắng nõn mịn màng mà dây dưa cọ xát.

Tả Hồng càng gấp gáp, tay chân càng luống cuống, rồi ren nửa ngày, quần áo của Quyên Tử vẫn nguyên vẹn trên người, mồ hôi trán ướt đầm, lực lợi lung tung trên người Quyên Tử khiến cô bật cười, đẩy mạnh anh ra.

Tả Hồng đang động tình thì bị cô đẩy ra, lảo đảo lùi về đằng sau suýt làm đổ khay trà, định thần lại ngẩng đầu ngây ngốc.

Ánh mắt Quyên Tử kích động, tay nhẹ nhàng xoa nắn cơ thể, khẽ cử động, áo sơ mi đã rơi xuống, dưới ánh đèn, da thịt trắng như tuyết...

Mái tóc dài lượn sóng rủ xuống, che kín khe rãnh trước ngực, như ẩn như hiện, làm trở nên hấp dẫn câu hồn đoạt phách.

Quyên Tử nhìn anh cười xấu xa, ngồi sát vào thành ghế salon, chân hơi nhấc lên, tay...

Động tác này của cô khiến đầu Tả Hồng nóng rực, toàn bộ máu đang tập trung ở não chốc lát dồn hết xuống một điểm, như muốn bùng nổ tuôn ra.

Ở góc độ của anh, thậm chí có thể thấy rõ ràng, bày ra trước mắt... thứ đã từng mang lại cho anh vô số lần...

Lúc này trong lòng Tả Hồng nảy ngay ra suy nghĩ, đây là một yêu tinh, cô gái này chính là yêu tinh tu luyện ngàn năm, xuống đây để quyến rũ một phạm phu tục tử như anh.

Theo bản năng của đàn ông, anh lập tức nhào tới, áp đảo mới sảng khoái. Nhưng anh rất rõ tính tình Quyên Tử, nếu cô muốn chơi, thì phải phối hợp với cô chơi cho đã, nếu không giãy vò đến nơi đến chốn, không chừng sẽ bị đuổi ra khỏi cửa.

Sau nhiều kinh nghiệm thâm thẳm, Tả Hồng giằng co, hết sức nhẫn nại, mặc cho dục hỏa đang bùng cháy khắp cơ thể. Thật ra thì Tả Hồng cũng không chịu bỏ qua cảnh đẹp trước mắt, lúc cô nhóc này hăng hái, thật có thể khiến cho đàn ông yêu hận lẫn lộn.

Đôi mắt say mơ màng của Quyên Tử như phủ sương mờ, quét qua vẻ mặt rối rắm của anh, cười khanh khách, ngón tay nhẹ nhàng dịch chuyển, cởi tất quần, từng thứ, từng thứ cởi ra...

Bộ ngực Tả Hồng phập phồng, hơi thở rối loạn, theo thứ vãi vốc cuối cùng rơi xuống, Tả Hồng cảm giác sự nhẫn nại của mình đã tới cấp bậc thần thánh, còn nhịn nữa, chắc sẽ liệt mà chết, không bao giờ ngồng dậy nổi nữa.

Cho nên anh xông lên, như một khát thú bị bỏ đói. Nhưng giây phút chạm vào thân thể mềm mại ấm áp của cô, anh không tự chủ thở dài một tiếng, một tay ôm eo, một tay siết chặt.

“Yêu tình này, đúng là yêu tình...”

Trong miệng lẩm bẩm, môi trượt xuống, dọc theo cái cổ tuyệt đẹp của cô, thô bạo gặm cắn, động mạch bên gáy đập mạnh bên môi, Tả Hồng thậm chí muốn cắn thử, nếm xem máu cô có mùi vị gì...

Đôi môi mỏng theo đường cong đi xuống, đỉnh trái cây ngọt ngào, vừa cứng rắn vừa mềm mại, tuyệt đến không lời nào tả siết.

Lưu luyến chốc lát, lướt qua vùng bụng phập phồng, dừng lại trên chiếc rốn dính một viên kim cương vô cùng mịn hoặc.

Tả Hồng cảm thấy Hồ Quân nói rất đúng, cô gái này có độc, là loại độc nhất thiên hạ, chỉ cần một lần, sẽ nghiện, từ đó không thể kiềm chế nổi.

Phong Cẩm Thành và Hồ Quân đã hỏi riêng anh nhiều lần, rốt cuộc cô gái kia tốt chỗ nào, Tả Hồng chỉ cười trừ cho qua. Thật ra anh không thể trả lời được, cô gái này từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài, dù là một sợi tóc đều khiến anh yêu, cho nên Hồ quân nói không sai, anh trúng độc, độc Quyên Tử...

Tả Hồng chợt dịu dàng, tròng mền hôn lên viên kim cương sáng chói kia, hơi ngẩng đầu nhìn cô một cái, môi mỏng thuận đường trượt xuống... Quyên Tử không khống chế nổi khẽ run, cảm giác trống không quanh quẩn, chờ đợi được lấp đầy.

Nhẹ nhàng chậm chạp mềm mỏng yêu thương, chạy sâu vào lòng cô, thứ khát vọng đó dừng lại rồi lại gào thét cần xé, nháy mắt mang đi chút thần trí cuối cùng còn sót lại của cô, đành theo bản năng của thân thể, theo anh... ngón tay, không ngừng kéo lên...

Thân thể căng cứng đạt tới cực khoái xong chân tay buông thõng xuống sofa...

Đôi môi Tả Hồng hôn cô khe khẽ, thở dốc vào cái miệng nhỏ nhắn, hơi thở mập mờ. Sự dịu dàng vừa rồi của Tả Hồng cũng mất đi, kịch liệt hôn, khuấy động làm cho nhiệt độ không khí không ngừng tăng lên, lưỡi tiến quân thần tốc, bá đạo không cho cự tuyệt.

Có lúc chợt buông ra, tay nắm chặt gáy, sự chia cắt ngăn ngừi khiến cho lý trí Quyên Tử trong phút chốc trở lại, mở mắt ra, sự mờ ám trong đáy mắt anh tan biến:

“Quyên nhi, anh yêu em, em biết không, rất rất yêu em...”

Sự triền miên mạnh mẽ khiến Quyên Tử rung chuyển, a...ưm... Theo động tác của Tả Hồng, lý trí Quyên Tử lần nữa bay tán loạn, múa lượn trong đêm, lúc lên cao, lúc xuống thấp.

Tình và dục quấn quýt, là tình hay là dục, giờ phút này, không ai để ý, chỉ còn lại triền miên, liều chết triền miên...

Kiệt sức, khi kích tình trôi qua sẽ có cảm giác trống rỗng, được ôm thật chặt trong lồng ngực, hơi thở nam tính quanh quẩn, trước đây Quyên Tử luôn ghét bỏ, nhưng hôm nay, đột nhiên thứ mùi này lại mê người, mang lại cảm giác an tâm vô cùng.

Trong chuyện tình dục, hai người luôn phối hợp ăn ý, thật ra thì thứ Quyên Tử khó dứt bỏ nhất chính là lồng ngực Tả Hồng, anh cứ ôm cô như vậy, thật chặt, tay chân cũng siết chặt trong lòng, hoàn toàn như muốn chiếm đoạt.

Lúc đầu, Quyên Tử còn cảm thấy không quen, vì thế, không ít lần đạp anh ra, nhưng khi quen rồi phát hiện được một người đàn ông ôm như thế, thật ấm áp, cái ấm áp này len lỏi vào tận tim phổi, thấm vào da thịt.

Cho nên mới nói, thói quen là một thứ đáng sợ, không nhận thức được, bất tri bất giác khiến người ta thay đổi tất cả.

Thân thể sau khi được thỏa mãn rất mệt mỏi, đại não mơ màng, Quyên Tử chẳng thèm nghĩ ngợi, nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Tả Hồng cúi đầu nhìn cô chăm chú hồi lâu, ánh đèn lơ mờ trên vách tường rơi xuống khuôn mặt tạo nên một cái bóng nhạt nhòa, cô co rúc trong ngực anh, không còn cứng rắn sắc sảo nữa.

Trong lòng Tả Hồng cảm thấy mềm mại, cúi đầu hôn lên mắt cô:

“Anh yêu em...”

11. Chương 11

Chương 11:

Tập đoàn Worle và công ty của Diệp Trì hợp tác rất thuận lợi, dù sao chuyện hợp tác kinh doanh, lợi ích ngay trước mắt, không ai ngu mà để tuột mất.

Quyên Tử cũng thấy được mặt khác của Triệu Hành. So với sự nho nhã thư sinh trong ký ức, bây giờ anh là một thương nhân, lý trí, nhạy cảm, sắc bén, có đủ những cái cần thiết của một doanh nhân thành đạt.

Có lúc, thậm chí Quyên Tử hoài nghi, người đàn ông này cùng người mình tưởng đắm đuối đến không thể kiềm chế có phải là cùng một người hay không.

Quyên Tử chớp mắt mấy cái, nhìn về phía người đàn ông tác phong nhanh nhẹn đang đứng trên sân khấu, mặc dù đứng đối diện với một Diệp Trì danh tiếng nhưng không hề biến sắc.

Triệu Hành mỉm cười bắt tay Diệp Trì, nhưng ánh mắt lại nhìn Quyên Tử trong đám ký giả bên dưới, khoe miệng nở một nụ cười, Diệp Trì khẽ cau mày. Đừng nói Tả Hồng để ý tên Triệu Hành này, nhìn ý tứ, chắc chắn là có gì đó bất thường, giữa hai người này có sức hút, người ngoài dễ dàng nhìn ra.

Mở tiệc rượu ở Cẩm Giang xem như là tiêu chuẩn rất cao rồi, theo lệ thường, trước tiệc rượu là họp báo. Quyên Tử vẫn viết tin về các nhân vật có tiếng, mặc dù trước đây cũng từng tham gia nhiều cuộc họp kinh doanh, nhưng cũng không lớn như bây giờ.

Phải có bối cảnh là cuộc hợp tác cách mạng giữa Diệp Trì và tập đoàn Worle nổi tiếng cả nước ngoài mới có ý nghĩa đặc biệt vượt thời đại thể này, cũng có nghĩa là lĩnh vực trang trí nội thất chính thức bắt tay hợp tác với công ty bất động sản.

Như lời chị Chu nói, lần này làm xong, cô có thể chân chính đứng vững rồi, sự nghiệp của cô cũng lên một nấc thang mới, cơ hội tới thì phải nắm bắt, đây là Quyên Tử tự nói với chính mình.

“Bây giờ là thời gian trả lời phỏng vấn”

Người chủ trì vừa nói dứt lời, ký giả bên dưới đã rối rít giơ tay, đủ loại câu hỏi, trừ những câu liên quan đến vấn đề kỹ thuật, cuộc sống riêng tư của hai vị tổng giám đốc đẹp trai cũng được chú trọng.

“Xin hỏi Diệp tổng, mọi người đều biết ngài đã kết hôn, nhưng phu nhân của ngài chưa từng ra mắt công chúng, có thể nhân cơ hội này tiết lộ một chút, là kết hôn giữa các gia tộc hay là tự do yêu đương?”

Quyên Tử bật cười, ánh mắt đùa cợt nhìn về phía Diệp Trì trên sân khấu, chân mày Diệp Trì nhíu lại, nhích ra phía sau, biểu hiện khí phách nhàn nhã:

“Tôi nghĩ đây là chuyện riêng không cần phải chia sẻ với cả thế giới, cô ấy là vợ tôi, chỉ cần tôi yêu cô ấy là đủ, công chúng có biết hay không thì có gì liên quan.”

Diệp Trì giữ phong cách trước sau như một, không có chút lưu tình, phía dưới có chút thời gian ngắn ngủi, Quyên Tử giơ tay đứng lên:

“Xin hỏi Triệu tổng, nếu xuất hiện vấn đề kém chất lượng, tập đoàn Worle có cam kết bồi thường hay không?”

Trong mắt Triệu Hành lộ ra một tia tán thưởng, cô mặc một bộ đồ công sở màu xanh dương, ngồi ở đó vô cùng dễ nhìn, ký giả xinh đẹp như cô cũng có, nhưng sự tự tin kiên định như cô vô cùng hiếm hoi, hơn nữa đặt vấn đề sắc bén, đánh thẳng vào trung tâm yếu điểm.

Triệu Hành trầm ngâm chốc lát, khẽ mỉm cười:

“Tất cả sản phẩm sản xuất từ hãng chúng tôi, trước khi ra thị trường đều được kiểm tra nghiêm ngặt, chất lượng là tiền đề cơ bản, tôi tin là sẽ không có vấn đề về chất lượng, nhưng, nếu quả thật xuất hiện sự cố, công ty chúng tôi sẽ cam kết bồi thường ngay lập tức, điểm này không có gì phải nghi ngờ, nếu vị tiểu thư

này không tin, có thể trực tiếp giám sát, mọi người đều có thể theo dõi báo cáo của cô, không biết câu trả lời của tôi có khiến cô hài lòng không?”

Quyên Tử cười:

“Tôi rất hài lòng, hi vọng sản phẩm của các ngài cũng khiến cho người tiêu dùng hài lòng”

Triệu Hành hơi ngẩn ra, lắc đầu cười khẽ.

Cuối cuộc họp báo là tiệc rượu, ăn uống, Quyên Tử cũng không ngu mà bỏ qua, bưng đĩa đến khu thức ăn, chọn đồ ăn ưa thích để gấp, dùng nói, đều là thứ cao cấp.

Quyên Tử không khỏi nghĩ tới Thời Tiêu, ngày trước mà có những bữa tiệc như thế này cô đều gọi cô ấy đến, hai người ăn uống thả cửa, hôm nay...

Quyên Tử đưa mắt nhìn Diệp Tri bên kia, người đàn ông kia đã chăm sóc con mèo tham ăn kia rất tốt, không cần cô phải làm gà mẹ nữa.

Nhìn thấy đĩa thịt bò bít tết sắc hương vị đủ cả trước mặt, Quyên Tử theo bản năng véo eo mình, cảm thấy hai ngày nay lại có mỡ thừa, nuốt mạnh nước bọt, từ biệt cái kẹp, gấp chút rau dưa salad vào đĩa của mình.

Một tiếng cười xì sau lưng, Quyên Tử quay lại, Triệu Hành đang đứng đó, không biết bao lâu rồi, mặt mũi đầy hứng thú, Quyên Tử lườm anh một cái:

“Triệu tổng xem tôi giải trí, có phải nên trả phí không?”

Triệu Hành đưa tay lấy 2 ly sâm banh từ người phục vụ đi ngang qua, đưa một ly cho Quyên Tử:

“Có thể, nếu em có thời gian, buổi tối anh mời, thế nào?”

Quyên Tử cúi đầu nhìn qua cái đĩa:

“Xin lỗi, tôi đang giảm cân, xin đừng cố gắng làm hỏng quyết tâm của tôi.”

“Giảm cân?”

Ánh mắt Triệu Hành lướt qua cái eo thon không đủ một nắm, hài hước:

“Có cần thiết không?”

“Hai người có vẻ thân quen nhỉ, thế nào, cố nhân gặp lại?”

Diệp Tri bước tới, ánh mắt sắc bén quét qua Quyên Tử rồi rơi lên Triệu Hành, thầm nghĩ trong lòng, chẳng trách Tả Hồng không yên tâm, cô gái này quả là thích trêu hoa ghẹo nguyệt.

Quyên Tử chẳng buồn nói nhảm với hắn, người đàn ông này không phải loại cứ giải thích là xong, Triệu Hành cũng không biết sự sâu xa của người đàn ông trước mặt, gật đầu hồn nhiên:

“Ừ, Trần tiểu thư có thể miễn cưỡng xem là học sinh”

Triệu Hành không biết những lời anh nói ra như một tảng đá lớn ném vào đầm nước yên bình, trong lòng Diệp Tri giật mình, nhớ ra Tiêu Tiên đã từng nói với anh, tình đầu của Quyên Tử chính là thầy giáo gì đó, tên Triệu Hành này, tức là tình cũ, giờ này còn thầy giáo gì nữa, không nói cũng biết, nhìn cái là ra, Tả Hồng quả thật gặp phiền toái rồi.

Quyên Tử buông đĩa trong tay xuống:

“Thôi đi, học sinh gì, tôi nào dám với cao đến Triệu tổng”

Ngửa cổ uống cạn ly sâm banh rồi bỏ ly xuống:

“Xin lỗi hai vị tiếp tục, tôi xin cáo từ”

Nói xong quay người đi, Triệu Hành nhìn theo bóng lưng cô, sắc mặt trở nên âm đạm.

Diệp Tri lặng lẽ quan sát hắn, cảm thấy có trách nhiệm phải thay an hem thám thính lai lịch người này:

“Triệu tổng đã từng làm thầy giáo, chuyện này chưa từng nghe nói qua.”

Triệu Hành cười hồn nhiên:

“Phải mười năm rồi, từ trước khi tôi ra nước ngoài.”

Quyên Tử ra khỏi Cẩm Giang, lập tức nhận được điện thoại của Tả Hồng, hai người trước đó vài ngày mới gây gỗ, cuối cùng cũng không chia tay. Sau đó Quyên Tử cũng ngẫm nghĩ dạo này mình thiếu tính quả quyết thế, bao giờ mới lấy lại được sự lưu loát sáng khoái ngày xưa.

Nói cho cùng, con người dù sao cũng cảm tính, hơn nữa phụ nữ ở thời điểm nào đó, cho dù bên ngoài có vẻ kiên cường, nhưng sâu trong nội tâm vẫn mềm yếu, khát vọng ấm áp, khát vọng che chở, đây đại khái là bản năng của phụ nữ.

Mà Tả Hồng với cô có lẽ từ lâu không chỉ đơn giản là một người đàn ông, mà là người đàn ông mang cho Quyên Tử một cảm giác đặc biệt, người đàn ông này chạm đến cái mềm mại nhất trong trái tim cô, khiến cô tự nhiên yêu thương anh.

Một người đàn ông như vậy, lại xuống giọng dễ dàng cô, xin xỏ cô, hèn mọn như thế, Quyên Tử cảm thấy có phần chua chát, xót xa, nếu cô còn nhìn thẳng, có lẽ sẽ không đành lòng.

Thật ra nói một cách thẳng thừng, lần này cô muốn chia tay, cũng không tìm thấy anh. Sau đêm đó, không mấy khi thấy Tả Hồng đến.

Tính chất công việc của anh, Quyên Tử vẫn luôn không hiểu rõ, trong những cơ quan của chính phủ, toàn con nhà giàu ăn lương công chức, cho tới nay, Quyên Tử hiểu như vậy.

Thật ra thì điều này cũng bình thường, dù sao trong số những người cô tiếp xúc, Thời Tiêu là trực quan nhất, mà Thời Tiêu xác thực không có việc gì, là loại cả ngày ngồi ăn chờ chết. Vì vậy, đối với nghề nghiệp của Tả Hồng, Quyên Tử cũng không có hứng thú, dù sao cũng biết hình như không phải quan nhỏ, còn cụ thể làm những cái gì, cũng không rõ ràng. Cho nên đi đâu công tác, làm gì, càng không biết.

Kiểu chung đụng của hai người như vậy đã lâu rồi, trở thành thói quen rồi.

“Đang ở đâu?”

Tả Hồng xắn tay áo lên, đứng ở bên bờ ruộng, giờ điện thoại di động lên hỏi, Quyên Tử quẹo vào lối đi bộ:

“Bên ngoài, đang đi đường”

Tả Hồng im lặng một lát, thử hỏi dò:

“Không có chuyện gì chứ?”

“Chuyện gì?”

Quyên Tử lơ mơ không hiểu, hôm nay người này nói chuyện chẳng đầu chẳng cuối, cô không có thời giờ nói chuyện đầu đầu với anh, không đợi Tả Hồng dài dòng, cô nói nhanh:

“Anh cứ cải tạo cho tốt, bên này không cần lo lắng, cúp đây...”

Tiếng cúp điện thoại truyền đến, Tả Hồng hận không thể đập tan điện thoại ra, cải tạo tốt cái gì, anh có phải đi cải tạo lao động đâu, con nhóc này một chút tin tức của hấn cũng không biết, đúng là con nhóc không tìm không gan.

Tả Hồng tìm một tảng đá lớn ngồi xuống, chùi chùi đôi giày dính bùn, rút điều thuốc ra nhét lên miệng, trước mặt là một cánh đồng tươi tốt, trên đầu là mấy lãnh đạo khảo sát cơ sở hạ tầng, đang đứng một bên nghe nông dân nói chuyện.

Trong lòng Tả Hồng biết rõ, đây là cái bẫy lão Mạc đặt cho anh, đây là việc của Bộ nông nghiệp, liên quan gì đến anh, cái này là để cho cán bộ cơ sở rèn luyện, nếu là trước đây, tuyệt đối không đến lượt anh, không nói bố anh giờ vẫn còn đương chức, mà thành tựu mấy năm nay của anh cũng đủ để chứng minh rồi.

Cơ sở hạ tầng, anh cũng không sợ, nhưng anh lo cho Quyên Tử, lúc này, không nói đến nhà họ Mạc, bên kia còn một tên tình địch không rõ lai lịch chình ịch đối đầu với anh.

Vào lúc này, anh ngày đêm sống không yên, ngủ luôn gặp ác mộng, sợ nhân dịp anh không có ở đây, bắt nạt Quyên Tử của anh, lại sợ cái tên Triệu Hành thừa lúc anh vắng nhà, thật mẹ nó, buồn đến bạc cả tóc.

Tả Hồng suy nghĩ, nếu không về ngay chắc già cả người mất, đến lúc đó, nếu Quyên nhi của hắn chê hắn già thì biết làm sao.

Suy nghĩ lung tung một hồi, bấm đốt ngón tay tính ngày, lão Mạc có thủ đoạn thế nào chẳng nữa, cũng phải hết, nhiều lắm là ba ngày sau, anh có thể về, anh cũng không tin lão Mạc có bản lĩnh bắt anh ru rú ở cái chốn nghèo này cả đời.

12. Chương 12

Quyên Tử vừa cúp điện thoại của Tả Hồng thì trời đổ mưa, mặc dù không to lắm nhưng dày hạt. Quyên Tử khê nguyên rửa, rõ ràng dự báo thời tiết nói hôm nay đẹp trời.

Ôm nhanh túi xách vào ngực, nhìn xung quanh rồi chạy về phía trạm xe buýt.

Qua giờ trưa, trạm xe cũng không đông lắm, Quyên Tử đứng trước một cái biển chẳng chịt chữ, khê neho mắt. Hôm nay ra ngoài vội, quên mang kính sát tròng, Quyên Tử cũng không cận nặng lắm, 3 độ, thật ra không đeo cũng được, nhưng thành thói quen, đột nhiên không mang, cảm thấy nhìn cái gì cũng mờ mờ hồ hồ.

Thò tay vào túi lấy cặp kính dự bị, đeo vào, nhìn từ trên xuống dưới, tìm xem có tuyến nào về nhà mình không, đang tập trung nghiêm túc thì một tiếng còi chói tai vang lên khiến cô giật mình đẩy đẩy gọng kính, quay đầu ra.

Cô không khỏi chửi bậy trong đầu, biết ngay Triệu Hành mà xuất hiện thì người phụ nữ này sao có thể không.

Nói ra lại thấy buồn cười, gần mười năm rồi, đến tên người phụ nữ này cô thậm chí cũng không biết, nhưng sau mười năm gặp lại, Quyên Tử vẫn có thể lập tức nhớ lại những bối rối ẩn sâu trong lòng.

Đó đại khái là một đoạn ký ức cả đời Quyên Tử ghi tâm khắc cốt, không thể nào quên. Dù sao trong thế giới của cô, khoảnh khắc xấu hổ như vậy, cũng chỉ có người phụ nữ này biết, hoặc nói đúng hơn là cô ta ban cho. Một Quyên Tử kiêu ngạo như vậy, trong phút chốc lại thấy mình sao ngu đến thế.

Tô Đồng rất hi vọng mình nhìn nhầm, cô gái đó đứng chỗ nào, chỗ đó tỏa ra một sự phong tình, xinh đẹp khó diễn tả, chính là cô nữ sinh mười năm trước.

Quyên Tử không biết lai lịch của Tô Đồng thế nào, Tô Đồng cũng coi xem như không quen biết Quyên Tử là mấy, chẳng qua giữa hai người là Triệu Hành, chính điều đó khiến cho hai người suốt đời này không thể quên nhau.

Cô nữ sinh nhỏ bé này mười năm trước đột nhiên xuất hiện, vừa thấy đã khiến Tô Đồng cảm nhận được nguy cơ to lớn.

Mục tiêu lớn nhất của Tô Đồng đời này, ngay từ bé đã xác định là gả cho anh Hành.

Hai nhà Triệu Tô cũng xem như có quan hệ lâu đời, nhà họ Tô và nhà họ Triệu đi lại giao tình với nhau, từ lúc Tô Đồng nhớ được thì bố và bác Triệu đều đảm nhiệm chức vụ ở cục giáo dục.

Từ một thầy giáo bình thường rồi đến hiệu trưởng, thậm chí bây giờ là cục phó, bác Triệu đều tiến thân rất thuận lợi. Bố cô thì không hoàn toàn được như ý, nhưng cũng không ảnh hưởng tới mối quan hệ giữa hai nhà.

Nghe nói hai người trước đây là bạn học, nhưng là trước khi cô ra đời rất lâu, sau đó cả ba mẹ cô đều từ chức đi buôn bán, thường xuyên đi công tác, gửi cô cho nhà họ Triệu chăm sóc.

Bà Triệu là người rất dịu dàng, anh Hành thường nắm bàn tay nhỏ xíu của cô dạy rửa tay, cho cô ăn cơm, buổi tối trước khi đi ngủ còn đọc truyện cổ tích, giọng nói vô cùng trầm ấm.

Từ lúc đó, Tô Đồng chỉ thích đến nhà họ Triệu, đếm từng ngày đến khi bố mẹ đi công tác, hi vọng bố mẹ lâu lâu với về, để cô được ở nhà họ Triệu.

Khi đó bà Triệu còn hài hước nói:

“Xem ra Đồng Đồng thích Triệu Hành nhà ta, hay là sau này cho làm con dâu nhà họ Triệu đi.”

Lúc ấy Tô Đồng còn khúc khích cười hỏi:

“Vợ là gì?”

Mấy người lớn cười vỡ bụng, cuối cùng vẫn là mẹ nói cho cô biết:

“Vợ chính là con sau này lấy anh Hành, cùng ăn một chỗ, ngủ một nơi, anh ấy buộc tóc cho con, con giặt tất cho anh ấy, con có muốn không?”

“Buổi tối con có thể ở với anh Hành cả đêm sao?”

Mẹ cười gật đầu, Tô Đồng đứng lên sung sướng vỗ tay:

“Tốt quá, sau này con nhất định sẽ gả cho anh Hành”

Cả nhà cười ầm, chuyện cười này được hai nhà mang ra làm đề tài trà dư tửu hậu rất nhiều năm sau.

Sau đó Tô Đồng đi học, cho dù dưới anh Hành hai lớp, nhưng luôn như cái đuôi bám theo Triệu Hành. Cho đến khi Triệu Hành học ở trường Nhất Trung, cô nỗ lực hai năm cuối cùng lại vào trường trung học khác, mới chính thức tách khỏi nhau.

Triệu Hành ưu tú, hơn nữa lại đẹp trai, từ nhỏ những cô nhóc quanh nhà họ đều muốn sát lại gần anh. Lên trung học, có lần Tô Đồng lén lút đến Nhất Trung tìm Triệu Hành, đứng lúc nhìn thấy anh và một cô nữ sinh đứng nói chuyện ở cuối hành lang.

Triệu Hành thật ra cũng không tỏ ra gì cả, chỉ cười mỉm, nhưng Tô Đồng cảm thấy, nụ cười này rất chói mắt, giống như một lưỡi dao sắc bén đâm vào tim cô, khiến cô đau khổ, sau đó cô mới biết, đó chính là ghen.

Tô Đồng trưởng thành sớm hơn bạn bè cùng lứa, một là vì cha mẹ luôn bận rộn buôn bán, không ở bên cạnh nên cô có không gian độc lập, hai nữa, lúc cô mười một tuổi, chính mắt thấy mẹ đánh cho cô thư ký của ba một trận máu me bê bết.

Lúc ấy cô rất sợ, sau đó mẹ mới nói cho cô biết:

“Thứ mình thích, phải giữ được, người khác mà cướp, phải đoạt lại.”

Lúc đó Tô Đồng cảm thấy mẹ như kẻ điên, nhưng khi lớn lên, hiểu chuyện, cô cảm thấy thật ra mẹ rất ngu xuẩn.

Người phụ nữ kia không những không rời khỏi ba cô, mà còn từng bước tổng cổ mẹ cô, chiếm vị trí Tô phu nhân. Mẹ có khóc lóc gây gổ nữa cũng chẳng được vì người phụ nữ đó đã sinh con trai cho ba cô.

Lúc đó có đánh thì Tô Đồng biết cũng vô dụng, cần phải mưu trí, từ lúc kẻ địch còn chưa kịp phòng bị, giáng một đòn nặng nề, đó mới là kế sách đối địch.

Cô đã dùng chiêu này, đuổi gần hết những người theo đuổi Triệu Hành, những kẻ còn lại cũng không đáng lo. Anh Hành là của cô, cô sẽ không ngu xuẩn như mẹ.

Lúc thấy Quyên Tử trong căn hộ của Triệu Hành, Tô Đồng cũng biết, cô nữ sinh nhỏ bé này chính là mối họa lớn. Triệu Hành không phong lưu, mặc dù có thể mập mờ, nhưng trên thực tế để lọt được vào mắt anh, lên giường của anh, đến nay cũng chỉ có cô nữ sinh này.

Thế cũng đủ chứng minh, cô nữ sinh này có địa vị trong lòng Triệu Hành. Mà lúc đó cô cũng không tệ, ánh mắt cô bé nhìn chăm chăm chùm chìa khóa trên tay cô, đó là chìa khóa dự bị của căn hộ mà cô đã dùng để mở cửa vào, chính cô đã đến tìm bà Triệu để mượn.

Sau khi anh Hành tốt nghiệp đại học, liền chuyển ra căn hộ chung cư ở, Tô Đồng muốn gặp anh cũng không phải dễ dàng, hơn nữa anh lại sắp ra nước ngoài, còn cô ít nhất hai năm mới có thể.

Cho nên cô vốn lên kế hoạch trao thân cho anh, cũng coi như định sẵn chuyện của hai người. Dù sao bao năm qua, hai người luôn thân cận, nhưng cũng chỉ là tình anh em, một chút tình cảm mập mờ cũng hoàn toàn không có.

Lúc đầu Tô Đồng cũng không vội gì, dù sao sớm muộn anh Hành cũng là của cô, chỉ cần có mình cô, không có người phụ nữ nào khác bên cạnh anh, trong lòng anh không có người phụ nữ nào khác thì sẽ chỉ có cô mà thôi.

Sự chắc chắn này đến lúc gặp Quyên Tử hoàn toàn vỡ vụn. Những tia sáng mỏng manh xuyên qua rèm cửa sổ màu trắng rơi vào da thịt trắng nõn như tuyết của cô, làm nổi bật những dấu hôn xanh tím, rõ rệt như thể như muốn đâm nát con mắt của Tô Đồng.

Cô nữ sinh này khiến Tô Đồng kinh ngạc, vì cũng còn trẻ người non dạ nên Tô Đồng cũng kích động muốn đánh tan kẻ thù, bằng phương pháp trực tiếp nhất...

Thấy cô nữ sinh nhỏ nghe được những gì mình nói, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đang hồng hào chuyển sang trắng bệch, trong suốt đến mức không còn chút huyết sắc, Tô Đồng cảm thấy trong lòng vô cùng sáng khoái.

Cô gái nhỏ nhanh chóng mặc quần áo, làm Tô Đồng tỉnh ngộ, không thể để cô ta cứ thế mà đi, cô ta đi như vậy, anh Hành chắc chắn sẽ đi tìm, chẳng phải uống phí những gì mình vừa làm hay sao.

Nghĩ đến đây, Tô Đồng cố ý làm ra một bộ dạng đáng thương, xoay người đi trước.

Những việc sau đó quả nhiên theo đúng tính toán của cô, anh Hành một mình ra nước ngoài, hai năm sau, cô bay sang ở gần bên anh, nghiêm chỉnh học hành.

Triệu Hành gần như là toàn bộ trọng tâm cuộc sống của Tô Đồng, thế nhưng sau nhiều năm, mọi thứ vẫn không như cô mong muốn, tiến thêm được một bước.

Anh nhớ nhung, lo lắng cho người phụ nữ kia, mười năm trôi qua cũng chỉ có mình Quyên Tử trong lòng. Có lúc Tô Đồng cảm thấy, mình cũng thật sự đáng buồn, mặc dù lòng đầy ghen tuông lại phải luôn tỏ ra là một cô em gái tốt, thật khó khăn. Nhưng đã mất bao công sức như vậy, bảo cô buông tay, sao có thể cam tâm.

Trước khi trở về nước, anh Hành nói rất nghiêm túc để cho cô tìm bạn trai qua lại xem sao, Tô Đồng chợt hiểu ra, những năm qua, tâm ý của cô thế nào anh hiểu, hiểu rất rõ ràng. Nhưng anh không hề để ý tới, cũng không muốn.

Mất hơn hai mươi năm, không nắm được trái tim của một người đàn ông, Tô Đồng gần như tuyệt vọng. Sau khi anh đi, cô say khướt một trận, lúc tỉnh lại, cảm giác mình còn phải gắng sức một lần cuối, chỉ cần bên cạnh anh không có ai, cô vẫn còn hi vọng.

Quyết định dọn dẹp hành lý, theo chân anh về nước. Vừa về được vài ngày, nhà đã có sẵn, chỉ cần mang hành lý đến ở, cha mẹ ly hôn, để lại cho cô một thứ tốt nhất là không phải lo lắng cơm áo. Bởi vì áy náy, bọn họ vô cùng hào phóng trong việc chu cấp tiền tài cho cô.

Cho nên đến đây cũng là vì nghe nói, công ty của anh Hành hôm nay tổ chức tiệc ở Cẩm Giang, muốn đến để cho anh một sự kinh ngạc, nhưng kinh ngạc chưa thấy đâu thì cô đã bị kinh sợ.

Nhìn Quyên Tử xinh đẹp chói mắt hơn nhiều mười năm về trước, trong lòng Tô Đồng không thể diễn tả được là cảm giác gì. Khi tuổi thanh xuân của mình đã sắp trôi qua, khóe mắt sắp không giấu nổi những vết chân chim thì cô gái này lại đang độ tuổi xinh đẹp nhất.

Mười năm trước là may mắn, vậy mười năm sau, cô còn có thể may mắn được nữa không, hay là, nếu đã đứng ở đây, có phải cô đã gặp mặt anh Hành rồi...

13. Chương 13

Quyên Tử bầu vào góc túi, nhú mày quan sát, năm tháng có vẻ quá ưu ái người phụ nữ này, có vẻ như tiền bạc chất đồng bên ngoài tuổi trẻ, ít nhất nhìn qua vẫn xinh đẹp như xưa.

Chỉ là trong trí nhớ nhu nhược đáng thương của cô, dường như không lưu lại chút dấu vết nào. Người phụ nữ này nhìn qua rất mạnh mẽ. Quyên Tử chớp mắt mấy cái, nhìn qua xe của cô ta, khoe miệng nhếch lên một nụ cười thần nhiên, hai người này thực sự tâm ý tương thông.

Tô Đồng nhìn quanh trước mắt, nhú nhú mày, nhiều năm không về, không khí ở thành phố này tệ hơn rất nhiều, gió thổi vào kính chắn gió lưu lại một lớp bụi.

Tô Đồng chần chờ chốc lát rồi vẫy vẫy tay về phía Quyên Tử:

“Cô đi đâu vậy, tôi đưa đi”

Ánh mắt Quyên Tử lóe lên ánh cười, có taxi miễn phí tới tận cửa, ngu gì không ngồi. Gỡ kính xuống, nhét vào túi xách, đi vòng qua mở cửa xe ngồi vào, không chút khách khí nói địa chỉ rồi nhìn ra ngoài cửa sổ, không thêm liếc Tô Đồng lấy một cái.

Xe lướt qua hai con phố, Tô Đồng mới mở miệng nói một câu:

“Cô gặp anh Hành rồi.”

“Anh Hành?”

Quyên Tử gầy gầy mấy sợi tóc rũ xuống, quay đầu lại, hai chữ này, thật què mùa. Mười năm trước, hai chữ này chỉ trong phút chốc đã đánh tan tuyến phòng ngự của mình. Mười năm sau, nghe vào tai, thậm chí có chút cảm giác vui vẻ.

“Nếu chị định nói Triệu tổng thì đã gặp rồi, hơn nữa không chỉ một lần...”

Quyên Tử còn chưa nói xong, Tô Đồng đã đập phanh gấp, tiếng két chói tai vang lên ngắt lời cô. Quyên Tử nhanh tay nhanh mắt túm được tay cầm phía trên mới miễn cưỡng giữ được thăng bằng.

Về mặt lại nhẹ nhõm hài hước nhìn Tô Đồng, trên mặt người phụ nữ này nguy trang sự ưu nhã bình tĩnh, trong phút chốc bị bong tróc, ánh mắt nhìn thẳng chằm chằm, có tức giận, có phẫn bị, thậm chí cực kỳ tức giận.

Thế mới đúng, mới công bằng chứ, Quyên Tử cười đùa giỡn, sự buồn bực chất chứa trong lòng suốt mười năm, giờ phút này mới chính thức phát ra, thật sáng khoái, thoải mái.

Loại cảm xúc nhỏ mọn này mang lại cho Quyên Tử một sự vui vẻ khác thường. Nhìn người phụ nữ trước mặt tức giận phừng phừng, y như cảnh tượng mình mười năm trước, cho nên nói phong thủy luân chuyển.

Tô Đồng đánh tay lái cho xe vào lề đường, một hồi lâu mới mở miệng, giọng điệu gấp rút nóng nảy:

“Anh Hành là của tôi, tôi yêu anh ấy.”

Quyên Tử phì cười, nhìn mưa phùn rơi ngoài cửa sổ, ôm túi xách của mình vào ngực, mở cửa xuống xe, bám cửa xe quay đầu lại nhìn Tô Đồng:

“Mấy lời thổ lộ đó, để dành nói với anh Hành của chị, hơn nữa, cướp người đàn ông của người khác, tôi không có hứng thú, chào...”

Quyên Tử nhón chân nhảy lên vỉa hè, một tay che trước trán, chạy nhanh về phía trạm xe điện ngầm, vào đến nơi, giày tất đều ướt nhẹp, trên người cũng vậy, còn may túi xách trong ngực vẫn khô ráo, Quyên Tử thở phào nhẹ nhõm, đi dọc bậc thang xuống dưới, vừa đi, vừa chửi thầm trong lòng, không hiểu lúc đó mình bị ma ám thế nào lại lên xe của người phụ nữ điên đó.

Triệu Hành mười năm trước, chính là sao chổi trong cuộc đời cô, gặp anh, chẳng có chuyện gì tốt lành.

Trong phòng chờ thừa thớt vài người, Quyên Tử chọn một chỗ kín đáo ngồi xuống, cầm tai nghe vào tai, để tiếng nhạc nhẹ nhàng chậm rãi rót xuống, nhắm mắt lại, cảm thấy một sự mệt mỏi khó diễn tả, từ đáy lòng dâng lên.

Bỗng nhiên Quyên Tử cảm thấy có chút cô đơn, một mình lặng lẽ sống, một mình bận rộn tất bật. Cảm thấy rã rời, trong đầu lại hiện lên khuôn mặt một người. Quyên Tử mở mắt, sững sờ trong chốc lát, lắc đầu vài cái...

Ra khỏi trạm xe lửa, mưa đã tạnh, nhưng bầu trời vẫn còn u ám, không khí ẩm ướt, nhớp nháp, thân thể khó chịu thì tâm trạng cũng không thể vui vẻ được.

Vào tòa nhà, lên thang máy, tới tòa soạn, Quyên Tử cảm giác có sự khác lạ, ánh mắt của mọi người đều đổ về phía mình, rất kỳ quái, trong những ánh mắt này, đại đa số có hàm ý hả hê, Quyên Tử cảm thấy, chắc chắn mình đọc không sai.

Quan hệ của Quyên Tử với mọi người cũng không tốt, đã bao năm rồi, cô cũng không thân thiết với ai xung quanh, không phải là lạnh lùng, mà chỉ cảm thấy những người bên cạnh không đáng giá.

Cơ hội vĩnh viễn phải có sự chuẩn bị, cô từng bước một leo lên được địa vị như ngày hôm nay, cũng không phải tình cờ, cô đã bỏ ra nhiều nên giờ có thu hoạch. Vì vậy, đối với những người này, cô cảm thấy không cần thiết phải lấy lòng. Cho nên thường bị đồng nghiệp nói sau lưng là cao ngạo, cao ngạo thì sao, ít nhất so với việc ngụy trang sự ghen tị tốt hơn nhiều.

Nhìn qua chỗ ngồi của Lưu Giai Lệ, trống không. Ngô Tiểu Nhã đến bên cạnh thì thầm:

“Chị Quyên Tử, tổ trưởng bảo chị về tới nơi thì vào tìm chị ấy.”

Quyên Tử gật đầu, sửa soạn lại đồ đạc, lấy tài liệu đã chỉnh sửa từ trong túi xách ra, kẹp vào file hồ sơ, đi về phía phòng của tổ trưởng.

Vừa đẩy cửa vào đã nhìn thấy Lưu Giai Lệ, rõ ràng trông rất hưng phấn, quay đầu nhìn Quyên Tử, ra vẻ thắng lợi hãnh diện, đúng là sắc mặt của tiểu nhân đặc chí.

Chị Chu khẽ thở dài trong lòng, nhưng cũng bất lực:

“Quyên Tử, lát nữa đem toàn bộ hồ sơ của tập đoàn Worle và Diệp Thị giao lại cho Tiểu Lưu, từ giờ dự án này do cô ấy phụ trách.”

Lửa trong lòng Quyên Tử bùng lên, tiến về phía trước, đặt tập hồ sơ xuống, tay vít chặt cạnh bàn, nhìn thẳng Chị Chu:

“Tại sao?”

Chị Chu bình tĩnh nhìn cô một lúc lâu, phát tay:

“Tiểu Lưu, cô ra ngoài trước đi”

Lưu Giai Lệ liếc nhìn Quyên Tử một cái, ngẩng đầu đi ra ngoài. Cửa vừa đóng lại, Chị Chu mới nói:

“Ngồi xuống rồi nói”

Quyên Tử biết, bây giờ cô có gặp đến mấy cũng vô dụng, trong chuyện này nhất định có gì khuất tất, không có lý gì, mình khổ cực làm dự án này lâu như vậy, phút cuối cùng, Lưu Giai Lệ lại hưởng lợi.

Hơn nữa, đối với dự án này, cô đã có quá nhiều kinh nghiệm và hi vọng, có thể nói, đây là bước ngoặt trong cuộc đời và sự nghiệp của cô, hôm nay chỉ nói một lời nhẹ nhàng, liền đá cô ra, không cho cô lấy một lý do tâm phục khẩu phục, cô sao có thể chấp nhận nổi.

Chị Chu chần chừ hồi lâu cũng không biết phải mở miệng thế nào, đây chính là người cô đã một tay dìu dắt, chị cảm thấy tức giận, thậm chí đau lòng, nhưng một lúc nào đó, ai cũng phải chấp nhận thực tế, đây chính là cuộc sống.

“Chuyện này, chị cũng không muốn lừa gạt em, ý của cấp trên là muốn em từ chức...”

Một câu nói của chị Chu, như sét đánh ngang tai, chuyện nghiêm trọng hơn Quyên Tử nghĩ quá nhiều. Quyên Tử cố chấp nhìn chị:

“Vì sao?”

Chị Chu cũng không né tránh:

Em biết đấy, tòa soạn của chúng ta là công tư hợp doanh, cho dù là tư nhân, thì cũng có nhiều cơ quan trực tiếp quản thúc, như Cục Tân Văn, sở Tin tức, thậm chí Cục Văn Hóa, vân vân... Chỉ cần dính dáng đến một cơ quan chính phủ nào, gây ra phiền toái gì, họ đuổi tay một cái, tòa soạn của chúng ta đi tong, đây cũng là vấn đề thực tế nhất, liên quan đến quyền lợi lớn hơn cả.”

Chị Chu dừng một chút:

“Chị chỉ có thể nói, em không có khuyết điểm gì, nhưng, Quyên Tử, người em đắc tội lại là người khó lường, cấp trên trực tiếp chỉ thị, lựa chọn từ chức, trước mắt mà nói, với em là có lợi nhất, em hiểu không...”

Con mẹ nó tôi chẳng hiểu, ôm đồ đạc của mình, đứng trên cầu thang tòa cao ốc, nhìn ra màn mưa miên man ngoài hiên, trong lồng ngực Quyên Tử như có một cây đuối rực cháy. Quan hệ chó má gì, quyền lợi chó má gì, chỉ một câu nói có thể đập đổ toàn bộ sự nghiệp phấn đấu mấy năm trời của cô, đây là cái xã hội con mẹ gì của nó.

“Chị Quyên Tử”

Ngô tiểu Nhã từ phía sau chạy tới, đưa cái ô cho cô, trong đôi mắt đầy sự tức giận bất bình, khiến cho Quyên Tử phút chốc cảm thấy trong lòng bình thản ấm áp, cô nữ sinh nhỏ bé này giống mình ngày xưa, bộc trực, ngây thơ lại thiện lương. Còn chưa trải qua những tàn khốc của cuộc sống, lúc này vẫn tinh khiết như một tờ giấy trắng, yêu ghét rõ ràng.

Quyên Tử tươi cười, buông cái hộp trong tay, lấy trong túi ra một quyển sổ ghi chép đưa cho cô:

“Đây là cuốn sổ ghi chép của chị, có lẽ sẽ có ích cho em, cảm ơn chiếc ô.”

Mở ô ra, ôm lấy cái hộp lao vào màn mưa.

Mặc dù có ô của Ngô Tiểu Nhã, lúc Quyên Tử về đến nhà, cũng gần ướt hết, vào đến cửa hắt hơi liên tục, đá văng giày cao gót, cởi quần áo, bật nước nóng...

Trượt vào bồn nước nóng, rất lâu sau mới cảm thấy chút ấm áp. Quyên Tử không ngốc, nghĩ một chút cũng hiểu ra, không phải nhà họ Tả, đây chính là chuyện tốt mà nhà vợ chưa cưới của Tả Hồng làm ra.

Giờ mới hiểu, vì sao Tả Hồng phải gọi điện, áp a áp úng hỏi cô có chuyện gì không, cả ánh mắt lo lắng của Thời Tiêu, lúc ấy mình mạnh miệng, giờ mới biết, mình thì làm được gì, ảo não từ chức về nhà, sự nghiệp bao năm phấn đấu, đi tong, mất tất cả, cũng vì một người đàn ông, thật con mẹ nó bực muốn chết.

Giơ tay lên vẩy vẩy nước, với điện thoại, năm sáu hồi chuông mới có người nhận, đầu bên kia có vẻ ảm ỉ, Quyên Tử cũng không quan tâm, trực tiếp nói:

“Tả Hồng, tôi chính thức thông báo với anh, chúng ta kết thúc, con mẹ nó, anh đừng đến phiền tôi nữa, cút xa ra”

Nói xong cũng không đợi phản ứng của Tả Hồng, cúp thẳng máy, tắt nguồn ném ra xa.

Không phải Quyên Tử nhất thời hành động theo cảm tính, mà cô rất rõ ràng, chỉ cần cô và Tả Hồng vẫn ở bên nhau, những phiền toái như hôm nay, không chừng vẫn còn chồng chất, cô nhớ Thời Tiêu từng nói, bọn họ chỉ là dân thường hèn mọn, đấu với những kẻ như thế chẳng khác gì lấy trứng chọi đá.

Những người đó vì mục đích không từ thủ đoạn nào, sẽ không bận tâm bất cứ thứ gì, đây là thực tế, mà cô, mặc dù luôn mạnh mẽ, lúc này, cũng chỉ có thể nhượng bộ, ngoài nhượng bộ Quyên Tử cũng chẳng còn cách nào. Buồn bực, ầm ục đến sắp nổ tung nhưng vẫn phải nhịn.

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA Quyên Tử hét to, cả người trượt xuống, chìm vào trong nước.

14. Chương 14

Quyên Tử thường tới một quán bar tên là Dạ Sắc, trước đây được một chị quen ở lớp học khiêu vũ dẫn đến, sau đó chị ấy xuất ngoại nhưng Quyên Tử vẫn thường xuyên đến, vì thế với DJ hay bartender có thâm niên ở đây rất quen thuộc.

Ở đây đại đa số là thanh niên trẻ nên không khí rất nóng bỏng, Quyên Tử tới thường cũng chỉ ngồi ở quầy uống rượu, nói chuyện phiếm với thợ pha chế Tiểu Lâm, nếu vui vẻ cũng tham gia vào đám náo nhiệt.

Có lúc dưới ánh đèn rực rỡ cũng nhảy hết mình. Quyên Tử luôn có cảm giác trong lòng là tuổi trẻ đã qua, nhưng không thể không công nhận đây là một nơi rất tốt để thả lỏng cơ thể.

Âm nhạc từ chậm rãi chuyển sang sôi động, một cô nữ sinh ăn mặc khiêu gợi, nhảy lên giữa sân khấu, nhảy điên cuồng theo tiết tấu nhạc. Cô gái này nhảy rất đẹp, vô cùng sống động, khiến cho rất nhiều người vây quanh, trầm trồ khen ngợi.

Quyên Tử quay lại, giơ cái ly lên quơ quơ về phía quầy, cục đá lạnh bên trong khúc xạ ánh sáng trong suốt.

“Cô nhóc này nhảy rất được”

Tiểu Lâm cười:

”Chị Quyên Tử, những lời này người khác nói nhiều rồi, chị thì không cần nói, cô nàng này mấy này gần đây thường xuyên tới, là khách trên phòng VIP phía trên đưa đến, là một Tiểu tam (bồ nhí) vô danh của đại gia, chị xem, trông cô ta ăn mặc có vẻ đơn giản nhưng toàn hàng hiệu hạng nhất đấy.

Quyên Tử ngẩng đầu, trên tầng hai mờ tối là phòng VIP, thường chỉ cho những khách không giàu cũng quý, Quyên Tử nhú mày, không giàu cũng quý, tự nhiên nghĩ đến cụm từ này lại thấy khó chịu trong lòng.

Bên lan can phong cách Châu Âu đối diện sân khấu, có mấy người đang đứng, ánh mắt nhìn chằm chằm lên cô gái đang nhảy, chắc là đại gia trong miệng Tiểu Lâm.

Ánh đèn trần nhà rọi thẳng vào mắt khiến Quyên Tử nheo nheo, trong lòng thầm chửi đúng là xúi quẩy, đại gia cái rắm gì, người đang dựa vào rào chắn, ra vẻ oai phong kia chẳng phải là một trong số những người bạn tốt của Tả Hồng - Phong Cẩm Thành đấy sao, bên cạnh còn có một người đàn ông, tối quá không nhìn rõ mặt, nhưng trông dáng dấp cao to, đứng ở đó cũng có thể cảm thấy một loại khí thế anh hùng vùng vẫy.

Chắc cũng là cá mè một lứa với bọn Tả Hồng. Quyên Tử mặc dù dây dưa với Tả Hồng cũng lâu rồi, nhưng mấy người bạn đó, cô cũng không biết nhiều, ngay cả Diệp Trì cô còn không tiếp xúc nhiều lắm, đừng nói là cái tên Phong Cẩm Thành này.

Có điều cuối năm ngoái, Tả Hồng lôi cô đến tham dự hôn lễ của Phong Cẩm Thành, rất sang trọng, cô dâu rất xinh đẹp nhưng mọi thứ trong mắt Phong Cẩm Thành không khác gì trò đùa khiến Quyên Tử rất ngứa mắt.

Không thích thì đừng cưới, cũng đừng vào lễ đường, còn cái loại thái độ này, loại đàn ông như thế này đáng đánh đòn, Quyên Tử lúc ấy nghĩ, nếu mình là cô dâu đó, thì con bà nó sẽ cho hắn mấy cái bạt tai, mày không vui lòng, bà đây ày khó chịu một thể.

Sau này thi thoảng cũng gặp vài lần khi bị Tả Hồng lôi đi ăn uống, phụ nữ bên cạnh Phong Cẩm Thành cứ gọi là thiên biến vạn hóa, chẳng ai giống ai. Thật ra phải nói là Hồ Quân cũng thế, Diệp Trì trước kia còn chưa rời xa sắc giới cũng sắp làm được phim bộ trăm tập, thêm cả Tả Hồng nữa, tóm lại chẳng ai ra gì.

Quyên Tử thầm khinh thường trong lòng, ngứa cổ làm một hơi, Tiểu Lâm rót cho cô thêm ly nữa, cười ha ha:

“Chị Quyên Tử, lên thể hiện bản lĩnh đi, cho cô ta mở mang chút, bầu trời cao rộng lắm, vỏ quýt dày còn có móng tay nhọn, đừng tưởng mình đã nguy hiểm.”

Quyên Tử liếc nhìn sân khấu, cô gái đã đi xuống, âm nhạc cũng chuyển thành một bài nhẹ nhàng, cô gạt đầu một cái, cũng đúng lúc cần phát tiết.

Lông mày Tiểu Lâm thiếu chút dựng ngược, ra dấu với DJ Kevin, Kevin ở trong bóng tối nói giọng trầm thấp:

“Bây giờ, xin mời nữ hoàng bóng đêm của chúng ta lên sân khấu”

Quyên Tử cười hì hì, không phản đối, đi thẳng lên, chống tay vào thành, nhảy lên sân khấu...

Âm nhạc kịch liệt bùng lên, dưới ánh đèn, những động tác uốn lượn vô cùng uyển chuyển và hấp dẫn, trong phút chốc thối bùng không khí.

Phong Cẩm Thành vô cùng ngạc nhiên, vốn định chiêu đãi cậu ba Mạc nên hôm nay mới đến đây, danh tiếng nhà học Mạc đang lên, lần này tám chín phần ông cụ họ Mạc sẽ thăng chức, tất nhiên nhà họ Mạc cũng nhờ thế mà thuận nước thuyền dâng.

Ba con trai nhà họ Mạc hiện tại cũng đều giữ chức vụ trong cơ quan chính phủ, cho nên Tả Hồng muốn hủy hôn lúc này cũng như đứng trước họng súng.

Thật ra Phong Cẩm Thành chẳng hiểu gì về tình yêu, trong cuộc đời mình, anh cũng từng một lần, đây chính là câu chuyện cười, sau đó thì hết lần này đến lần khác, những người bạn tốt của anh đều ngã gục trong cái đầm lầy này.

Đầu tiên là Diệp Trì, rồi đến Tả Hồng. Diệp Trì thì anh còn hiểu được một tí, dù sao cái cô Thời Tiêu kia, nhìn cũng động lòng người, còn đáng yêu, chứ cái cô Quyên Tử này, một người luôn có phong độ như anh cũng phải thờ dài. Đáng đáp thì không đến nỗi, nhưng phụ nữ có đáng đáp đâu thiếu gì.

Chẳng lẽ vì biết cô nàng bên cạnh cậu ba Mạc nên hôm nay biết cậu Mạc ở đây, cô ta cũng mò đến, trước đây bọn họ cũng tới Dạ Sắc vài lần, nhưng không để ý phía dưới, ai biết hôm nay lại gặp Quyên Tử ở đây.

Tối nay cô ăn mặc rất ưa nhìn, một chiếc áo đen quây, ôm sát cơ thể đầy đặn, váy ngắn đỏ thắm không thể ngắn hơn được nữa, để lộ bắp đùi trắng muốt cân xứng, đi một đôi boots cao trên đầu gối, điên cuồng nhảy, mái tóc dài sóng to không ngừng tung lên để lộ khuôn mặt mỹ lệ nhỏ nhắn.

Bộ dạng này khác hoàn toàn với vẻ bình thường mà anh hay gặp, trang điểm đậm càng khiến khuôn mặt xinh đẹp hơn, cả người toát ra một sự hấp dẫn thoát tục, nghiêng nước nghiêng thành.

Phong Cẩm Thành chợt hiểu ra, vì sao một kẻ lẩn lộn trong đám phụ nữ nhiều năm như vậy lại sa lầy ở đây, cô gái này không phải là phụ nữ nữa mà đã thành tinh rồi.

“Cẩm Thành, cô nàng phía dưới thật thú vị”

Phong Cẩm Thành phục hồi tinh thần, thấy bộ mặt của cậu ba Mạc đầy hứng thú nhìn phía dưới, thầm nhủ trong lòng, không phải tên này cũng nhắm trúng Quyên Tử chứ, thế này thì đúng là rắc rối.

Cậu ba Mạc Vân Giới, hiện đang làm ở bộ giao thông, quản cửa buôn bán của nhà họ Phong, nếu không Phong Cẩm Thành cũng không cần thiết phải hỏi lộ hần.

Thật sự với địa vị của nhà họ Phong, cũng không cần thiết phải nịnh bợ hần, có điều Phong Cẩm Thành nghĩ nhân cơ hội này tạo mối quan hệ, sau này tránh được phiền toái, vừa nghĩ đến cái đó thì lòi ra cái này.

Cậu ba Mạc nổi danh đào hoa, bà vợ ở nhà đã bị gạt từ lâu, một bên là người tình, một bên là tri kỷ, so với bọn họ còn lang bạt hơn, như cô nàng hiện tại, chưa tới hai mươi tuổi, nghe nói cũng mới cặp với cậu ba Mạc được nửa tháng, vẫn còn nóng nên chỗ nào cũng mang tới.

Theo lý mà nói, cậu ba Mạc có bao nhiêu phụ nữ cũng chẳng liên quan đến Phong Cẩm Thành, thậm chí còn có thể giúp đỡ một số việc, nhưng Quyên Tử, cô gái này là mạng sống của Tả Hồng.

Phong Cẩm Thành khẽ xoay người, khéo léo che ánh mắt của cậu ba Mạc:

“Anh ba, chúng ta vào uống tiếp đi, dễ chừng phải đến vài năm rồi không uống rượu với anh, nào...”

Mạc Vân Giới còn chưa kịp bị Phong Cẩm Thành kéo đi, bên dưới đã náo loạn cả lên, Phong Cẩm Thành quay đầu lại nhìn, thậm chí thề, Tả Hồng lại có thể tìm một phụ nữ trên hoa gheo nguyệt gây tai họa như vậy.

Quyên Tử cũng không sợ, nhìn người đàn ông trước mặt, khoe miệng khê nhếch lên, người đàn ông kia vừa nhìn thấy mỹ nữ mỉm cười, gan càng lớn hơn, tiến sát lại, Quyên Tử nhìn ra phía sau hẳn, vẫn cười vô cùng quyến rũ.

Người đàn ông như được khích lệ, lao thẳng tới, Quyên Tử lùi nhanh về sau mấy bước, lách người một cái, hẳn lao thẳng xuống dưới bụi sân khấu, Quyên Tử nhảy xuống theo, giơ chân đạp thẳng:

“Con mẹ mày không có mắt à, bà mày đang khó chịu đây, khó chịu biết không, con bà nó mày cũng dám bắt nạt bà, bà đạp chết mày, đạp chết mày...”

Tiểu Lâm vội vàng đến kéo Quyên Tử ra:

“Chị Quyên Tử, chị Quyên Tử, đủ rồi, đủ rồi...”

Quyên Tử bị Tiểu Lâm kéo đến bên quầy rượu, bưng rượu định làm một hơi cho đỡ tức, người đàn ông xui xẻo bên kia đã bị bảo vệ lôi ra ngoài.

Quyên Tử đặt ly rượu trong tay xuống:

“Quay lại rồi”

Tiểu Lâm lúc này mới nhận ra, chị Quyên Tử hôm nay rất lạ, chưa kịp hỏi đã thấy hai người đàn ông đi đến.

Mạc Vân Giới nhìn Tiểu Lâm:

“Hai ly Chivas”

Hai cốc Chivas đặt trên quầy bar, Mạc Vân Giới đẩy một ly đến trước mặt Quyên Tử:

“Tôi mời, uống một chén được chứ?”

Lúc này Quyên Tử mới chú ý đến người đàn ông vừa tới, xoay người lại quan sát hẳn từ trên xuống dưới mấy lần, một người đàn ông cân xứng như vậy cũng không nhiều, hơn nữa, người đàn ông này nhìn có vẻ rất quen.

Quyên Tử chớp mắt mấy cái, nhìn đến Phong Cẩm Thành đứng đằng sau, bật cười, cô đã nói là nhìn quen mà, chẳng phải đây là chỗ mà đám con nhà giàu cả ngày chẳng có chuyện gì làm đến sao.

Phong Cẩm Thành thật sự muốn chửi bậy, đúng là hỏng hết chuyện, cậu ba Mạc cứ như bị trúng tà, đuổi thẳng cổ cô gái bên cạnh, lao thẳng xuống tìm Quyên Tử.

Cùng là đàn ông, suy nghĩ xấu xa trong lòng cậu ba Mạc, Phong Cẩm Thành còn lạ gì, nhưng đối tượng lại là Quyên Tử, quan hệ này anh lại chẳng thể nói toạc ra được, nói xong càng không thể dọn dẹp nổi, chỉ có thể đi theo cậu ba Mạc xuống, thầm nghĩ sao lại có thể xảy ra chuyện quái quỷ này chứ.

Quyên Tử bỏ qua Mạc Vân Giới vẫy tay với Phong Cẩm Thành:

“Tưởng ai, hóa ra là thiếu gia Phong nhà chúng ta”

Khoe miệng Phong Cẩm Thành cũng không thể khổng chế, khê co giật hai cái, vẻ mặt lúng túng, không biết phải nói gì.

Ánh mắt Quyên Tử thâm thúy tuần tra trên cơ thể hai người trước mặt, rồi quay về phía Mạc Vân Giới nở nụ cười sáng lạn, khiến hẳn phút chốc kinh ngạc:

“Anh muốn mời tôi uống rượu, vậy phải thực hiện theo quy tắc của tôi nhé.”

15. Chương 15

Nhìn cô gái trước mặt, Mạc Vân Giới cũng có chút nghi ngờ, nói thật, cô cũng không thuộc loại được anh ưa ái... Cô nhỏ nhắn động lòng, nhưng cả người lại tỏa ra ánh sáng chiếu thẳng vào tầm mắt, khiến anh không thể bỏ qua.

Khuôn mặt đường nét diễm lệ, nhưng không hề tục tằn, nhìn kỹ còn có một thứ cảm giác quen thuộc không nói được thành lời.

Vóc dáng tiêu chuẩn, mái tóc dài xoăn nhẹ, cùng cách ăn mặc như thế khiến Mạc Vân Giới nhất thời không đoán được tuổi của cô, hơn nữa trong đáy mắt cô không hề che giấu sự giấu cợt, tất cả những cái đó hợp lại thành một loại hấp dẫn kỳ lạ, Mạc Vân Giới không thể không chế muốn tìm tòi nghiên cứu xem đây là một cô gái như thế nào.

Tâm trạng này, từ một sự tò mò dần dần biến thành không thể chờ đợi, phải lập tức thực hiện được khát vọng. Mạc Vân Giới nhếch miệng, trong mắt là ánh cười sâu sắc, nhẹ nhàng gật đầu:

“Được, nhưng có nên thay đổi địa điểm không nhỉ... chỗ này có vẻ khó có cảm hứng”

Quyên Tử chớp mắt vài cái, liếc nhìn Mạc Vân Giới và Phong Cẩm Thành rõ ràng có vẻ không được tự nhiên, khóe miệng cong lên, tự mình đứng dậy dẫn đường đi về phía cầu thang.

Phong Cẩm Thành giữ Mạc Vân Giới, khuyên nhủ:

“Cái này, anh ba, cô nàng này anh cũng vừa thấy đấy, không phải là loại dễ chọc đâu, chúng ta nên giữ chừng mực...”

Còn chưa nói xong, Mạc Vân Giới đã cắt lời:

“Thiếu chút nữa tôi quên, cậu và cô ấy biết nhau, thế nào, cô ấy là người của cậu?”

Phong Cẩm Thành lắc đầu, Mạc Vân Giới âm thầm thở phào nhẹ nhõm, vỗ vai hắn:

“Nếu không phải người của cậu, thì không cần bận tâm, hôm nay tôi rất muốn xem, rốt cuộc cô ta có thủ đoạn hiểm hoi gì, nếu cậu có việc cứ đi trước, không cần để ý đến tôi, chuyện người kia tôi nhớ rồi, nhất định sẽ đáp ứng cậu.”

Phong Cẩm Thành hiểu, Mạc Vân Giới nói thế chính là muốn anh biến đi, đừng làm trở ngại chuyện tốt của hắn. Nếu là bình thường, Phong Cẩm Thành đã đi rồi, nhưng hôm nay phải giả bộ không hiểu, mặt dày mày dạn dính lấy.

Phong Cẩm Thành nghĩ, nếu hôm nay anh đi, hai người này mà phát sinh chuyện gì, thật sự là hỏng, mọi việc cứ cái nọ rồi vào cái kia, không thể gỡ nổi.

Phong Cẩm Thành cũng rầu rĩ thay cho Tả Hồng, bên nhà họ Mạc còn chưa biết thế nào, lại thêm loại phụ nữ không biết điều như Quyên Tử, cô gái này thật sự sống quá bừa bãi, muốn làm gì thì làm.

Bọn họ lúc muốn làm gì cũng còn phải suy nghĩ, nhưng cô gái này thích lên là làm, nếu là loại phụ nữ không quen biết, Phong Cẩm Thành còn thưởng thức, nhưng lại là người phụ nữ nắm giữ trái tim của anh em, thật sự là phiền toái.

Mạc Vân Giới nhìn Phong Cẩm Thành đi theo vào phòng, sau một hồi kinh ngạc ngẩn ngui, lấy lại bình tĩnh, đàn ông đã đến cấp bậc như của anh, cái tuổi này đã qua giai đoạn bị cảm xúc chi phối đến mức kích động, mặc dù trong lòng bất mãn, nhưng trên mặt không chút biểu lộ. Hơn nữa, anh đột nhiên rất muốn hiểu, Phong Cẩm Thành và cô gái này rốt cuộc có quan hệ gì, nhìn không thấy nhưng có vẻ rất bận tâm.

Quyên Tử ngồi thoải mái trên một chiếc ghế salon rộng, đưa mắt nhìn xung quanh, căn phòng vô cùng xa hoa, trên mặt bàn rộng trước mặt đã đặt sẵn một đĩa trái cây cầu kỳ, thêm hai chai rượu chưa mở.

Quyên Tử cầm lên nhìn, nghi lễ hoàng gia, đúng là đồ tiền ghê gớm, một chai rượu cũng đi tong hai tháng tiền lương của cô, hôm nay xem như được mở mang, phát tay:

“Uống tiếp cái này đi”

Nở một nụ cười với người phục vụ:

“Nhưng, đổi cho tôi thành loại ly lớn nhất.”

Phục vụ hơi chần chừ, Mạc Vân Giới phát tay một cái:

“Nghe theo cô ấy”

Phục vụ đi xuống, chỉ chốc lát sau đã đi lên cầm theo mấy chiếc ly cao ngất, Quyên Tử không buồn để ý đến Phong Cẩm Thành, rót đầy rượu vào hai chiếc ly, cầm lên chia về phía Mạc Vân Giới cười cười:

“Tôi kính trước một ly”

Ngửa cổ, làm một hơi cạn sạch để ly xuống bàn không còn một giọt.

Mạc Vân Giới cười nhẹ, cô gái này lại làm anh nhớ tới thời làm lính.

Khi đó mấy tên chiến hữu ngồi bên nhau, trong cốc trà lớn màu xanh lá, rót đầy rượu ngô, ngửa cổ một hơi hết lại rót, vị cay xè chảy thẳng từ cổ họng xuống dạ dày bốc lên ngàn ngứa, sung sướng không nói được nên lời, đó chính là quân nhân, là đàn ông.

Loại phong thái này lại thể hiện ở một người phụ nữ, cũng là một sự hấp dẫn hiếm có, khiến đàn ông không tự chủ được giãn nở mạch máu, trong lồng ngực Mạc Vân Giới bùng lên một sự kích động đã lâu không thấy, bưng ly rượu lên, sáng khoái uống...

Anh một ly, tôi một ly, hai người uống hết sạch hai chai, vẫn không hề say, kỳ phùng địch thủ.

Trong lòng Phong Cẩm Thành lại bối rối, không hiểu hôm nay cậu ba họ Mạc không hiểu bị trúng tà gì, lại đi so kè với một người phụ nữ như Quyên Tử, Quyên Tử hôm nay cũng rất lạ, chẳng cần biết lai lịch cậu ba Mạc thế nào đã ngồi đầu rượu, lão Mạc này lại nổi dang “ngàn ly không say”, rồi còn thân phận hai người, không hiểu định làm gì.

Có điều cũng phải ăn mừng là, hai người đều có lý trí, cơ bản đều là người khôn khéo giao hoạt, làm sạch hai chai cũng nghỉ một chút.

Thừa dịp Quyên Tử đi vệ sinh, Phong Cẩm Thành cũng ra ngoài gọi điện cho Tả Hồng, từ nãy đến giờ đều tắt máy không hiểu thằng này làm cái gì.

Điện thoại đổ chuông 7, 8 lần rốt cuộc cũng có người nhận, Phong Cẩm Thành chẳng buồn để ý gì nữa, điện tiết quát lên:

“ĐM cậu chạy đâu mà cả đêm gọi không được thế”

Giọng Tả Hồng rầu rĩ:

“Con bà nó, mình còn chỗ nào để đi nữa, đang trên đường cao tốc, vừa rồi điện thoại hết pin, mình đang về, hai tiếng nữa là đến thành phố B, cậu có việc tày trời gì cũng chờ mình về đi, mình phải đến chỗ Quyên Tử trước đã, con nhóc này lại làm mình rối tim rồi, chia tay, mẹ nó chắc biết mình sợ nên ba ngày hai bữa lại nói ra...”

Phong Cẩm Thành gật đầu:

Cậu về đến thành phố thì đến thẳng Dạ Sắc, Quyên Tử đang ở đây.”

Liếc mắt thấy Quyên Tử đang đi tới, kín đáo đưa điện thoại cho cô:

“Điện thoại của Hồng tử này”

Quyên Tử chẳng buồn nhìn, tắt máy ném cho anh:

“Đừng có nói đến cái tên này trước mặt tôi nữa, tôi không biết anh ta.”

Phong Cẩm Thành suýt bị cô làm cho phát điên, nghĩ thầm: Cô không biết, hai người lăn lộn trên giường mấy năm, lúc này lại không biết, con mẹ nó là sao.

Kéo chặt tay cô:

“Quyên Tử, bên trong là cậu ba nhà họ Mạc”

“Cậu ba Mạc? Ai vậy?”

Quyên Tử cầm nắm đầm cửa, nghiêng đầu nhìn Phong Cẩm Thành. Phong Cẩm Thành cũng không muốn dài dòng với cô, nói thẳng:

“Là anh ba vị hôn thê của Tả Hồng, cậu ba nhà họ Mạc”

Phong Cẩm Thành không nói ra còn may, nói xong, lửa tích tụ một đêm của Quyên Tử bốc lên, xông lên, con mẹ hắn thật khinh người quá đáng rồi phải không. Cướp công việc của cô, lúc này còn muốn cưa cô, được lắm, hôm nay cô quyết sống mái, không có ai chết thì người kia cũng đừng hòng ra khỏi đây. Hất thẳng Phong Cẩm Thành ra, đẩy cửa đi vào.

Mạc Vân Giới ưu nhã ngồi đó, nhìn thẳng Quyên Tử đang hằm hằm tiến vào, tư thái ấy, ánh mắt ấy, thậm chí cái khí thế cao ngạo ấy, như gai nhọn đâm thẳng vào trái tim Quyên Tử.

Quyên Tử hít một hơi thật sâu, nở một nụ cười rạng rỡ, khi còn bé, cha cô từng nói với cô, càng khó khăn, càng tức giận, lại càng phải cười, khóc là vô dụng nhất.

Đi tới ngồi xuống, quan sát Mạc Vân Giới một lượt:

“Lúc đầu chưa biết, hóa ra là Mạc thiếu gia, thứ lỗi cho tôi có mắt không thấy Thái Sơn”

Mạc Vân Giới cười, ngả người, cánh tay dường như vô tình khoác lên vai Quyên Tử, động tác này, khiến cho khoảng cách giữa hai người đột nhiên rút ngắn, đến mức mập mờ.

Quyên Tử cũng không lùi bước, không hề nhúc nhích, vẫn duy trì nụ cười ban đầu, hơi ngẩng lên đối mắt với Mạc Vân Giới, không chút yếu thế.

Khoảng cách quá gần, hơi thở người đàn ông này có mùi bạc hà hòa quyện với mùi thuốc lá, thoang thoang mùi rượu, cũng không đến nỗi khó ngửi, thậm chí còn có chút mị hoặc, đôi mắt thâm trầm nhìn chăm chú, bên trong có dự vọng cùng một sự nhẫn nhịn.

Mạc Vân Giới quả thật có chút không nhịn được, gần trong gang tấc, đôi môi nở nang căng mọng, anh thật sự muốn thưởng thức, xem trong đó có hương vị tuyệt vời đến thế nào, nhưng ánh mắt cô, dưới ánh đèn trở nên trong sáng lạ thường, như viên ngọc lưu ly sáng nhất thế giới khiến Mạc Vân Giới không dám manh động.

Nói ra thì buồn cười, nhưng đó chính là suy nghĩ chân thật nhất của Mạc Vân Giới lúc này. Cho đến khi Phong Cẩm Thành đi vào, Mạc Vân Giới mới chậm rãi nhích ra sau, nhíu mày:

“Thế nào, uống nữa không?”

Quyên Tử hếch cằm lên:

“Uống...tại sao không uống, tối nay không say không về, nhưng mà uống như vậy hơi chán, chúng ta đổi rượu đi.”

Rung chuông gọi phục vụ đi vào, lấy ví tiền ném cho hắn:

“Sang siêu thị đối diện mua rượu ngô, cứ xách mười chai đến trước.”

Phong Cẩm Thành biến sắc mặt:

“Quyên Tử, cô điên à”

Quyên Tử nhìn anh chằm chọc:

“Thiếu gia Phong Cẩm Thành đừng ở đây giả bộ làm người tốt, không thích xem thì biến đi cho bà, đây là chuyện của tôi cùng Mạc thiếu gia, có đúng không, Mạc thiếu gia.”

Mạc Vân Giới khẽ chau mày rồi lại giãn ra, gật đầu, ôn hòa nói:

“Em có thể gọi tôi là Anh ba”

Phong Cẩm Thành xem như đã hoàn toàn hiểu, mình biến khéo thành vụng, định nói cho Quyên Tử biết lai lịch cậu ba Mạc, để cô có chừng mực, không ngờ hoàn toàn ngược lại, nhìn kiểu này, hôm nay quyết không thể bỏ qua rồi.

Phong Cẩm Thành lần đầu có cảm giác, phụ nữ thực sự là loài động vật đáng sợ không thể giải thích nổi. Nếu mình cưới một người như vậy về nhà, phải sống chung hai mươi năm, thật không hiểu Tả Hồng muốn sống hay muốn chết, đúng là nghiệt duyên của nó.

Cô gái ày căn bản cũng không biết tốt xấu, Phong Cẩm Thành trong lúc tức giận, chỉ hận không thể quay đầu đi, mặc xác cô ta tự xử lý, nhưng cứ nghĩ đến người anh em tốt Tả Hồng, Phong Cẩm Thành lại không thể không nhẫn nhịn, còn phải vụng trộm ra ngoài nói với phục vụ, mua hai trai về, đừng có ngu mà mua mười chai thật, nếu người ta uống lần ra chết hẳn cũng không có quả ngon mà ăn.

Sống hơn 30 năm, trừ ngày kết hôn, hôm nay là ngày duy nhất Phong Cẩm Thành kìm nén như vậy, thật là rách việc.

Phong Cẩm Thành đột nhiên cảm thấy, mẹ Tả Hồng nói rất đúng, cái cô Quyên Tử này đúng là một mầm họa không hơn không kém.

16. Chương 16

Tả Hồng phiền não nói lỏng cà vạt, thò đầu ra ngoài, nhìn một hàng xe hơi dài trước mặt, mẹ nó, mắt nhìn thấy sắp vào thành phố rồi, mà không nhúc nhích được, chắc phía trước lại xảy ra chuyện gì.

Tả Hồng tức giận đập tay lái, rút điều thuốc ngậm lên miệng, châm lửa, rít một hơi sâu, chậm rãi thở ra, khói lượn nghi ngút từng vòng.

Tả Hồng hơi mất hồn, nhớ lại chuyện trước đây, qua Thời Tiêu mà biết Quyên Tử, tuy nói là đáng về Quyên Tử không tệ nhưng lúc đầu cũng chỉ nghĩ sẽ trêu chọc cho vui, không có ý định nghiêm túc, dù sao anh cũng đã đính hôn, dù sao Quyên Tử cũng là bạn thân nhất, Thời Tiêu lại là vợ của anh em.

Ai biết sau này lại dính vào như vậy, không biết từ lúc nào anh bắt đầu để ý, vô cùng quan tâm đến người kia... Để ý những người đàn ông bên cạnh cô, để ý những người khác phái mà cô phỏng vấn, sau lại để ý hơn đến chuyện cô ăn gì, uống gì, đi công tác ở đâu, ở khách sạn nào, mọi thứ, anh đều muốn biết chi tiết.

Mỗi chi tiết trên người cô, từ từ lớn dần, đến khi chiếm trọn trái tim anh, trong đầu mọi lúc là hình bóng cô, việc trước đây anh rất khinh thường thì bây giờ luôn默默 không kìm hãm được mà thổ lộ, hi vọng cô có thể để ý đến trái tim anh.

Trong lòng anh từ trước tới giờ chưa từng có người phụ nữ nào khác, chỉ có một mình cô. Nếu có khả năng tiên tri, ngay từ đầu đã biết sẽ gặp cô, yêu cô thì anh tuyệt đối sẽ không có chuyện đính ước gì, hoặc có thể nói, anh sẽ giữ mình trong sạch từ đầu đến cuối.

Thật ra Tả Hồng chưa từng nghĩ sẽ ép buộc cô yêu anh, chỉ hi vọng cô có thể đứng yên ở đó để anh yêu. Nhưng, dù nguyện vọng hèn mọn như vậy để thực hiện được cũng vô cùng khó khăn.

Trái tim Quyên Tử quá phức tạp, có lúc Tả Hồng cảm thấy, có lẽ mình đã nắm được trong tay, đã chạm được vào nhịp đập của nó, nhưng phút chốc lại hoàn toàn không thấy gì.

Tả Hồng không mơ mộng, không nghệ sĩ nhưng dính vào Quyên Tử, từ đáy lòng không kiềm chế được mà nảy sinh những cảm xúc này, anh rất nghi ngờ, người đàn ông Tả Hồng ngày nào đi đâu mất rồi, tại sao lại dây dưa, không có tiền đồ, yêu một người phụ nữ đến hèn mọn như vậy.

Nhưng anh không thể buông tay được, bất luận thế nào, cũng không buông tay, từ lúc có ý định này, không phải anh chưa từng giằng giụa, anh cố ý không gọi điện cho Quyên Tử, không đi tìm cô, thậm chí ép buộc mình không nghĩ đến cô nữa, gặp bạn bè ăn chơi đàn đúm, muốn tìm về sự tự do tự tại, một người đàn ông bất cứ lúc nào cũng có thể tự nhiên quay người.

Sự thật chứng minh, anh không làm được, trong mắt anh, mỗi người phụ nữ đều có bóng dáng Quyên Tử, người này có ánh mắt giống cô, lời đời giảo hoạt. Người kia lại có hình dáng giống cô, thậm chí trong nháy mắt anh cũng nhớ ra được cảm xúc của ngón tay mình khi luồn qua mái tóc dày của Quyên Tử.

Cái bóng lưng này giống, gò má kia giống... Từng thứ anh nhìn thấy đều là một phần của Quyên Tử, lắp ráp lại, chính là một Quyên Tử sống động, nhưng tách ra thì vô vị tẻ nhạt.

Giống như một người đang ăn nhạt, đột nhiên cho thêm một chút gia vị, rất khó vào miệng. Khi đó, Tả Hồng đã hoàn toàn ngộ ra, mình bị trúng độc của người phụ nữ này, cả đời khó mà giải.

Anh yêu cô, từ một trò chơi ban đầu không còn nghĩ sẽ tùy tiện kết thúc nữa, anh muốn một kết cục bình thường nhất, anh không muốn nhất thời, anh muốn cả cuộc đời cô.

Anh thậm chí bắt đầu âm thầm nghĩ đến một gia đình, có anh, có Quyên Tử, tương lai sẽ có một đứa con giống anh, hoặc giống cô. Lúc ý nghĩ này nảy sinh trong đầu, Tả Hồng cảm thấy trong lòng dâng lên một cảm giác thỏa mãn, cuộc đời này không muốn gì khác thỏa mãn...

Tả Hồng suy nghĩ quá nhập tâm, lúc điều thuốc cháy tới ngón tay mới phục hồi tinh thần, dụi đầu thuốc, dòng xe trước mặt dường như đã động đậy. Tả Hồng biết có gấp gáp cũng vô dụng, nhưng anh hiểu rất rõ Quyên Tử.

Cho dù trong điện thoại, vài câu nói thoáng qua, Tả Hồng cũng nghe ra được sự uất ức phần nộ của Quyên Tử. Cô là người phụ nữ không bao giờ khóc, ít nhất đã lâu như vậy, Tả Hồng chưa từng thấy cô khóc, không một lần nào.

Cô luôn cười, bất luận lúc nào, tức giận hay vui mừng cô đều cười, cười chói lóa, cười rất đẹp. Cô cũng chưa bao giờ để ỉn uất ức, hoặc là nói thay vì khiến mình uất ức, cô sẽ sống thật sung sướng, công việc, cuộc sống sự nghiệp, tình yêu, không, phải nói là trong thế giới của Quyên Tử, chỉ duy nhất một thứ không có, đó chính là tình yêu.

Tả Hồng đã từng cho rằng, cô chính là một người phụ nữ lạnh lùng vô tình, trời sinh đã như vậy. Nhưng, gần đây anh mới biết, cũng không phải thế, cô có trái tim, có tình, ít nhất cô đã từng có với cái tên Triệu Hành đó, Tả Hồng có thể cảm giác mãnh liệt rằng lòng cô đã từng có chút gợn sóng, mặc dù nhỏ bé, cũng khiến Tả Hồng có cảm giác thất bại vô cùng.

Thật ra anh sợ cô gái này, sẽ xoay người một cái, không chút lưu tình chạy mất, đời này anh không bao giờ bắt lại được.

Lòng anh đau đớn, thấy sự uất ức của cô, so với anh chắc chắn cô còn đau đớn hơn, hơn nữa, sự đau đớn này, không chừng chính là anh gián tiếp mang lại, nhưng uất ức thì uất ức, nhưng chia tay thì không được, đây là giới hạn cuối cùng của anh, không thể chạm đến ranh giới cuối cùng được.

Cho nên anh đã đi suốt đêm quay về, bỏ lại công việc còn dang dở, dù thế nào đi nữa anh cũng phải tháo gỡ, con bà nó, cùng lắm thì, ông đây mặc kệ, Quyên Tử nhà anh quan trọng hơn bất cứ cái gì. Xe cộ trước mặt đã thông, Tả Hồng đạp chân ga...

Đến trước cửa Dạ Sắc, đã là hơn 2 giờ sáng, trong điện thoại Phong Cẩm Thành không nói nhiều, chỉ bảo anh nhanh qua đây, anh em hơn ba mươi năm, Tả Hồng biết, khẳng định là Quyên Tử có chuyện.

Tả Hồng chưa bao giờ xem nhẹ sức quyến rũ của Quyên Tử nhà anh, cho nên anh rất thích ở cạnh cô, cho dù là cô không lấy anh, cũng phải để cho những tên đàn ông khác biết, con nhóc này là hoa có chủ, mặc dù ngu ngốc, nhưng có tác dụng.

Vừa bước vào Dạ Sắc, Tả Hồng đã nhíu chặt mày, tiếng nhạc đinh tai nhức óc, trên sàn bao nhiêu nam nữ nhảy nhót không biết mệt mỏi, đèn cuồng uốn éo, ánh đèn hoa mỹ tạo nên một sự náo nhiệt đến dị dạng.

Sau một hồi lâu, Tả Hồng mới thích ứng được với ánh sáng nơi này, tìm được lối lên cầu thang để đi. Vừa lên tầng hai, đã nhìn thấy Phong Cẩm Thành đứng ngoài cửa phòng bao, rõ ràng đang lo lắng.

Nhìn thấy Tả Hồng, Phong Cẩm Thành thở phào nhẹ nhõm, cô gái Quyên Tử này rất biết giãy vò, cậu ba Mạc hôm nay như bị trúng tà, hai người mặc dù không có quá nhiều biểu hiện, nhưng cụng rượu cứ như liều mạng không muốn sống nữa.

Uống rượu tây, uống rượu ngô, hết hai chai rượu ngô, uống sang rượu đỏ... Phong Cẩm Thành bắt đầu bội phục Quyên Tử, nói xem với tư lượng của cậu ba Mạc được tôi luyện từ trong bộ đội, nhưng một người phụ nữ như Quyên Tử lại trở thành kỳ phùng địch thủ, không thể không nói đúng là đáng bội phục.

Hai người lúc này cũng đã say, ngồi đó nghe những lời đầy hơi rượu, Phong Cẩm Thành cũng muốn nản.

Tả Hồng định đẩy cửa vào lại bị Phong Cẩm Thành kéo lại, ngập ngừng:

“Ừm, Hồng Tử, vừa rồi cậu ở trên đường, mình không tiện nói, bên trong không chỉ có Quyên Tử nhà cậu, còn có cậu ba Mạc”

“Ai?”

Lông mày Tả Hồng dựng ngược, cậu ba Mạc, trong bọn họ có ai không biết, người này nuôi bồ nhí, tính sơ chắc cũng phải ngang cả đội bóng, không cần Phong Cẩm Thành nói thêm gì nữa, đối với chuyện này, Tả Hồng cũng đã hiểu tám chín phần.

Tả Hỏa, như chạy trốn, đẩy Phong Cẩm Thành ra, giơ chân đạp văng cửa...

Hôm nay Quyên Tử thực sự uống quá nhiều, lần đầu, gặp một người có tửu lượng ngang ngửa mình, hơn nữa, người đàn ông này thoải mái uống, như thể ăn ý đến mức không cần nói nửa lời.

Uống rượu đến nước này, lý trí cơ bản đã bay hơn nửa, đưa tay kéo cà vạt Mạc Vân Giới lại gần. Mạc Vân Giới cũng không phản kháng, vô cùng phối hợp.

Khoảng cách hai người rất gần, mặt đối mặt, đến mức Mạc Vân Giới chỉ cần hơi cúi đầu là có thể hôn lên đôi môi đỏ mọng đang hé mở của cô, đối với đàn ông mà nói, đây tuyệt đối là cực hạn hấp dẫn.

Dù sao cô gái này đẹp như vậy, lại cười rạng rỡ như thế, Mạc Vân Giới cũng có ý định kia, trong lúc Mạc Vân Giới cho rằng cô gái này cũng cùng suy nghĩ với mình thì nghe được những lời thốt ra từ cái miệng đỏ khiến anh không khỏi cười khở:

“”Họ Mạc kia, ợ...Người rất xuất sắc, rất đàn ông... đáng tiếc đây đều là giả, đều là giả, con mẹ nó đừng có lừa gạt tôi, họ Mạc nhà các người, chẳng có ai tốt lành... Các người bắt nạt tôi... Các người bắt nạt một cô gái yếu ớt như vậy còn ra cái thể thống gì, ra cái thể thống gì... *Nắc*”

Quyên Tử vừa nắc vừa túm cà vạt Mạc Vân Giới làu bàu:

“Người biết một người phụ nữ lẫn lộn bên ngoài khó khăn thế nào không, người biết không, chắc không biết, đáng về không ra gì, chẳng có ai chào đón, hơi xinh đẹp một chút, có tí thành tích gì cũng bị gièm pha là dùng thân thể đánh đổi, người nói xem có công bằng không? Hả? Công bằng không? Ợ... Mặt mũi dễ nhìn lại còn phải đề phòng những kẻ lòng dạ xấu xa mượn cớ công việc, những tên đàn ông hạ lưu, haha... Ta nói với người nhá, tên đàn ông bỉ ổi đầu tiên quấy rầy ta, bị ta đập ột phát suýt tàn phế, ha ha, thật hả giận... Cho nên, đàn ông chả có gì tốt, chả có gì, hướng hồ họ Mạc nhà các người, ha ha... Người đừng làm ra cái bộ mặt nghiêm túc, ta biết thừa bây giờ trong đầu người nghĩ gì...”

Mạc Vân Giới nhếch miệng cười:

“Hả? Vậy cô nói thử xem giờ tôi đang muốn gì?”

Quyên Tử cười khanh khách, ghé sát lỗ tai hắn, thì thào với chất giọng khàn khàn, đầy hơi rượu:

“Có phải người đang nghĩ...”

Lời còn chưa dứt đã bị một lực rất mạnh túm lấy cổ áo lôi ra. Quyên Tử đã uống đến mức cả người sắp nhũn, không còn sức chống đỡ, gục lên ghế sofa, quay đầu lại trợn to đôi mắt đã lơ lơ mơ màng vì say, liền nhìn thấy Tả Hồng đã sắp thành kẻ điên.

Đến lúc này rồi mà Tả Hồng còn có thể kiềm chế lửa giận thì thật là con mẹ nó không còn là đàn ông nữa. Anh hung ác tiến lên đạp cho Mạc Vân Giới đã chệnh choáng vì say lảo đảo quay ra đất, cầm chai rượu trên bàn tương một nhát...

17. Chương 17

Nói về bản lĩnh, cậu ba Mạc mặc dù không thể so với ông anh cả nhưng để đối phó với Tả Hồng thì cũng thừa sức, chỉ có điều phải ở trạng thái tỉnh táo bình thường, chứ không phải đã say tám chín phần như thế này.

Mặc dù đã say như vậy, sau khi ăn một đập của Tả Hồng, vẫn rất nhanh nhẹn tránh ra sau, tránh được đòn bình rượu đập vào đầu.

Phong Cẩm Thành vội vã vọt vào, ôm Tả Hồng gào lên:

“Hồng Tử, Hồng Tử, cậu điên rồi, con mẹ nó cậu mà tương xuống, cậu thoải mái nhưng sau đó sẽ ra sao, ra sao, cậu tỉnh lại, tỉnh lại đi...”

“Tỉnh táo cái rắm”

Tả Hồng đã giận điên lên rồi, quay phắt người đánh vào mặt Phong Cẩm Thành:

“Con mẹ nó, cậu là loại anh em gì, lại dâng vợ bạn cho tên ba Mạc, còn giúp hấn ngăn tôi, cậu còn ngăn tôi...”

Hết đám này đến đám khác, không chút lưu tình, mặt mũi dữ tợn, như thể Phong Cẩm Thành là kẻ thù giết cha anh. Phong Cẩm Thành tránh trái tránh phải, vẫn bị con chó điên này tương ột đám vào quai hàm, con mẹ nó rất đau.

Phong Cẩm Thành cũng tức, nhổ một ngụm máu, đầm lại một phát:

“Con bà nó, cậu là chó điên à, vợ được ai là cần người đó, tôi là người gây ra à, chính là người phụ nữ của cậu nhiệt tình nhảy vào, cậu không biết giả thật thế nào, tôi con mẹ nó đúng là làm chuyện dư thừa, cứ để cậu đội nón xanh luôn đi...”

Hai người bỏ qua cậu ba Mạc một bên, thẳng tay đánh nhau, không ra thể thống gì, hoàn toàn như hai đứa nhóc gặp chuyện không vui. Quyên Tử chớp mắt vài cái, cười khanh khách, cũng chẳng buồn để ý đến bọn họ, vịn ghế đứng lên, xiêu xiêu vẹo vẹo đi ra phía cửa, vừa đi vừa lẩm bẩm những lời chẳng ai hiểu gì.

Vừa kéo cửa, còn chưa kịp bước ra ngoài, Tả Hồng đã xô Phong Cẩm Thành ra, bước đến xốc cô lên vai, lạnh lùng quay lại nói với cậu ba Mạc:

“Cậu ba Mạc, sau này nếu anh còn giữ thói không đứng đắn, có liều mạng tôi cũng giết chết anh.”

Nói xong những lời cay độc, xoay người đi ra, Quyên Tử bị anh vác trên vai, đầu lao xuống đất, đã vốn chóng mặt càng thêm không thoải mái, ra sức đá mấy cái, Tả Hồng tức chết, hung hăng vỗ vào mông cô:

“Đàng hoàng một chút, em không ngoan ngoan để xem về nhà anh sẽ xử lý em thế nào...”

Bước nhanh chân xuống tầng, ra khỏi Dạ Sắc, mở cửa xe, ném Quyên Tử như một cái bao vào ghế sau, đóng cửa, lấy chìa khóa, lên xe, đập ga, vọt ra ngoài.

Xe chạy nhanh, Quyên Tử lơ mơ, miễn cưỡng ngồi dậy, bị tả Hồng cua gấp lại ngã lăn ra, vài lần như thế, cô cũng chẳng buồn ngồi nữa, cứ nằm như vậy, nhưng cái miệng không hề nhàn rỗi, luôn mồm lẩm nhảm:

“Ha ha ha... Các người là đàn ông, là anh hùng, đánh đi, sao không đánh... Ha ha ha... Anh vợ, em rể đánh nhau vỡ đầu chảy máu mới thấy thân thiết, đánh đi, đánh đi...”

Tả Hồng tức giận hít sâu, gân xanh nổi rõ từng sợi trên trán, từng câu từng chữ thốt ra, cô gái này, chỉ một thời gian ngắn anh không có ở đây, đã biến anh thành con thiêu thân, cái tên ba Mạc này...

Tả Hồng đầm xuống tay lái, một hồi còi chói tai ré lên, xé toang trời đêm.

Đến dưới nhà, Tả Hồng mở cửa xe, bế thốc Quyên Tử lên lầu, vừa lên đến cầu thang, Quyên Tử đã đầm đá, cầu anh túi bụi:

“Anh thả tôi xuống, thả xuống, tôi muốn nôn... ợe...”

Còn chưa nói hết, đã nôn thẳng vào lưng Tả Hồng. Tả Hồng đành thả cô xuống, một tay ôm để cô khom lưng tiếp tục nôn, một tay cởi áo sơ mi dính đầy chất uế thải ra ném vào thùng rác, sau đó nhẹ nhàng vỗ lưng cho cô.

Cô gái này cũng không biết rốt cuộc đã uống bao nhiêu, Tả Hồng cau mày, mùi rượu ngất trời.

Phun ra hơn nửa là rượu, thần trí Quyên Tử đã tỉnh táo một chút, hắt thời cảm thấy toàn bộ hơi sức như bị rút sạch, đến đầu ngón tay cũng không muốn cử động. Cứ tựa vào ngực Tả Hồng như vậy, dựa vào vai anh, nhắm mắt lại, không nói lời nào.

Lửa giận của Tả Hồng cũng từ từ nguôi đi, ánh mắt trở nên dịu dàng nhìn cô gái trong lòng. Lúc này cô ngoan vô cùng, ngoan đến mức Tả Hồng nghĩ rằng con quỷ rượu trong Dạ Sắc vừa rồi chỉ là ảo giác.

Lớp trang điểm trên mặt cô đã nhạt nhòa, đèn đường lơ mờ chiếu vào, khiến khuôn mặt trong suốt, tái nhợt.

Bóng mắt màu tím đậm, trong vùng bao phủ của lông mi nhòe ra một mảng nhòe nhoẹt. Lông mi cô dài, lại uốn cong lên, lúc bình thường vui vẻ, vô cùng cuốn hút, dễ dàng mê hoặc lòng người, hôm nay um tùm như vậy lại không giấu được sự mệt mỏi tiêu tụy.

Đầu hơi nghiêng tựa lên bả vai anh, không nhúc nhích, có một sự yếu đuối Tả Hồng chưa từng nhìn thấy, một sự yếu đuối có thể khiến Tả Hồng liều mạng.

Con nhóc này tại sao lại có thể khiến anh đau lòng như vậy, thương xót đến tận tim gan. Cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô, ôm chặt lấy cô, áp má vào má cô:

“Quyên nhi, đến cửa nhà chúng ta rồi, về nhà thôi...”

Mở cửa, bật đèn, đột nhiên có ánh sáng khiến cho Quyên Tử không kịp thích ứng, rì rầm vài tiếng, dụi dụi đầu vào ngực Tả Hồng, chôn sâu vào lòng anh

Trái tim Tả Hồng, trong phút chốc tan chảy, tắt bóng đèn lớn đi, theo ánh sáng đèn tường vẫn ôm chặt lấy cô, cứ ôm cô như thế, vào phòng tắm, đổ đầy nước, nhỏ vài giọt tinh dầu hoa hồng, chậm rãi cởi bỏ quần áo hai người, ôm cô ngồi xuống...

Tắm rửa sạch sẽ cho cô, lại gần như ép buộc cô súc miệng, trùm khăn ẩm, ôm ra ngoài, đặt lên giường, cầm hai chiếc gối mềm mại đặt phía sau để cô thoải mái dựa vào, dùng một chiếc khăn bông lớn lau tóc cho cô...

Tả Hồng làm mọi thứ một cách tỉ mỉ, rón rén, giống như Quyên Tử là thứ đồ sứ dễ vỡ trong tay anh, cần mười vạn phần cẩn thận.

Lau xong tóc, Tả Hồng cúi đầu xuống mới thấy Quyên Tử đã tỉnh từ lúc nào, đang mở to mắt kinh ngạc nhìn anh, cứ nhìn anh chăm chú không chớp mắt.

Không còn sự thông minh xảo trá lúc bình thường, lúc này cô có phần ngây ngốc, trong đôi mắt long lanh trong suốt, Tả Hồng dễ dàng tìm thấy bóng dáng mình, vô cùng rõ ràng.

Tả Hồng thích cảm giác nhìn thấy bóng mình trong mắt cô, nhất là ở thời điểm kích tình thiêu đốt, anh thích nhất ánh mắt cô, từ con ngươi sáng long lanh ánh ra bóng dáng mình, anh cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Cảm thấy trong lòng cô có anh, cô thuộc về anh, cô là người phụ nữ của anh.

Nhưng lúc đó, trong ánh mắt cô có sự ham muốn, có tình thú, không giống lúc này, là duy nhất, là chăm chú, trong mắt cô chỉ có anh, trừ anh ra, không còn bất cứ thứ gì.

Trong lòng Tả Hồng tình ý cuộn cuộn, kịch liệt ngăn ngui trôi qua rồi hóa thành dòng nước nhỏ, dịu dàng chảy khắp toàn thân, khiến anh cảm thấy hạnh phúc, rất hạnh phúc, được cô nhìn như vậy, có dùng cả thế giới đánh đổi, anh cũng tuyệt đối không bằng lòng.

Sự ấm áp nóng bỏng lần lượt biểndooire, Tả Hồng không thể kìm lòng cúi người ấn môi lên đôi môi khê hé mở của cô, trần trọc hôn, môi trên, môi dưới... Môi dưới rồi lại môi trên... Lúc nặng, lúc nhẹ, lúc nhanh lúc chậm, từng chút, từng chút...

Quyên Tử cũng không kiềm chế được khép chặt mắt, khê rì rầm vài tiếng, cánh tay vòng qua ôm chặt cổ anh, mở môi, như cổ động anh chiếm giữ, nghịch ngợm lưỡi, thậm chí đưa ra, nhẹ nhàng liếm môi anh...

Hơi thở của Tả Hồng dần nặng nề, lý trí dưới sự quyến rũ của yêu tinh này trong nháy mắt bay biến, không biến ở tận nơi nào...

Chiếc áo choàng tấm quần trên người tuột xuống nền nhà không một tiếng động, trong không gian tràn ngập âm thanh khiến người ta đỏ mặt, tiếng than nhẹ, tiếng thở gấp, thỉnh thoảng xen lẫn những lời yêu rưng rục, hòa thành một bản tấu ca triền miên, lúc trầm lúc bổng.

Từ xưa tới nay, đây là phương thức biểu đạt tình yêu của con người, nam nữ thế tục đều rầm luân trong đó, nếu không có yêu, thì là giao phối như động vật, chỉ cần vui thích ngắn ngủi, khoái lạc nhất thời. Có yêu, tình dục trở thành con dấu xinh đẹp nhất cho tình yêu.

Bởi vì có yêu mới có ham muốn cực hạn, hai người từ đó sẽ không chia lìa. Quyên Tử với cái miệng luôn tuyên bố không yêu Tả Hồng, trong men ái dục rầm luân đã bất tri bất giác mất đi suy nghĩ mà động tình. Chính cô cũng không biết, cô đang lừa mình dối người không muốn thừa nhận mà thôi.

Kích tình trôi qua, Quyên Tử ngủ thật say, một giấc ngủ sâu, trong lúc mơ màng, cô như quay về thời điểm mười bảy tuổi, một mùa thu đẹp đẽ, một nam tử u buồn ngồi trên ghế gỗ dưới tàng cây, thỉnh thoảng có cơn gió thổi qua, những chiếc lá khô còn vương trên cây rụng xuống, chậm rãi phiêu du như một vũ nữ trên không.

Vầng mặt trời mùa thu xen qua kẽ lá chiếu lên thân hình cậu như một vầng hào quang, vô cùng đẹp đẽ, trong đôi mắt non nớt của Quyên Tử như một bức tranh động, dễ dàng thu hút cô.

Người thanh niên dịu dàng tuấn tú, ngồi yên ở đó thôi cũng đủ khiến trái tim cô loạn nhịp không thể nào kiềm chế.

Quyên Tử siết chặt vạt áo khiến các đốt ngón tay trắng bệch. Cô từng bước đi về phía ấy, tiếng giày giẫm lên những chiếc lá khô phát ra âm thanh nhỏ mà rõ ràng...

Rốt cuộc cô cũng đứng trước mặt anh, dùng toàn bộ dũng khí thổ lộ:

“Em thích anh”

Cậu thanh niên khẽ ngẩng đầu, Quyên Tử kêu lên một tiếng, lại là Tả Hồng, là tên khốn Tả Hồng kia...

“Quyên nhi, Quyên nhi, tỉnh lại đi, tỉnh nào, nằm mơ rồi hả?”

Quyên Tử mở mắt ra, đập vào mắt cô là khuôn mặt vô lại của Tả Hồng, chỉ có điều lại cười sáng lạn đến thế, rạng rỡ như ánh mặt trời thu trong mộng, làm Quyên Tử mất hồn.

18. Chương 18

Quyên Tử giơ tay lên che mắt:

“Mấy giờ rồi?”

“Tám rưỡi...”

Quyên Tử nhảy ngược lên, ôm ga nhảy xuống khỏi giường:

“Ôi đã trễ thế này, đồng hồ báo thức đâu rồi, sao hôm nay đồng hồ báo thức của mình lại không kêu thế này, aaaa...”

Vội vàng vàng, đầu căng như quả trứng gà sắp nứt, huyết thái dương đau buốt, Quyên Tử cũng bất chấp, chân không nhảy vào phòng tắm, đánh răng, rửa mặt...

Những việc làm quen thuộc lặp lại mỗi ngày được thực hiện rất nhanh, được một nửa mới tỉnh táo lại, bây giờ mình đã mất việc, không cần thiết phải vội vàng như thế.

Động tác của Quyên Tử chậm lại, từ từ rút khăn giấy ra chùi son nước vừa bôi lên, đổ nước tẩy trang ra tay, tẩy sạch lớp trang điểm đã hoàn thành một nửa.

Ngẩng đầu lên, cô gái trong gương, khuôn mặt hơi sưng, tái nhợt tiêu tụy.

“Quyên nhi, Quyên nhi, nếu không ra là trễ thật đó...”

Quyên Tử ném khăn giấy trong tay, kéo mạnh cửa ra, Tả Hồng ngạc nhiên:

“Em...”

Quyên Tử tức giận trắng mặt nhìn anh:

“Nhìn cái gì, nhờ ơn anh, tôi mất việc rồi”

Sắc mặt Tả Hồng trở nên âm trầm:

“Em nói gì?”

Quyên Tử cũng chẳng buồn dài dòng, đẩy anh ra, đến bàn ăn ngồi xuống, cháo thịt nạc, dưa bao tử muối, thêm 2 miếng bánh cuốn rất tỉ mỉ, đều là món cô thích nhất.

Múc một thìa cháo thịt nạc đưa lên miệng, rất thơm, rất ngon. Ngẩng đầu nhìn Tả Hồng phía đối diện, một nụ cười ảm áp như thể sự lo lắng trong mắt anh vừa rồi chỉ là ảo giác của Quyên Tử.

“Thế nào? Ngon không? Đây là măng tây chần qua nước sôi trộn với dầu vừng, em nếm thử xem...”

Bữa điểm tâm nào, Tả Hồng cũng như vậy, tính tình dễ chịu kèm theo nụ cười hầu hạ cô, Quyên Tử có muốn nổi giận cũng không giận được.

Ăn xong bữa sáng, Quyên Tử ngồi trên ghế salon, khẽ thở dài:

“Tả Hồng, chúng ta nói chuyện một chút đi.”

Giọng nói có chút bất đắc dĩ, Tả Hồng pha một ấm trà hoa mang tới, đặt trên khay, nghe được lời cô nói, hơi khựng người, ngồi xuống bên cạnh Quyên Tử, hai cánh tay tự nhiên xốc nách, bế Quyên Tử lên ôm vào lòng, đặt cằm lên tóc cô:

“Được, trừ chia tay, nói chuyện gì cũng được.”

Quyên Tử ngửa đầu:

“Tả Hồng anh quên rồi sao, ngay từ đầu chúng ta đã nói...”

Quyên Tử còn chưa nói xong đã bị Tả Hồng cắt đứt:

“Anh đổi ý rồi.”

Tả Hồng cúi đầu, hôn lên môi cô, giọng nói có phần nũng nịu:

“Anh đổi ý rồi, anh yêu em, em làm anh yêu em rồi thì phải có trách nhiệm, đời này thuộc về anh”

Quyên Tử đột nhiên đẩy anh ra, đứng lên đi tới bên cửa sổ, hôm nay thời tiết không tốt lắm, mây đen đầy trời, tầm tối, chắc là sắp có mưa...

Quyên Tử im lặng hồi lâu rồi quay đầu lại, bình tĩnh mở miệng:

“Tả Hồng anh biết đấy, em ghét nhất phiền toái, em hi vọng cuộc sống của mình sẽ không có bất cứ thứ gì gây trở ngại, tất cả, từ công việc, tình cảm, chúng ta cứ như thế không tốt sao, tại sao lại khiến mọi việc trở nên phức tạp như vậy, em chưa từng nói muốn kết hôn, muốn lấy anh, em cũng không để ý việc anh có vị hôn thê, hay bao nhiêu hồng nhan tri kỷ, anh hiểu chưa...”

Tả Hồng đột nhiên đứng lên, bình tĩnh nhìn Quyên Tử, từng bước tiến tới trước mặt, nâng cằm cô lên, nhìn thẳng vào mắt, sự lạnh nhạt ánh lên trong mắt cô, như một lưỡi dao sắc bén đâm thẳng vào trái tim Tả Hồng, khiến anh đau thấu tâm can.

Không hiểu người phụ nữ này rốt cuộc là dạng gì, đêm qua vẫn còn nở rộ dưới thân anh đẹp như vậy, vòng tay ôm anh chặt như thế, cho anh biết cô vô cùng vui vẻ thỏa mãn, thậm chí, trong ngực anh bây giờ vẫn còn lưu lại hơi ấm đêm qua. Hôm nay cô đã lật mặt, muốn vạch rõ giới hạn với anh.

Tả Hồng hơi híp mắt lại:

“Em có ý gì?”

Từng từ từng chữ nhẹ nhàng thốt ra, như mang theo sấm vang chớp gập, trong mắt là sự tức giận dè dặt, giống như chỉ cần Quyên Tử dám mở miệng, sẽ lập tức phun trào.

Quyên Tử có phần chần chừ, Tả Hồng như vậy cô chưa thấy bao giờ, căn bản từ ngày quen biết Tả Hồng, anh luôn có vẻ mặt rất lưu manh.

Thật ra nói anh lưu manh cũng hơi quá, thực chất anh là người đàn ông xuất sắc, không phải là nhân vật tục tằn tầm thường, chứ đừng nói đến bối cảnh hùng hậu sau lưng, anh thuộc loại hình phụ nữ đổ xô vào, bề ngoài sáng sủa, bên trong cũng không cần cỗi, hơn nữa tính khí được, không, phải nói là trước mặt cô, tính khí anh rất tốt, và ngày càng tốt.

Quyên Tử biết, phẩm chất mình thế nào, nói dễ nghe thì là có cá tính, khó nghe hơn chính là quá mức nóng nảy, thường xuyên vô lý.

Sống thì thoải mái, nhưng vô cùng ích kỷ, nhưng người đàn ông được xem là con trời này lại bao dung tất cả, không đánh không nói lại.

Anh như vậy, khiến ấy anh em tốt nghiệp nghênh kia cũng không nhìn nổi, mỗi lần thấy cô, là không thể kìm nổi. Quyên Tử thừa nhận, có lúc cô cố ý muốn chọc anh giận điên lên, để kết thúc sự dây dưa giữa hai người.

Bởi vì càng dính sâu, càng dây dưa chặt, Quyên Tử càng cảm thấy không ổn, cảm thấy, người đàn ông này bắt đầu nghiêm túc, nghiêm túc muốn bàn chuyện hôn nhân với cô.

Cô sợ, nói thật, cô rất sợ Tả Hồng như vậy, một Tả Hồng nghiêm túc muốn ở bên cô cả đời, khiến cô sợ hãi, Tiêu tử nói cô là con cạp giấy, mặt ngoài nhìn có vẻ cứng rắn hơn bất cứ ai, thật ra lại rất nhát gan, thứ cô thiếu hụt nhất là cảm giác an toàn, có lẽ do tình yêu đầu đời niên thiếu hoặc nhiều lý do khác.

Tóm lại, cô không muốn đem cuộc đời mình phó thác lên người khác, hơn nữa lại là đàn ông, người cô thực sự tin tưởng, trên đời này cũng chỉ có vài, là cha mẹ và Tiêu tử đã cùng cô lớn lên, còn lại cô không tin ai khác.

Đa nghi, thiếu hụt cảm giác an toàn, khiến cho nội tâm Quyên Tử có chút bệnh hoạn, duy trì quan hệ với Tả Hồng lâu như vậy, một là vì Tả Hồng luôn bao dung, hơn nữa là Quyên Tử cũng lưu luyến, lưu luyến sự ấm áp trong lòng anh, không bỏ xuống được.

Nhưng sự ấm áp này lại mang theo phiền toái, làm loạn cuộc sống của cô, cô không thể không bỏ qua nó, bởi vì cái giá của sự ấm áp quá lớn, đến nỗi cô không thể chịu nổi, nói thẳng ra, cô chính là người phụ nữ ích kỷ như thế.

Nhưng lúc này, đối mặt với khuôn mặt âm trầm của Tả Hồng, cô không dám nói, trên cằm, bàn tay anh đang nắm chặt, thậm chí khiến cô đau nhói. Tả Hồng cứ nhìn cô chằm chằm như thế, không hề chớp mắt, như muốn xuyên qua ánh mắt để nhìn thấu lòng cô...

Hai người cứ nhìn nhau như vậy, không ai lùi bước, không ai mở lời, không biết bao lâu, Tả Hồng cúi đầu ngậm chặt môi cô, trần trọc hôn, rồi nhẹ nhàng trượt lên vành tai cô nỉ non:

“Em còn có anh, Quyên nhi, anh sẽ luôn ở bên em, bất cứ lúc nào, chỗ nào, cho nên, cầu xin em, đừng nói những lời khiến anh khổ sở, được không, em không quan tâm nhưng anh thì có, anh nói bao nhiêu lần rồi, anh yêu em, chừng nào em mới có thể nhìn ra...”

Giọng nói thì thầm nhẹ nhàng, tuôn ra mang theo đau khổ triền miên.

Cho đến khi Tả Hồng buông ra, Quyên Tử mới phát hiện, những lời định nói đã bị anh chặn hết lại, người đàn ông này, có lúc vô cùng giáo hoạt, hơn nữa cứ nói đến chuyện chia tay là chưa bao giờ anh phối hợp.

Sự tức giận của Tả Hồng nhanh chóng tan biến, bởi vì sự chần chừ của cô, bởi vì trong mắt cô có chút không nở, anh nhìn thấy rồi, trong lòng cô có anh, cho dù chỉ thể thôi cũng đủ khiến anh mừng rỡ như điên. Quyên Tử của anh cũng không phải tảng băng, cô có lòng, có tình, chỉ là được ngụy trang bởi vỏ ngoài lạnh lùng cứng rắn mà thôi.

Đây mới là Quyên Tử của anh, Quyên Tử mà anh yêu, người phụ nữ mâu thuẫn kỳ cục nhưng lại vô cùng đáng yêu.

Tả Hồng đột nhiên khom lưng ôm chân cô dâng lên, đột nhiên lên cao khiến Quyên Tử giật mình, hét ầm ỉ:

“A, anh bị bệnh à, thả em xuống, đầu em đang choáng đây...”

“Không thả”

Tả Hồng cự tuyệt một cách ngây ngô, ôm cô xoay mấy vòng, khiến Quyên Tử không phân biệt nổi đông nam tây bắc mới thả cô xuống ghế salon, anh quỳ một chân trên đất, ngửa đầu nhìn cô:

“Chúng ta đi chơi, được không?”

Ánh mắt sáng trong, giọng nói có sự vui vẻ đơn thuần, một đáng mà râu bôn ba đã hơn ba mươi tuổi đầu, lúc này như một thằng nhóc ngây ngô, một Tả Hồng như thế, lại khiến Quyên Tử xúc động hơn bất cứ lúc nào, đầu độc cô phải gật đầu...

Tựa lan càn nhìn về phía xa, bầu trời xanh ngát với những tầng mây bông bênh trôi dưới ánh nắng, không thấy bờ bến, lúc bọn họ đi ra, trời đổ mưa, ra khỏi nội thành không lâu thì trời đã trở nên sáng sủa.

Nơi này cũng không quá xa, ra khỏi nhà lái xe khoảng ba tiếng rưỡi là đến địa bàn Sơn Đạo, Tả Hồng quen đường, lái thẳng đến tận khu nhà trên núi.

Mở cửa ra là trời xanh, lúc tới còn đi qua một hồ cá không lớn lắm, nước trong thấy đáy, Tả Hồng nói đó là đập nước có thể chèo thuyền thả câu.

Nơi này giống như là thế giới ngăn cách với bên ngoài, cách xa thành thị ồn ào, khiến người ta có cảm giác bình yên, thanh thản.

Vòng tay Tả Hồng từ sau ôm lấy eo cô, hơi thở ấm áp phả lên tai:

“Nơi này rất đẹp phải không?”

Cánh tay chậm rãi dời lên trên, chỉnh đầu cô về một hướng:

“Bên kia, nhìn thấy không?”

Quyên Tử nhìn về hướng anh chỉ, lưng chừng núi có một căn nhà màu trắng, giữa trời xanh mây trắng vô cùng đẹp.

“Đó là khu biệt thự mới xây, anh đặt mua một căn, sau này hàng năm chúng ta có thể đến nghỉ ngơi, bên kia lưng chừng núi còn có một khoảnh rừng, mùa thu rất nhiều trái cây, nhìn đằng kia, lưng chừng núi đều là hoa đỏ rực, rất hùng vĩ, đáng tiếc giờ vẫn chưa xong, phải sang năm...”

Vui sướng kỳ vọng với ước mơ và kế hoạch cho tương lai, Tả Hồng như vậy khiến cho Quyên Tử đột nhiên cảm thấy xa lạ, cô không kìm chế được xoay người, ngẩng đầu nhìn, trong đáy mắt đầy nghi vấn.

Quyên Tử thậm chí có ảo giác, hôm nay Tả Hồng mới thực sự vạch ra tấm khăn che, hoàn toàn khác với người đàn ông trong ấn tượng của cô, một người đàn ông đầy cuốn hút.

19. Chương 19

Đời này Mạc Vân Giới cũng chưa từng chật vật như đêm hôm ấy, không nói đến chuyện uống đến say mềm, đen đủi nhất chính là, nhìn trúng người đàn bà của Tả Hồng

Nếu không phải là hấn trốn mắt, thì có lẽ đã bị Tả Hồng đập cái chai vào đầu, lúc ấy bộ dạng Tả Hồng quả thật giống như chó điên vậy, tròng mắt đỏ ngầu, hận không thể giết chết hấn, điều này cũng đủ chứng minh cô gái kia có bao nhiêu địa vị trong lòng Tả Hồng.

Mạc Vân Giới sờ sờ bụng, bây giờ vẫn còn cảm thấy đau, có thể thấy được thằng nhóc kia đã dùng bao nhiêu sức lực, còn hận không thể một phát đập chết hấn.

Nhưng còn về Quyên Tử, trong đầu Mạc Vân Giới không kiếm chế được nhảy ra hình ảnh của cô, xinh đẹp mịn màng, khiến cho hấn có chút không hiểu về đàn bà. Mạc Vân Giới phát hiện, suy nghĩ của anh về cô quả thật khác xa thực tế.

Lúc anh cả mang tài liệu điều tra đến, bắt quả hấn chỉ nhìn lướt qua, ấn tượng ban đầu chính là một cô nàng xinh đẹp, nhưng mà mỹ lệ với bọn họ có gì đặc biệt cơ chứ.

Lúc đó hấn còn nói thẳng rằng Tả Hồng kia đúng trúng tà, chơi đùa một chút còn được, đằng này đầu óc mê muội thế nào mà lại đòi cưới cô gái này, cô ta làm sao so được với em gái hấn.

Mới vừa nhìn qua một chút, chỉ thấy hình ảnh máy móc, khi thực sự tiếp xúc với Quyên Tử thì Mạc Vân Giới đã hiểu được suy nghĩ của Tả Hồng rồi. Cô gái này, không hề tầm thường, xinh đẹp đầy sức sống mà chân thật.

Tính cách của cô hào phóng dứt khoát, phụ nữ như vậy cực kỳ hiếm, cùng với vẻ ngoài xinh đẹp, hợp thành một vẻ đẹp không thể cưỡng lại, tất cả đàn ông, sợ rằng đều khó có thể cưỡng lại vẻ đẹp đặc biệt ấy, thậm chí ngay cả hấn cũng không ngoại lệ.

Chuông điện thoại di động làm đứt mạch suy nghĩ mông lung của hấn, liếc mắt nhìn là anh cả Mạc Vân Phong gọi tới, đột nhiên Mạc Vân Giới cảm thấy, nhà họ Mạc đối xử với một cô gái như vậy, dùng thủ đoạn cứng rắn như thế, quả thật có hơi ỷ thế làm bậy.

Buổi tối hôm đó khi Quyên Tử nhìn ánh mắt của hấn, trong miệng nói ra những lời kia, bây giờ nhớ lại, đều mang châm chọc cùng hận ý.

Chỉ sau một đêm, lập trường của hấn hình như thay đổi rồi, Mạc Vân Giới bật cười lắc đầu, nhận điện thoại:

“Anh cả, có chuyện gì vậy?”

Giọng nói của Mạc Vân Phong rõ ràng có chút kích động, khác thường hiếm thấy:

“Lão Tam, Đan Đan. Tìm được tiểu Đan rồi.”

“Đan Đan?”

Phải mất một lúc lâu sau Mạc Vân Giới mới nghĩ ra, Đan Đan trong lời anh cả là con gái của chú hai, bị bắt cóc lúc hơn ba tuổi, rồi thất lạc không tìm thấy. Bọn họ đều cho rằng cô bé đã không còn trên đời, nhưng bây giờ lại tìm được.

Nam nữ trong nhà họ Mạc, hầu như ai cũng biết cô bé này có ý nghĩa vô cùng với Mac gia, đối với chú hai, thím hai, ông nội trước khi mất đây đều là tiếc nuối lớn nhất, nhớ mãi không thể quên.

Đã nhiều năm như vậy, nhưng ba anh em bọn họ không có ai dám nói với cha mình, rằng bé con có lẽ đã sớm mất rồi, bởi vì cha bọn họ đối với việc này vô cùng cố chấp.

Ông cố chấp cho rằng đứa bé ấy không chết, mà còn sống trên đời, chờ người nhà Mạc già tìm thấy trở về, cho nhận tổ tông, rồi ở trước mộ chú thím, khấu đầu lạy tạ.

Loại cố chấp này, đã kiên trì hơn hai mươi năm, cho đến nay không hề dao động một chút nào, thậm chí đã trở thành nút thắt của cả nhà họ Mạc, một nút thắt không lời giải.

Cố chấp này, giống như đã trở thành truyền thống của Mạc gia, ông nội cố chấp, cha cố chấp, chú hai cũng nổi danh là người cố chấp. Đàn ông họ Mạc đều là người lạnh lùng cố chấp, nên càng hy vọng rằng sẽ có một cô con gái để hòa hoãn mọi chuyện.

Ban đầu lúc Vân Kha và Vân Đan lần lượt ra đời, ông nội vui mừng phát điên, mở tiệc chúc mừng, có lẽ đến hôm nay cũng rất nhiều người còn nhớ rõ sự rầm rộ năm đó, nhưng đáng tiếc, sau sự sôi nổi rầm rộ chính là tiêu điều, thịnh cực tất suy, đây là lời ông nội nói trước khi qua đời,

Ông nội luôn không sợ người khác đau đầu mà nói:

“Các người không biết, Tiểu Đan rất thông minh, rất đáng yêu, rất xinh đẹp, tóc con bé xoăn nhẹ, mềm mại như lụa Tô Hàng, ánh mắt to tròn, lông mi dày như bút lông của ông nội, giống như trẻ con trên TV, con bé vừa đi chơi, có lẽ là đi khiêu vũ với thím hai của các người rồi, con bé rất khỏe mạnh, có da có thịt.”

Những lời này, trong những năm tháng trước khi ông nội mất, hầu như ngày nào cũng nói. Ông nội mất rồi, đổi thành cha nói mỗi ngày, hơn nữa sau khi mẹ bọn họ qua đời, trừ những lúc bận rộn công việc, còn lại thời gian rảnh rỗi đều dùng để nhớ lại kỷ ức cùng mẹ, kỷ ức chú hai thím hai, kỷ ức về cô bé ấy.

Cho nên nói, cô bé này đối với Mạc gia, có một ý nghĩa không thể so sánh. Thật ra thì Mạc Vân Giới vẫn nhớ, cô bé có vẻ ngoài hoạt bát đáng yêu, thích ca hát, thích khiêu vũ, thích đuổi theo bướm bướm trong sân Mạc gia, mặc bộ váy công chúa hồng nhạt, dùng nơ con bướm bằng gấm, xinh đẹp như thiên sứ, so với Vân Kha trầm tĩnh thì cô bé này hoạt bát hơn nhiều.

Khi đó tất cả trên dưới nhà họ Mạc đều rất yêu thương cô bé, sau khi cô bé mất tích khiến cho cả nhà họ Mạc bị đả kích đến mức suy tẩu huyết, cũng vì chuyện này nên hôn sự của Vân Kha và Tả Hồng được xem là niềm an ủi duy nhất, phải hoàn thành chuyện này, âu cũng là chuyện bất đắc dĩ.

Nhưng ba anh em nhà họ Mạc không ngờ rằng hơn hai mươi năm trôi qua, khi bọn họ quyết định từ bỏ thì lại tìm được, không thể không nói rằng đây là một kỳ tích.

Theo một người biết chuyện nói thì lúc ấy có người dân ở trong núi gần bờ sông đã nhặt được một cô bé bị hôn mê, sau đó qua nhiều người cô bé được đưa vào cô nhi viện ở ngoại ô, nhưng cụ thể thì họ cũng không biết rõ lắm.

Mạc Vân Phong nói: tám chín phần chính là Đan Đan nhà họ họ, vì người dân kia nói lúc ấy trên cổ đứa bé có đeo một chiếc vòng ngọc bài, ở mặt vòng có khắc chữ, người dân kia không biết rõ là gì, nhưng hình như mặt trái là một chữ vương, bên cạnh là một chữ Mẫu Đơn. Chỉ với điều này thôi Mạc Vân Phong ngay lập tức khẳng định đứa bé ấy chính là Đan Đan.

Mỗi người nhà Mạc gia lúc ra đời đều đeo một chiếc ngọc bài trên cổ, có thể xem như là ký hiệu đỡ đầu giống nhau, ngay mặt ngoài là chữ Mạc, bên trái là tên chữ, nên chỉ cần trên cổ đứa bé kia có mang theo ngọc bài thì đứa bé đó chính là Mạc Vân Đan.

Có đầu mối, nếu thực sự tìm được đứa bé kia cũng phải gặp khá nhiều khó khăn. Dù sao thời gian cũng đã qua lâu rồi, viện trưởng cô nhi viện xem lại ghi chép, trong thời gian đó có khoảng năm đứa bé được đưa tới, trong đó hai tàn tật, ba khỏe mạnh. Hai đứa bé bị tàn tật đều là bé trai, còn ba cô bé kia đều khỏe mạnh. Sau đó các cô bé này đều bị chia ra và được nhận nuôi.

Viện trưởng cho bọn họ xem tư liệu về cha mẹ nhận nuôi, để bọn họ tự đi xác nhận. Khi đó thủ tục nhân dục cũng chưa được hoàn thiện, chỉ lưu lại chút thông tin, không có tư liệu chính xác, hơn nữa đã qua hơn hai mươi năm, thành phố có nhiều thay đổi muốn tìm một đứa bé cũng không hề dễ dàng.

Cũng may Mạc gia có thể lực, cũng coi như bọn họ có may mắn, ở cô nhi viện có lưu giữ tư liệu chính xác của hai nhà, một trong hai nhà đó chính là nhà bọn họ muốn tìm.

Một tuần lễ sau, ba anh em nhà họ Mạc gặp được Đan Đan.

Không biết phải hình dung như thế nào nhưng quả thật có chút thất vọng, có lẽ hoàn cảnh ảnh hưởng đến khí chất con người, hơn hai mươi năm hun đúc, một tiểu muội tràn đầy sức sống bây giờ biến thành một cô gái rất bình thường, vô cùng dịu dàng trầm tĩnh.

Cô bé nhà họ Mạc cũng là đứa bé xinh đẹp, nhưng kiểu xinh đẹp đó có lẽ là lắng đọng ở bên trong, còn cô gái này, không phải là không xinh đẹp, chỉ là phong cách có hơi đơn giản quá.

Cha mẹ nuôi họ Chu, đều là công chức đã nghỉ hưu, bây giờ mở một hàng tạp hóa nhỏ buôn bán. Cô con gái cũng chưa kết hôn, sau khi tốt nghiệp đại học thì ở một công ty nhỏ làm nhân viên quản lý, quá đơn

giản bình thường, giống như trên đường gặp qua hàng vạn người, nhưng người bình thường như vậy lại thực sự đeo ký hiệu của Mạc gia.

Nhìn thấy anh em họ đến, ánh mắt lóe lên rơi vào bọn họ, loại ánh mắt này làm cho Mạc Văn Phong cau mày nhăn nhó.....

Cùng lúc này Quyên Tử và Tả Hồng từ trên núi trở về.

Hết chương 19

20. Chương 20

Phần 3.

Sau đó, thông tin về việc nhà họ Mạc tìm thấy cháu gái mất tích hơn hai mươi năm, Mạc Văn Đan bị lộ ra. Chuyện này khiến cho Tả Hồng từ trong u ám như thấy được ánh sáng mặt trời, chuyện về Mạc Văn Đan, có lẽ sẽ là cơ hội giúp anh từ hôn thuận lợi.

Đặt điện thoại xuống, Tả Hồng ôm Quyên Tử lăn lộn hai vòng. Quyên Tử không hiểu anh vui mừng điều gì, mà thật ra, từ lúc ở trên núi đến giờ, anh vẫn vui mừng như thế, giống như một đứa trẻ vui vẻ không buồn không lo.

Không thể phủ nhận, mấy ngày ở trên núi cũng là lúc Quyên Tử cảm thấy vui vẻ nhất, tạm thời bỏ lại tất cả, không suy nghĩ bất cứ điều gì, không cần phiền não, mỗi ngày trôi qua đều rất vui vẻ.

Đáng tiếc cuối cùng thì vui vẻ cũng chỉ là nhất thời, bọn họ vẫn phải đối mặt với thực tế. Nhưng mà, Quyên Tử bắt đầu mềm lòng rồi, cô có thể cảm nhận rõ ràng, lòng của cô ngày càng mềm mại, ngay cả bản thân cô cũng không thể ngăn cản được cảm giác mềm mại này.

Quyên Tử cũng đã nghĩ thông suốt rồi, Mạc gia tìm cô gây phiền toái, mục đích chính là để cô rời bỏ Tả Hồng. Chỉ vì điều này mà dùng thủ đoạn bí ối đã kích cô.

Cô đơn thuần là người dân thấp cổ bé họng, không thể chống lại họ, nhưng cô thừa hiểu ý đồ của bọn họ, cô sẽ sống chết không buông Tả Hồng, cùng nhau dây dưa, dù gì thì cô cũng chẳng có gì phải vội.

Ánh mắt Quyên Tử lóe lên, kéo cổ Tả Hồng lại gần hơn:

“Chuyện gì vậy? Sao anh có vẻ vui thế?”

Tả Hồng cúi đầu, ngậm lấy môi cô, hôn sâu triền miên, một lát sau mới buông cô ra, trán kề trán, ánh mắt nhìn cô triu mến:

“Chuyện tốt, sau này em sẽ biết, anh đồng ý với em, nhất định dành cho em một hôn lễ long trọng nhất.”

Quyên Tử chau mày cười như không cười, lần đầu tiên đồng ý:

“Được, em chờ.”

Tả Hồng cảm thấy số mình thật sự quá đỏ rồi, cô nhóc này cuối cùng cũng không náo loạn nữa rồi, cô ấy trở nên nghe lời như vậy khiến cho Tả Hồng cũng cảm thấy có hơi không chân thật. Quyên Tử của anh trở nên thấu tình đạt lý như vậy từ lúc nào thế?

Mỗi lần anh và cô nói về chuyện tương lai, cô đều mang bộ dạng lạnh lùng ra, hoặc là dứt khoát cự tuyệt. Nhưng hôm nay cô lại cười nghe lời, dù không có hứa theo nhưng cũng đủ khiến Tả Hồng mừng rỡ không thôi. Tả Hồng cảm thấy bọn họ có thể hạnh phúc như vậy cho đến lúc già, cho đến lúc chết.

Hơn nữa khi tìm được cô cháu gái nhà họ Mạc trở về, nhân cơ hội này, anh sẽ thuận lợi kết thúc hôn ước phiền phức này, thậm chí anh còn bắt đầu nghĩ đến chuyện đi hưởng trăng mật cùng Quyên Tử ở đâu, Quyên Tử của anh nhất định sẽ thích thú.

Chương 20

Hôm nay đứng bên ngoài Cẩm Giang rực rỡ trắng lệt, khiến cho người xem mở rộng tầm mắt, các loại xe hơi kiểu dáng mới nhất, cao cấp nhất, biển số quân đội, ở trong bãi đỗ xe chật kín, không có chỗ dừng, đành phải dừng ở lối đi bộ. Ở bên ngoài đều là những ánh mắt hâm mộ chờ mong, ở bên ngoài cửa lớn còn có cảnh vệ canh phòng, người nào không biết còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì.

Tả Hồng đến hơi muộn, dừng xe xong, thấy phô trương như vậy không khỏi có hơi giật mình. Tuy nói nhà họ Mạc đang vui mừng, nhưng mà nói thẳng ra là khác hẳn so với tác phong trước sau như một của nhà họ Mạc, có thể thấy được sự trở về lần này của Mạc Vân Đan có địa vị hết sức quan trọng ở Mạc gia.

Tả Hồng vừa vào đại sảnh đã nhìn thấy Mạc Vân Kha, hôm nay cô mặc lễ phục màu vàng nhạt, ngồi trên ghế salon chờ anh, cũng không nóng vội, vẻ mặt bình tĩnh.

Cô bé này rất tốt, không hề làm khó Tả Hồng, hai người nói chuyện thông suốt, càng thêm thân cận, thành thật mà nói còn có thể nói chuyện tình cảm anh em.

Nhìn thấy Tả Hồng, Mạc Vân Kha đi tới, quan sát đôi mắt anh, hài hước nói:

“Tại sao đến muộn như vậy, Quyên Tử nhà anh không cho anh ra cửa sao?”

Tả Hồng xin lỗi nói:

“Quyên Tử đang vội vàng đi tìm việc làm, sáng sớm hôm nay đã đi ra ngoài, anh sợ cô ấy còn chưa ăn cơm, nấu cơm xong anh mới ra ngoài.”

Mạc Vân Kha cười hi hi:

”Em có thể đoán được tương lai của anh ba mươi năm nữa, là người đàn ông của gia đình, còn bây giờ tạm thời chịu uất ức, diễn cho tốt vai hôn phu của em. Về mặt cha em đã đen lắm rồi, nếu anh mà không đến chắc chủ nhiệm văn phòng phải tự mình đi mời rồi. Em thay mặt người nhà nói lời xin lỗi với chị Quyên Tử, em không thể ngăn được họ.”

Tả Hồng lắc đầu nói:

”Đây không phải là lỗi của em, hơn nữa, dù có thế nào thì cửa ải này chúng ta cũng phải vượt qua. Không nói chuyện này nữa, cô bé kia như thế nào rồi?”

Mạc Vân Kha hơi trầm ngâm:

”Nên nói như thế nào đây, hoàn toàn là người lạ, anh hiểu không, em cảm thấy không giống như trong ký ức của em, một điểm cũng không giống, hơn nữa em thấy cũng không giống chú hai, không giống thím hai, nhưng mà chuyện này em cũng chỉ có thể nói len lén. Anh cũng biết nếu để cha em nghe thấy thì kiểu gì em cũng bị mắng ột trận.”

Nói xong nháy mắt mấy cái, nhẹ khoác khuỷu tay Tả Hồng, đi đến phòng khách. Ở cửa ra vào gặp lão Tam Mạc gia, Tả Hồng hừ một tiếng thật thấp, ngẩng đầu đi thẳng vào.

Trong lòng Mạc Vân Giới bức bối, đã bị thằng nhóc này đập một cái, hấn còn không nói gì, thằng nhóc kia ngược lại còn mang thù với hấn, nếu thằng nhóc kia muốn thì tìm chỗ nói rõ lí lẽ đi.

Mạc Vân Kha và Tả Hồng đi thẳng đến chiếc bàn ở giữa, Chính Ủy Tả vừa nhìn thấy con, lông mày cũng dựng ngược lên, găm nhẹ:

“Sao bây giờ mới đến, còn ra thể thống gì nữa.”

Tả phu nhân lặng lẽ giặt vạt áo của chồng, hoà giải:

“Ừ. Đến rồi thì gặp Bác Mạc và Đan Đan đi.”

Vừa nói vừa kéo tay Mạc Vân Kha sang, vỗ nhẹ. Tả Hồng nhìn người đứng đầu Mạc gia, bình thường nét mặt ông cụ cứng rắn như vậy mà hôm nay cũng gần như hòa hoãn, chắc chắn là vô cùng vui mừng.

Mặc dù nhìn thấy anh, cũng chỉ là hơi nhú mày, bên cạnh ông là một cô gái, nhìn qua khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, mặc bộ lễ phục màu trắng, trên người là một bộ trang sức kim cương xa xỉ.

Ánh mắt Tả Hồng nhìn lướt qua cô, chỉ liếc mắt một cái, Tả Hồng đã cảm thấy cô gái này không giống với con cháu nhà họ Mạc, hơn nữa càng không giống cô bé của nhà chú hai Mạc gia.

Vợ chồng chú hai, anh vẫn còn nhớ, đó là một đôi vợ chồng cực kì tao nhã, còn cô bé kia rất đáng yêu. Còn cô gái này, đúng là giống như lời Vân Kha nói, rất xa lạ, vô vùng xa lạ.

Hơn nữa trong ánh mắt cô ta có chút khinh thường, không thể nói là thanh nhã được. Ông cụ Mạc gia hiền lành quay đầu, nhỏ nhẹ giới thiệu nàng lộ ra ánh sáng, nói thật, có chút không phóng khoáng, khó mà đến được nơi thanh nhã. Mạc gia ông cụ hiền lành quay đầu đi, dùng lời nhỏ nhẹ giới thiệu:

“Đan Đan, đây là anh rể Tả Hồng.”

Chu Yến, à không, bây giờ nên gọi là Mạc Vân Đan, ánh mắt xẹt qua Vân Kha, rơi xuống người Tả Hồng, khéo léo nháy mắt mấy cái, ngọt ngào gọi anh rể, Tả Hồng vội khoát tay:

“Không cần, tôi đây không kham nổi tiếng anh rể này, gọi tôi Tả đại ca là được rồi.”

Mạc lão gia lạnh lùng trừng mắt liếc anh, hôm nay là ngày vui lớn, trước mắt không cần so đo cùng thằng nhóc này. Chính ủy Tả hận không thể trực tiếp đập cho anh một phát, trong lòng cũng không vui về cuộc hôn nhân này, hiện tại nói như vậy không được thích hợp, nhưng thằng nhóc con này cố ý quấy rối.

Không đợi Chính ủy Tả cảnh cáo Tả Hồng, Mạc Vân Kha đã nhanh nhẹn kéo anh đi, ngồi ở chiếc bàn cạnh Diệp Trì, Hồ Quân duỗi cánh tay nắm bả vai Tả Hồng, nhỏ tiếng nhạo báng bên tai anh:

“Thế nào, mấy ngày nay đi vui vẻ ở nơi nào, mình còn tưởng cậu và Quyên Tử nhà cậu bỏ trốn đi đâu rồi.”

Tả Hồng đẩy anh ra:

“Bỏ trốn làm gì, sao phải làm thế, Quyên Tử nhà mình, mình phải mang kiệu lớn tám người khiêng, ba bà mối để cưới Quyên Tử vào cửa Tả gia chứ.”

Phong Cẩm Thành lạnh nhạt uống một hớp rượu:

“Lời này nghe ra khó thành thật lắm, nhìn cậu có vẻ kém quá, đừng để đến lúc đó mấy người chúng ta phải mang cậu đi cưới vợ đấy.”

“Cậu cút đi, Quyên Tử nhà mình dịu dàng lắm, cậu biết quái gì chứ.”

Diệp Trì đang uống rượu thiếu chút nữa cũng phun ra, Thời Tiêu nhìn anh chăm chăm uy hiếp, Diệp Trì vội lấy khăn ăn lau miệng:

“Khụ khụ, ừ, phải nói gần đây tính tình của Quyên Tử càng ngày càng tốt thật! Càng ngày càng tốt rồi, có phải không vợ, để anh lấy gạch cua cho em, cua hôm nay tươi lắm.”

Thật là nhiều chân chó mà, Mạc Vân Kha không khỏi buồn cười, lắc đầu một cái, càng tò mò về Quyên Tử.

Tả Hồng rót rượu, đưa cho Phong Cẩm Thành ngồi đối diện, Phong Cẩm Thành chau mày, nhận lấy uống, hai người không nói lời nào nhưng đều hiểu ý nhau, chuyện tối hôm đó xem như xong rồi.

“Vân Kha, cô em gái này, có làm xét nghiệm DNA gì đó không, nhận lại anh em họ hàng là chuyện quan trọng, đừng để gặp phải sai lầm.”

Hồ Quân trước sau không nói gì.

Mạc Vân Kha lắc đầu:

“Cha em nói, không làm xét nghiệm, sợ cô ấy không vui, dù sao có vòng ngọc của nhà họ Mạc, còn có tư liệu nhận nuôi, chắc là đúng, không sai được đâu. Mấy năm nay, cô ấy sống cũng không được tốt lắm, cha em đang suy nghĩ xem phải bồi thường cô ấy thế nào, chuyện này đối với ông nội và chú hai có lẽ cũng là điều tốt đi.”

Hồ Quân bĩu môi:

“Em nói xem, cô gái này cũng thật mừng vui quá mức đi, bây giờ cũng đã hai mươi sáu hai mươi bảy, thế mà không có lấy một người bạn trai. Cha em lúc này còn gọi anh qua, cố ý ghép đôi uyên ương đấy. Vân

Kha, em về nhà nói với cha em một chút đi, anh cũng không phải là người tốt đẹp gì, nói cha em tìm người khác đi nhé.”

Mạc Vân Kha khẽ nhăn đôi lông mày thanh tú, nhìn sang đám đông bên kia, từ khi em họ về nhà, cha vẫn luôn vui vẻ, trong lòng không khỏi thở dài.

Cũng không phải là cô ghen tỵ, nhưng mà đột nhiên bắt cô thích một cô em họ như vậy cô cũng khó mà làm được. Chỉ là, nếu như bởi vì tìm được em họ, mà khiến cho cha đồng ý hủy hôn ước hai nhà Tả Mạc, xem như cũng là may mắn cho cô. Không phải tất cả đều có tình cảm là có thể ở cùng một chỗ. Ít nhất cô mong Tả Hồng có thể hạnh phúc, ép anh ở cùng cô có ý nghĩa gì đâu, chỉ hại người hại mình.

Tất nhiên, dù Mạc lão gia tác phong luôn cứng nhắc nhưng vất vả lắm mới tìm được cháu gái trở về thì vẻ mặt hoàn toàn tan rã, nhưng chỉ tan rã với một người còn những người khác vẫn trực tiếp ra lệnh chỉ đạo.

Sau khi ăn cơm xong, ba anh em nhà họ Mạc cùng mấy người Tả Hồng được lệnh mang cô em họ này đi chơi, mấy người Tả Hồng đành nghe lệnh, mang cô em gái này ra ngoài vui chơi mở mang kiến thức.

Ngồi ở khu nghỉ ngơi, cách màn thủy tinh, nhìn Mạc Vân Kha tay cầm tay dẩy cô em gái nhà quê chơi bóng, Tả Hồng cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Nhìn sang bên đối diện thấy ba anh em nhà họ Mạc đều đang bận rộn. Tất cả đều vì cô em gái quen này, thật là quá tuyệt mà.

Anh cả Mạc gia uống ngụm trà, cũng không nói nhảm, nói thẳng:

“Tả Hồng, chỉ cần cha ta đồng ý từ hôn, chúng ta cầu còn không được, còn nữa công việc của cô gái kia là ông cụ tự mình gọi, cậu có bản lĩnh trực tiếp tìm cha ta.”

Mạc lão đại còn chưa nói xong, liền phát hiện Tả Hồng ở phía đối diện không hề nghe mình, ánh mắt thẳng tắp nhìn bên kia, không biết nhìn thấy gì, mắt khẽ nhắm lại, cảm giác được cảm xúc thô bạo cuộn cuộn.

Phong Cẩm Thành phát hiện có cái gì không đúng, nhìn lướt sang bên kia, trong lòng không khỏi chửi đổng, thế nào mà đến chỗ nào cũng gặp mầm họa này vậy.

Bên kia hội quán là phòng cà phê, cửa mở rộng một nửa, khách khứa cũng không nhiều, dễ dàng nhìn thấy một đôi nam nữ ngồi bên cửa sổ, nữ không phải ai khác chính là tai họa nhà Tả Hồng- Quyên Tử, mà người đàn ông cũng không lạ, chính là tổng giám đốc tập đoàn Worle khu vực châu Á, gần đây có hợp tác cùng Diệp Trì, tuần nam mỹ nữ rất là vừa mắt nha.

Cách một khoảng cách, cũng không biết hai người nói gì, chỉ là xem ra, hơi mập mờ.

Triệu Hành không dấu vết quan sát Quyên Tử ở phía đối diện, nhìn qua cũng không tệ lắm. Đột nhiên phóng viên tòa soạn trực tiếp tới đây, Triệu Hành cũng cảm thấy hết sức kinh ngạc.

Mấy ngày nay cùng Quyên Tử tiếp xúc không ít, Triệu Hành rất có trách nhiệm mà nói, cô rất chuyên nghiệp, rất tuyệt. Cho nên giữa đường đối người, anh ta cảm thấy không giải thích được.

Trực tiếp gọi điện đến tòa soạn mới biết cô từ chức. Gọi điện cho cô, nếu không có người nhận thì chính là tắt máy, vất vả lắm hôm nay mới có người nghe. Triệu Hành không nghĩ ngợi gì liền gọi cô ra gặp trực tiếp.

Sau khi nói ra, cảm điện thoại có mấy phần hồi hộp và thấp thỏm, giống như một chàng trai trẻ lần đầu tiên hẹn gặp một cô gái. Hơn nữa, càng buồn cười hơn chính là: chỉ là uống cà phê thôi mà anh ta thay đến bốn bộ quần áo.

Nghiêm túc cẩn thận nhớ lại xem cô thích màu gì, nhưng đáng buồn là anh hiểu cô quá ít, có lẽ là không biết gì về cô cả.

Triệu Hành không có cách nào hình dung, khi biết người đàn ông kia, người đàn ông đứng bên cạnh cô là vị hôn phu của người khác, anh rất kích động. Cái cảm giác kích động đó, lần đầu tiên anh cảm thấy, là ông trời cho anh cơ hội sao.

Có lẽ mình còn có cơ hội, lỗi lầm mười năm trước nếu như có cơ hội anh muốn làm lại từ đầu, anh nghĩ sẽ giữ cô lại nói cho cô biết anh vẫn thích cô, rất thích, rất thích.

21. Chương 21

Quyên Tử bỏ chiếc ly trong tay xuống, nhìn Triệu Hành ở phía đối diện, ánh mắt dừng trên người anh ta một lúc lâu, người đàn ông này luôn luôn xuất sắc, nếu không, mười năm trước, cô cũng sẽ không mù quáng đam mê anh như vậy.

Nhưng, dù sao lúc ấy anh ta có hơi ngây ngô, thời gian đối với phụ nữ rất tàn khốc, nhưng đối với đàn ông lại có chút ưu ái khác thường. Thời gian trôi qua khiến phụ nữ trở nên già nua nhăn nheo, còn đàn ông lại có một phong thái đậm đà lắng đọng. Rượu càng lâu năm càng thơm, đàn ông cũng như vậy.

Quần tây màu vàng nhạt, áo sơ mi màu trắng, tay áo màu men tinh xảo, cổ áo mở rộng, khác hẳn phong cách bình thường của anh ta, nhìn kỹ mái tóc hình như là màu nâu đậm khiến cho cả người anh ta trở nên trẻ tuổi tuấn lãng, rất có lực hấp dẫn.

Quyên Tử thấy buồn bực, không hiểu sao hồi đó cô lại cảm thấy anh ta có chút u sầu.

Quyên Tử không tự chủ được, trong lòng đem anh ta so sánh với Tả Hồng, hình như khí chất có hơi giống nhau, phong độ của người trí thức mang theo hơi thở dịu dàng.

Dĩ nhiên Tả Hồng chỉ có vẻ ngoài dịu dàng phong độ của người trí thức, bên trong thật ra chính là tên côn đồ vô lại. Nhưng mà, ngũ quan của Tả Hồng quả thật có góc cạnh, rõ ràng hơn.

Hai người đều là mắt một mí, ánh mắt Tả Hồng hơi lớn, những lúc giả vờ đáng thương luôn lộ ra ánh sáng giảo hoạt, lúc tức giận thì khễ nheo lại, khóe miệng mím chặt, đôi lông mày rậm nhíu lại, trong nháy mắt phá vỡ sự ôn hòa, cả người tràn đầy nóng giận.

Đáng tiếc chỉ là con cọp giấy, điểm này Quyên Tử rất rõ ràng, cô không sợ Tả Hồng, không sợ chút nào, người đàn ông kia mặc dù tức giận cũng sẽ không bao giờ đụng đến cô, Quyên Tử luôn chắc chắn về điều này. (editor: Anh sợ vợ điển hình =)))

Có lúc, chính cô cũng cảm thấy kỳ quái, cô không biết cảm giác chắc chắn rốt cuộc này đến từ đâu, nhưng cô đảm bảo cảm giác này.

“Tại sao từ chức?”

Âm thanh kéo dài của Triệu Hành kéo cô rời khỏi suy nghĩ. Quyên Tử giật mình phát hiện mình nhìn anh ta nhưng lại thần thờ cả nửa ngày, hơn nửa trong đầu đều nghĩ về Tả Hồng.

Quyên Tử nháy mắt mấy cái, ngồi ngả về phía sau:

“Tôi nói không muốn làm, anh có tin hay không?”

“Không tin”

Triệu Hành kiên định, không chút do dự nhả ra hai chữ:

“Bởi vì anh nhìn ra được, em rất thích công việc này, em biết không, khi làm việc đôi mắt của em sẽ chuyển động ra một loại ánh sáng. ”

“Ánh sáng?”

Quyên Tử kỳ quái hỏi ngược lại.

“Theo ý của anh thì đó là ánh sáng ước mơ. ”

Quyên Tử giật mình, cười tự giễu:

“Quan sát rất cẩn thận, rất thấu đáo, xem ra, anh thực sự là một ông chủ lợi hại, thông qua ánh mắt, có thể nhìn thấu tâm tư mỗi nhân viên, đây là bản lĩnh anh học được ở Havard.”

Triệu Hành cười nhỏ:

“Làm sao có thể, anh cũng không phải là người có siêu năng lực, sao có thể nhìn thấu mỗi người. Chỉ có em là anh nhìn thấu thôi, hơn nữa ở Havard cũng không dạy những thứ này, nếu anh nói đó là do nhớ nhưng khiến anh không tự chủ được mà để ý đến em... em có tin hay không?”

Triệu Hành khẽ nghiêng người:

“Quyên Tử, anh phải thừa nhận, mười năm rồi, anh không hề quên em một chút nào, anh vẫn thích em.”

Thìa bạc trong tay Quyên Tử đột nhiên rơi vào trong tách cà phê, cô ngẩng đầu lên, có chút nghi ngờ nhìn anh ta, đây xem như là anh ta đang tỏ tình sao? Nếu như là mười năm trước anh ta nói như vậy với cô....

Quyên Tử nhìn thẳng vào trong mắt anh ta, người đàn ông này nghiêm túc, cô cảm thấy được nhưng bỗng nhiên Quyên Tử phát hiện, cô không có cảm giác rung động như tưởng tượng nữa rồi. Đơn giản chỉ là kinh ngạc, vô cùng kinh ngạc, còn có chút đáng tiếc. nhưng rõ ràng là không có cảm giác gì.

Quá khứ trôi qua đã lâu đột nhiên tình cảm bước ra ánh sáng, lộ ra dưới ánh mặt trời, giống như ca khúc ngày xưa được yêu thích, mặc dù giai điệu cũ nghe có chút cảm động nhưng lại mất đi hương vị cùng tâm tình lúc ban đầu.

Huống chi, còn có vấn đề chưa rõ ràng, Quyên Tử trầm mặc trong chốc lát lần đầu tiên mở miệng nhắc đến chuyện mười năm trước:

“Ngày ấy, lúc tôi tỉnh dậy, đã thấy bạn gái của anh đến rồi. . . .”

Lời Quyên Tử còn chưa nói xong, Triệu Hành đột nhiên nắm lấy tay Quyên Tử:

“Em nói cái gì? Bạn gái nào? Ở đâu ra bạn gái?”

Âm thanh có chút cao, giọng nói hơi vội vàng, Quyên Tử theo bản năng muốn rút tay về, nhưng phát hiện anh ta nắm rất chặt, chặt đến mức phát đau.

Một bóng ma mang theo hơi thở lạnh lùng bao trùm đến, Quyên Tử ngẩng đầu đã nhìn thấy sắc mặt tối sầm của Tả Hồng.

Tim phổi Tả Hồng đều tức đến mức muốn nổ tung, người phụ nữ này không để anh yên tâm dù chỉ một chút, thay đổi liên tục, chưa gì đã lại có liên quan đến tên đàn ông này.

Tả Hồng hít sâu một hơi, thấm nhủ mình phải tỉnh táo, thật vất vả mới vui vẻ được, anh cũng không muốn rơi vào bế tắc lần nữa. Ánh mắt như dao nhọn rơi vào đôi bàn tay đang nắm chặt nhau.

Triệu Hành đứng lên, buông tay Quyên Tử ra, rồi lại nắm cổ tay cô, nhìn Tả Hồng, khóe miệng hơi vẽn, nở nụ cười thần nhiên:

“Cục phó Tả, lần trước thứ lỗi cho tôi có mắt không nhìn thấy thái sơn.”

Mắt Tả Hồng khẽ nhắm lại, nhìn người đàn ông này, khiêu khích, tên đàn ông này đang khiêu khích anh, mặc dù tác phong của hắn ta nhanh nhẹn, treo nụ cười ôn hòa lễ phép, nhưng Tả Hồng có thể thấy rõ ràng, dưới sự ôn hòa đó chính là khiêu khích.

Lời nói từ trong kẽ răng chui ra, từng chữ từng chữ một:

“Chủ tịch Triệu thật là ranh rồi.”

Mắt trợn to, quay đầu nhìn chằm chằm Quyên Tử, gầm nhẹ:

“Còn không buông tay cho anh”

Quyên Tử đúng là bị Tả Hồng làm cho sợ hết hồn, khẽ giãy giụa, Triệu Hành đành buông tay cô. Quyên Tử giữ tay lên đỡ trán, cảm thấy tình huống này, đúng thật là quá máu chó rồi:

“Làm sao em lại ở chỗ này”

Tả Hồng nhếch miệng lên tiếng. Quyên Tử không thêm để ý hành động ngây thơ của anh, nhìn một lượt sau lưng anh, Hồ Quân, Phong Cẩm Thanh, ba người đàn ông ngồi xen kẽ một chỗ, trong đó còn có lão Tam nhà họ Mạc.

Quyên Tử nhướn mày, cô đứng lên, cũng không thèm để ý hai người đàn ông bên này, đi thẳng sang bên kia.

“Quyên Tử, Quyên nhi”

Tả Hồng lấy lại tinh thần, không biết có phải cô muốn tìm người nhà họ Mạc tính sổ không, vội vàng đuổi theo. Triệu Hành nhìn chiếc túi trên ghế đối diện, hơi chần chờ, rồi vội vàng cầm lên đi theo.

Nhìn Quyên Tử khí thế hung hăng như vậy xông tới, Hồ Quân và Phong Cẩm Thành nhìn nhau, rồi tiến lên một bước chặn Quyên Tử lại, Hồ Quân cười ha ha:

“Quyên Tử, cô cũng tới rồi”

Quyên Tử đẩy hai người ra:

“Hai người đứng một bên đi, không có chuyện của hai người chỗ này, đừng có đứng trước mặt bà đây nói nhảm.”

Cô một chút thể diện cũng nể khiến Hồ Quân và Phong Cẩm Thành hơi lung túng, Mạc Vân Kha thức thời đi đến chỗ Quyên Tử cười nói:

“Chị là Quyên Tử sao, em là Mạc Vân Kha”

Lúc ấy Quyên Tử sững sốt, dĩ nhiên cô biết Mạc Vân Kha là ai, nhưng mà cô gái này khiến cho Quyên Tử cảm thấy rất xúc động.

Ban đầu cô vẫn nghĩ rằng hôn ước của Tả Hồng, là khế ước từ đời trước của hai gia tộc lưu lại, Tả Hồng cũng nói như vậy với cô, thật ra còn nói thẳng cho cô biết rằng trong gia đình quyền quý thì tình yêu là chuyện thật buồn cười, lợi mới là điều kiện tiên quyết, vì vậy thủ đoạn hôn nhân chủ yếu là để đạt được lợi ích lớn nhất, không có gì mới lạ..

Phụ nữ trong cuộc sống của Tả Hồng, Quyên Tử tiếp xúc không nhiều lắm, chỉ có vài người mà Mạc Vân Kha giống như đại mỹ nữ vậy, khiến Quyên Tử vô cùng kinh ngạc.

Thoạt nhìn từ bên ngoài, cô mặc một bộ lễ phục màu vàng nhạt, dây chuyền ngọc trai Gabrielle Channel màu đen quý giá kiểu mới nhất, tôn lên đường cong đẹp đẽ của chiếc cổ thiên nga, nước da trắng như tuyết cùng nhau tôn lên phong cách nhã nhặn mà rực rỡ, mang theo nụ cười nhạt mà chân thành. Cả người cô đứng ở đó giống như một đóa hoa lan, thanh thoát khó tả (Đoạn này ta bịa =)), tác giả miêu tả vẻ đẹp ác liệt quá)

Thậm chí, đứng ở trước mặt cô ấy, Quyên Tử cũng có thể cảm thấy mình quá tầm thường, cô ấy giống như một tiên nữ vậy! Nhưng mà tiên nữ này cũng là vợ chưa cưới của Tả Hồng.

Kinh ngạc qua đi là một cảm giác chua xót không khổng chế được. Nhưng Quyên Tử cũng không thể quá thất lễ, có câu người mời ta một thước ta mời người một trượng, đây là lời cha cô nói.

Hơn nữa, đối mặt với một người đẹp như vậy trong bụng Quyên Tử dù có đầy hỏa khí cũng không phát ra được. Quyên Tử hào phóng vươn tay, hai cô gái bắt tay nhau.

“Anh rể, cô ấy là ai vậy ? Là bạn của anh sao? ”

Âm thanh uốn éo kia làm cho nửa người Quyên Tử nổi đầy da gà. Lúc này cô mới để ý bên cạnh còn có một cô gái nữa, suy nghĩ một chút cô liền hiểu, Tả Hồng cũng nói qua với cô rồi, đây chính là cái cô em gái họ gì đó.

Mặc dù cùng Mạc gia có chút ân oán, nhưng Quyên Tử cũng không thể không nói, gen di truyền của nhà này không hề kém, nhưng đáng tiếc là gen di truyền tốt trên cái cô em họ mới được tìm trở về này giống như là bị biến dị, không nói đến vẻ xinh đẹp mà là phong thái từ bên trong lộ ra, quả thật là không hề cùng đẳng cấp.

Hơn nữa, ánh mắt cô ta nhìn mình có sự khinh miệt, Quyên Tử có thể cảm nhận rõ ràng, nhưng chỉ vừa nổi lên đã biến mất rồi.

Mặc dù tính tình của Quyên Tử không tốt lắm, nhưng vẫn còn chút lý trí. Nếu hôm nay cô làm loạn lên ở đây thì thật sự không thích hợp lắm. Hơn nữa Mạc Vân Kha đã có lòng như vậy cô còn có thể làm gì. Thật ra thì có đôi khi Quyên Tử cũng rất dễ đối phó.

Chỉ là có một vị hôn thê đẹp như tiên thể này, tên Tả Hồng cầm thú này sao ngày nào cũng quẩn lầy cô như vậy. Quyên Tử liếc mắt nhìn, mặt Tả Hồng vẫn còn đen một nửa, cô cảm thấy có chút thừa thãi đứng lên.

Đây là gia đình người ta, anh vợ, vợ, em vợ, mình ở chỗ này tính toán cái gì chứ. Nhất thời tâm tình cô kém vô cùng, một giây cũng không muốn ở lại nơi này.

Nghĩ như vậy, cô khẽ gạt đầu với Mạc Vân Kha, xoay người khoác tay Triệu Hành:

“Đi thôi, đưa em về nhà.”

Trong lòng Tả Hồng bây giờ là một vò dấm chua, lòng dạ chua loét, trên đầu bốc lửa cháy ngàn ngút, lập tức bước đuổi theo, đưa tay kéo Quyên Tử vào trong ngực mình.

“Em xem anh là người chết à, em lại đây cho anh”

Ba người lồi lồi kéo kéo, nhìn vào rất buồn cười. Quyên Tử trong lòng không vui, cũng không muốn mất mặt, hơn nữa cô cũng đã tỉnh táo lại rồi, hành động vừa rồi của cô thật quá ngây thơ mà.

Tức giận hất tay Tả Hồng ra, quay lại cười xin lỗi Triệu Hành:

“Cám ơn cà phê của anh, hôm nào tôi mời anh ăn cơm”

Nói xong, cũng không để ý Tả Hồng, lấy túi của mình, đi vào toilet phía bên kia, để lại hai người đàn ông đứng giằng co nhau tại chỗ.

Tả Hồng không thêm lòng vòng, tuyên bố thẳng:

“Cô ấy là của tôi, cả đời này đều là của tôi!”

Triệu Hành cười:

“Cô ấy chưa bao giờ là của bất kì ai, cô ấy thuộc về bản thân cô ấy, hơn nữa Cục phó Tả, không phải là anh còn có hôn ước sao? Hình như là tôi có tư cánh hơn anh, đúng không? Xin lỗi không tiếp chuyện được.”

22. Chương 22

Khóa vòi nước, Quyên Tử ngẩng đầu nhìn mình trong gương, trông cũng đâu đến nỗi khó coi. Một chiếc váy dài trắng, trên vai điểm dải lụa màu xanh lục, chiếc ghim bằng kim cương đính trên dải lụa trông vừa có phần lãng mạn lại phong tình. Phía dưới là dải thắt lưng màu đen khổ rộng, khảm kim cương, bên hông khoét một miếng nhỏ, để lụa chảy xuống, lộ ra vòng eo nhỏ nhắn.

Quyên Tử luôn biết cách ăn mặc, cũng thích phong cách ăn mặc của mình. Cô cho rằng là phụ nữ thì phải luôn xinh đẹp, không phải là hư vinh nhưng cũng không nên phụ lòng bản thân, phụ nữ xinh đẹp mới là vua, phải tự suy nghĩ ích kỉ một chút cho bản thân.

Quyên Tử lại gần gương, gẩy lọn tóc xoắn, trang điểm nhạt nhưng tinh xảo, đáng tiếc dù trang điểm tinh xảo đến mức nào thì so với cô gái bên ngoài kia, cũng thua kém không ít.

Mạc Vân Kha, cô ấy đẹp như vậy khiến Quyên Tử lần đầu tiên từ khi sinh ra cảm thấy có phần tự ti, hơn nữa người ta lại vô cùng dịu dàng. Dù cô mới nhìn thấy lần đầu tiên đã không tự chủ bị cô ấy hấp dẫn, hướng chỉ là đàn ông.

Quyên Tử rút khăn giấy ra lau tay, đem giấy ném vào thùng rác, xách túi đi ra ngoài, cũng không thêm nhìn Tả Hồng đang chờ ở bên ngoài, trực tiếp lướt qua anh, đi ra phía cửa.

Tả Hồng sắc mặt âm trầm đi theo cô, bóng dáng hai người rất nhanh biến mất trong tầm mắt mọi người. Chu Yến bấu môi, ôm cánh tay Mạc Vân Kha lắc:

“Chị Vân Kha, cô gái kia là ai vậy? Sao anh rẽ lại đi theo cô ta, để chúng ta lại chỗ này, có chuyện gì sao?”

Vân Kha nhàn nhạt liếc cô, Chu Yến im miệng, trong lòng kêu một tiếng, đừng tưởng tôi không nhìn ra, không phải là Tiểu Tam ư, cô gái kia chính là đồ hồ ly tinh.

Chu Yến mới vào Mạc gia được mấy ngày, nhưng với cô ta mà nói, đây giống như là một giấc mơ đẹp vậy. Giống như giấc mơ khi còn bé bỗng nhiên trở thành sự thật, cô trở thành công chúa cao quý nhất.

Chuyện khi bé cô không nhớ rõ lắm, chỉ nhớ rằng cùng cha mẹ nuôi sinh sống trong căn phòng nhỏ hẹp kia, bình tĩnh mà nói thì cha mẹ nuôi đối xử với cô rất tốt, sống hòa thuận, không có gì khác nhau.

Nhưng cô vẫn không hài lòng, lúc đi học nhìn thấy bạn học mặc quần áo mới trên người, thay đổi liên tục, mẹ cũng mua cho cô nhưng chỉ là quần áo rẻ tiền bán ctreen chợ, không có gì đặc biệt.

Đi làm, tự mình kiếm tiền, tiền lương mỗi tháng ít ỏi, những bộ quần áo, túi xách hàng hiệu kia đối với một tháng tiền lương của cô làm sao đủ, chỉ là một số lẻ.

Kết giao cùng mấy người bạn trai, nhưng không ai được như ý, mẹ nuôi cũng hay cầu nhàu cô, đã sắp ba mươi tuổi, nếu chọn nữa chắc không ai thêm lấy.

Chu Yến cũng sốt ruột, nhưng cô nghĩ rồi thế nào cũng phải tìm một người đàn ông có nhà có xe, cô cũng không muốn sống như mẹ nuôi, từng quần hèn mọn cả đời.

Khi nhà họ Mạc tìm thấy cô, cô mừng như phát điên, giống như một người nghèo cơm không có mà ăn, đột nhiên trúng thưởng năm vạn.

Chim sẻ biến thành phượng hoàng, tiến vào một thế giới mộng mơ, một thế giới xa xỉ, cao quý, hoa lệ mà xa lạ..

Nhưng cô mặc nhiên chấp nhận tất cả những chuyện kích động này, cố ý quên đi những kí ức nhỏ kia.

Hơn nữa, khi tiến vào cái thế giới này, cô ta mới biết, hóa ra mình đến với nó dễ dàng như vậy, dễ dàng đến buồn cười, dễ như trở bàn tay. Cô ta cảm thấy, có lẽ cô ta phải tìm được một người đàn ông lợi hại để kết hôn, như vậy dù tương lai có chuyện gì thì cô ta cũng không phải quay lại sống như trước đây.

Chu Yến có lòng ghen tỵ rất lớn, trước kia là ghen tỵ với cá bạn học hay đồng nghiệp có điều kiện tốt. Bây giờ cô ta bắt đầu ghen tỵ với Mạc Vân Kha, trong mắt cô ta Mạc Vân Kha có tất cả mọi thứ.

Cô ta xinh đẹp ưu nhã, có cha làm quan to,có mấy người anh thân thiết, còn có hôn phu xuất sắc như vậy, còn cô dù đã trở thành Mạc Vân Đan, sống trong Mạc gia, trừ bác trai còn mấy người anh họ, đều xem cô như người ngoài, không thân thiện một chút nào, nhìn qua có vẻ thân thiết nhưng thực ra là xa cách vô cùng.

Nhất định cô ta phải giữ được vị trai này của mình, bằng bất cứ giá nào, cô ta phải suy nghĩ cẩn thận về vấn đề này.Điện thoại dị động vang lên, Mạc Vân Đan cúi đầu nhìn, sắc mặt khẽ biến vội vàng cầm chặt di động.

“Chị Vân Kha, e đi toilet một chút nhé.”

Bóng dáng cô ta biến mất ở khúc cua, Phong Cẩm Thành không nhanh không chậm nói:

“Tôi nghĩ nhà các cậu nên xét nghiệm ADN thì tốt hơn, dù sao đã nhiều năm trôi qua, có chuyện gì thay đổi cũng không ai biết được, máu mủ tình thân vẫn nên thận trọng thì hơn.”

Lời nói của Phong Cẩm Thành ngắn gọn, nhưng mấy anh em nhà họ Mạc nghe được cũng phải trầm ngâm suy nghĩ. Hồ Quân nhìn chiếc bật lửa trong tay:

“Tôi nhìn cô ta chẳng đáng tin một chút nào, nhìn khuôn mặt cô ta với chú hai nhà các anh không có điểm gì giống nhau, bình thường ông cụ nhà các anh anh minh sáng suốt sao đến khi gặp chuyện này lại nhầm lẫn như vậy. Thôi tôi có việc phải đi trước, còn nữa, Mạc đại ca, tôi nói trước nhé, ông cụ nhà anh có tìm

người gả cho cô ta cũng đừng tính đến tôi, tôi với cô em họ nhà các anh một chút hứng thú cũng không có.”

Phong Cẩm Thành và Hồ Quân đi rồi, chỉ còn lại mấy anh em nhà họ Mac. Mạc Vân Kha nhỏ giọng nói:

”Thật ra thì em cũng có nghĩ ngờ, tuy là trước đây điều kiện không được tốt nhưng mà gien của chú thím hai vẫn còn, hơn nữa em có một trực giác mãnh liệt, Chu Yến không phải Vân Đan. Hơn nữa các anh có cảm thấy, Quyên tử có chút quen thuộc, gò má quen thuộc hình nhua là ngày trước đã gặp rồi.

Mạc Vân Phong nhìn em gái:

“Vân Kha, em không để ý gì sao, dù sao cô ta cũng là Tả Hồng. . . .”

Mạc Vân Phong nói chưa dứt lời, đã bị Vân Kha cắt đứt:

“Anh cả, em nghĩ là anh phải hiểu em chứ, Tả Hồng không phải người đó, hơn nữa đừng làm chuyện gì tổn thương Quyên Tử, em thích cô ấy.”

Anh hai Mạc mở miệng:

“Anh cả, chúng ta có thể nói dối cha để làm xét nghiệm, nói thật em cũng nghi ngờ như vậy, nhanh chóng làm rõ tiết kiệm thời gian. Hơn nữa có bằng chứng xác thực vẫn hơn là tin vào bản thân mình. Phù hiệu của Mạc gia dù có trong tay cũng không chứng minh được điều gì. Viện trưởng cô nhi viện cũng nói lúc ấy có những ba cô bé ở tron cô nhi việ mười mấy tháng, mới được nhận nuôi. Trong thời gian này có vấn đề gì chúng ta cũng không biết, có lẽ Vân Đan làm rơi phù hiệu, bị đứa bé khác nhặt được. Còn nữa, trong ba nhà nhận nuôi chúng ta mới tìm được một nhà, còn lại hai nhà, trong tài hiệu đều là địa chỉ giả , chuyện sai lầm cũng rất có khả năng.”

Mạc Vân Giới khẽ gật đầu, nhìn Chu Yến chạy đến, nhỏ giọng nói:

”Nói thật, em không hy vọng cô ta không phải Vân Đan, bây giờ trình độ khoa học kỹ thuật cao, chỉ cần một sợi tóc là có thể biết, không phải sao.

Quyên Tử ra khỏi hội quán, căn bản là không để ý đến Tả Hồng phía sau, tự mình đi lên. Tả Hồng đi theo vài bước, kéo cánh tay cô lại:

“Em náo loạn cái gì, em và tên đàn ông kia uống cà phê, anh còn chưa nói gì, em lại dám xem anh như người chết sao.”

Quyên Tử dừng bước, xoay người nhìn anh, đột nhiên cười:

“Tả Hồng, tôi theo ai đi uống cà phê, anh quản được sao, đừng nói là uống cà phê, có thuê phòng lên giường thì cũng không phải là chuyện của anh.” (xưng ‘tôi’ vì chị Quyên đang giận nhé)

“Em dám, em có tin anh phế tên đàn ông kia?”

Sắc mặt Tả Hồng ác độc dữ tợn, Quyên Tử nghiêm túc nhìn anh một lúc lâu:

“Tả Hồng, vị hôn thê của anh tốt như vậy, anh đây đưa cùng tôi làm gì, cùng cô ấy kết hôn không tốt sao, tôi xin anh, cách xa tôi một chút được không, tôi đây dân đen, cùng thiếu gia như các anh không chơi được.”

“Ai mẹ nó cùng em chơi, Quyên Tử, có đúng em muốn lời mọi chuyện ra nói đúng không, hay em có tâm tư khác, cùng tên mặt trắng nhỏ kia có gì phải không, cảm động quá mà! Anh đều nghe ra rồi, cái gì mà mười năm, cái gì mà anh không hề quên em một ngày nào, cái gì mà anh thích em..... Anh ta là mối tình đầu của em, em thủy chung không quên tên đàn ông đó mười năm đúng không? Anh chỉ được xem là người đến sau, bây giờ hắn ta trở về, em cũng vứt bỏ anh, phải không? Quyên Tử, hôm nay em đừng hòng giấu anh, nếu em nói một câu muốn quay đầu, anh sẽ không tha em, không bao giờ, Tả Hồng anh cũng có sĩ diện.”

Tả Hồng cũng nổi giận, lửa giận chất chứa nửa ngày bùng phát, lời nói ra có chút hối hận nhưng cũng không thể thu lại. Trái hồng cũng nổi giận, chất chứa nửa ngày lửa giận, tán phát ra, có thể nói lời nói ra, đột nhiên liền hối hận, nhưng là cũng thu không trở lại.

Anh hiểu Quyên Tử, nếu như là ngày trước nếu anh nói những lời này, khẳng định cô ấy có chết cũng cãi nhau cùng anh.

Lúc đầu không biết anh phải tốn bao nhiêu công phu, da mặt dày dụ dỗ cô. Không sai, Tả Hồng chính là kẻ bỉ ổi, không có một chút kiên cường, ở trước mặt Quyên Tử, anh không kiên cường nổi, bởi vì nếu như kiên cường thì anh sẽ mất cô. Anh yêu cô, còn muốn cùng cô sống qua ngày, cho nên lúc nói ra những lời anh lại thấy sợ.

Anh sợ cô nhìn anh rồi nói:

“Phải, đúng như vậy, người tôi yêu đã quay về, anh mau cút đi.”

Đến lúc đó, anh phải kết thúc như thế nào đây.

Phong Cẩm Thành đã nói trong tình yêu đàn ông không phải kẻ điên mà chính là kẻ ngu, Diệp Trì là kẻ điên, còn anh là kẻ ngu. Nhưng chỉ cần trong lòng Quyên Tử có anh anh cũng vui vẻ mà làm kẻ ngu.

Tức giận của Tả Hồng trong nháy mắt rút xuống, trong ánh mắt cận thận vô cùng hối hận, cứ như vậy không chút che giấu lộ ra, nhìn Quyên tử tha thiết.

Lời đến đầu lưỡi cứ như vậy nghẹn ở trong họng, không nói ra.

Quyên Tử dễ giận dữ anh, cô biết, cô luôn khi dễ người đàn ông này, bởi vì Tả Hồng cưng chiều cô, yêu cô không thể rời bỏ cô, Trong tay cô nắm những thứ này, khi dễ anh là chuyện tất nhiên.

Tĩnh táo suy nghĩ lại cũng biết thật ra là vì cô ghen, ghen với vị hôn thê của anh, ghen với Mạc Văn Kha. Bởi vì cô luôn kiêu ngạo tự tin, trong khoảnh khắc bị đả kích, cô gái kia xinh đẹp như thế, cô có cảm giác mặc cảm.

Ghen thì là cảm giác như vậy, ê ẩm chua chát, tâm tình đều đen tối, loại tâm trạng xa lạ không giải thích được.

23. Chương 23

Gót chân truyền đến một trận đau nhói, Quyên Tử cau mày, đôi giày cao gót đáng chết, sáng nay lúc đi ra ngoài không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà cô lại đi đôi giày này.

Phụ nữ đối với đồ giảm giá vĩnh viễn không có sức chống cự, Quyên Tử lại càng hơn thế. Chân cô đi giày cỡ 37 nhưng đôi cô đang đi lại là cỡ 36. Bởi vì đây là nhãn hiệu giày cô thích nhất lại chưa bao giờ giảm giá như vậy, cô không khổng chế được liền mua, bây giờ miễn cưỡng đi khiến chân bị đau.

Cô mới đi một lần, rồi cất vào tủ giày, sáng sớm hôm nay cảm thấy đôi giày rất hợp với bộ quần áo này, mới lấy đi vào, bây giờ mới phát hiện không thoải mái.

Tả Hồng phát hiện cô có gì đó không đúng lắm, cúi đầu nhìn không khỏi thở dài, cảm thấy mình đối với cô đúng là không có biện pháp mà. Đưa tay đỡ cánh tay cô, để cô ngồi trên ghế phía sau hàng rào, còn bản thân ngồi xổm xuống, cẩn thận cởi giày trên chân cô ra. (editor : Đời này kiếm đâu ra đàn ông tốt như vậy đâu TT)

Gót chân với ngón chân nhỏ bên hông sưng lên, tạo ra vết phồng nước, lúc này còn chưa cảm thấy đau, ngón tay Tả Hồng vừa chạm vào, Quyên Tử đau đến hít mạnh một cái, Tả Hồng tức giận nhìn cô:

“Em cứ làm điệu như vậy bị đau cũng đang đời ”

Quyên Tử xem thường đáp anh, Tả Hồng trong miệng nói khó nghe nhưng lúc bắt được chân cô lại hết sức cẩn thận, giống như một ông già cẩn thận:

“Rõ ràng là đi tìm việc, lại còn quyến rũ đàn ông, mặc cái này để coi làm sao. . . .”

Dài dòng, Quyên Tử nóng nảy, chân đạp lung tung, sắp đạp phải anh lại phát hiện anh đã xoay người đưa lưng ngồi cạnh cô.

“Leo lên đi, anh công em, chúng ta trở về đã, xe của anh ở bên kia bãi đậu xe ”

Quyên Tử hơi mím môi, lửa giận trong phút chốc biến mất, trong lòng có một thứ cảm giác âm ỉ trào ra, trong nháy mắt lan tràn, nóng hổi ấm áp mà thoải mái.

Lưng Tả Hồng rất rộng mà đầy đặn, bình thường anh hay tập luyện thể dục, sáng sớm thức dậy đều chạy bộ một vòng. Thói quen này từ khi hai người ở chung một chỗ vẫn duy trì như thế, trở thành một thói quen tốt.

Không giống Quyên Tử, cô có cảm giác mình sắp béo phì rồi nên mới đi học khiêu vũ giảm cân. Quyên Tử đi học nhảy, theo một khía cạnh nào đó có cảm giác rất chuyên nghiệp.

Học sinh ở lớp khiêu vũ có đủ kiểu người, thầy giáo đều là cấp quốc gia, Quyên Tử thích múa bụng và múa Latin, để luyện cơ thể dẻo dai và giảm cân thì hai kiểu múa này là nhanh nhất. Thầy giáo còn nói thật ra cô rất hợp với múa ballet.

Những lời như vậy Quyên Tử nghe rất nhiều rồi, lúc cô học tiểu học giáo viên rất có hứng thú với môn học này, còn đề nghị cô đi cung thiếu niên học ballet, cô giáo nói cô có điều kiện tốt, quan trọng hơn là cô khả năng bẩm sinh, nói trắng ra thì là cô có thiên phú, cô giáo còn cố ý hỏi thăm nghề nghiệp cha mẹ Quyên Tử.

Quyên Tử đánh giá, cô giáo vì nghĩ nhà cô có gien di truyền nên mới muốn mình đi học, thực sự trong lòng Quyên Tử cũng muốn đi học nhưng đúng lúc trong nhà đang gặp khó khăn.

Hoạt động của cơ quan cha mẹ cô không tốt lắm, tiền lương cũng không có, công việc của cha cô là thợ nguội, lúc đó cha thường nhận làm thêm để kiếm thêm tiền sinh hoạt trợ cấp cho cả nhà. Sức khỏe mẹ cô không tốt lắm, không biết cách chi tiêu, sở thích này của cô cũng trở thành một gánh nặng cho cha mẹ.

Đây là điều tiếc nuối của cả cuộc đời cô, sau này đi làm có điều kiện cô mới dám làm theo sở thích. Học nhảy ở lớp này cô có cảm giác rất tuyệt vời, không kém dân chuyên nghiệp một chút nào. Cô giáo còn từng đề nghị cô nghỉ việc chuyên tâm học khiêu vũ, còn nói giới thiệu cô đi thi chuyên nghiệp.

Quyên Tử lúc ấy chỉ cười, cô thích khiêu vũ, nhưng dù sao thời gian đã qua lâu rồi, chỉ đơn thuần là một giấc mộng không thành, hơn nữa cô thích công việc phóng viên như hiện nay, thực sự thích.

Trong công việc cô thích cảm giác có được thành tựu, sung sướng lâm ly. Thời Tiêu từng nói tính tình của cô so với vẻ bề ngoài quả thực là một trời một vực, cứ như hai người vậy. Bên ngoài rõ ràng là là một cô gái kiều diễm xinh đẹp, bên trong lại cố chấp kiên cường, không đáng yêu một chút nào.

Vì vậy đàn ông đều bị vẻ bề ngoài của cô hấp dẫn sau đó sẽ nhanh chóng phát hiện ra cô không hề dịu dàng, không đủ sẵn sàng. Đối với những người đàn ông như vậy Quyên Tử đều xoay người không chút do dự, so với đàn ông còn tự nhiên hơn.

Tại sao, phụ nữ phải nhường nhịn đàn ông? Pháp luật không có quy định nào như vậy, cô cũng không thích. Cô sống vì bản thân, sống không suy nghĩ nhiều, cho nên mới nói phụ nữ như vậy nếu đàn ông muốn giữ được thì chắc chắn sẽ gặp nhiều khó khăn.

Chuyện này cũng với chuyện đánh giặc cũng khá giống nhau, đều phải dùng chiến lược, chiến thuật thích hợp, vừa đánh vừa xoa, khi cần thiết còn phải phát huy tinh thần vô lại, riêng chuyện này Tả Hồng có thể coi là ví dụ điển hình. Vì vậy anh mới có thể dây dưa cùng Quyên Tử lâu như vậy. Quyên Tử càng muốn tách ra anh lại càng không bỏ, hai người cứ bên nhau như vậy, bỏ cũng không xong, càng để ý càng loạn.

Tả Hồng công Quyên Tử, trong tay cầm đôi giày cao gót của cô đi trên lối đi bộ. Nhìn anh như vậy nhưng không hề có chút nhếch nhếch, ngược lại còn có cảm giác tuần tú. Anh công cô không tốn chút sức lực nào, giống như Quyên Tử chẳng nặng một cân nào, dáng vẻ của anh tự tại phóng khoáng, rất đàn ông.

Cánh tay Quyên Tử vòng qua cổ anh, lúc đi ngang qua mấy nữ sinh thì có ánh mắt hâm mộ nhìn khiến cô không khỏi bật cười. Khi còn trẻ cô luôn ngốc nghếch đơn thuần, hiện tại đã đến tuổi này, rất khó tìm được

cảm giác vui vẻ đơn thuần như vậy, chỉ là cô cảm thấy rất bình an, vào lúc này cô nằm trên lưng Tả Hồng, được anh vững vàng công cô cảm thấy thực sự rất bình yên.

Người đàn ông Tả Hồng này đúng là không thể không yêu, anh biết cách nịnh nọt phụ nữ, dù anh là đàn ông nhưng anh chăm sóc cô rất tốt, giặt quần áo, nấu cơm, làm việc nhà, hầu như lo liệu tất cả mọi việc lớn nhỏ trong nhà, có lúc nói ra thật đúng là không thể tin nổi.

Lúc mới bắt đầu, anh nói chuyện rất có kỹ xảo, dù là chuyện trên giường hay dưới giường anh đều rất lãng mạn dịu dàng, giọng nói có tình ý, là một người tình với phong độ tuyệt vời, không tìm ra một lỗi nào.

Dĩ nhiên là mới bắt đầu anh cũng không cho cô nấu cơm, càng không cho cô giặt quần áo, làm việc nhà rồi. Khi đó anh hoàn toàn không kém một thiếu gia chút nào, mười đầu ngón tay không bao giờ đụng nước, hình dung anh với từ thiếu gia cũng không hề quá đáng.

Lúc ấy dù nhìn anh tao nhã lịch sự nhưng từ bên trong lại toát ra vẻ lạnh lùng xa cách, cùng cô có quan hệ cũng chỉ là tình cảm nam nữ qua loa, hai người đều rõ chuyện này, ngầm thống nhất như vậy.

Anh có vị hôn thê, mà Quyên Tử cũng có cuộc sống và công việc của riêng cô, nếu có cùng nhau cũng không liên quan. Nhưng không hiểu tại sao lại biến thành chuyện như vậy, cần thận suy nghĩ hồi lâu Quyên Tử cũng không nghĩ ra được, giống như là rất tự nhiên. Thay đổi từng chút, từng chút một.

Cho nên mới nói, thói quen là điều đáng sợ nhất, bạn có thể không nhận ra được sự thay đổi đó nhưng nó lại lặng lẽ thay đổi từ từ, từng chút từng chút một.

Quyên Tử suy nghĩ lung tung một lúc đã đi đến chỗ để xe, Tả Hồng mở cửa ghế phụ, đặt cô xuống, để túi và giày của cô vào ghế sau, đi vòng qua cửa chính ngồi vào, nghiêng người giúp cô cài dây an toàn :

“Trong nhà có rượu cần và kim tiêm, về nhà anh sẽ xử lý vết thương trên chân, trong vòng một tuần em đừng đi giày cao gót.”

Vặn chìa khóa, lái xe, hai người ăn ý, ai cũng không nói về thời điểm vừa rồi, bỏ qua trận cãi nhau quá khịch kia.

Nói thật, trong lòng Tả Hồng thực sự thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng có chút buồn bực. Quyên Tử nhà anh sao hôm nay lại dễ nói chuyện như vậy, chẳng lẽ đúng như lời Diệp Trì nói, tính khí thay đổi tốt hơn thật.

Suy nghĩ kỹ một chút, mặc dù hai người chơi đùa vui vẻ nhưng nói cho cùng nếu như là trước kia khẳng định Quyên Tử đã đuổi anh ra khỏi cửa thế mà hôm nay vẫn ngoan ngoãn để anh công đi.

Tả Hồng rẽ vào con đường ở chung cư nhà bọn họ, len lén liếc người ngồi bên một cái, ánh mắt dần trở nên nhu hòa, tốc độ xe cũng thả chậm. Vào đến chung cư, dừng xe xong lại không xuống mà nghiêng người nhìn Quyên Tử.

Dĩ nhiên là cô vô cùng mệt mỏi ngủ thiếp đi. Cô ngủ rất ngoan, khác với lúc tỉnh táo, khéo léo yên tĩnh không nói ra được.

Hôm nay cô ấy nói Vân Kha rất đẹp, trong nháy mắt trong đầu Tả Hồng xẹt qua khuôn mặt Vân Kha, nhưng trong khoảnh khắc liền biến mất. Không thể phủ nhận là Vân Kha rất xinh đẹp, nhưng Tả Hồng lại chưa từng nghĩ tới cô ấy như thế nào.

So sánh thì Vân Kha tuy đẹp nhưng cô ấy giống như đồ quý giá trong viện bảo tàng, có thể thưởng thức nhưng để lấy làm của riêng thì có lẽ không phù hợp. Mặc dù cô là vợ chưa cưới trên danh nghĩa của anh nhưng Tả Hồng chưa bao giờ có một chút suy nghĩ tạp niệm nào với cô gái này,

Hơn nữa, nói đến đẹp, Tả Hồng thấy Quyên Tử nhà anh còn đẹp hơn, nói trắng ra thì đẹp là phải có sự chân thật, linh hoạt. Như vậy mới gọi là đẹp dù điều này khiến anh luôn lo lắng sợ hãi. Cô ấy giống như một hòn ngọc quý báu, phải luôn cẩn thận đề phòng người khác có ý định cướp đoạt, loại suy nghĩ này thật ngây thơ đến buồn cười.

Chợt nhớ tới lời nói hôm nay của Triệu Hành hoàn toàn là khiêu chiến với Tả Hồng anh. Người đàn ông kia thực sự không thể khinh thường, anh ta là quá khứ của Quyên Tử, Triệu Hành nghiêm túc, nghiêm túc

muốn tranh giành Quyên Tử với anh.

Người đàn ông này có thực lực, hơn nữa anh ta và Quyên tử còn có một đoạn quá khứ mà Tả Hồng không biết. Mỗi tình đầu, người đàn ông kia rất có thể là mối tình đầu của Quyên Tử, mỗi lần nghĩ đến chuyện này Tả Hồng ghen tỵ muốn phát điên.

Anh ghen với Triệu Hành, vô cùng ghen tỵ, ghen tỵ hẳn có phải đã từng có Quyên Tử, ở thời điểm đẹp nhất của cô, khi anh còn chưa biết cô thì hẳn đã xen vào không. Với anh đây là đoạn ký ức của Quyên Tử mà anh không có khả năng thay đổi.

Nhưng mặc kệ bọn họ mười năm trước có vấn đề hay hiểu lầm gì thì bây giờ mười năm đã qua rồi, bây giờ Quyên Tử là của anh, là của Tả Hồng, cùng tên Triệu Hành kia một chút quan hệ cũng khôn có. Dù cho tên khốn kia có ý định gì cũng đừng hòng mơ tưởng đến.

Chuông điện thoại di động từ trong túi xách của Quyên Tử vang lên, Tả Hồng lấy ra nhìn một chút sắc mặt không khỏi căng thẳng, tên đàn ông này đúng là âm hồn không tan mà.

“Điện thoại của ai vậy?”

Quyên Tử ngáp to, mơ màng hỏi, ánh mắt Tả Hồng lóe lên, nhanh tay ấn nút tắt máy, nhét điện thoại vào túi xách, hàm hồ nói:

“Không biết, có thể là gọi nhầm.”

Tối qua Quyên Tử thật sự không ngủ được, cô phải chuẩn bị tài liệu để noppj, tên Tả Hồng cầm thú này còn theo cô không buông, tính ra cô mới ngủ được có mấy tiếng mà thôi, thế nên mới nằm trên xe ngủ gật.

Nghĩ đến chuyện này, chợt mở mắt ra, nhìn Tả Hồng trừng trừng:

“Tối hôm nay anh ngủ trên sofa, nếu không cú ngay về nhà của anh mà ở một mình đi.”

Cô nói nghiêng răng nghiêng lợi, không chút lưu tình.

Tả Hồng dễ chịu gật đầu đồng ý:

“Được! Được! Anh ngủ trên sofa, anh ngủ trên sofa còn không được sao.”

24. Chương 24

“Thật xin lỗi, cô Trần, tuyển dụng tại công ty chúng tôi đã kết thúc.”

Đây là lần thứ bao nhiêu rồi, lại bị lý do này từ chối, Quyên Tử cũng không nhớ rõ nữa, có lẽ tượng đất cũng phải đến ba phần tức tối. Quyên Tử ra khỏi văn phòng, lôi điện thoại ra muốn gọi cho Tả Hồng, nhưng điện thoại còn chưa gọi được thì thấy chiếc xe bên kia đường có một người đang đứng, một thân toàn quân phục, tư thế đứng thẳng.

Quyên Tử không khỏi nhỏ giọng mắng đôi câu, thật con bà nó, người xui xẻo, uống nước lạnh cũng tê răng, có lẽ cô phải mời người đến xem phong thủy trong nhà, nếu không thì cô phải đi bái Phật, gần đây xúi quẩy quá rồi, cứ đi như vậy không được thuận lợi lắm thì phải.

Thật ra thì Quyên Tử cũng biết, trong nhà có sao chổi Tả Hồng lóng lánh như vậy, có lẽ vận số cả đời này của cô cũng không tốt lên được, tên đàn ông kia đúng là đại phiền toái, nhưng....

Quyên Tử nghĩ đến thân thể cao lớn của Tả Hồng, dáng vẻ uất ức ngủ trên ghế sofa, trong lòng cô không khỏi than nhẹ, người đàn ông này, thật đúng là khắc tinh của cô mà.

Cô cũng biết có lúc là cô cố tình gây sự, nhưng cũng có lúc cô nghĩ, nói không chừng đây chính là khổ nhục kế của Tả Hồng, giả bộ đáng thương để làm cô động lòng.

Đặt mình vào trước kia, mặc kệ mọi thứ, giữa mùa đông đuổi anh ra khỏi nhà cũng không phải là chưa từng có thể mà bây giờ không làm được rồi, dù để anh ngủ trên ghế sofa phòng khách Quyên Tử cũng có chút không đành lòng.

Anh ngủ ở phòng khách một đêm, chất lượng giấc ngủ của mình cũng kém vô cùng, rõ ràng là rất mệt mỏi nhưng lại không ngủ được, một đêm thức dậy mấy lần, đều theo thói quen đưa tay sờ sờ Tả Hồng bên cạnh.

Quyên Tử cũng buồn bực với chính mình, người đàn ông kia giống như biến thành một nhu yếu phẩm không thể thiếu bên người cô, mà cái thứ nhu yếu phẩm ấy lúc nào cũng mang đến cho cô toàn phiền toái cực lớn. (editor: Anh chị toàn mang rắc rối cho nhau mà =)) Oan gia ngõ hẹp)

“Cô Trần, mời cô lên xe.”

Quyên Tử biết không cần thiết phải làm khó đồng chí giải phóng quân, Quyên Tử nhìn đồng chí giải phóng quân phía sau chiếc xe đen, cô cũng không hiểu sao đoạn tiểu thuyết cầu huyết này, sao không thể thay đổi chút nào, lần nào cũng như vậy.

Hơn nữa, nếu ở chỗ này chờ cô, thì có nghĩa là rất rõ ràng mọi hoạt động của cô. Quyên Tử rất tức giận, nhưng đột nhiên cô phát hiện cô cũng là bất đắc dĩ, đối mặt với cục diện ngày hôm nay cô bắt đầu thấy bất đắc dĩ.

Quyên Tử đã tiếp xúc với mẹ của Tả Hồng một lần, cô ấn tượng với mẹ anh chính là một bà mẹ chồng ghê gớm, cô đối với mọi người chính là kính già yêu trẻ, nhưng mà đối với mẹ Tả Hồng cô thực sự không kính nổi rồi.

Cô và mẹ Tả Hồng có thể nói là trời sinh xung khắc, có chết cũng không vừa mắt với người kia, cho nên nếu Tả Hồng hi vọng cô và mẹ anh chung sống hòa bình không khác nào so sánh với kỳ vọng hào bình thế giới. chuyện này không cần vọng tưởng, đời này cũng không cần suy nghĩ thêm.

Nhớ lần đầu tiên nhìn thấy mẹ Tả Hồng, cũng là gặp đồng chí giải phóng quân đầu tiên, có phải người trước mặt này không Quyên Tử cũng không nhớ được, nhưng mà cũng không khác là mấy.

Lúc ấy gọi điện thoại đến tòa soạn chỗ Quyên Tử làm việc, nói cái gì mà vào phòng làm việc của Tổng biên tập. Lúc ấy làm Quyên Tử giật mình, cô chỉ là một tiểu dân chúng, biết thủ trưởng là quan lớn, có liên quan gì đến cô đâu, mà thủ trưởng là ai, cô thật sự còn chưa biết nha,

Ở trong quán trà tinh xảo thành Đông, lần đầu tiên khi nhìn thấy người phụ nữ kia, Quyên Tử đã đoán được đó là mẹ Tả Hồng. Dáng vẻ Tả Hồng và mẹ anh khá giống nhau, nếu như bà không dùng ánh mắt bất bẻ, có phần chán ghét kia nhìn cô chằm chằm có lẽ Quyên Tử sẽ cho bà 95 điểm.

Bà rất đẹp, có thể nhìn ra lúc trẻ bà chính là một đại mỹ nữ, phụ nữ tuổi xế chiều liền thay đổi cố tình gây sự, làm cho người ta tiếc hận. Lúc ấy bà cũng không nói nhiều, mở miệng hỏi thẳng cô, cần bao nhiêu tiền mới rời bỏ Tả Hồng.

Lúc ấy Quyên Tử thật sự không nhịn được, cười lên, cảm thấy đây chính là một vở kịch hoang đường, cô hoàn toàn không cần thiết phải ngồi ở đó, chịu đựng sự xoi mói và khinh miệt của người phụ nữ ghê gớm này.

Quyên Tử không biết cái kiêu ngạo này của bà ta là đến từ đâu, mà cho là mình tài trí hơn người. Cao ngạo có gì tốt ? Quyên Tử tin tưởng nếu là ba mươi mấy năm trước không biết bà ta đã dùng thủ đoạn xấu xa gì để đạt được vị trí này đây.

Đi theo Tả Hồng, khi hai người luẩn quẩn với nhau đã lâu, Quyên Tử cũng đã nghe được nhiều chuyện nhiều chuyện, hình như mẹ Tả Hồng cũng không phải là vợ cả, ban đầu chỉ là thư ký của cha Tả Hồng. Cho nên bà ta mới cho là mình có thể dùng ánh mắt nhìn thấu tất cả những người phụ nữ khác, dùng ánh mắt đó khi dễ cô.

Trở mặt rồi không duy trì nổi phong thái kia, bà ta liền nói cô là người thứ ba, nói cô gieo họa. Người đàn bà này, một câu cũng không bớt, còn kém chút nữa là chỉ vào mũi cô, mắng to cô là hồ ly tinh, tự mình là cao quý.

Quyên Tử lúc ấy cũng không nói nhảm, trực tiếp gọi điện thoại cho Tả Hồng, trước mặt mẹ anh lạnh lùng tuyên bố:

“Tả Hồng, tôi và anh một chút quan hệ cũng không có, hiểu không, chỉ bằng vài lần lên giường mà mẹ anh lại tới tìm tôi, mắng tôi gieo họa, tiểu tam. Cả nhà anh toàn người có bệnh sao, tôi nói cho anh biết, bà đây

không thiếu đàn ông, như anh vậy, cũng không có vô tích sự đâu, bảo mẹ anh đừng quần lấy tôi nữa, bái bai.” (Dã man chị Quyên Tử, người đàn bà lạnh lùng =)))

Quyên Tử còn nhớ rõ, đôi mắt mẹ Tả Hồng đầy kinh sợ, Quyên Tử lúc ấy cũng cảm thấy hết sức buồn cười.

Đời này Quyên Tử cũng không nghĩ đến việc gả cho Tả Hồng, cho nên đối với mẹ Tả Hồng, Quyên Tử cũng không thêm khách khí. Có lẽ mẹ anh bị cô dọa sợ, sau lần đó cũng không tìm cô thêm lần nào, không biết lần này lại tìm nàng có chuyện gì.

Trong lòng Quyên Tử đang không thoải mái rồi, vừa đúng lúc có người tìm tới cửa, Quyên Tử hất đầu, đi giày cao gót lướt qua anh lính, đi thẳng đến.

Đến phía trước xe ô tô, gõ gõ cửa sổ, cửa sổ chậm rãi hạ xuống, là một khuôn mặt nghiêm túc chữ quốc.

Quyên Tử không khỏi ngẩn ra, cô cũng không cho hẳn là Tả phu nhân, nhưng cũng không xa lạ cho lắm, bởi vì cô cũng từng nhìn thấy trên TV, đây chẳng phải là cha vợ tương lai của Tả Hồng – Mạc Quan Vinh sao.

Sau khi kinh ngạc qua đi, Quyên Tử cũng không né tránh, nhìn thẳng vào mắt người đàn ông kia.

Mạc Quan Vinh nhìn cô gái này, đáy mắt lóe lên. Công việc của Mạc Quan Vinh rất bận rộn, không có nhiều thời gian mà làm những chuyện nhàm chán này, chuyện quốc gia đại sự rất nhiều, vẫn còn chờ ông ký tên xử lý.

Nhưng lần đầu tiên nhìn thấy cô, lại không khống chế được đi theo cô. Trần Quyên, nữ, hai mươi bảy tuổi, nhóm máu B, tốt nghiệp đại học A hệ tin tức, từng phỏng vấn nhiều nhân vật buồn bán tinh anh, vv...

Tư liệu của cô, đã sớm để trên bàn làm việc của ông, nhưng ông chưa từng xem xét nghiêm túc, cho đến khi điều tra ra cô chính là một trong ba đứa bé được nhận nuôi ở cô nhi viện, Mạc Quan Vinh mới chính thức nhìn cô gái này.

Lại nói, Mạc gia huyền nào tìm người thân, chính xác đây là lỗi của ông. Mạc Quan Vinh anh minh cả đời, chuyện gì vào trong mắt ông cũng không thể qua loa, chỉ duy nhất chuyện cháu gái ruột này Mạc Quan Vinh lại hồ đồ.

Thật ra thì cũng không thể nói hồ đồ, nên nói là giấu ở trong lòng cảm giác hi vọng mấy chục năm, một buổi sang liền thành thật, ông mới không thêm để ý đến những chi tiết khác, hai vợ chồng em trai Quan Anh trước khi lâm chung phó thác chuyện này, còn có sự ra đi không nhắm mắt của cha, đây là chuyện lớn nhất trong lòng ông.

Chuyện tìm được cháu gái này khiến ông mừng như điên, quên mất chuyện phân rõ thật ra. Cô gái Chu Yến đó không có chút nào giống con gái của Quan Anh cơ chứ, cô bé đó trước kia là một tiểu nha đầu thông minh sao có thể trở nên bình thường như vậy chứ, mặc dù hoàn cảnh có thể thay đổi nhưng gen di truyền thì vẫn tồn tại.

Khi Vân Kha đem báo cáo ADN ra đối chiếu, đưa trước mặt ông, ông mới biết mình sai rồi, ông nhận làm con gái Quan Anh, nhưng mà tìm được phù hiệu của Mạc gia cũng là có đầu mối rồi.

Mạc quan vinh là cố chấp , hần cố chấp tin tưởng, cháu gái không có chết, cháu gái còn hảo hảo công việc trên đời này, chờ hần đi tìm nàng trở lại, nhận tổ quy tông.

Nghiêm túc mà nói, cô bé Chu Yến kia cũng không sai, cho nên Mạc gia bồi thương đầy đủ tiền bạc cho người nhà họ, mà khi tìm được hai nhà nhận nuôi hai đứa bé còn lại, cả nhà Mạc gia đều giặt mình.

Một nhà vợ chồng họ Tô nhận nuôi một đứa bé lúc năm tuổi đã bị bệnh chết thì còn một đứa bé, cùng nhà họ Mạc có quan hệ vô cùng xấu xa, chính là Quyên Tử.

Dĩ nhiên Quyên Tử không biết, mấy ngày ngắn ngủi này, cô trong mắt nhà họ Mạc đã biến hóa long trời lở đất rồi. Điều tra tài liệu cặn kẽ, thông tin liên tục đưa vào Mạc gia, nhóm máu, số tuổi, thậm chí là tóc của cô, tất cả đều hướng vào một kết quả đặc biệt khiến người ta khó có thể tin nổi.

Hơn nữa Vân Kha nói rất đúng, nhìn góc độ gò má Quyên Tử, Quyên Tử và Vân Đan có nét giống nhau, cũng phải giống hơn 50%, trong đó có một tấm hình, chụp ở phòng học khiêu vũ, góc độ ánh sáng rộng mở, nếu không nhìn kỹ còn tưởng rằng đó chính là mẹ Vân Đan.

Nhưng lần này, mặc Quan Vinh vô cùng thận trọng, ông muốn chứng thực tất cả, đồng thời nếu như Quyên Tử chính là Vân Đan, là cháu gái nhà họ Mạc thất lạc hơn hai mươi năm, làm thế nào ông có thể đối mặt với con bé sau khi ông đã làm bao nhiêu chuyện tổn thương cho cô.

Hơn nữa, chuyện này còn có liên quan đến Tả Hồng, thật là loạn tung hết cả lên, kết quả còn chưa có, Mạc Quan Vinh không muốn lặp lại sai lầm, Mạc gia để thất lạc người này.

Nhưng Mạc Quan Vinh vẫn không thể khống chế không được, muốn tận mắt nhìn cô bé này, cho nên ông đã đi theo cô mấy ngày, nhìn cô từng chút từng chút gặp phải trắc trở, nhưng vẫn ngẩng đầu tiếp tục, kiên cường nhiệt tình, Mạc Quan Vinh không có cách nào không yêu thích.

Thật ra thì, trừ lần đầu tiên về vấn đề công việc thì là ông tự mình gọi điện can thiệp, còn lại những lần sau không phải ông làm, ông cho thư ký đi điều tra hóa ra là mẹ Tả Hồng làm.

Con người có lúc rất kỳ quái, lúc thấy ai ngứa mắt thì người ta làm gì cũng đều không thuận mắt, chỉ khi nào thấy thích ai đó thì làm gì cũng thấy đáng yêu, Mạc Quan Vinh rất rõ ràng trong lòng ông đã bắt đầu đón nhận Quyên Tử chính là Vân Đan, Nếu như Quyên Tử thật sự là Vân Đan thì hôn ước hai nhà Mạc Tả cũng không cần thiết phải kiên trì nữa rồi.

25. Chương 25

Nói thật lòng, trước mặt là một vị thủ trưởng lớn như vậy, Quyên Tử cũng có cảm giác hơi bối rối. Mặc dù ông cười hiền lành, nhưng mà vẫn tỏa ra lực uy hiếp một cách tự nhiên như cũ.

Tận đáy lòng Quyên Tử chứa đầy nghi ngờ, cô không nghĩ là mình lại quan trọng đến mức cần đại thủ trưởng nhà họ Mạc trực tiếp ra tay giải quyết. Chính xác mà nói, ông không cần tự mình làm, chỉ cần giao phó xuống cấp dưới, có lẽ chuyện gì cũng xong hết.

Quyên Tử tin tưởng, có lẽ công việc của cô bị mất bắt nguồn từ đây, dù cô khổ sở phấn đấu mấy năm trời làm việc chỉ cần người ta nhẹ nhàng giao phó một câu mọi công sức đó đều bị hủy trong nháy mắt. Hơn nữa dù trong tay cô có bằng đại học A hệ tin tức thì để có được kinh nghiệm trong công việc cô cũng vấp phải rất nhiều khó khăn.

Quyên Tử rất rõ ràng, không phải là do vận số của cô quá kém hay có vấn đề mà là vì mẹ Tả Hồng, còn bây giờ là vị đại thủ trưởng thanh danh hiển hách này.

Nghĩ đến chỗ này, Quyên Tử đầy oán khí xông thẳng đến, nhếch miệng lộ ra nụ cười trào phúng:

“Lúc nào thì nước ta lại thi hành cả chính sách thân cận với dân vậy ạ, nhiều quốc gia đại sự cần xử lý như vậy, một ngày ngài có thể kiếm được cả bạc tỷ còn có thời gian mà để ý đến tiểu dân chúng như tôi, tôi thật đúng là cảm động rơi lệ mới phải!”

“Cô Trần”

Đồng chí giải phóng quân đứng một bên, nhìn người trong xe không lên tiếng, anh vội vàng lên tiếng nhắc nhở. Mạc Quan Vinh lại phát tay ngăn anh này, ánh mắt lóe lên cười:

“Nơi này không phải chỗ nói chuyện, chúng ta đến nơi khác nói chuyện, ta mời cháu uống trà được không?”

Quyên Tử cười một tiếng, chau mày:

“Đây gọi là cái gì nhỉ? Cho một cái tát, lại cho thêm một quả táo ngọt sao?”

Mạc Quan Vinh nhìn thẳng cô, hình như rất thành khẩn nói:

“Chuyện ở tòa soạn, ta rất xin lỗi, còn chuyện mấy ngày nay thực sự ta không làm, biết sai để sửa là tốt, nha đầu, cháu nói đúng hay không?”

Nói thật, Quyên Tử thật sự không quen, một nhân vật lớn như vậy lại dùng bộ dạng nhún nhường này để nói chuyện với cô. Hơn nữa, Quyên Tử phát hiện cô không hề ghét ông. Tính khí cô hay cay cú chuyện cũ, nhưng đứng trước mặt vị thủ trưởng này, cô chỉ đành bần thần không, giống như đâm một cái vào bịch bông, không cần thiết phải uống phí hơi sức. SO với mẹ Tả Hồng thì đẳng cấp cao hơn hẳn, chỉ cần nói nhẹ nhàng vài câu sẽ khiến cho người ta không thể nói thêm lời nào, hoặc là không có cách nào ghi hận.

Quyên Tử hơi chần chừ, đồng chí giải phóng quân đã mở cửa xe mời cô lên. Quyên Tử cũng hiểu chuyện này mà trốn tránh mãi cũng không phải là biện pháp giải quyết, dù sao cô cũng không muốn chiến đấu lâu dài cũng mấy người này. Cô cũng đã nghĩ đến việc dừng lại, nhưng còn Tả Hồng.....

Nghĩ đến Tả Hồng, Quyên Tử khẽ thở dài, cô bắt đầu cảm thấy không có cách nào nắm chắc anh trong tay nữa rồi. Cuối cùng Quyên Tử cũng lên xe, thật ra cô muốn xem thử, ông cụ nhà họ Mạc này, đến tột cùng muốn đối phó với cô như thế nào?

Xe đi một lát thì Quyên Tử mới phát hiện xe chạy càng ngày càng xa, nháy mắt đã rời khỏi nội thành. Trong lòng Quyên Tử không khỏi do dự, nghĩ thầm không đến nỗi chỉ vì tên Tả Hồng kia mà cô liền bị vị đại thủ trưởng này trực tiếp thủ tiêu không để lại dấu vết chứ.

Vừa muốn mở miệng hỏi, đại thủ trưởng mở miệng nói trước :

“Cháu có còn nhớ hay không chuyện khi còn bé?”

Quyên Tử bất ngờ ngẩng đầu lên nhìn ông, không hiểu sao ông cụ lại đi hỏi chuyện không liên quan đến vấn đề kia, nhưng cô cũng suy nghĩ nghiêm túc một chút, rồi lắc đầu trả lời :

“Lúc đó còn bé quá nên tôi không nhớ nổi, ba tôi nói lúc nhỏ trải qua một lần bệnh nặng, sau khi khỏi bệnh không nhớ được bất cứ chuyện gì khi còn nhỏ. ”

Mạc Quan Vinh nhẹ vuốt cằm, lại hỏi tiếp một vấn đề kì quái :

“Cháu thích khiêu vũ?”

Đột nhiên Quyên Tử cảm thấy tình huống của cô và vị đại lãnh đạo này có hơi cổ quái, người này có thể xem là cha vợ tương lai của Tả Hồng, mà cô hình như là người phá hỏng hôn ước của thiên kim tiểu thư Mạc gia với Tả Hồng, sao bây giờ người này lại bình tĩnh nói mấy chuyện kì quái này, thật đúng là chuyện cười lớn nhất thiên hạ.

Nhưng Quyên Tử cũng cảm thấy vô cùng kỳ quái, vị đại thủ trưởng này, bản thân ông ở bên ngoài so với trên ti vi hoàn toàn khác nhau, ngoại trừ cảm giác cách xa lạnh lùng, cô còn có cảm giác thân thiết không nói rõ được, giống như một bậc trưởng lão hiền lành, dùng ánh mắt yêu thương và xin lỗi nhìn cô, còn có cảm giác tò mò tất cả về cô, khiến cô không thể hiểu nổi cảm giác kì quái này.

Xe đi vào khu biệt thự ngoại ô, Quyên Tử mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm, ít nhất là người này không phải là muốn giết người diệt khẩu. Nghĩ đến đây, Quyên Tử không khỏi bật cười, toàn suy nghĩ những thứ lung tung.

Quyên Tử đẩy cửa xe ra, không khỏi sửng sốt, trước mắt là một ngôi nhà xinh đẹp kiểu biệt thự mini, bốn phía là hàng rào màu trắng, trên hàng rào đều là hoa sắc vi màu hồng, trước mặt có một cái đình nhỏ, ở giữa là con đường mòn rải đầy đá nhỏ, nối thẳng cửa chính, nhưng ô cửa sổ hình vuông sáng ngời, nóc nhà màu tro xám, lối kiến trúc khác với những ngôi nhà cạnh đó khiến cho cô có cảm giác quay về thuở xưa, mang theo cảm giác lịch sự tao nhã mà cổ điển.

“Đây là đâu vậy?”

Quyên Tử lẩm bẩm tự hỏi, sao cô lại có cảm giác quen thuộc, giống như đã từng thấy trong giấc mơ.

Mạc Quan Vinh phất tay ý bảo Tiểu Trương lui ra, ông tiến lên khép hờ cửa hàng rào. Nơi này chính là một khu biệt thự cổ điển nha ! Rất lâu đời, Quyên Tử hoảng hốt nhớ lại, từ khi cô bắt đầu có trí nhớ, nơi này cũng đã tồn tại, chỉ là khi đó không lớn như vậy. Hơn nữa sau bao nhiêu lần hoạch định xây dựng, giá đất

cao vô cùng khiến người bình thường không dám mơ tưởng. Già đình nhà họ Mạc quyền thế có ngôi nhà như vậy cũng không có gì là lạ.

“Nha đầu, vào đi”

Quyên Tử nhìn chăm chăm Mạc Quan Vinh chừng một phút, cuối cùng vẫn bước vào, vì căn nhà này quá đẹp, dưới tàng cây trước mặt là một vườn hoa nhỏ, còn có một chiếc xích đu, phía dưới trồng hai khóm dây leo, có lẽ đã lâu không có ai chơi đùa nên dây leo đã leo lên dây thừng, nở đầy những bông nhỏ màu trắng nhạt hoặc đỏ thắm.

Mặc dù xích đu đã cũ, nhưng căn phòng có người chăm sóc đầy đủ nên mùi của nơi này cũng mang cho Quyên Tử một loại thâm trầm, nhớ đến cảm giác cổ xưa.

“Vân Kha và Vân Đan, trước kia thường ở chỗ này chơi đùa, thoáng một cái, hơn hai mươi năm đã qua”

Trong giọng nói của Mạc Quan Vinh có chút thờ dãi, có chút hoài niệm, hình như còn có chút thương cảm.

Bước vào trong nhà, Quyên Tử cảm thấy chợt hiểu, trong nháy mắt thời gian như quay lại hai mươi năm bề trước, đồ dùng vẫn được lắp đặt theo phong cách cũ, mặc dù tinh xảo nhưng đã sớm lach hậu.

Quyên Tử lại kinh ngạc ngắm người nhìn ảnh trên tường, cô gái tong ảnh, rất trẻ tuổi, nhấc chân, quay đầu, duỗi thân, đây chính là những động tác kinh điển nhất của múa ba lê trong vở nhạc kịch «Hồ Thiên Nga», ánh sáng mặt trời chiếu vào, nhìn phong cảnh ấy, cô gái này thật sự rất xinh đẹp ưu nhã, nhìn thật giống thiên nga.

Quan trọng hơn là, Quyên Tử cảm thấy cô gái này có hơi quen thuộc :

“Cô ấy là ai?”

Quyên Tử mở miệng hỏi.

“Đó là mẹ của Vân Đan, người múa ba lê ưu tú nhất.”

Quyên Tử lúc chợt cảm thấy chuyện này vô cùng khác thường và hoang đường, xoay người nhìn chăm chăm Mạc Quan Vinh:

“Ngài dẫn tôi tới nơi này, cuối cùng là muốn làm cái gì ? Không cần nói dài dòng, xin hãy nói thẳng vào vấn đề chính đi ạ.”

Mạc Quan Vinh cười:

“Được, như vậy, cháu có thể nói cho ta biết cháu đối với thân thể của bản thân có thể biết được bao nhiêu, cha mẹ hiện nay của cháu chính là cha mẹ ruột sao?”

Nghe đến đó, Quyên Tử bật cười, Mạc gia âm ỉ chuyện kia, cô cũng ít nhiều biết một chút, vì Tả Hồng thánh thoáng lại lăm bắm cầu nhàu chuyện này.

Nhắc tới Mạc gia, quả thật được xưng tụng là danh môn vọng tộc, xảy ra những chuyện như vậy thật là giống hệt trong phim truyền hình, quanh co ly kỳ.

Con gái của chú hai nhà họ Mạc bị mất tích từ nhỏ, qua hai mươi năm bỗng nhiên lại tìm được, hơn nữa lại còn là hàng dỏm. Bây giờ khoa học kỹ thuật hiện đại như vậy, còn để xảy ra chuyện này, thật cũng không hề dễ dàng.

Hơn nữa, riêng chuyện vị đại thủ trưởng khôn khéo này sao có thể dễ dàng tin tưởng chuyện kia như vậy. Đối với vấn đề này Quyên Tử cũng cảm thấy không thể tin nổi.

Cuối cùng hàng giả cũng bị vạch trần, Quyên Tử cũng cảm thấy có chút sáng khoái, bởi vì Mạc Vân Đan đó đối với cô không có chút ấn tượng tốt nào, tự cho bản thân mình là cao sang quyền quý, khiến cho người khác hận không thể đạp thẳng lên chân cô ta. lên

Sau đó lại nghe nói, Mạc gia vẫn kiên nhẫn đi tìm Mạc Vân Đan thật, người nhà này cũng thật cố chấp. Bây giờ vị đại thủ trưởng này mất thời gian với cô lâu như vậy, hóa ra là vấn đề này, chẳng lẽ ông ta nghĩ cô chính là đứa cháu thất lạc đó sao?

Quyên Tử cảm thấy, người nhà họ Mạc này thật đúng là tẩu hỏa nhập ma hết rồi, Quyên Tử hít sau một hơi, rất nghiêm túc nói:

“Tôi có thể khẳng định mà nói cho ngài, tôi là con ruột của cha mẹ tôi. Còn về chuyện tại sao lại hoài nghi tôi thì tôi không biết, nhưng tôi chính là con của cha mẹ tôi, cho nên xin ngài không cần phải đến làm phiền tôi. Còn về con rể tương lai Tả Hồng của ngài, tôi cũng không có ép buộc anh ta, hơn nữa tôi cũng đã nói rất rõ ràng, đời này sẽ không bao giờ kết hôn cùng anh ta, cho nên ngài có thể yên tâm hoàn toàn, chỉ cần anh ra và con gái ngài kết hôn, tôi sẽ ngay lập tức biến mất khỏi thế giới của anh ta, mai danh ẩn tích. Tôi nói được làm được, mặc dù tôi chỉ là một người nhỏ bé không có giá trị, nhưng tôi cũng khinh thường chuyện làm tiểu tam, hẹn gặp lại.”

Quyên Tử nói xong, xoay người đi ra hướng cửa hính, không chậm trễ một chút nào. Đi đến khung cửa chợt nghe thấy âm thanh sau lưng của Mạc Quan Vinh:

“Nha đầu, không cần kết luận vội vàng như vậy, sự thật có thể chứng minh tất cả.”

Quyên Tử dừng bước, quay đầu lại, lão già này quả thật rất cố chấp rồi. Quyên Tử cảm thấy có lẽ cô cũng phải khai thông cho lãnh đạo một chút, cô ngẩng đầu lên nở nụ cười:

“Nói như vậy, nếu thật sự tôi là cháu gái đã mất tích của nhà học Mạc thì tôi hi vọng, các người vĩnh viễn không tìm thấy tôi, không cần nhận người thân là tôi, bởi vì tôi sống rất tốt, rất hạnh phúc, chỉ muốn cái người tránh xa tôi ra, không cần dùng tiêu chuẩn của các người để đánh giá tôi, không phải ai cũng muốn biến thành phượng hoàng. Trong thế giới của tôi, tôi chính là phượng hoàng, không cần thiết điều gì nữa. Vậy nên nếu quả thật đúng là tôi, xin các người hãy rời khỏi thế giới của tôi, để cho cuộc sống của tôi được yên bình, tôi sẽ rất cảm ơn.”

26. Chương 26

”Tiểu Trương, nha đầu này quả thật rất kiêu ngạo, phải không? Đi thôi, chúng ta về thôi», trong mắt ông dù có tán thưởng nhưng trong lòng lại nói: con bé này, nếu như cháu thật sự là Vân Đan, thì mọi chuyện không phải do cháu quyết định, phải nhận lại người thân mới là điều cơ bản.

Dĩ nhiên, lúc này Quyên Tử còn chưa thực sự hiểu hết mọi chuyện. Ông Mạc là người vô cùng cố chấp, làm sao có thể dễ dàng như cô nói, có thể đơn giản thoát khỏi chuyện này sao?

Thật ra thì, Quyên Tử không đem chuyện ngày hôm nay để trong lòng, mặc dù kiên cường nói với thủ trưởng như vậy nhưng thật ra cô là vì muốn thoải mái cho bản thân, để lộ ra một chút ác độc giấu ở trong lòng. Nói cô là cháu gái nhà họ Mạc bị mất tích hơn hai mươi năm kia Quyên Tử thật sự muốn ngửa đầu lên trời cười to. Chuyện này ở năm 2012 này quả thật khó có thể thuyết phục được người khác.

Cha mẹ cô, rất yêu thương cô, dù có hay cầu nhàu, liên tục thay đổi biện pháp để cô đi xem mắt, hận không thể nhanh chóng tìm đối tượng kết hôn cho cô, những thứ khác cha mẹ cô đều rất rõ ràng sáng suốt.

Hơn nữa, mặc dù cô không nhớ rõ chuyện lúc nhỏ nhưng cô cũng không bao giờ quên cha mẹ dắt tay cô đi nhà trẻ, sau đó là đi học, mặc cho trời mưa trời gió vẫn dùng chiếc xe đạp đưa đón cô.

Đồ ăn trong hộp cơm cha mẹ nấu cho cô luôn là đồ ăn ngon nhất, mọi thứ tốt nhất trong nhà đều là ưu tiên cho cô. Dù là thời điểm gia đình rơi vào khó khăn thì cô cũng sống không phải lo lắng gì, tinh thần vô cùng tự nhiên thoải mái, những chuyện này sao có thể là giả cơ chứ.

Đột nhiên Quyên Tử cảm thấy mình hình như có hơi bị ảnh hưởng rồi, nhưng ít nhất là cô đều không muốn bắt đầu những chuyện này nữa là được rồi. Đúng lúc này có một chiếc taxi chạy qua, cô gọi xe ngồi vào. Sau khi ngồi vào xe rồi Quyên Tử mới thăm thẳm nhìn thất sách, xa thế này đi taxi về, thật mẹ nó thiệt thòi quá.

Mới đi được nửa dặm thì cô nhận được điện thoại mời đi phỏng vấn của một tòa soạn, trực thuộc đơn vị của Bộ Thương Mại quốc gia, công ăn việc làm ổn định! Ban đầu chỉ nói là làm nhân viên công vụ, mấy ngày trước Quyên Tử đã nộp đơn vào.

Quyên Tử cũng biết hi vọng không lớn, dù sao thử một chút cũng không có gì, không ngờ vào lúc này, lại được gọi đi làm. Dù sao thì có một nơi đi làm trước, có cơ hội thì cô lại tìm việc khác, dù sao thì cô cũng phải trả tiền phòng nữa.

Nói đến chuyện này, cô không khỏi nhớ đến Tả Hồng, lúc cô ngồi gửi sơ yếu lý lịch, đột nhiên ảnh nhảy đến, ôm cô từ phía sau, trầm mặc một lúc lâu, mới nói:

“Quyên Nhi, không có việc làm, em còn có anh mà, anh nuôi em không được sao ?”

Người đàn ông này nói chuyện vô cùng nghiêm túc, cô lại cười, bỏ cánh tay anh ra nói:

“Em có tay có chân, không phải người tàn tật, anh không cần phải nuôi em.”

Cô còn nhớ rõ, lúc ấy vẻ mặt Tả Hồng nghiêng rằng nghiêng lợi, Quyên Tử cảm thấy cô đúng là không có điểm nào giống phụ nữ. Có lúc chính cô cũng cảm thấy mình không đáng yêu chút nào, nhưng mà cô thật sự có niềm tin và lòng kiên trì.

Chuông điện thoại di động vang lên, Quyên Tử nhìn qua điện thoại, khóe mắt hơi cong nghe điện.

Tả Hồng vừa họp xong, đi vào phòng làm việc của mình, kéo cà vạt trên cổ áo, ngồi trên ghế, xoay một vòng, nhìn thời tiết bên ngoài thì cau mày.

Cô gái của anh thật là bướng bỉnh, lì lợm y như con lừa vậy. (editor : Bó tay anh, sấm so sánh chị với con lừa lì lợm =)))) Anh đã nói bao nhiêu lần rồi nắng nóng như vậy vẫn cố tình đi ra ngoài, bị cảm nắng thì phải làm sao cơ chứ ? Quyên Tử nhà anh da mềm thịt yếu, làm sao mà chịu được.

Sáng hôm nay, anh khuyên cô như vậy nhưng cô ấy lại nói sao chứ:

“Anh ít cần nhằn giống bà mẹ già đi, anh cho là em cũng như anh à, là một đại thiếu gia an nhàn sung sướng. Xin anh đấy, em còn đi quay phim vào mùa hè cơ đấy....”

Cô châm chọc anh một lúc mới dừng lại, có nhiều lúc Tả Hồng cảm thấy, anh thật mẹ nó quá uất ức mà, cô gái kia không có việc gì làm liền quở trách anh, đáng giận nhất là dù như vậy anh cũng thấy dễ thương vô cùng. (Anh này bị điên tình nặng quá =))))

Hồ Quân nói anh cái gì mà có sở thích bị ngược đãi, thật ra bọn họ có biết là Quyên Tử nhà anh chỉ có miệng cứng nhưng lòng mềm, hơn nữa cô ngày càng có xu hướng dịu dàng hơn.

Lần này chỉ bắt anh ngủ trên ghế salon một buổi tối, thế này là đủ chứng minh cô có thay đổi lắm rồi. Nhưng mà anh thương cô, sợ cô trời nắng nóng còn phải đi ra ngoài vất vả.

Thật ra thì, có lúc Tả Hồng cũng rất bực mình, bực cô không biết điều, giận cô giống giống những cô gái khác, dễ dàng phụ thuộc vào đàn ông để sống, giận cô quá cố chấp, quá kiên cường khiến ột người như anh quả thật giống như anh hùng không có đất dụng võ. Anh muốn cưng chiều cô, yêu cô, muốn cô không phải lo lắng gì, chỉ cần mỗi ngày sống sung sướng, nhưng đây chỉ là suy nghĩ của anh, còn Quyên Tử thì lại không muốn.

Quyên Tử nhà anh thích gì anh đều biết, nói thẳng ra thì đối với cô sự nghiệp là cái cô quan tâm nhất, quan tâm đến mức là nhiều khi tình yêu cũng không đáng là một phần, thậm chí nếu cần còn có thể bỏ qua.

Nếu muốn sống cùng một cô gái vô tâm vô phế như vậy cả đời, Tả Hồng cũng đã sớm hiểu, anh phải học được cách thông cảm, học được cách nhẫn nhịn, học được cách ủng hộ, dùng cách này để yêu cô. Đây là những gì Tả Hồng có thể làm được, còn có những vấn đề khó khăn hơn nhưng mà anh vẫn yêu cô, ai bảo anh chỉ yêu mình cô cơ chứ.

Điện thoại di động vang lên hai tiếng thì có người nghe :

“Em ở đâu để anh đến đón”

Tả Hồng rất hiểu cách đối phó với Quyên Tử, không thể quanh co lòng vòng, chỉ có thể trực tiếp ra lệnh, so với giả vờ tôn trọng thì cách này còn hiệu quả hơn, nhưng đôi khi cũng bị Quyên Tử chống lại. Chỉ là hôm nay tâm tình cô không tệ lắm, sáng khoái đồng ý.

Để điện thoại xuống, Tả Hồng có chút ngoài ý muốn, anh biết rõ lúc nay Quyên Tử đi ra ngoài tìm việc làm chính là phí thời gian. Chỉ cần ông cụ Mạc nói một câu, cơ quan nào dám nhận cô, hơn Quyên Tử cũng rất khó tính, cơ quan bé cô còn không khinh thường đi, nhưng quả thật đối với năng lực của Quyên Tử nhà anh, làm ở cơ quan nhỏ thì đúng là ủy khuất nhân tài rồi.

Khó có được tâm tình chuyển ý của cô như hôm nay, Tả Hồng suy nghĩ buổi tối có nên an bài chút chuyện hứng thú không, mấy ngày rồi cô không cho anh chạm vào, tả Hồng ai oán nghĩ đến, mỗi tối ngủ trên giường, bên cạnh vợ con đề huề, nhưng độc ác chính là không thêm để ý đến anh, Tả Hồng cũng không dám dùng sức mạnh, Vất vả lắm mới chuyển từ ghế salon vào giường anh cũng không muốn trực tiếp bị đuổi ra khỏi cửa.

Tả Hồng vừa nghĩ đến chuyện buổi tối không khỏi hưng phấn. Anh thừa nhận mình quả thật phạm phu tục tử, không thoát khỏi những ái dục trầm luân này, anh thích cảm giác cô ở trong lòng anh, rất rất thích.

Cửa phòng làm việc có tiếng gõ nhẹ, Mạc Văn Phong từ bên ngoài đi vào. Mạc Văn Phong tâm tình phức tạp nhìn Tả Hồng, thật đúng là ý trời. Tả Hồng và Mạc gia bọn họ dù thế nào cũng có chuyện dây dưa không tránh khỏi.

Nhưng mà nếu Quyên Tử thật sự là Vân Đan thì hôn ước hai nhà Tả Mạc nhất định phải hủy bỏ. Mạc gia và Tả gia cũng không thể để mất mặt vì chuyện này, hai chị em tranh giành một người đàn ông, truyền ra ngoài thì thật sự là khó nghe.

Cho dù Vân Kha chưa bao thích Tả Hồng, nhưng người bên ngoài khôn biết chuyện này, nếu xảy ra chuyện gì nữa thì ngày càng phức tạp hơn rồi. Ý tứ của cha là, bình tĩnh giải quyết chuyện này trước, không thể để cho Tả Hồng biết chuyện này, hơn nữa lùi một bước mà nói, nếu như Quyên Tử thật sự là Vân Đan, chỉ bằng thái độ của Tả phu nhân, ông có chết cũng không đồng ý Quyên Tử và Tả Hồng. Cho nên nói thế nào đi nữa thì hai người cũng phải tách nhau ra, càng để lâu càng nảy sinh nhiều vấn đề.

Mạc Văn Phong nhìn Tả Hồng :

“Buổi tối có chuyện gì không tôi mời cậu đi uống rượu”

Tả Hồng cau mày, nói thật anh có chút thụ sủng nhược kinh. Tuy nói gần đây Mạc Văn Phong không tìm anh gây phiền toái, đối với chuyện lần trước anh tự mình bỏ về cũng không có nói gì. Nhưng hôm nay bộ dạng thâm thiết, sắc mặt hòa hoãn thì đúng là mặt trời mọc từ phía tây, không lẽ có chuyện. (ý ở đây là chuyện anh bỏ về lúc đang phải đi công tác ở huyện ấy)

Tả Hồng cũng biết, anh cả nhà họ Mạc có chết cũng không nhìn trúng anh, cho là anh không xứng với Vân Kha, nhưng dù Vân Kha nhà anh ta có tốt hơn thì cũng không phải là sở thích của Tả Hồng anh. Chờ hôn ước hai nhà được giải trừ, cả đời này anh cũng không muốn dính dáng gì đến nhà họ Mạc này nữa, anh không có gan chọc nổi thủ lĩnh ngoan cố nhà họ, cả một dòng họ quân phiệt. Anh ước gì có thể tránh xa nhà họ một chút.

Tả Hồng cầm chìa khóa xe lên quả quơ :

“Xin lỗi, hôm nay tôi có hẹn.”

Nói xong cũng lướt qua anh ta, đi ra cửa chính. Mạc Văn Phong nhíu mày :

“Với Quyên Tử?”

“Quyên Tử!”

Đã đi tới cửa Tả Hồng dừng sờ, quay lại nhìn anh ta, sắc mặt cũng âm trầm :

“Các người lại khi dễ Quyên Tử nhà ta rồi.”

“Quyên Tử nhà cậu?”

Mạc lão có phần châm chọc cười:

“Cậu chất vấn thật quá là hùng hồn rồi, đáng tiếc lần này cậu tìm sai người rồi, sao cậu không quay về hỏi mẹ cậu một chút, xem rốt cuộc đã làm chuyện tốt gì đi.”

Nhìn anh cả Mạc đi ra cửa, Tả Hồng không khỏi trầm ngâm, giống như có chuyện gì đó xảy ra mà anh không biết, anh tin tưởng con mắt của mình, có chuyện đã thay đổi. Trước kia khi nhắc đến Quyên Tử, anh cả nhà họ Mạc đều nói cô hèn hạ, Tả Hồng vẫn còn nhớ chuyện này, thậm chí vì chuyện này anh còn đánh cho anh ta một trận.

Nhưng hôm nay, trong mắt anh cả Mạc không còn sự xem thường, thậm chí có ý khởi binh vắn tội, thật là quái dị mà. Anh cả Mạc là ai cơ chứ, nổi danh bao che con cháu, nếu không phải người nhà Mạc gia, sao anh ta thêm để ý, đến nhìn một cái còn ngại quá nhiều, sao bây giờ đột nhiên quan tâm đến Quyên Tử nhà anh.

Hơn nữa, mẹ của anh, Tả Hồng rõ ràng nhất, án binh bất động chưa bao giờ là tác phong của bà. Có lúc Tả Hồng cũng không hiểu sao mẹ anh và Quyên Tử sống chết cũng không vừa mắt nhau, không vừa mắt coi như xong lại còn giống như mấy đời thâm thù đại hận oang gia một dạng, anh kẹt giữa hai bên lên không xong xuống cũng không nổi, vô cùng khổ sở.

Nhưng anh cũng vô cùng nghiêm túc và chắc chắn nói với mẹ, con dâu của bà đời này cũng chỉ có thể là Quyên Tử. Mẹ anh không nói gì nhưng khi anh nói như vậy thì bộ dạng tức tối vô cùng, còn anh vẫn phải làm vừa lòng bà cô Quyên Tử, yêu ghét rõ ràng, mềm không được mà cứng cũng không xong.

Tả Hồng buồn bã trong lòng, thậm chí không xong, chuyện tương lai của hai người phải làm sao? Lúc ấy Hồ Quân đã nói:

“Sao cậu lại đi làm mấy cái chuyện vô dụng này, cậu yên tâm, chờ con trai hai người được sinh ra Thái hậu nhà cậu còn không bằng lòng sao, dù không vừa mắt Quyên Tử thì cháu trai cũng là cháu của mình, không phải sao.”

Lúc ấy Tả Hồng cũng nghĩ đến chuyện này, không bằng dứt khoát sinh con trai ra, ép vua vừa lòng chứ hầu, không phải chuyện gì cũng giải quyết xong ư, thế nhưng Quyên Tử nhà anh lại không chịu.

Chỉ là, anh mặc kệ mẹ anh làm ầm ĩ ở nhà như thế nào, nhưng nếu mẹ anh khi để Quyên Tử thì anh nhất định không đồng ý, Tả Hồng cau mày cầm điện thoại lên, gọi về nhà, đợi mẹ anh nghe máy, không nói nhiều lời, trực tiếp nói thẳng:

“Mẹ, cả đời này nếu mẹ còn xem con là con trai của mẹ thì mẹ đừng bao giờ đụng vào người Quyên Tử. Nếu không con sẽ tự mình sống, sáng mai con sẽ đi đăng ký kết hôn với Quyên Tử, về sau con cùng Tả gia không còn quan hệ gì nữa.”

27. Chương 27

Thật đúng là oan gia! Con cái chính là oan gia kiếp trước của cha mẹ mà! Bà Tả đặt ống nghe điện thoại xuống, sắc mặt đổi thành tức giận, ngẩng đầu oán trách nói với ông chồng đang ngồi trên ghế salon xem báo:

“Tiểu Hồng bây giờ càng ngày càng kỳ lạ rồi, ông nghe nói nói xem, thật đúng là gần mực thì đen mà. Thành bé ở chung với con hồ ly tinh đó lâu nên cũng học toàn tật xấu rồi, dám trực tiếp uy hiếp mẹ nó nữa, không biết bao nhiêu công nuôi dạy nó để ở chỗ nào nữa.”

Chủ nhiệm Tả để tờ báo xuống, nhíu mày:

“Tôi đã nói với bà từ trước rồi, con trai tự có phúc của nó, bà cứ mặc kệ thằng bé đi, chính là tại bà không nghe, nó cũng không phải là đứa trẻ mấy tuổi, sắp bốn mươi rồi, nó làm gì bản thân nó cũng tự hiểu rõ ràng.”

Bà Tả nghe xong ngược lại còn tức hơn:

“Sao ông có thể nói ra những lời này dễ dàng như thế, nếu Tiểu Hồng cưới cô gái kia, sau này làm sao mà phát triển được, đợt này Mạc Quan Anh được lên chức, nó tuổi không nhiều, không biết mấy năm nữa sẽ lên tới vị trí nào. Nếu không phải lúc ban đầu ông nội Tiểu Hồng và ông nội nó định chuyện hôn sự này, thì bây giờ chúng ta cũng với không tới. Tiểu Hồng này đúng là, được tiện nghi còn ra vẻ, đều tại con hồ ly tinh kia quyền rũ thẳng bé đến nỗi hồ đồ mất rồi.”

Chủ nhiệm Tả khuyên bà :

“Bà thật là! Toàn lo lắng những chuyện không đâu, như của con dâu nhà lão Diệp, cũng không phải người tầm thường, tôi thấy rất tốt. Dù cưới ai đi nữa thì cũng là sống với Tiểu Hồng cả đời, chúng ta cứ mắt nhắm mắt mở, mặc kệ chúng nó đi.”

Bà Tả hừ một tiếng, nói:

“Nhà lão Diệp đúng là hồ đồ thì có, mà Diệp Trì theo nghiệp buôn bán, không như Tiểu Hồng nhà chúng ta làm công việc nhà nước, không có ai giúp đỡ, sao có thể lên chức thuận lợi được. Nói thế nào đi nữa thì cũng không thể để con hồ ly tinh kia vào nhà họ tả chúng ta được. ”

Chủ nhiệm Tả thở dài :

«Dù sao thì theo anh, con bé Vân Kha kia tuy tốt nhưng cũng không có tình cảm với Tiểu Hồng, hai người muốn sống với nhau cả đời cũng phải tìm người mình vừa lòng, tôi thấy chẳng có gì không tốt.”

Nói xong, đứng dậy đi lên tầng, bà Tả nhìn bóng lưng chồng, ngần người một lúc, hình như lão Tả không đồng ý chuyện này, bà Tả trầm ngâm, cầm điện thoại lên gọi cho Vân Kha, trong lòng suy nghĩ dù chuyện có thể nào thì trước hết cứ nói chuyện ổn định với Vân Kha trước, con hồ ly tinh kia bà vẫn còn biện pháp đối phó.

Nói thật, Mạc Vân Kha đối với bà mẹ chồng tương lai trên danh nghĩa này cô cũng không thích lắm, nói thế nào đây, bà mẹ chồng này đặt công danh lợi ích lên đầu. Mạc Vân Kha cũng hời nghi từ trong lòng bà ta đã bao giờ suy nghĩ một chút nào cho hạnh phúc con trai của bà ta chưa hay đơn giản chỉ vì lợi ích của bản thân, bà ta không hiểu là con người chỉ sống được mấy chục năm, bẽ lũ xu nịnh có ý nghĩa gì đâu.

Mạc Vân Kha cũng không nghĩ mình thanh cao, chỉ cảm thấy bà Tả có hơi quá đáng, hơn nữa Quyên Tử rất có thể là em gái họ Vân Đan. Nói thật, nhìn dáng vẻ của cha có lẽ là đúng rồi, chỉ là chuyện sai lầm lần trước về Chu Yến vẫn làm ông cụ lo lắng nên vẫn đợi kết quả cuối cùng.

Vân Kha cũng cảm thấy Quyên Tử chính là Vân Đan, cảm giác quen thuộc , tính cách cố chấp kiên cường như vậy, dù chưa rõ ràng nhưng mà nếu cô ấy là người nhà họ Mạc thì thật sự rất kì diệu. Chỉ mới gặp mặt một lần nhưng Vân Kha có thể cảm nhận được dòng máu nhà họ Mạc, họ đều là con cháu nhà họ Mạc.

Cho nên, đối với chuyện bà Tả chửi mắng Quyên Tử, trước đây cô có thể làm như không nghe thấy, nhưng hiện tại cô không cách nào nghe nổi:

“Di à, Quyên Tử rất tốt, cũng không phải là loại người như di nói đâu, còn chuyện của ba chúng con, chúng con sẽ tự giải quyết với nhau, di không cần nhúng tay vào, công ty còn có việc, con đi trước.”

Nói xong, xoay người đi, để bà Tả ngồi đó một mình. Bà Tả cũng không hiểu nổi, không phải là tình địch với nhau phải giương cung bạt kiếm, kẻ sống người chết sao ? Sao con bé Vân Kha này lại độ lượng như vậy, bà cũng không hiểu người đàn ông như thế nào mới được lòng con bé này, hết lần này đến lần khác Vân Kha lại hồ đồ như thế.

Bà Tả tức muốn chết, vừa lên xe lại nhận được điện thoại tiểu Triệu gọi đến, nói là ngày mai hồ ly tinh kia sẽ vào tạp chí Thời Đại của Bộ Thương Mại làm việc, là lãnh đạo trực tiếp giao phó xuống.

Bà Tả nghi ngờ chuyện này, chẳng lẽ là do Diệp gia nhúng tay vào, trừ Diệp gia bà không nghĩ ra ai khác, ai còn có thể thay hồ ly tinh kia ra mặt đây. Nhưng mà, cũng phải nói chuyện này, con trai do bà sinh ra, tính tình như thế nào, bà biết rõ nhất, đừng tưởng nhìn mặt dễ nói chuyện thật ra tính cách cũng rất thẳng thắn, một khi đã chạy đi thì không bao giờ quay đầu lại.

Nhiều năm như vậy, chưa bao giờ có chuyện gì để bà phải lo lắng, chỉ có mỗi chuyện hôn nhân lần này, tính tình lại nóng nảy trở lại. Bà Tả cũng hiểu, nếu con trai nhà mình mà tức giận thật sự thì nó dám bỏ gia

đình để sống một mình lắm, nên bà cũng phải có điểm kiểm chế, chỉ cần không cho hồ ly tinh kia vào cửa là được.

Thật ra thì bà cũng lo lắng thái quá, Quyên Tử cũng không muốn vào cửa nhà họ Tả dù hiện tại cô càng ngày nhìn Tả Hồng càng thuận mắt đi, Quyên Tử cũng không nhớ nổi sao hiện giờ cô lại biến thành như thế này.

Lại nói, trước đây Quyên Tử còn nghĩ tương phải hiếu thuận với cha mẹ thật tốt, cô cũng lên kế hoạch chờ sau này kiếm đủ tiền rồi, cô sẽ bán căn phòng này cùng với nhà cũ, rồi mua một ngôi nhà lớn ở ngoại ô, cả gia đình cùng nhau sống.

Nhớ đến đây, Quyên Tử không tự chủ được nhớ đến chuyện chiều nay, ông Mạc dẫn cô đến một căn nhà rất đẹp, hơn nữa không hiểu sao cô có cảm giác rất quen thuộc không nói ra được.

“Em ăn mỳ Ý nhé. ”

Âm thanh kéo tinh thần Quyên Tử quay lại, cô Nhìn Tả Hồng ngồi đối diện, cười như không cười nói:

“Anh nghĩ gì mà lại đến chỗ này ăn cơm?”

Dưới ánh nến lung linh, nhìn nét mặt tươi cười như hoa của Quyên Tử, Tả Hồng không khỏi nghĩ đến trước kia, khi bọn họ mới quen anh cũng mời cô đến nơi này ăn cơm.

Nói thật, dù nơi này đắt kinh khủng, có tiếng là món ăn ngon nhưng bọn Tả Hồng vẫn thích đồ ăn Trung Quốc hơn, nhưng phụ nữ lại thích đến chỗ này, mà người phụ nữ nào đến nơi này đều muốn giả vờ cao nhã, thanh tao, lãng mạn, tình cảm, chỉ có Quyên Tử nhà anh, lần đầu tiên đến đây đã ăn liền hai phần mỳ Ý.

Lúc ấy Tả Hồng thật sự bất ngờ, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy cô thật đáng yêu chân thật. Sau này khi ở chung cùng cô anh mới phát hiện cô gái này căn bản là khinh thường chuyện giả vờ đoan trang hiền thực, lúc cô muốn ăn dù trước mặt là chủ tịch nước thì cũng không ảnh hưởng gì.

Cho đến bây giờ cô cũng chưa bao giờ quan tâm đến ánh mắt của người khác, thoải mái tự tin sống trong thế giới của chính mình. Cô như vậy càng khiến cho cô trở thành trung tâm khiến người khác không thể cưỡng lại sức quyến rũ tuyệt vời ấy. Bây giờ nghĩ lại có lẽ chính điều này đã khiến Tả Hồng anh từ từ rơi vào lưới tình, khi đã yêu là yêu một cách chấp nhất mà cuồng nhiệt.

Nghĩ đến chuyện này, Tả Hồng cười dịu dàng:

“Đến đây ăn mừng công việc mới của Quyên Tử nhà chúng ta”

Quyên Tử rất kinh ngạc hỏi ngược lại:

“Làm sao anh biết?”

Tả Hồng nháy mắt mấy cái:

“Bởi vì anh và vợ anh tâm ý tương thông mà!”

Quyên Tử cười hì hì, nhìn Tả Hồng bằng ánh mắt động lòng người:

“Thật ra thì còn chưa khẳng định, để xem kết quả phỏng vấn ngày mai nữa”

Quyên Tử dừng câu chuyện lại, tạm thời giữ bí mật, cô sẽ làm việc cùng anh, chính xác mà nói, nếu như được nhận cô sẽ làm việc trong cùng cơ quan với anh, đây xem như là vô cùng vui mừng và kinh ngạc thôi.

Tả Hồng giơ ly rượu lên, vô cùng tin tưởng nói:

“Quyên Tử nhà chúng ta đã ra tay, tất nhiên là đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, cạnh chén ”

Trong lòng Quyên Tử nóng lên, giờ chén lên chạm nhẹ với anh. Rượu ngon, ánh nến mờ ảo khiến Quyên Tử cảm thấy cô có cảm giác mình hơi say rồi.

Vào đến chung cư nhà bọn họ, tắt máy, dừng xe, Tả Hồng nghiêng người nhìn, Quyên Tử khép mắt giống như đang ngủ, khiến anh đau lòng vô cùng, có lẽ mấy ngày nay áp lực đột nhiên được buông lỏng, trong mắt cô đều là vui sướng, mệt mỏi cũng hiện rõ trên đôi lông mày duyên dáng.

Tả Hồng nghiêng người, giúp cơ tháo dây an toàn,, dù động tác rất nhẹ nhưng vẫn đánh thức Quyên Tử. Thật ra tối nay cô cũng uống không nhiều, nhưng vẫn có chút say, cảm giác cả người như nhũn ra.

Có lẽ liên tục đi tìm việc mấy ngày này, lại bị từ chối khiến cô mệt mỏi. Tuy cô không thể hiện ra, nhưng trong lòng cũng sinh ra cảm giác hoài nghi với chính bản thân mình, cô cảm thấy mình cũng chẳng có gì hơn. Cô kiêu ngạo thật ra chính là vì công việc tự tạo ra, bây giờ mọi thứ quay về điểm xuất phát, cô mới hiểu được, năng lực này, lòng tin này là tất cả những gì cô còn để chống đỡ.

Quyên Tử cũng không hề ngây thơ, thất bại nhiều ngày như vậy, đột nhiên thành công, mà bây giờ là tạp chí Thời Đại thương mại, chuyện này quá là kì quái rồi, tạp chí này là gì chứ ? Là một tờ báo kinh tế chiến lược của quốc gia, hoạt động thương mại trực tiếp nhất, là cửa sổ tin tức trực tuyến, tiếp xúc với tất cả các lĩnh vực kinh tế cũng như các nhân vật đứng đầu hết sức quan trọng.

Chỗ làm việc như vậy, một cô gái không có bối cảnh sao có thể dễ dàng được nhận vào làm chứ vậy. Chỉ là Quyên Tử cũng nghĩ rồi, cô chỉ nộp đơn làm một phóng viên nhỏ, nơi đó có lẽ cũng cần chân chạy, dù sao trình độ học vấn và kinh nghiệm công việc của cô cũng có thể coi là rất khá rồi.

Mặc kệ như thế nào, Quyên Tử cũng xem như là có chút hy vọng, mọi suy nghĩ trong lòng cũng hạ xuống, chỉ uống chút rượu như vậy mà cảm giác buông lỏng khôn ngừng rơi xuống, cả người mềm nhũn không còn chút hơi sức nào.

Giơ tay lên ôm chặt cổ Tả Hồng làm nũng:

“Anh ôm em trước đi ”

Tả Hồng nở nụ cười thâm trầm, cô lúc này khiến cho anh cảm thấy vô cùng ấm áp, trực tiếp đi vào trái tim anh, đôi mắt to sáng rực có chút mơ màng nửa mở nửa khép, lưỡi biếng khêu gợi như một động vật nhỏ bé.

Tả Hồng không nhịn được, đôi môi này đã dụ dỗ anh suốt cả một đêm, đôi môi đỏ mọng mang theo mùi rượu nồng nàn, một nụ hôn sâu lắng mà triền miên.

Hơn nữa, tối nay Quyên Tử cũng rất phối hợp, nghịch ngợm uốn lười, khuấy động Tả Hồng, khuấy động này khiến cho Tả Hồng động tình, hận không thể trực tiếp ở trong xe, hung hăng muốn cô.

Cố gắng kéo lý trí về, Tả Hồng thở hổn hển, tựa vào trán cô, thì thầm:

“Em đúng là yêu tinh, Quyên nhi, em chính là yêu tinh mà”

Quyên Tử cười ha ha, ánh mắt thoáng qua tia nghịch ngợm, ôm cổ Tả Hồng kéo gần hơn, in đôi môi đỏ mọng xuống yết hầu Tả Hồng, nhẹ nhàng liếm như có như không.

Tả Hồng rên một tiếng thật thấp, hơi thở trầm xuống, thở dốc, nếu như bây giờ anh còn nhịn xuống được, thì mẹ nó anh không phải người đàn ông bình thường, hơn nữa, yêu tinh này khiến ăn không thể đợi đến lên tầng rồi.....

28. Chương 28

Hai người lăn lộn từ ghế trước sang đến ghế sau. Quyên Tử bị Tả Hồng nằm đè lên ở ghế sau, áo trắng trên người đã bị mở rộng hơn phân nửa, lộ ra viền áo ngực màu đen, dưới ánh sáng yếu ớt, khe rãnh như ẩn như hiện quyến rũ người đàn ông trước mặt.

Tả Hồng quỳ một chân ở trên ghế, giày cao gót, tắt chân..... cuối cùng là chiếc áo nhỏ màu đen cũng bị Tả Hồng cởi ra, động tác vô cùng lưu loát, anh vẫn còn đang mặc quần, vệt vàng cởi ra, vì vệt vàng quá nên tay có chút run rẩy, mấy lần cũng không cởi ra được, trên trán rịn ra một ít mồ hôi.

Quyên Tử thấy bộ dạng anh như vậy, không khỏi cười ha ha vài tiếng, đưa tay kéo cà vạt của anh gần hơn, khẽ ngán đầu, in đôi môi đỏ mọng lên môi anh, khẽ hôn... sau đó hôn xuống cằm, yết hầu, cổ, xương quai xanh....

Cà vạt của Tả Hồng bị cô kéo rơi, nhón tay Quyên Tử thon dài, lướt qua áo sơ mi của anh, chỉ một lát, áo sơ mi của Tả Hồng liền rơi xuống, Quyên Tử lại tránh xa anh một chút, ngẩng đầu lên, xấu bụng liếc anh một cái, một bàn tay nhỏ bé trắng nõn, chậm rãi trượt vào, nhanh nhẹn mở cúc quần Tả Hồng, duỗi tay đi vào.....

“Yêu tình.”

Tả Hồng gầm lên, dùng sức đè lại cô, hung hăng hôn xuống công thành đoạt đất....

Land Rover kiểu mới nhất Range Rover 5. 0V8, lúc Tả Hồng đổi chiếc xe này, nhân viên bán hàng nói với anh rằng tính năng rất được, không gian lớn, tính giải trí cao. Ban đầu Tả Hồng cảm thấy lái xe này rất đàn ông, bây giờ mới có cảm giác, không gian lớn, giải trí ới là trọng điểm, ít nhất là ở thời điểm rung động, sẽ không bị bó tay bó chân phát huy năng lực.

Nhưng mà anh và Quyên Tử nhà anh, hôm nay lại vui vẻ sung sướng như vậy, hình như là rất lâu rồi không có. Từ khi Quyên Tử nhà anh bị buộc nghỉ việc, anh căn bản bị cấm vận rồi, thấy được không ăn được. Tiểu đệ đệ nhà anh đã phải nhịn lâu như vậy đến tận hôm nay mới được tính là thỏa mãn một phen.

Tả Hồng ôm Quyên Tử nằm ở ghế sau rộng rãi, thân thể có bao nhiêu là thoải mái, trong lòng cũng sung sướng vô cùng.

Hai người vận động dữ dội như vậy, mồ hôi ra cũng không ít, mùi rượu cũng tản đi nhiều, Quyên Tử cũng tỉnh táo một chút. Cô đỡ trán thở dài, cô càng ngày càng hoang đường rồi, thế nhưng cô lại dám cùng người đàn ông này làm chuyện xấu hổ ở trên xe, lại còn không chờ nổi lên tầng, nhưng mà cảm giác quả thật không tệ mà.

Khóe miệng Quyên Tử vênh lên, khẽ cười, Tả Hồng nghiêng người, đè cô lần nữa, hôn cô:

“Em cười cái gì, chẳng lẽ lại không vừa lòng với biểu hiện của anh sao?”

Quyên Tử vươn tay, vạch tóc trên đầu anh ra, bởi vì mồ hôi nhiều mà rơi xuống trán, ngón tay mảnh khảnh, khẽ lướt qua lông mày anh, rồi nhẹ chạm vào mắt, mũi, đôi môi.....

Thật lòng mà nói thì người đàn ông này rất tuấn tú, đẹp trai khiến người ta phải ghen tị, hơn nữa vào giờ phút này, anh có một khí chất vô cùng hấp dẫn.....

“Tại sao lại thích em?”

Âm thanh Quyên Tử hơi khan, rất nhẹ, nhẹ giống như là đang hỏi chính cô. Tả Hồng cười nhẹ, cúi đầu xuống hôn vào môi cô, nụ hôn nhẹ nhàng, nhưng triền miên, từng chút từng chút, giống như hôn cô thế nào cũng không thể đủ được.

Thậm chí Quyên Tử có thể cảm thấy được anh đang hôn cả trái tim cô, cô cứ như vậy từng chút động tình, không tự chủ được, cũng không cách nào khống chế. Tả Hồng hôn thật lâu, hôn đến khi anh cảm thấy thỏa mãn, nhưng cũng không rời khỏi môi cô, mà theo khóe môi trượt nhẹ đến tai cô, dùng âm thanh trầm thấp hấp dẫn nói cho cô nghe:

“Không, anh không thích em, anh yêu em, yêu em đến mức chính bản thân anh cũng không nhận ra chính anh, yêu em, đời này anh chỉ một mình em, mọi thứ anh đều có thể buông tay chỉ cần có em, em muốn hỏi nguyên nhân ư, nếu em thật sự muốn anh trả lời, anh sẽ nói, bởi vì em là em, em là Quyên Tử của Tả Hồng anh.”

Lời ngon tiếng ngọt của Tả Hồng lúc bình thường cũng không giống nhau, thường bị Quyên Tử hừ mũi coi thường. Ngược lại vào lúc này cô lại cảm thấy cảm động rồi, vì câu nói kia: em là em, yêu đâu cần lí do.

Nhớ lại trước kia, cô đã từng nói với một người đàn ông khác như vậy, nhưng câu trả lời hôm nay lại từ miệng Tả Hồng nói ra, làm cô cảm thấy vô cùng thân thiết và chân thật. Hơn nữa, nếu như không phải cô kiểu cách lời nói thì phải thừa nhận, người đàn ông này chính xác là yêu cô, là kiểu rất thích, rất thích như vậy.

Giả sử có thể quên đi tất cả bản khoản, Quyên Tử cảm thấy người đàn ông Tả Hồng này có thể tin tưởng và trông cậy vào anh, ít nhất là vào lúc này cô cho là như thế.

Đàn ông động lòng chỉ trong tích tắc, phụ nữ động tình lạ phải cần thời gian, Quyên Tử là người lạnh nhạt nhất là về mặt tình cảm, nhưng người đàn ông trước mặt cô lúc này vào giờ phút này, dĩ nhiên là khiến cô có chút động lòng.

Quyên Tử nhìn anh thật lâu, giơ tay lên ôm chặt gáy anh, hôn môi anh, lời nói mang theo tư vị hấp dẫn, mở miệng:

“Xe này rất tốt.”

Lưỡi dính hương giống như một đứa trẻ nghịch ngợm, như có như không rút ra kéo về, trêu đùa, dẫn dụ..... Hơi thở Tả Hồng từ từ nặng nề hơn:

“Yêu Tinh, em thật là yêu tinh.... Em nhìn xem hôm nay anh thu thập em thế nào đi....”

Miệng vừa nói xong, phía dưới không chút do dự, rút kiếm đâm thẳng.....

Lúc đồng hồ báo thức ở đầu giường vang lên, Quyên Tử hận không thể biến thành người điếc tạm thời, đưa tay cầm chiếc gối che mặt, nhưng âm thanh đồng hồ báo thức vẫn kêu inh ỏi. Đợi đến khi đồng hồ báo thức không kêu nữa thì bỗng lại bị vỗ hai cái.....

Quyên Tử có kiểu rời giường rất nghiêm trọng, trước kia khi ở một mình cô luôn phải mua đến năm sáu cái đồng hồ, giấu ở bốn phía, buổi sáng đều điên cuồng vang lên Quyên Tử mới có thể miễn cưỡng tỉnh dậy. Sau này khi ở cùng Tả Hồng, đồng hồ báo thức đều được cất đi, chỉ để lại một cái, trọng trách gian nan đánh thức Quyên Tử liền giao cho Tả Hồng anh.

Lúc mới đầu cũng bị cô đánh không ít, cô gái này không cần biết người gọi cô là ai, đều đập người ta một cái, rồi trùm chăn lên lăn lộn mò mẫm bên trong, Tả Hồng đã luyện có kinh nghiệm, đánh thức phục vụ ăn sáng, coi như vừa đâm vừa xoa.

Tả Hồng đã quen với việc đánh thức Quyên Tử, kéo cô ngồi dậy, nhanh nhẹ thoát khỏi cú đá của cô, anh cau mày, không biết cô có phải là cố ý hay không, toàn hướng về bộ phận quan trọng của anh, xuống tay lại rất mạnh.

Tả Hồng xoay thân thể cô lại với mình, chen cả người vào giữa hai chân cô, cứ như vậy một tay Tả Hồng nắm lấy hông cô chống đỡ, cho cô mặc một chiếc áo phong, vỗ nhẹ mặt cô:

“Quyên nhi dậy đi! Hôm nay em phải đi phỏng vấn mà, không nhanh lên sẽ không kịp đâu!”

Hai mắt Quyên Tử đang nhắm thật chặt, vừa nghe thấy Tả Hồng nói vậy thì mắt liền mở ra, đẩy anh dậy, nhảy xuống giường, chạy thật nhanh vào nhà vệ sinh, Tả Hồng lắc đầu cười khẽ, sáng nào cũng giống như đánh giấc vậy.

Có lúc, Tả Hồng cũng buồn bực, nếu có lúc anh không ở bên thì cô sống kiểu gì đây? Tả Hồng con nhớ rõ lần đầu tiên đến nơi cô ở, nhìn ngôi nhà nhỏ bé lồi thối lệch thếch, anh thật sự bị giật mình.

Quyên Tử nhà anh, phải nói sao đây? Đứng tưởng cô bên ngoài là người đẹp thành phần tri thức vinh quang, nhưng thật ra lại không biết nấu ăn nha.

29. Chương 29

Phần 4.

Càng nghĩ thông suốt càng không có hi vọng trông cậy. Tả Hồng cảm thấy mình càng ngày càng phát triển theo khuynh hướng mẹ già, chỉ là anh cảm thấy như thế này bản thân anh rất vui vẻ.

Anh cảm thấy sống như thế này rất hạnh phúc, mặc dù chẳng có gì mới lạ, nhưng mà anh một chút cũng không muốn thay đổi, đó chính là hạnh phúc thực sự.

Quyên Tử nhét bàn chải đánh răng vào miệng, vừa đánh răng vừa lớn tiếng hỏi:

“Mấy giờ rồi?”

“tám giờ”

Tả Hồng trả lời, ôm lấy chiếc chăn trên giường, đi đến tủ treo quần áo mở cửa ra, bắt tri bắt giác khoe mắt giờ lên, áo sơ mi của anh, quần của cô, lộn xộn để cùng nhau, màu sắc tươi tắn, cùng với một loại màu, để chung với nhau lại có cảm giác phối hợp rất kì diệu, rất có cảm giác thân mật.

Chọn một chiếc áo sơ mi dài màu vàng nhạt với chân váy xòe màu đẹp cặp trẻ đặt ở trên giường. Tả Hồng bắt đầu thay quần áo của mình, lúc Quyên Tử đi ra thì Tả Hồng cũng đã dọn dẹp xong hết.

Cởi áo khoác trên người ra, lấy quần áo trên giường mặc lên, Tả Hồng ôm cánh tay đứng ở một bên dùng ánh mắt tán thưởng nhìn cô, Quyên Tử nha anh chính là trời sinh vóc dáng, so với dáng vẻ của người mẫu thì còn chuẩn hơn, dáng người cao ráo, mặc chiếc váy xòe cặp trẻ càng để lộ ra đôi chân thon thả.

Quyên Tử nhìn mình đứng trước gương, cảm thấy thiếu thiếu chút gì đó, đột nhiên Tả Hồng từ phía sau ôm lấy cô, đặt mặt anh trên vai cô, nhìn vào trong gương cười nói:

“Rất đẹp, đúng không?”

Quyên Tử cúi đầu, ngang hông đã có thêm một chiếc thắt lưng ánh kim, Quyên Tử cười, quay người, chống lên vai anh nói:

“Phục vụ rất chu đáo, bồn cung có thưởng.”

Nói xong, hơi nhón chân lên, đặt đôi môi thơm hồng của mình lên môi Tả Hồng, vừa muốn xoay người đi ra ngoài, lại phát hiện hai tay Tả Hồng vẫn giữ chắc lấy eo của cô, hơn nữa ánh mắt thâm trầm cất giấu ánh lửa, Tả Hồng cười thấp giọng:

“Ban thưởng như vậy có vẻ hơi qua loa, anh muốn như vậy....”

Cúi đầu, đôi môi mỏng hé ra, trực tiếp xâm nhập giữa môi và lưỡi Quyên Tử thật sâu, hôn trần trọc.....Ánh mặt trời mùa hè xuyên qua lá cây, trong khoảnh khắc chiếu vào trong nhà, hướng lên đôi tình nhân, trong nháy mắt như chiếu ra vô số tia sáng chói mắt, nhưng vô cùng đẹp.

Quyên Tử dễ dàng thuyết phục Tả Hồng không phải tiền cô, chờ anh đi Quyên Tử lặng lẽ thuê xe đến địa điểm phỏng vấn, đứng trước tòa nhà cao ngất này, Quyên Tử cảm thấy eo cô từng trận chua xót đau đớn, hiển nhiên là hậu di chứng của việc túm dục quá độ.

Quyên Tử cảm thấy cô cũng bị sắc lang Tả Hồng kia lây bệnh rồi, nghĩ đến chuyện đêm qua hai người làm chuyện xấu ở trong xe, Quyên Tử không khỏi âm thầm thở dài, quá hư hỏng, nhưng mà cảm giác rất chi là hưởng thụ. Quyên Tử bĩu môi, cúi đầu quét mắt nhìn vào, ngẩng đầu ưỡn ngực, bước chân đi vào.

Các khu nhà trong tòa cao ốc này cơ bản đều là đơn vị thuộc chính phủ nhà nước, có vài danh mục đơn vị thậm chí Quyên Tử cũng chưa nghe qua, chỉ là cô biết, tạp chí Thời đại ở tầng mười.

Đây đang là giờ làm việc, thang máy phía trước cũng bị chiếm hết chỗ, Quyên Tử nhìn đồng hồ một chút, nếu lần đầu tiên đi phỏng vấn lại đến muộn cũng không cần lẩn lộn, cô nhìn lại thang máy, đoán chừng có quay lại hai lần nữa cũng không chen vào được.

Đang suy nghĩ có nên hành động giống như trước đây chen lên xe buýt hay không thì bên cạnh cô đã có một giọng nam từ tính vang lên:

“Nếu như cô vội, không ngại thì đi cùng tôi lên đi.”

30. Chương 30

Triệu Hành để điện thoại xuống, quay người lại đã nhìn thấy Tô Đồng đứng cạnh cửa phòng làm việc. Nói thật, Tô Đồng rất đẹp, lần đầu tiên nhìn thấy cô đã nhận ra đây là một cô bé xinh xắn, đã nhiều năm trôi qua, tâm ý của cô lúc ban đầu anh cũng thấy khó hiểu, nhưng về sau cũng rất rõ ràng.

Hướng gì, cô cũng không có ý định giấu diếm, lúc ở Mỹ, cô luôn ở cạnh anh, cảm giác thực sự rất ấm áp, nhưng chỉ giới hạn trong tình cảm an hem bạn bè. Triệu Hành nghĩ, chuyện nam nữ cũng rất tế nhị, giống như Quyên Tử, ban đầu chỉ là một cô nữ sinh mười bảy tuổi, nhưng lại khiến anh khó có thể khắc chế.

Nhưng đối với Tô Đồng, cho dù xinh đẹp tươi mới đứng trước mặt thì cũng không kích thích nổi dục vọng của anh, tình dục và tình yêu đi cùng với nhau, một người đàn ông không đụng đến thân thể một phụ nữ, thì người đó sao có thể yêu thương được cô gái kia?

Triệu Hành nhiều lần nói nửa đùa nửa thật với Tô Đồng, giục cô tìm bạn trai, nhưng Tô Đồng rất cố chấp, cố chấp là chỉ vĩnh viễn đi một con đường không lối ra. Triệu Hành đã từng nghĩ rằng, chỉ cần mình trở về nước thì cô sẽ buông tay, nhưng sau đó cô ấy cũng quay về, khiến Triệu Hành cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Phải nói, bây giờ anh còn có chút oán giận, ngày đó Quyên Tử nói những lời như vậy, anh cũng đã suy nghĩ rất lâu, cảm thấy chỉ có thể là Tô Đồng, Tô Đồng chơi trò này, có lẽ là lúc cô ấy lên cấp trung học năm thứ hai

.Khi đó, anh chỉ cho rằng cô là đứa bé đùa dai, nhưng từ đó trở đi, Tô Đồng chính là có ý phá hỏng. Triệu Hành cũng không muốn trực tiếp chất vấn Tô Đồng, nhìn cô ấy đến gần như là lấy lòng, thậm chí là nở nụ cười hèn mọn, Triệu Hành bỗng không đành lòng, dù sao thì hai nhà bọn họ cũng còn có giao tình, cô ấy cũng làm bạn với anh nhiều năm như vậy.

Cũng may anh và Quyên Tử gặp lại nhau, may mắn còn có cơ hội. Đối với Tô Đồng, chỉ cần anh và Quyên Tử ở chung một chỗ, cô tự nhiên biết khó mà lui, đi tìm hạnh phúc cho riêng cô. Triệu Hành tính toán như vậy, nhưng dĩ nhiên đó là anh nghĩ quá đơn giản, bất luận là đối với Quyên Tử hay Tô Đồng.

Mặc dù gặp lại Quyên Tử, nhưng đã qua mười năm, anh phát hiện, có lẽ chỉ có anh còn nhớ mãi không quên chuyện mười năm trước, Quyên Tử là cô gái không tim không phổi, có lẽ đã sớm quên, cô ấy từ trước đến nay đều là người phóng khoáng ngông nghênh.

Còn có Tô Đồng, cho dù anh cố ý lạnh nhạt vẫn không ngăn được cô đến gần, cô ấy hình như không cảm nhận được sự lạnh nhạt này. Triệu Hành biết, Tô Đồng không phải là người ngây thơ ôn hòa như vẻ bên ngoài, có lẽ bởi vì biến cố của gia đình nên có vài phần mưu mô, cũng chính điều này khiến cho Triệu Hành mỗi khi đối mặt với cô đều không đành lòng, không đành lòng trách cứ, không đành lòng tổn thương, không đành lòng một nhát cắt đứt tình bạn nhiều năm như vậy. Quả thật không hề dễ dàng!

Tô Đồng đứng ở ngoài cửa nhìn anh chằm chằm, vẻ mặt có chút đặc biệt, không thể nói là khổ sở mà còn có cả thương tâm. Thậm chí Triệu Hành còn không biết cô đứng ở đó bao lâu rồi, có phải chuyện anh nói với Quyên Tử qua điện thoại cô đều nghe thấy?

Nhưng Tô Đồng chỉ im lặng một lát, cô nâng lên một nụ cười, đẩy cửa đi vào, bước chân nhẹ nhõm tự nhiên, giống như vừa rồi chỉ là Triệu Hành nhìn nhầm. Cô đi đến khoác cánh tay Triệu Hành, lắc nhẹ:

“Anh Hành, buổi tối chúng ta đi ăn đồ ăn Hàn Quốc được không, em mời”

Triệu Hành nhìn cô chằm chằm, khẽ thở dài:

“Đồng Đồng, buổi tối anh có hẹn”

Đáy mắt Tô Đồng thoáng qua tia tức giận:

“Là cô ta, đã nhiều năm như vậy, anh vẫn không quên được cô ta, cô ta có gì tốt, anh có biết cuộc sống riêng tư của cô ta rất loạn, cô ta và người đàn ông đã có vợ sống chung mấy năm, cô ta chính là đồ đàn bà hư hỏng...”

Chát..... Triệu Hành tát Tô Đồng một cái, đưa tay bắt bả vai cô, khiến cho Tô Đồng không thể không ngẩng đầu nhìn thẳng mắt anh, Tô Đồng có chút sợ hãi, cô chưa bao giờ thấy Triệu Hành như vậy, khuôn mặt tuấn tú nhả nhặn bị sự tức giận làm vẩn vọ có chút dữ tợn, ánh mắt sắc bén như dao, thẳng tắp đâm vào người Tô Đồng.

“Không cho cô mắng chửi cô ấy, cô có biết nếu không phải vì cô thì cô ấy đã sớm là của tôi. Cô ấy vốn dĩ là thuộc về tôi, trong lòng tôi, cô ấy bây giờ hay mười năm trước đều vô cùng tốt đẹp.”

Đột nhiên Tô Đồng sưng sốt, thì thào nói:

“Anh đã biết, thì ra anh đã sớm biết.....”

Triệu Hành buông cô ra, xoay người đi đến cửa sổ sát đất, đốt một điếu thuốc hít một hơi thật sâu, một lúc lâu mới chậm rãi nói:

“Chuyện trước đây, anh đã không muốn hỏi nữa rồi, em đi đi, hi vọng em có thể tìm được hạnh phúc của chính em, anh khẳng định hạnh phúc của em mãi mãi không phải là anh.”

“Ha ha ha!”

Tô Đồng phá lên cười, tiếng cười bén nhọn, còn có chút điên cuồng:

“Anh Hành, anh cho rằng không có tôi thì anh và người phụ nữ kia có thể ở cùng một chỗ sao, nằm mơ đi, vì tôi sẽ nguyên rửa anh, cả ngày lẫn đêm nguyên rửa các người...”

Triệu Hành xoa bóp huyết thái dương co rút đau đớn, tiếng cười cuối cùng của Tô Đồng như vang vọng trong đầu anh làm anh phiền muộn chết. Quyên Tử đặt dao xuống, quét mắt nhìn Triệu Hành:

“Không thoải mái sao, gần đây siêu thị thuộc tập đoàn Worle xuất hiện tin tức lừa gạt tiền, chuyện này rất khó xử lý?”

Triệu Hành thả tay xuống, ngẩng đầu cười:

“Mặc dù em không làm chuyên mục này nữa nhưng tin tức của em lúc nào cũng rất nhanh nhạy. Thôi hôm nay không nói chuyện của anh, công việc của em thế nào. Nếu như em không ghét bỏ, thì vào tập đoàn Worle, làm công việc tuyên truyền nội bộ, nghiêm túc mà nói, việc này với chuyên ngành học của em cũng không quá khác biệt.”

Quyên Tử đưa ly rượu lên lắc nhẹ:

“Em vẫn thích làm phóng viên, còn nữa, em đã tìm được việc rồi, tạp chí Thương Mại thời đại, mặc dù vẫn là chân phóng viên vòng ngoài, nhưng trước mắt mà nói thì em rất hài lòng.”

Triệu Hành cười khẽ:

“Em luôn biết mình muốn làm gì, giống như trong cuộc đời em, chưa bao giờ có mơ hồ và không xác định.”

Quyên Tử nghiêng đầu suy nghĩ một chút:

“Thật ra thì cũng có , chỉ là người khác không biết thôi.”

Ánh mắt Triệu Hành lóe lên, vừa định nói chuyện thì điện thoại QUyveen Tử vang lên, ánh mắt Triệu Hành rơi xuống tay cô, không khỏi cau mày. Triệu hành ánh mắt chợt lóe, vừa muốn nói chuyện, Quyên Tử điện thoại vang lên, Triệu hành rơi vào ánh mắt cạnh tay nàng, không khỏi khẽ cau mày.

Quyên Tử nói xin lỗi, đứng dậy đi sang bên kia nghe điện thoại, vừa nghe điện đã nhanh chóng để điện thoại ra xa dù vậy cũng có thể nghe được tiếng quát cực to của Tả Hồng.....

Quyên Tử mặc kệ anh dài dòng lắm nhảm, chờ anh gào xong, nhanh chóng nói một câu:

“Nửa tiếng nữa em về.”

Nói xong, cúp điện thoại nhanh chóng tắt máy, vừa thăm mắng Thời Tiêu dám làm gián điệp. Quyên Tử hiểu rất rõ Tả Hồng, bây giờ người đàn ông kia cũng chỉ là không chịu được trêu chọc, là một bình dấm chua, hơn nữa càng ngày càng chua. Trước kia đúng là không biết anh lại có sức ghen lớn như vậy, hơn nữa hình như anh vô cùng kiêng kỵ Triệu Hành.

Từ trước đến giờ Quyên Tử không thích dài dòng chơi trò mập mờ, mấy ngày nay Quyên Tử cũng đã nghĩ kỹ, không thể không nói gặp lại Triệu Hành cô thực sự có chút hoảng hốt. Dù sao đối với Triệu Hành mà nói, cũng đã từng là thời kỳ theo đuổi trẻ trung, hơn nữa những năm vừa rồi, thái độ của cô với trò chơi tình cảm cũng ít nhiều bị ảnh hưởng, nhưng cô hiểu rõ.

Đối với Triệu Hành, cô chỉ còn thiện cảm, ngay cả tức giận chôn sâu trong đáy lòng cũng dần dần phai nhạt, đối với người đàn ông này cô không còn cảm giác kích thích đó nữa, cô chỉ cảm thấy cô và anh giống như bạn bè, mọi chuyện qua đi chỉ còn lại tiếng cười bằng hữu, cô không muốn tiếp tục trêu chọc anh, không có ý

định quay lại. Quyên Tử cảm thấy đây chính là chuyện cười, nếu như đã là tình cũ thì cần gì phải đốt cháy lại.

Quyên Tử nâng cằm lên, quan sát người đàn ông đối diện, khôi ngô anh tuấn, văn nhả dịu dàng, vô cùng khôn ngoan tài giỏi, đáng tiếc không phải là thức ăn trong mâm của cô.

“Triệu Hành, không cần lãng phí thời gian ở bên cạnh em, dù mười năm trước có hiểu lầm gì thì mọi chuyện cũng đã qua, hơn nữa cho dù mười năm trước không có hiểu lầm thì chúng ta cũng không thể ở bên nhau.....”

Quyên Tử chưa nói xong điện thoại Triệu Hành vang lên, Triệu Hành có chút phiền loạn nói xin lỗi, đi sang bên kia nghe điện thoại, vừa nghe xong sắc mặt tối đen đứng lên:

“Xin lỗi Quyên Tử, anh có việc gấp đi trước, có chuyện gì để sau hãy nói.”

Nói xong, xoay người bước nhanh ra khỏi phòng ăn, Quyên Tử hơi ngạc nhiên, thấy trên ghế còn áo khoác của anh, vội cầm lên đuổi theo, thấy xe của anh ở bãi đầu xe, Quyên Tử thở phào nhẹ nhõm, đi đến gõ cửa sổ xe.

Cửa sổ xe hạ xuống, Quyên Tử không khỏi lắc đầu nhìn Triệu Hành trong xe, có chút nóng nảy hốt hoảng, tay cầm chìa khóa xe, nhưng không dứt vào được, Quyên Tử đi vòng qua, mở cửa xe, đẩy anh sang chỗ bên cạnh ghế lái, tự mình ngồi lên, lấy chìa khóa, khởi động lái xe :

“Đi chỗ nào, em chở anh đi”

Triệu Hành cũng lấy lại bình tĩnh, nói địa chỉ.

Lúc Quyên Tử và Triệu Hành đến nhà trọ của Tô Đồng thì Tô Đồng đã hôn mê, trên tủ đầu giường còn vứt la liệt thuốc ngủ..... Xe cứu thương tới, Quyên Tử đi cùng Triệu Hành vào bệnh viện, ngồi ở ngoài phòng cấp cứu đợi. Quyên Tử cũng khôi phục lại tinh thần, Tô Đồng, mới chỉ gặp cô gái này hai lần, nhưng lại đi tự sát.

Thật ra thì, Quyên Tử cảm thấy đây càng giống như uy hiếp, dù sao nếu thật sự muốn chết, trước khi tự sát còn gọi điện thông báo cho người khác, Triệu Hành lúc này đã hoàn toàn tỉnh táo lại, đang gọi điện thoại.....

Giây vò đến nửa đêm, Quyên Tử cùng Triệu hành mới rời khỏi bệnh viện, dù sao cấp cứu kịp thời, không nguy hiểm đến tính mạng, Triệu Hành báo cho người nhà Tô Đồng biết chuyện.

Đột nhiên Quyên Tử đột nhiên cảm thấy, cô có chút không hiểu người đàn ông này, nếu nói anh ta vô tình với cô ấy, nhưng khi nghe cô ấy nói tự sát, lại rất hốt hoảng, những nếu có tình ý thì tại sao không ở lại trong bệnh viện chăm sóc?

Triệu Hành giống như hiểu suy nghĩ của cô, nghiêng đầu nhìn cô nói:

“Đồng Đồng là hàng xóm của nhà anh, từ nhỏ anh nhìn cô ấy lớn lên, nghiêm túc mà nói, cô ấy chính là em gái anh, mặc dù anh không thương cô ấy, nhưng anh cũng không hy vọng cô ấy chết vì anh, em hiểu chưa?”

Hết chương 30.

31. Chương 31

Triệu Hành lái xe đưa Quyên Tử về chung cư, từ xa đã nhìn thấy Tả Hồng ngồi ở ở bậc cửa đầu hành lang hút thuốc lá. Lúc này Quyên Tử mới nhớ đã quên không báo cho Tả Hồng, hơn nữa điện thoại di động của cô hình như cũng đã tắt máy.

Nhìn thấy ánh đèn sáng, Tả Hồng ném thuốc lá trong tay đứng lên, nhìn rõ ánh sáng, thấy rõ người ngồi trong xe, lửa giận muốn ép lại cũng không ép nổi.

Xe vừa dừng lại Tả Hồng đã mở cửa xe từ bên ngoài, kéo Quyên Tử từ bên trong xe, vừa kéo vừa chống cửa xe nhìn Triệu Hành giọng trầm thấp : ” Xuống xe. ”

” Tả Hồng, anh nổi điên cái gì ? Xảy ra chút chuyện, em chưa kịp thông báo cho anh biết..... ”

Không để cho Quyên Tử giải thích xong, đã bị Tả Hồng cắt ngang : « Cô cút sang một bên cho anh, đừng có mang dáng vẻ đó ra, các người cô nam quả nữ, lại là tình yêu đầu, có thể xảy ra chuyện gì, không cần nghĩ cũng biết ! Muốn cấm sừng tôi, không có cửa đâu ! ”

Quyên Tử tức giận giọng chân đá anh : ” Tả Hồng hôm nay anh động thủ thì chúng ra coi như xong, xong thật rồi, tôi nói lời giữ lời. ”

Nói xong cũng không để ý đến hai người, quay người đi lên tầng.

Trong lòng Tả Hồng khó chịu kìm nén, nếu như là trước kia anh đã đập cho tên kia một trận rồi, nhưng con nhóc Quyên Tử kia, anh thực sự không nói nổi. Anh cũng giận chính bản thân mình, mới bắt đầu anh đã chịu đựng cô, tại anh chiều chuộng con nhóc này quá mà, nếu không cô dám dè dặt anh như vậy.

Sự chần chừ của Tả Hồng rơi vào trong mắt Triệu Hành, trong lòng xông lên một cảm giác vô lực, hai người kia cứ tự nhiên cãi nhau, nhưng lại thân mật như vậy, thân mật đến mức giữa họ, anh giống như là một người xa lạ hoàn toàn.

Đột nhiên Triệu Hành cảm thấy không có chút nào thú vị, ngẩng đầu, ánh mắt lạnh nhạt : ” Nếu như muốn đánh nhau, xin lỗi ! Tôi không thể đáp ứng, cũng không nhảm chán như anh... ”

Đến khi Triệu Hành lái xe ra khỏi chung cư thì Tả Hồng vẫn còn buồn bực, cuối cùng chỉ còn mình anh là người đơn độc, ngẩng đầu nhìn lên tầng, giậm chân đi lên, vừa vào cửa đã mang giày cao gót Quyên Tử đá rơi vào trong tủ giày, bỏ quần áo vào trong máy giặt, dè ép lửa giận, đứng ở bên ngoài nhà vệ sinh gõ cửa, giọng nói ôn tồn hỏi : ” Quyên Tử, cuối cùng là em và anh ta đi đâu, anh nói có gì sai chứ, em nói với anh sẽ về ngay, anh đợi đến tận nửa đêm chưa thấy, về tình về lý em đều phải cho anh một cái nguyên nhân rõ ràng, đúng không ? Quyên nhi, anh phải phân rõ phải trái... ”

Quyên Tử kéo cửa nhà vệ sinh ra, ngón tay cầm lấy đai lưng áo choàng tắm, cười híp mắt quan sát một vòng : ” Không đánh nhau ? ”

Tả Hồng kêu lên, tức không chịu nổi, tiến lên khiêng cô vào phòng ngủ, ném cô lên giường, đè trên người cô : ” Nói, buổi tối hai người làm gì ? Thành thật khai báo, nếu không em chờ phục vụ đi. ”

Quyên Tử cười ha ha mấy tiếng : ” Cút sang một bên, cả người đều là mùi thuốc. ”

Tả Hồng vô lại, cúi đầu há mồm hung hăng cắn môi cô : « Em ghét bỏ anh hả ? Cấm nói lảng sang chuyện khác, nói nhanh. ”

Đôi tay Quyên Tử níu tai anh, kéo đầu anh lại gần, trước đây cô chưa bao giờ giải thích nhưng hôm nay lại mở miệng : « Bạn của Triệu Hành tự sát, nên trì hoãn ở bệnh viện đến bây giờ. ”

Tả Hồng sững sờ, khoe miệng vênh lên : ” Chắc chắn là nợ phong lưu của Triệu Hành, đúng không ? ”

Quyên Tử nghiêng người, trong nháy mắt rời khỏi chỗ nằm, ngón tay Quyên Tử nhẹ nhàng lướt qua mặt Tả Hồng : ” Nợ phong lưu ? Có người nào hơn được Tả Hồng nhà chúng ta, nhớ ngày đó hồng nhan tri kỷ khắp nơi nhỉ ! Em nhớ lúc đầu anh được gọi là cái gì mà, Tả thiếu ôm một mười tám tuổi, hôn nhau kích tình bắn ra tứ phía, thiếu chút nữa đã đành dãi chiến.... ”

Nói chưa hết câu, đã bị Tả Hồng chặn miệng lại, môi lưỡi dây dưa, Quyên Tử ô ô mấy tiếng, không có âm thanh gì rồi.... Lúc Tả Hồng buông Quyên Tử ra cô đã thở dốc lấy hơi, chờ hơi thở đều đặn mới kêu lên : ” Chột dạ, đúng không ? ”

Ánh mắt Tả Hồng lóe lên : ” Đó là nợ cũ bao lâu rồi, lời chuyện cũ ra nói cũng không phải là hành vi của người quân tử. ”

Quyên Tử giơ ngón tay lên, hung hăng bóp mặt anh : ” Vậy anh sao lại nhiệt tình với Triệu Hành như vậy, hả ? ”

” Ai ! Ai ! Quyên nhi, Quyên nhi, em véo chỗ khác được không, nói thế nào thì đàn ông cũng rất quan trọng bộ mặt, trên mặt có vết thương người khác nhìn thấy nhiều không tốt. ”

Quyên Tử ghé lại gần tai anh cười : ” Ít nhất Tả thiếu của chúng ta còn muốn giữ lại khuôn mặt, nhưng em nghĩ là, da mặt anh cũng dày như vỏ cây lâu năm vậy.” Nói xong cắn một cái lên tai trái Tả Hồng.

Tả Hồng rên lên, lại có cảm giác hơi nhột, trong nháy mắt gợi lên ý nghĩ khác, tay trượt nhẹ một chút, sờ vào áo choàng tắm màu hồng, nhưng lại bị Quyên Tử phát hiện.

.Quyên Tử đưa tay đẩy bàn tay quấy rối của anh ra, lật người nằm ở một bên, giơ chân đá anh: «Đi tắm, nếu không, đừng có lên giường của bà, bẩn lắm.»

Tả Hồng đành phải đành hoàng đi tắm, đánh răng, súc miệng... Lúc đi ra ngoài Quyên Tử đã ngủ rồi, Tả Hồng lắc đầu một cái, nhẹ nhàng rón rén lên giường, ôm cô vào trong lòng, Quyên Tử râm rì hai tiếng, tìm tư thế thoải mái hơn trong lòng anh, ngủ say.

Tả Hồng khê thở dài, ngắm cô thật lâu, nhỏ giọng lầm bầm: «Cái cô nhóc này lại dám lừa gạt anh, sáng mai anh sẽ đòi lại gấp đôi, em biết không hả?»

Cúi đầu hôn vào trán cô.

Trong lúc đó, phòng khách nhà họ Mạc đèn điện sáng bừng, kiểm tra đối chiếu DNA đạt 99% trở lên, mặc dù đã trong dự liệu, nhưng cũng làm cho Mạc Quan Vinh kích động vô cùng, chính xác rồi, cô nhóc kia chính là Vân Đan nhà bọn họ, còn chuyện tại sao phù hiệu của Mạc gia lại ở trên tay người khác, đã không còn là chuyện quan trọng nữa rồi, cuối cùng ông cũng đã tìm được cháu gái rồi.

Con bé có rất nhiều điểm giống người nhà Mạc gia, kiêu ngạo cổ chấp, thậm chí xinh đẹp, sắc sảo như vậy, màu Mạc gia, gien di truyền của nhà họ Mạc đều chảy trong người cô, đây mới là Vân Đan: «Gọi Tiểu Trương chuẩn bị xe, ta muốn đón con bé về nhà ngay lập tức.»

Mạc Vân Phòng vội vàng nói: «Cha, bây giờ đã muộn rồi, hơn nữa, con cảm thấy vẫn nên thận trọng một chút, chúng ta chưa nghĩ đến cảm nhận của Vân Đan.»

Vân Kha gật đầu: «Ít nhất chúng ta phải biết rõ, năm đó đã xảy ra chuyện gì, còn nữa, nghe cha nói thì, Quyên Tử cho tới bây giờ cũng không biết mình là bị nhận nuôi, nếu chúng ta tùy tiện nhận người thân, sẽ mang đến tổn thương cô ấy.»

Mạc Vân Giới chợt nghĩ đến buổi tối đó cô gái làm người ta huyền hoặc vì vẻ mỹ lệ, trong lòng không khỏi âm thầm thở dài, thế nào cũng không nghĩ đến, cô ấy chính là Vân Đan, từng ý nghĩ xông lên đầu khiến anh không khỏi cảm thấy nuối tiếc. Nhưng lý trí phân tích, Vân Kha nói rất đúng, cô nhóc đó tự nhiên phóng khoáng, lại chí tính chí nghĩa, Mạc gia muốn nhận người thân, nếu như là người khác, thì có lẽ là một chuyện tốt, nhưng đối với cô nhóc kia, tuyệt đối sẽ khinh thường, đó là một cô gái có cá tính, bây giờ nghĩ lại, cũng có mấy phần giống với thím hai.

Mạc Quan Vinh cũng trầm ngâm, ngày đó con bé cũng đã nói rồi, ông còn nhớ rõ ràng : «Nếu thật sự tôi là cháu gái đã thất lạc của nhà họ Mạc, tôi hi vọng, các người vĩnh viễn không cần đi tìm tôi, không cần nhận tôi, bởi vì tôi sống rất tốt, rất hạnh phúc, chỉ cần các người tránh xa tôi là tốt rồi, không nên đặt tiêu chuẩn của các người để cân nhắc mọi chuyện, cũng không phải ai cũng muốn biến thành phượng hoàng, trong thế giới của tôi, tôi chính là phượng hoàng, không cần thiết phải làm điều thừa thãi, vì vậy, nếu đúng là tôi, xin các người hãy tránh khỏi thế giới của tôi, để lại sự bình yên cho tôi, tôi sẽ rất cảm kích.»

Vân Đan kiêu ngạo như thế, sao có thể dễ dàng tiếp nhận Mạc gia ! Anh hai mở miệng nói: «Con thấy, chúng ta không cần ngại cha mẹ nuôi cô ấy, chỉ cần bồi thường nhiều tiền bạc là được.»

Mạc Vân Kha chau mày nhìn anh hai: «Người ta nuôi Vân Đan hơn hai mươi năm, Vân Đan cũng không hề có cảm giác là bị nhận nuôi, điều này chứng tỏ cha mẹ nuôi thực sự coi cô ấy như con ruột, nếu như chúng ta mang tiền bồi thường mà làm họ đồng ý thì họ cần gì che giấu, ngay từ ban đầu họ đã cố ý che giấu thân thế Vân Đan, điều này đủ để chứng minh, người ta căn bản không muốn cho Vân Đan tìm được cha mẹ ruột.»

Mạc Quan Vinh đứng lên nói: “Ta đã gặp cha mẹ nuôi con bé trước đây, Vân Giới, người đi sắp xếp đi, Vân Phong, công việc của Vân Đan sắp xếp như thế nào rồi?”

Chân mày Mạc Vân Phong giãn ra: «con bé làm về hoạt động kinh tế, nhưng trước mắt là phóng viên, con bé tự mình yêu cầu, nói muốn tự mình phát triển lên.”

Mạc Quan Vinh khẽ cau mày: «không phải là rất vất vả sao?”

Mạc Vân Phong cười: “Cha, khổ cực mới có thể tạo nên thành tích, đây chính là điểm đáng nể của Vân Đan.”

Mạc Quan Vinh khe khẽ thở dài: “Con bé này quá mạnh mẽ, giống Quan Anh vô cùn, rất cứng đầu! Con bé này không hiểu lý lẽ! Vân Kha, hôn sự với Tả gia bỏ đi, thằng nhóc Tả hồng này! Con và Vân Phong cũng đừng tìm nó nữa, tốt nhất là bỏ đi.”

Vân Kha muốn nói lại thôi, vân Phong vươn tay mở cửa phòng Vân Kha, mới nói: “Anh hiểu em muốn nói gì, nhưng cha quá cố chấp, cũng không phải em không biết.”

“Em thấy Tả Hồng thực sự yêu Vân Đan , rất nghiêm túc yêu.”

“Vậy thì như thế nào?” Vân Phong chau mày: “Anh thực sự không hiểu, tình yêu thật sự có quan trọng như vậy sao?”

Vân Kha chợt ngừng đầu, ánh mắt yên lặng, chợt lóe ra ánh sáng lóng lánh: “Anh cả, tình yêu rất quan trọng, chỉ cần ở trong lòng em có tình yêu, em bằng lòng buông tay tất cả.”

Vân Phong giật mình: “Vân Kha, em chưa từng quên cậu ấy?”

Vân Kha xoay người: “Em nghĩ, đến khi chết rồi, có lẽ sẽ quên.”

Vân Phong tại chỗ cả nửa ngày, mới xoay người nói với Mạc Vân Giới: “Chuyện cha mẹ Trần, tạm thời kéo dài thời gian càng lâu càng tốt ”

Mạc Vân giới sững sốt: “Nhưng cha nói tất cả. . .”

Vân Phong vỗ vai của anh: “ngày mai cha đi cùng đoàn phỏng vấn quân sự sang nước Mỹ, lịch trình cũng phải một tháng, để nhà họ Trần và Vân Đan một chút thời gian giảm áp lực, dù sao chúng ta cũng không thể ỷ thế ức hiếp người ta. ”

Mạc Vân Giới nhìn anh trai, đã nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên nhìn thấy anh trai như vậy, cảm thấy có chút kì lạ, hỏi: “Anh cả, anh làm sao vậy?”

Mạc Vân Phong nhẹ nhàng lắc đầu: “Không có gì, chỉ là đột nhiên cảm thấy, rất nhiều việc, có lẽ là chúng ta đã làm sai.”

32. Chương 32

«Thế nào ? Quyên Tử nhà ta muốn theo anh đi làm à ? ”

Tả Hồng đỗ xe ở chỗ dành riêng cho xe của anh, anh cười híp mắt nhìn Quyên Tử bên cạnh, Quyên Tử cười hì hì :

«Nghĩ hay quá nhỉ, chẳng lẽ em là cô gái thích đi theo người khác lắm sao? ”

Xoay người nháy mắt mấy cái, cánh tay duỗi qua, kéo mặt Tả Hồng lại gần mình, hôn lên môi anh :

«Ngoan ngoan nhé ! Có thể về sau em sẽ kiểm tra thường xuyên ”

Nói xong, lưu loát đẩy cửa xe đi xuống, Tả Hồng sững sờ lúc lâu, đột nhiên cảm thấy trong lòng có bao nhiêu là ngọt ngào, ngọt đến tận chân, chỉ vì một câu thường xuyên kiểm tra của cô.

Trước kia những lời như vậy Quyên Tử sẽ không bao giờ nói ra khỏi miệng, có lẽ nên nói là, cho đến bây giờ cô ấy chưa bao giờ quan tâm anh làm chuyện gì ở bên ngoài. Tả Hồng đã từ cho rằng, nếu trước mặt cô, anh có đi cùng với những cô gái khác thì Quyên Tử nhà anh cũng sẽ chỉ híp mắt nhìn và cười.

Chính vì chuyện này khiến cho Tả Hồng rất nản chí, vì nó chứng tỏ rằng cô không thương anh, một chút cũng không thương, bởi vì không thương, mới có thể không quan tâm. Cho nên Tả Hồng mới có thể chỉ vì một câu nói như vậy của cô, một câu nói đùa mà vui mừng không dứt, lời của cô rốt cuộc là có ý gì ?

Đầu óc vui mừng đến choáng váng, đợi đến khi Tả Hồng hết chậm lụt lấy lại được tinh thần thì Quyên Tử đã đi vào đến văn phòng, Tả Hồng đuổi theo cô nhưng chỉ thấy mỗi bóng lưng cô.

Tả Hồng suy nghĩ một chút, không khỏi cau mày, trong tòa nhà này, chỉ có tạp chí Thương mại Thời đại chuyên nghiệp ở tầng mười là cùng ngành nghề của cô, nhưng mà điều này sao có thể, anh cả Mạc gia làm sao lại cho phép chuyện như vậy xảy ra. Chỉ là, gần đây nhà họ Mạc cũng không có động tĩnh gì, cũng không thấy thúc giục chuyện hôn sự của anh và Vân Kha, cũng không tìm Quyên Tử gây phiền phức, những chuyện này quả thực có chút lạ kì.

Tả Hồng vừa định bước vào thang máy đã trông thấy anh cả nhà họ Mạc đi đến, xách theo cặp tài liệu, ăn mặc nghiêm trang, mỗi lần nhìn thấy anh ta, Tả Hồng cũng có cảm giác như đi vào nghĩa trang tham dự tang lễ, cộng thêm khuôn mặt lạnh băng của anh ta, càng đúng như tưởng tượng.

Hai người cũng bước vào thang máy, Tả Hồng dựa vào tay vịn bằng kim loại, nhìn Mạc Vân Phong :

«Anh có ý gì ? »

Mạc Vân Phong nghiêng đầu nhìn anh :

” Tôi không trả lời vấn đề không rõ ràng. ”

Sắc mặt Tả Hồng trầm xuống :

” Tại sao anh lại cho Quyên Tử nhà tôi làm việc ở chỗ này ? ”

«Quyên Tử nhà cậu ? »

Mạc Vân Phong nhếch miệng, lộ ra nụ cười có phần giễu cợt :

” Đầu tiên, tôi cho là Quyên Tử và cậu không có quan hệ gì, hơn nữa, tôi không có nghĩa vụ trả lời những vấn đề không có ý nghĩa như thế. ”

Tả Hồng tiến lên, nắm cổ áo anh ta :

” Anh cả Mạc, đừng giả bộ hồ đồ với tôi, không có sự đồng ý của anh, Quyên Tử nhà tôi có thể đi làm ở tầng mười sao ? ”

Mạc Vân Phong hất tay anh ra, sửa lại cà vạt của mình rồi nói :

«Tả Hồng, đừng có giống như chó điên vậy, bạ ai cũng cắn, là người đàn ông, thì nên suy nghĩ nghiêm túc một chút, phải làm thế nào thì mới có thể che chở cho người phụ nữ mà mình yêu. ”

Thang máy mở ra, Mạc Vân Phong hừ lạnh, cất bước đi ra ngoài, đi được hai bước, quay đầu lại :

” Đúng rồi, ông cụ nhà tôi có nói, hôn sự của cậu và Vân Kha thôi vậy, chỉ là nếu từ hôn, cậu cũng nên hiểu, Tả Hồng cậu cùng Mạc gia chúng tôi không còn quan hệ gì. ”

Tả Hồng cảm thấy, chớp mắt một cái, mọi mây mù trước mắt đều tan biến, giống như lúc gặp xui xẻo cực điểm, bỗng nhiên thay đổi vận mệnh, mọi chuyện đều thuận lợi vô cùng.

Trong lòng Quyên Tử có anh rồi, hôn sự với Mạc gia cũng hoãn lại, mọi chuyện rắc rối tụ lại một chỗ, đang có nguy cơ biến thành bế tắc phiền phức, bây giờ từng cái một dễ dàng giải quyết, khiến anh không khỏi nhếch môi cười, hướng về phía anh cả nhà họ Mạc nói lớn :

«Anh yên tâm đi, Tả Hồng tôi xin thề, cả đời này tôi cũng ước không có quan hệ gì với người nhà họ Mạc cái người. ”

Bước chân Mạc Vân Phong hơi chậm lại, hiếm khi lộ ra một nụ cười ranh mãnh, trong lòng lại nói : nhóc con, chỉ sợ đến lúc đó, cậu lại khóc lóc xin qua cửa nhà họ Mạc chúng tôi. Nếu như em họ ở chung với Tả Hồng hạnh phúc thì Mạc Vân Phong quyết định tận lực quay đầu.

Bởi vì anh không muốn gặp phải một Vân Kha thứ hai, lúc nào cũng phẳng phất buồn, rõ ràng là một cô gái trẻ nhưng lúc nào cũng mang bộ dạng của một bà già bảy tám mươi tuổi tang thương, lúc nào cũng có cảm giác khó khăn, chỉ là Vân Đan...

Đột nhiên Mạc Vân Phong nghĩ đến chuyện chỉ gặp mặt Quyên Tử một lần, không khỏi lắc đầu, Vân Đan dù sao cũng không phải Vân Kha, đối với sách lược nghiêm khắc của cha, có lẽ có thể dùng với Vân Kha, còn với Vân Đan thì thực sự là khó nói.

Quyên Tử rất thích công việc hiện tại, tổ trưởng tổ hoạt động họ Ngô, tên rất đơn giản, Ngô Vệ, khoảng ba mươi bảy, ba mươi tám tuổi, là một tiến sĩ từ nước ngoài về.

Thật ra khi đi vào nơi này thì Quyên Tử mới phát hiện, không phải là tổng biên tập làm khó cô, mà tổ phóng viên thật sự không có ai là ăn không ngồi rồi, đều là những người có trình độ học vấn cực kỳ lợi hại, là tinh anh nhân tài, so với cô thì cô thật sự không bằng, nhưng cô có đầu óc, cô tự tin mình có thể làm tốt.

Nói bên ngoài là làm phóng viên, nhưng Quyên Tử cũng có thể tham dự vào các diễn đàn hội nghị kinh tế cấp quốc gia, tháng sau thành phố S tổ chức hội nghị nên các hoạt động trụ bị tài liệu đang được tiến hành. Quyên Tử nhanh chóng tham gia vào hoạt động trợ giúp, vừa nghe các nhân viên khác thảo luận cô đã đưa ra vấn đề và trình bày quan điểm cá nhân, ngày tiếp theo tổ hoạt động gồm mấy người cũng thoải mái với cô gái xinh đẹp này.

Dĩ nhiên là người đẹp đến nơi nào cũng được ưu tiên, cộng thêm tổ hoạt động gồm sáu thành viên, nhưng đều là đàn ông độc thân, đột nhiên xuất hiện một người đẹp như vậy, mặc dù bối cảnh của cô nhất định không hề nhỏ, nhưng vẫn hấp dẫn người khác phái. Đây chính là quy luật của tự nhiên. Hơn nữa, người ta mặc dù đáng đẹp xinh đẹp, nhưng không hề ngu ngốc, cho dù chưa quen thuộc công việc nhưng thỉnh thoảng đều nói ra những vấn đề mấu chốt.

Điều này nói rõ cái gì, nói rõ cô là người có đầu óc thông minh và rất nhạy cảm với tin tức, quan trọng hơn nữa là cô giúp rất nhiều trong chuyến công tác này. Cho nên, ngày hôm sau mấy người này và Quyên Tử đều trở nên quen thuộc hơn, chưa nói đến bối cảnh, người đẹp lại thông minh, ai không thích chứ.

«Tan việc tất cả chúng ta đi ăn một bữa cơm, tôi mời mọi người, xem như là chào đón Tiểu Trần, mọi người thấy thế nào ? »

Ngô Vệ vỗ tay lên tiếng, cả phòng hoan hô ầm ĩ, Trương Bản cười nói :

“Ngài Tổ trưởng, ngài biết Tiểu Trần người ta có hẹn không, người đẹp nha, tan sở làm gì có thời gian rooic nha. ”

Ngô Vệ cười nhìn Quyên Tử, ý vị sâu sa nói thêm một câu :

“Nếu như có, có thể mang theo người thân”

Các đồng nghiệp nam đã có ý rõ ràng như vậy, Quyên Tử không khỏi cười rộ, nói nhẹ nhàng :

«Anh ấy rất bận, cảm ơn mọi người đã quan tâm đến tôi, hôm nay để tôi mời mọi người đi. »

Một câu nói như vậy khiến cho kẻ thì sung sướng người thì buồn bã, vốn là đột nhiên xuất hiện một người đẹp thông minh như vậy, nhóm hoạt động độc thân cũng chỉ muốn thử, không nghĩ đến hoa đã sớm có chủ, nhưng cũng rất nhanh bỏ qua, rồi rít bình thường trở lại. Dù sao đàn ông bây giờ cũng đều không phải người mù.

Điện thoại di động vang lên, Quyên Tử nghiêng đầu nhìn, khóe môi khẽ nhếch lên cười, cầm điện thoại ra cửa, đi ra chỗ cầu thang an toàn bên ngoài nghe điện thoại :

«Buổi tối cùng ăn cơm, anh có chuyện tốt muốn nói cho em. »

Giọng của Tả Hồng rõ ràng có hơi kích động.

«Buổi tối em đi ăn cơm với đồng nghiệp mới, làm sao bây giờ ? »

Âm thanh trong veo của Quyên Tử khiến chính cô cũng không phát hiện cảm giác áy náy, mềm mại giống như đang làm nũng với người yêu, âm thanh mềm nhũn truyền đến tai Tả Hồng, cảm giác thoải mái vô cùng.

Tả Hồng cũng hiểu, là người mới, cũng phải có quá trình chuẩn bị, chỉ là không nghĩ cô lại khéo léo dịu dàng như vậy, liền trêu chọc cô một chút.

“Anh đi cùng em được không ? Dù sao đều làm trong một tòa nhà, biết đâu đồng nghiệp của em anh cũng có quen biết. ”

Quyên Tử cười nhẹ, nhấn tâm cự tuyệt, trong tòa nhà này có người ‘ không biết cục phó Tả có lẽ là vô cùng hiếm. Quyên Tử mới đi làm một ngày ở đây, đại danh cục phó Tả cũng đã như sấm bên tai.

Lúc trưa ở phòng ăn, bàn bên cạnh có mấy cô gái ngồi nói chuyện, trong vòng một buổi trưa, từ trong ra ngoài, từ gia đình đến bối cảnh, từ phong cách làm việc đến năng lực chần gối như thế nào...(ặc ặc, mấy mẹ này buôn chuyện đã man quá) Không nói rõ chi tiết nhưng mà buôn chuyện thì vấn đề nào cũng có, nhìn có vẻ là nhân viên công vụ nghiêm chỉnh nhưng hóa ra bên trong lại nóng lửa kích tình như vậy.

Thậm chí Quyên Tử còn cảm thấy, Tả Hồng chính là đối tượng ảo tưởng giúp trong lòng phụ nữ cảm thấy không con tịch mịch, lúc lên giường cùng chồng nhưng trong đầu lại nghĩ đến Tả Hồng.

” ha ha ha ”

Nghĩ đến đây, Quyên Tử không nhịn được cười :

«Cười cái gì ? ”

Giọng Tả Hồng hơi nghi ngờ truyền từ bên kia đến :

“Chỉ là em đang nghĩ đến đến đối tượng ảo tưởng của một vấn đề. ”

” Đối tượng ảo tưởng ? ”

Tả Hồng cười xấu xa :

«Chẳng lẽ Quyên Tử nhà mình nhớ anh, không cần ảo tưởng, anh có thể phục vụ ngay lập tức, thế nào ? ”

Quyên Tử lười nói lại với anh :

«Em cúp máy đây. ”

“Đừng đừng. Quyên nhi, buổi tối em ăn cơm ở đâu ? lát nữa anh đón em. ”

” Buổi tối em tự về được rồi. ”

Nói xong, Quyên Tử không quên cảnh cáo anh một câu:

“Không cho đi theo, nếu không, buổi tối ngủ trên sofa.”

Để điện thoại xuống, Tả Hồng còn nói thêm:

“Con nhóc xấu xa, cũng biết uy hiếp.”

Chỉ là nghe âm thanh vui vẻ của cô, Tả Hồng cảm thấy thực sự yên tâm, cách đó vài ngày, tinh thần cô sa sút cũng khiến Tả Hồng rất lo lắng. Tính tình Quyên Tử nhà anh rất mạnh mẽ, mặc dù anh muốn giúp cô cũng không nghĩ ra được biện pháp tốt.

Có lúc, anh muốn, chỉ cần Quyên Tử nhà anh cam tâm tình nguyện núp trong ngực anh, để anh vì cô che gió che mưa, thế là đủ. Nhưng có lẽ đây là hi vọng xa xôi của anh, có lẽ cả đời cũng chỉ là hy vọng xa vời, cả đời cũng không thể thực được. Quyên Tử nhà anh quá kiêu ngạo, kiêu ngạo đến mức anh muốn hận cô, nhưng anh yêu cô gái này, yêu đến mức bị coi thường.

Tả Hồng không nghĩ đến kế hoạch tương lai của anh và Quyên Tử, kết hôn, sống chết, Tả Hồng nghĩ đến những điều này, trong lòng có cảm giác vui sướng thỏa mãn. Cho đến bây giờ Tả Hồng cũng không biết, anh cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, bình thường đến không thể bình thường hơn nữa, chỉ vì

những điều như kết hôn rồi sống chết cũng có thể làm anh vui mừng đến như vậy, nhưng mà anh thực sự vui mừng vô cùng.

Giống như một người chần chừ ở trong bóng tối thật lâu, chợt nhìn thấy ánh mặt trời, là hạnh phúc tương lai của Quyên Tử và anh, anh đang vô cùng mong đợi.

33. Chương 33

Hai vợ chồng Trần Quốc Hoa thật sự không nghĩ đến, hơn hai mươi năm trôi qua, vẫn có người tìm tới cửa.

Hai vợ chồng ông bà vốn có một cô con gái ruột, tên mẹ cũng gọi là Quyên Tử, cuộc sống hai vợ chồng không tính là giàu có, nhưng với cuộc sống và cô con gái nhỏ như thế này cũng khiến ông bà vui vẻ mừng rỡ.

Khi đó, Trần Quốc Hoa muốn con gái lớn lên nhất định phải học cho giỏi, dù tốn kém đến mức nào cũng muốn cho cô bé đi học đại học, ông và vợ cả đời đã thua thiệt chuyện học hành, cả đời cũng không có tiền đồ rồi.

Không ngờ, lúc cô bé được ba tuổi bị mắc bệnh viêm màng não nghiêm trọng, gần như tiêu tán hết tài sản trong nhà nhưng cũng không cứu sống được. Về sau cô bé qua đời, vợ bà Lưu Bội Trần cũng vì vậy mà bị bệnh nặng một trận, tinh thần cũng trở nên hoảng hốt.

Bác sĩ nói nếu tiếp tục u uất như vậy, cả người cũng sẽ thay đổi, tinh thần sẽ càng trở nên thất thường hơn, bác sĩ đề nghị vợ chồng ông nên sớm có đứa bé, sẽ là biện pháp tốt nhất. Dù sao cũng là tâm bệnh, cần có tâm được mới chữa được. Nhưng thân thể Lưu Bội Trần, kể từ sau khi sinh Quyên Tử, vẫn luôn không tốt.

Đắn đo liên tục, vợ chồng Trần Quốc Hoa quyết định nhận nuôi một đứa bé. Lúc nhìn thấy Quyên Tử lần đầu tiên ở trong cô nhi viện vùng ngoại ô, Quyên Tử đang bị sốt nhẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, nhìn vô cùng đáng thương.

So với những đứa trẻ khỏe mạnh khác thì đứa bé bị bệnh này đã kích thích hai vợ chồng ông, trong lòng có một sợi dây mềm mại, hơn nữa, cô nhóc này rất xinh đẹp, khuôn mặt nhỏ bé trắng trẻo, mái tóc quăn nhẹ nhàng mềm mại, lông mi vừa dài vừa cong, dù nhắm mắt cũng làm cho người ta không thể không vừa lòng.

Lưu Bội Trần ôm đứa bé vào trong ngực thật chặt, giống như thấy được bóng dáng con gái yêu, bà phát hiện ở cổ áo cô bé có một khối ngọc bài. Nếu nhận nuôi thì đời này cô bé chính là con ruột của hai người, vì để tránh phiền phức trong tương lai, bà liền lấy vật đeo trên người cô bé xuống, thứ duy nhất thuộc về cha mẹ cô bé.

Đúng lúc bên cạnh có một cô bé khác chơi ở gần đó, Trần Quốc Hoa tiện tay cho đứa bé đó. Sau đó bé Quyên Tử trở về nhà, hai vợ chồng ông bà cũng vì đứa bé này mà hy sinh rất nhiều, từ nhà máy cơ giới hạng nặng điều xuống xưởng thép. Năm đó Quyên Tử bốn tuổi, một nhà ba người chuyển đến khu nhà ở xưởng thép bắt đầu cuộc sống mới.

Cho nên, hầu như không ai biết Trần gia có một người con gái nuôi, hơn nữa hai vợ chồng ông bà cũng thương Quyên Tử không khác gì cha mẹ ruột, yêu thương, nuôi dưỡng cô bé này. Đứa bé này cũng rất khỏe mạnh, từ nhỏ đã rất ưu tú, lớn lên đi học đại học A, sau khi tốt nghiệp đi làm thì tìm được công việc.

Có lúc vợ chồng Trần Quốc Hoa cũng tự nhủ, đứa bé này trưởng thành càng ngày càng xinh đẹp, lại rất thông minh nhiệt tình, tám đời Trần gia bọn họ cũng không có được như vậy, cha mẹ ruột của đứa nhỏ này không biết là người như thế nào. Thấp thỏm mấy năm liền, ông bà sợ có một ngày cha mẹ ruột cô bé tìm đến, đến lúc đó ông bà không biết phải làm sao đây.

Sau đó nhiều năm dần qua đi, tâm tình cũng ổn định lại, nào nghĩ đến, hơn hai mươi năm rồi lại có người tìm đến cửa, hơn nữa, bọn họ nằm mơ cũng không ngờ lại là gia đình có bối cảnh lớn như vậy.

Thời điểm chuông cửa vang lên, Lưu Bội Trần còn tưởng đó là Quyên tử trở về, vấn đề hôn nhân của con bé này luôn khiến hai vợ chồng bọn họ lo lắng, bình thường thì rất hiểu thuận, nhưng tính tình cố chấp vô cùng, không biết nghĩ cái gì trong đầu, tuyệt đối không có chút gấp gáp nào.

Lưu Bội Trần thấy Quyên Tử là phải nhắc đi nhắc lại chuyện này, chỉ là bình thường công việc của Quyên Tử bận rộn, hai người già bọn họ hay cầu nhau, muốn tìm cô nói chuyện cũng không thấy bóng dáng đâu.

Trong lòng Lưu Bội Trần còn đang nghĩ, lần này nhất định phải ép Quyên Tử đi xem mắt, con bé này đã bao nhiêu tuổi rồi, nếu không nhanh lấy chồng là thành gái ế mất, con bé Tiêu tử, con cũng đã sinh rồi, chỉ còn mỗi Quyên Tử, đến người bàn trai cũng không thấy.

Mở cửa ra, Lưu Bội Trần không khỏi sợ hết hồn, đứng ở ngoài cửa là một vị sĩ quan, còn có một người trẻ tuổi khoảng hơn ba mươi tuổi, vừa nhìn đã biết là không phải người bình thường, ở giữa còn có một người, thấy rõ người này khiến Lưu Bội Trần vội vàng xoay người kêu lên :

«Cha Quyên Tử, cha Quyên Tử... »

Trong tay Trần Quốc Hoa cầm chiếc đàn nhị, từ ban công đi đến:

“Sao vậy, Quyên Tử về sao?”

Nói thật, mặc dù đã điều tra rõ ràng về cha mẹ nuôi nhà Trần gia, Mạc Quan Vinh còn nghĩ là khi nhìn thấy đôi vợ chồng này ông sẽ có cảm xúc rất lớn, nhưng thật ra đây chỉ là hai vợ chồng chất phác tự nhiên, giống như bao đôi vợ chồng Trung Quốc khác, vô cùng bình thường.

“Ngài là... Ngài là vị trên ti vi kia, vị kia.....”

Trần Quốc Hoa khản trương đến mức nói lắp. Không nghĩ là có một ngày một nhân vật lớn trên tivi như vậy sẽ xuất hiện thực sự ngoài cửa nhà ông, còn là một vị đại thủ trưởng.

“Thật xin lỗi, tùy tiện quấy rầy hai người, tôi là Mạc Vân Giới, đây là cha tôi, chúng tôi đến, là vì chuyện hai mươi bốn năm trước, ở cô nhi viện Thánh tâm, hai người có nhận nuôi một bé gái, chúng tôi là người thân của cô bé ấy.”

Một câu nói, giống như một tiếng sấm, suýt nữa làm nổ tung hai vợ chồng Trần Quốc Hòa, đây đúng là sợ điều gì thì sẽ gặp phải điều đó....

Mạc Quan Vinh ngồi trong phòng khách nhà họ Trần, quan sát bốn phía, bố trí rất ấm áp, căn nhà không lớn, nhưng sạch sẽ, nhẹ nhàng khoáng khoái, trên tường đối diện tủ ti vi có treo ảnh gia đình.

Mạc Quan Vinh đứng lên đi đến, quan sát cẩn thận một lúc mới nhìn ra được, có lẽ là lâu lắm rồi, trong hình cha mẹ Trần cũng còn trẻ hơn rất nhiều so với hiện tại, Quyên Tử đứng sau lưng, có lẽ là thời gian cô bé học tiểu học! Tóc kẹp lên, buộc đuôi ngựa, mái để ngang trán, ngũ quan cực kỳ xinh đẹp, đáng vẻ thanh tú rất có khí chất. Không để lại nhớ đến, cô nhóc này lúc nào cũng có tinh thần phấn chấn, mạnh mẽ.

Mạc Quan Vinh lộ ra nụ cười thú vị.

“Mời uống trà”

Tay Lưu Bội Trần bưng ly trà có chút không khống chế được, khẽ run rẩy, đặt ly trà trên khay bắn vài giọt nước ra ngoài. Mạc Vân Giới không khỏi thở dài trong lòng, có lẽ bọn họ cũng không có làm sai, nhưng dù sao cũng là ý thể ức hiếp người.

Trần Quốc Hoa không lưu loát mở miệng :

” Ngài không phải là nhầm chứ ? Sao lại xác định Quyên Tử là cháu gái của các người ? ”

Mạc Quan Vinh xoay người lại, nhìn lướt qua Tiểu Trương đang đứng bên kia, Tiểu Trương mở cặp công văn trong tay ra, rút một tập tài liệu đặt trên khay trà :

” Đây là báo cáo kiểm tra DNA của bác sĩ có uy tín nhất.... ”

Lời Tiểu Trương còn chưa nói xong, ầm một tiếng, trước mắt ông Trần bỗng tối sầm, ngã quỵ xuống phía trước.....

Lúc Quyên Tử chạy đến bệnh viện, ông Trần đã được đưa vào phòng mổ, ngoài khu vực người thân đứng chờ chỉ có mẹ cô, ôm cánh tay ngồi ở đó, nhìn rất cô đơn mà đáng thương.

Lưu Bội Trần nhìn thấy Quyên Tử liền ôm lấy cô, ôm thật chặt, giọng nói nghẹn ngào :

” Cha con.... Cha con, ông ấy.... ”

Nói được mấy từ thì không nói nổi, Mạc Vân Giới đứng bên cạnh mở miệng nói tiếp :

«Cha cô đột nhiên chảy máu não, may mà cấp cứu kịp thời, bây giờ đang ở bên trong làm giải phẫu hộp sọ, cô yên tâm, đã mời chủ nhiệm khao não có năng lực nhất đến chỉ đạo, ông ấy sẽ không có chuyện gì đâu. ”

Lúc này Quyên Tử mới phát hiện ra Mạc Vân Giới, trong nháy mắt cô liền tức giận :

” Sao anh lại ở chỗ này ? Bệnh của cha tôi cùng nhà họ Mạc các người có quan hệ gì, có phải vì Tả Hồng không, các người không làm phiền tôi, lại trực tiếp tìm cha mẹ tôi, nếu cha tôi có chuyện gì, tôi liều mạng với Mạc gia các người, bây giờ biến, ngay lập tức. ”

Lưu Bội Trần vội vàng lôi kéo con gái, tư tưởng bèn rễ ăn sâu, trong lòng dù có oán hận cũng không biểu hiện ra, dù sao người ta cũng là quan lớn ! Người xưa cũng nói dân không đấu được với quan, Trần gia bọn họ trong mắt người ta có là cái gì đâu. Chuyện chính là như vậy, nghiêm túc mà nói, cũng không thể hoàn toàn trách người ta, cũng là tại hai vợ chồng bà quá đáng.

Lúc mới đầu nhận nuôi đứa bé nên nghĩ đến chuyện này, một đứa bé xuất sắc như vậy, sao người ta lại có thể không cần cơ chứ, lại nói bọn họ cũng không phải là người khác, đó là người thân của Quyên Tử mà !

Trong lòng Lưu Bội Trần không nói ra được, vô cùng chua xót, chính bà, từng chút từng chút một, che chở cho con gái từ nhỏ đến lớn, nhưng mà là con gái của người ta ! Lưu Bội Trần biết, cha Quyên Tử cũng vì nghĩ không thông, mới gục xuống, không nghĩ ra có thể làm thế nào, họ có thể như thế nào đây.....

Mạc Vân Giới vừa muốn giải thích, cửa phòng mổ đã mở ra, Trần Quốc Hoa được đẩy ra ngoài, Quyên Tử dìu Lưu Bội Trần xông tới, trên đầu Trần Quốc Hoa băng từng mảng băng gạc trắng xóa, phải thở bằng máy, hai mắt nhắm chặt, sắc mặt trắng xám trông vô vùng khó coi.

Mấy bác sĩ trẻ tuổi vây quanh một vị bác sĩ già hơn năm mươi tuổi bước ra:

“Ca mổ rất thành công, máu bầm đã được hút ra sạch sẽ, trước mắt mà nói, sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng.”

Quyên Tử và Lưu Bội Trần, cả Mạc Vân Giới đứng một bên đều thở dài một hơi. Chuyện xảy ra đến mức này, bọn họ cũng không hề nghĩ đến, sao có thể ngờ chuyện này đối với ông Trần đã kích lớn như vậy, nhưng bọn họ cũng hiểu, nếu như ông Trần thật sự có chuyện gì, em gái họ có nhận lại người thân hay không chưa nói, nhưng mà chắc chắn sẽ hận Mạc gia, đến lúc đó làm sao mà giải quyết được mọi chuyện đây.

Quyên Tử bố trí cho cha mẹ thật tốt, rồi đến tìm bác sĩ chỉ đạo. Bệnh viện quân y, Quyên Tử lớn như vậy cũng chưa bao giờ đến nơi này, vô cùng xa lạ.

Hỏi hai cô y tá mới tìm đường, đẩy cửa phòng làm việc chủ nhiệm ra, lại thấy Mạc Quan Vinh đang ngồi trên ghế salon, Mạc Vân Giới đang đứng một bên nói chuyện với bác sĩ.

Quyên Tử nghĩ trong lòng, chẳng lẽ mình và nhà họ Mạc thực sự là nghiệt duyên, sao lại không tránh khỏi cơ chứ . Mạc Quan Vinh ấy nãy nhìn Quyên Tử :

Quyên Tử trong lòng suy nghĩ, chẳng lẽ mình và Mạc gia có cái gì nghiệt duyên, làm sao lại là không tránh thoát đây. Mạc quan vinh có chút khiếm nhiên nhìn Quyên Tử:

“Rất xin lỗi! Ta không ngờ sẽ xảy ra chuyện như thế”

Hiện tại lý trí Quyên Tử đã khôi phục, nhìn tình huống này cũng không giống vì chuyện tình cảm với Tả Hồng, tạm thời cô không muốn cùng người nhà họ Mạc có bất cứ chuyện gì nữa, Quyên Tử trực tiếp hỏi bác sĩ đối diện với Mạc Quan Vinh.

Thật ra thì dù rất không lễ phép, nhưng Mạc Quan Vinh cũng chỉ khẽ mỉm cười, chủ nhiệm Thẩm rất kinh ngạc, dù sao ông cụ Mạc đang ở trước mặt, người dám như vậy thật đúng là không có nhiều.

“Sức khỏe cha tôi sau này có để lại di chứng gì không thưa bác sĩ?”

Quyên Tử khá lo lắng mở miệng. Chủ nhiệm Thẩm nói đúng trọng tâm:

“Chảy máu não cho dù cấp cứu kịp thời, giải phẫu thành công, đối với đại não cũng có mức độ tổn thương nhất định, chỉ là, cụ thể còn phải xem mức độ khôi phục của bệnh nhân sau khi tỉnh lại, cá nhân tôi đề nghị, có thể xây dựng một kế hoạch phục hồi sức khỏe, tiến hành phối hợp với trị liệu, thì hiệu quả cao hơn, quan trọng nhất là, người bệnh không được chịu kích thích quá lớn”

Quyên Tử nghiêm túc gật đầu một cái:

“Chúng tôi có thể chuyển đến phòng bệnh bình thường được không.”

34. Chương 34

Có tiếng gõ cửa phòng làm việc, thư ký thân cận của Mạc Quan Vinh, Tiểu Trương đẩy cửa đi vào, nghiêm túc nhắc nhở:

“Thủ trưởng, hai giờ rưỡi chiều nay ngài có một hội nghị phải có mặt”

Mạc Quan Vinh cúi đầu, nhìn đồng hồ rồi gật đầu, đứng lên nói một cách có ý tứ:

“Kiều ngạo không sai, nhưng phải nhìn thời thế, nếu không, đó chính là ngu xuẩn, cháu cứ suy nghĩ thật kỹ đi, còn nữa, mặc kệ cháu nghĩ như thế nào nhưng máu mủ ruột thịt vĩnh viễn cũng không thay đổi được, cháu là người nhà họ Mạc chúng ta, phải nhận tổ quy tông”

Lúc này, Chủ nhiệm Thẩm mới giật mình hiểu ra mọi chuyện, không khỏi quan sát cô gái trước mặt, không phải, cô gái này tuổi cũng không hề nhỏ, rất xinh đẹp mà có phong cách, hơn nữa thực sự là có vài phần phong cách của bà Tiết trước đây.

Chủ nhiệm Thẩm và vợ chồng Mạc Quan Anh cũng đã từng gặp mặt, một đôi vợ chồng xuất sắc như vậy, ai đã gặp qua sợ rằng đều rất khó quên. Cô gái này có lẽ chính là cô cháu gái mà nhà họ Mạc tìm kiếm hơn hai mươi năm nay. Nhưng mà cô bé này hình như một chút cũng không tin, nét mặt lộ rõ ý chuyện này thật quá hoang đường, hoang đường đến mức buồn cười.

Mạc Quan Vinh nói với Mạc Vân Giới vài câu rồi quay người đi ra cửa. Chủ nhiệm Thẩm cười ôn hòa với Quyên Tử:

“Trước mắt cha cháu vẫn phải nằm ở phòng ICU 48 giờ, nếu như không có sự cố gì ngoài ý muốn thì có thể chuyển đến phòng bệnh thường, Mạc thủ trưởng đã sắp xếp phòng bệnh, phòng ICU ở tầng 1, có đầy đủ thiết bị, dễ dàng chăm sóc...”

Chủ nhiệm Thẩm nói rất nhiều, nhưng Quyên Tử không nghe vào từ nào, trong đầu cô đều là lời Mạc Quan Vinh nói trước khi đi:

“Cháu là người nhà họ Mạc, phải nhận tổ tông. Cháu là người nhà họ Mạc, phải nhận tổ tông....”

Đến lúc này, Quyên Tử mới hiểu, mọi chuyện xảy ra lớn đến mức này, đều là vì cô. Mạc Vân Giới nhìn cô, khẽ thở dài, nắm bả vai cô, nhẹ giọng nói:

“Chúng ta đi uống ly cà phê đi”

Hai người ngồi trong quán cà phê ở khu nghỉ ngơi của bệnh viện, một lúc lâu sau Quyên Tử mới phục hồi lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Mạc Vân Giới:

“Sao tôi lại là cháu của nhà họ Mạc các người, đừng tìm tôi nói chuyện đùa như vậy có được không hả?”

Mạc Vân Giới cũng không trả lời ngay, cứ như vậy nhìn cô, rất trầm lặng sâu xa, Quyên Tử có chút phiền não mở miệng:

” chứng cứ, chứng cứ đâu? Lấy ra cho tôi xem”

Mạc Vân Giới nói:

“Cô biết nếu không có chứng cứ thực sự, cha tôi sẽ không hành động tự tiện”

Quyên Tử khẽ nhếch miệng, châm chọc cười:

“Nhà họ Mạc các người trước đó vài ngày không phải mới náo loạn một trận sao, cuối cùng lại là giạt, nhà họ Mạc các người điên rồi phải không, khắp nơi đều nhận con cháu, biết được ai là ai?”

Mạc Vân Giới đỡ khóc đỡ cười, cô nhóc này, đây là nỗi giận với ann sao??

Mạc Vân Giới buông tách cà phê trong tay, đột nhiên nghiêng người về phía trước, cách Quyên Tử rất gần:

“Tin tưởng tôi, tôi so với bất kì người nào cũng không hy vọng cô là em họ tôi, nhưng cô thực sự là em họ tôi, tiểu Trương đã đưa kết quả kiểm tra DNA ở nhà cô, nếu không tin chúng ta có thể kiểm tra lại một lần”

Quyên Tử đứng lên, bàn tay nắm cạnh bàn nỉ gân xanh, cúi đầu nhìn Mạc Vân Giới:

“Không cần thiết, dù có kết quả DNA quái quỷ gì đó, thì tôi mãi mãi là con của cha mẹ tôi, cho nên các người đừng đến quấy rầy tôi”

Nói xong cô quay người đi. Mạc Vân Giới cúi đầu, cười có chút mất mát, chỉ là cho dù cô không phải Vân Đan thì anh cũng không có một cơ hội nào. Lúc gặp cô cũng đã chậm một bước, có lẽ em họ cũng tốt, ít nhất sau này anh có thể danh chính ngôn thuận đến gần cô, che chở cho cô, làm anh trai, dù sao cũng hơn người xa lạ, thậm chí là hơn làm người mà cô ghét rất nhiều.

Trong đầu Quyên Tử rối loạn lung tung, nhưng lý trí phân tích, dĩ nhiên nếu lấy thân phận của Mạc Quan Vinh, cũng sẽ không hết lần này đến lần khác nói chuyện đùa lớn như vậy với cô, hơn nữa ánh mắt mẹ lúc này....

Quyên Tử lắc đầu, suy nghĩ một chút, gọi điện thoại cho Thời Tiêu:

“Thời Tiêu, ỉnh mượn ít tiền...”

Thời Tiêu nghe xong điện thoại của Quyên Tử thì chạy ngay sang thư phòng Diệp Trì tìm kiếm, tìm của nửa ngày cũng không tìm thấy, đành gọi điện cho Diệp Trì:

“Số tiết kiệm của chúng ta ở đâu ạ?”

Vợ anh nói một câu như vậy khiến Diệp Trì cười hỏi:

“Thế nào, nàng dâu nhỏ nhà ta đã nghĩ đến chuyện làm chủ gia đình rồi hả?”

Thời Tiêu trợn mắt nói:

“Cha Quyên Tử nhập viện rồi, anh mau nói cho em biết số tiết kiệm để ở đâu? Còn nữa, mật mã là bao nhiêu?”

Diệp Trì không có cách nào với cô, lắc đầu nói:

“Em dùng thẻ anh đưa cho em lấy trực tiếp là được, mật mã là sinh nhật em, Quyên Tử...”

Diệp Trì còn chưa nói xong điện thoại đã truyền đến âm thanh cúp máy, Diệp Trì thở dài, vợ anh chính là cô nhóc mơ hồ, đời này cũng đừng mong khôn khéo hơn. Chỉ là cha Quyên Tử nhập viện rồi, sao lại đến lượt nhà họ nhúng tay vào, tên nhóc Tả Hồng kia là để trang trí sao?

Diệp Trì suy nghĩ một chút, cầm điện thoại lên gọi cho Tả Hồng.

Tả Hồng không biết cảm nhận của mình lúc này ra sao, chuyện của vợ mình thế nhưng anh lại là người biết cuối cùng, lại còn vay tiền người khác. Đến hôm nay mà Quyên Tử vẫn còn xem anh hoàn toàn như người ngoài!

Vô cùng uỷ khuất, vô cùng khó chịu, anh nhanh chóng cầm chìa khoá xe, vội vàng thông báo rồi chạy xe đến bệnh viện. Chỉ là sao lại ở bệnh viện quân đội, mặc dù bên này có khoa não tốt nhất cả nước, nhưng căn bản đây cũng chỉ là viện điều dưỡng của cán bộ quân đội, người dân bình thường rất ít đến nơi này.

Tả Hồng vừa đến khu phòng bệnh hiểm nghèo thì nhìn thấy Thời Tiêu kéo Quyên Tử đứng ở cửa sổ nói chuyện. Hai người nghiêng người đứng, đã hơn năm giờ, ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu vào người Quyên Tử nhà anh, cả người nhuộm một màu mê man.

Cái từ «mê man» này, ngay từ lần đầu tiên Tả Hồng biết Quyên Tử, thì cũng biết cô là một người khác biệt, luôn kinh định như vậy, biết mình nên làm cái gì, làm thế nào, đối với tất cả mọi thứ, cuộc sống, công việc. tự tin như vậy khiến cho cô càng xinh đẹp hơn so với các cô gái khác.

Nhưng lúc này, dù chưa nhìn rõ nét mặt cô, nhưng Tả Hồng có thể cảm thấy rõ ràng, trong lòng cô có một cảm giác không ổn định mê mang, giống như cả người trôi lơ lửng giữa không trung, không có chỗ nào để dừng chân.

Trong lòng Tả Hồng đau đớn một trận, Quyên Tử như vậy, khiến cho anh không chịu nổi.

Thời Tiêu thật sự không nghĩ được tại sao bác Trần lại phải nằm viện, còn là chảy máu não, chính cô cũng không hề biết loại bệnh này lại nguy hiểm như vậy. Hoàn cảnh nhà Quyên Tử và nhà cô lại hoàn toàn khác nhau.

Từ khi bắt đầu hiểu chuyện, cô nhớ sức khỏe mẹ Quyên Tử luôn rất kém, ba ngày hai bữa lại ốm một trận, cho nên cuộc sống Trần gia cũng không được tính là dư dả, lúc Quyên Tử lên học đại học, trừ học phí ra thì Quyên Tử đều tự mình kiếm tiền, sau khi Quyên Tử đi làm thì tình hình mới tốt hơn.

Thế nhưng phí phẫu thuật rất lớn, thật sự là một gánh nặng với Trần gia mà. Thời Tiêu kín đáo đưa thẻ rút tiền trong tay cho Quyên Tử :

” Mật mã là sinh nhật của mình, cậu dùng đi. ”

Quyên Tử cầm thẻ trong tay, gạt đầu một cái, tình cảm giữa cô và Tiêu Tử, nói thế nào cũng không phải là xa lạ. Không ngại, đột nhiên thẻ trong tay bị rút ra , Quyên Tử ngẩng đầu, vừa đứng chạm phải ánh mắt oán trách của Tả Hồng

” Thời Tiêu, cảm ơn cô, nhưng mà chúng tôi vẫn còn tiền. ”

Thời Tiêu gật đầu, nhìn Quyên Tử, cảm thấy hình như mình có chút giống kỳ đà cắn mũi, đành nháy mắt nói :

” Cái đó, mình vào bên trong với dì Lưu đây. ”

Nói xong, quay người rời đi.

Tả Hồng cúi đầu, nhìn Quyên Tử thật lâu :

«Tại sao không gọi điện cho anh ? ”

Giọng nói lộ ra vẻ chất vấn đương nhiên, khiến trong lòng Quyên Tử nóng lên, cô giống như đã thành thói quen, chuyện gì cũng tự mình đối mặt, nhưng cô đã quên mất, bây giờ bên cạnh cô còn có một Tả Hồng.

Hình như cô có thể cảm thấy, trong nháy mắt trạng thái của mình rơi vào cảm giác lơ lửng, một cảm giác kỳ lạ, rất rõ ràng, rõ ràng khiến cô không thể bỏ qua.

Tả Hồng bị ánh mắt mềm mại lệ thuộc khó có được của cô làm ờ mịt, trong lòng dù có tức giận nhưng ngay lập tức hóa thành nước.

Tả Hồng thở dài, ôm cô vào trong ngực, cúi đầu hôn đỉnh đầu Quyên Tử :

«Bất kể lúc nào, nhớ, em còn có anh. ”

Ở bệnh viện quân đội Tả Hồng cũng có chút quan hệ, trong một tiếng đồng hồ anh làm xong tất cả các thủ tục, hơn nữa còn ở cùng Quyên Tử trông coi trong bệnh viện, liên tục bốn mươi tám tiếng, đợi đến lúc bệnh tình Trần Quốc Hoa ổn định, chuyển đến phòng bệnh bình thường anh mới về nhà thay quần áo, thuận tiện cầm quần áo cho Quyên Tử thay rồi lại đến bệnh viện.

Mẹ Quyên Tử nhìn thấy bên cạnh con gái đột nhiên xuất hiện Tả Hồng, cảm thấy vừa vui vừa buồn, nguyện vọng của bà rốt cuộc cũng được thực hiện, nhưng con gái vẫn là con gái của bà sao ?

Lúc tối, Quyên Tử ép Tả Hồng về nhà ngủ, cô và mẹ chen nhau trên chiếc giường của người thân bên ngoài phòng bệnh của cha.

Đã lâu lắm rồi, từ khi con gái trưởng thành đã không ngủ chung một giường, Lưu Bội Trần hoàn toàn hiểu rõ, khi mới đưa con gái về nhà thì cô bé bị ốm, sức khỏe rất yếu, rất hay bị sốt ho khan. Khi đó trong nhà không được ấm áp, mang cả lò than vào mà mùa đông vẫn không ấm áp thêm, cả đêm bà ôm cô, vỗ về, dụ dỗ, cơ thể cô bé nhỏ nhắn, mềm mại thơm tho....

«Mẹ, con mãi mãi là con gái của cha và mẹ, đúng không?»

Quyên Tử nói nhỏ, cắt đứt suy nghĩ của Lưu Bội Trần. Lưu Bội Trần cúi đầu, nhìn con gái trong ngực mình, thở dài:

«hai hôm nay, mẹ cũng đã suy nghĩ rồi, mẹ và cha con đã giấu con, cuối cùng vẫn không giấu được cả đời....»

Lời nói còn chưa dứt, Quyên Tử ngẩng đầu lên, phiền não cắt ngang lời mẹ cô :

«Đời này con chỉ có cha và mẹ, chúng ta một nhà ba người.»

Lưu Bội Trần cười khẽ, sờ tóc cô :

«Con bé ngoan, một nhà ba người, cũng không phải là cha mẹ và con đâu, bây giờ con lớn rồi, mẹ thấy Tả Hồng rất tốt với con, tuổi con cũng không còn nhỏ, đến tuổi xác định rồi, người đàn ông tốt như vậy rất khó tìm!»

Mặt Quyên Tử có chút ửng đỏ :

«Mẹ, sao lại nói đến chuyện này chứ, con không kết hôn, khi nào con kiếm đủ tiền, chúng ta mua một căn nhà, cha, mẹ, và con, chúng ta sẽ sống như lúc con còn nhỏ.»

Trong lòng Lưu Bội Trần khẽ thở dài, con bé này thật là! Tình tình cố chấp, lại còn mạnh mẽ, dù Trần gia bọn họ để con gái trở về nhận người thân, nhưng mà chỉ sợ đối với nhận lại Mạc gia, cũng không phải là chuyện quá dễ dàng.

Thật ra thì, dù là con gái Trần gia, hay cháu gái Mạc gia thì bà cũng chỉ muốn con bé sống cuộc sống vui vẻ, chỉ sợ đứa nhỏ này quá mạnh mẽ, sẽ bỏ lỡ hạnh phúc của chính bản thân.

35. Chương 35: Chương 35(1)

Tạm thời nhà họ Mạc quyết định không công khai việc tìm được Văn Đan, vì tính đến địa vị hiện tại của Mạc Quan Vinh, dễ gây ra những phiền toái không cần thiết. Hơn nữa, điều quan trọng nhất là thái độ của Quyên Tử.

Nhà họ Mạc đều không thể ngờ, Quyên Tử lại kiên quyết chống lại chuyện này như vậy, dù có báo cáo kiểm tra ADN, cha mẹ Trần gia cũng đã nói chuyện rất rõ ràng, nhưng cô nhóc này vẫn hoàn toàn không để ý đến, hơn nữa còn xem nhà họ Mạc như tại họa nguy hiểm

Không chỉ trả lại toàn bộ phí phẫu thuật, tiền thuốc men của Trần Quốc Hoa, mà sắc mặt đối với người nhà họ Mạc cũng không tốt, tóm lại, cô nhóc này quyết tâm xem Mạc gia như người xa lạ, không muốn dính líu bất cứ điều gì, đồ dùng mang đến cũng không cần, cố chấp không thể khuyên bảo.

Mạc Quan Vinh đối với cô cháu gái mới tìm thấy này có tình cảm rất phức tạp, đây là hi vọng của cha và vợ chồng Quan Anh, cộng thêm chuyện hơn hai mươi năm con bé sống trong một gia đình như vậy, phải trải qua cuộc sống khó khăn, nhưng con bé vẫn nổi bật xuất chúng.

Mạc Quan Vinh có một phần tình cảm áy náy sâu nặng với Quyên Tử, tình cảm này khiến cho người luôn cứng rắn như Mạc Quan Vinh cũng thấy mềm lòng, ông không muốn ép buộc con bé, ông cảm thấy, đứa nhỏ này mặc dù cố chấp, nhưng rốt cuộc đó cũng đều là huyết thống nhà họ Mạc, chỉ cần con bé thông suốt, hiểu ra tất cả, thì con bé sẽ cam tâm tình nguyện trở về nhận tổ tông.

Dĩ nhiên là Mạc Quan Vinh đã đánh giá thấp sự cố chấp của Quyên Tử, cộng thêm sự việc chảy máu não của Trần Quốc Hoa, khiến cho quan hệ hai bên tạm thời dậm chân tại chỗ, Quyên Tử chính là sống chết

cũng không nhận Mạc gia, dù nhà họ có hô phong hoán vũ như thế nào cũng không liên quan, cũng vì vậy dù Quyên Tử và Mạc gia dần vật nhau lợi hại như vậy, người khác cũng không biết gì, ngay cả Tả Hồng cũng không biết.

Nhưng Tả Hồng lại cảm giác được, gần đây Quyên Tử nhà anh có chuyện gì đó lo lắng phiền não, giống như là có tâm sự, nhưng mà, anh không giải quyết được thì anh cũng sẽ không đi hỏi, bởi vì anh biết tính cô, cô không muốn nói thì dù người khác cạy miệng cô ra cũng không được gì.

Chỉ là, trong lòng Tả Hồng cũng có tâm sự bí mật, điều này Quyên Tử không hề biết. Có lẽ tại nhiều sự việc xảy ra, đầu tiên là bị tòa soạn ép từ chức, tiếp đến chuyện tìm việc làm gặp phải trắc trở, cùng với chuyện cha Trần bị chảy máu não khiến người luôn luôn thông minh như Quyên Tử, cũng đánh mất sự không khéo bình thường, bỏ qua tình trạng khác thường của cơ thể mình.

Tả Hồng lại thấy rất rõ ràng, Quyên Tử nhà anh gần đây dễ dàng mẽ mồi, buổi tối ngủ ngon, không còn chuyện thao thức như trước, luôn ngủ không đủ, lại còn thêm ăn chua, bình thường không bao giờ quả dương mai, nhưng bây giờ có thể ăn cả nửa cân một lúc.

Trọng điểm là, «bạn tốt » của cô đã muộn hai mươi ngày rồi, cô nhóc hồ đồ, đến bây giờ cũng không để ý. Tính cẩn thận lại thì Tả Hồng cảm thấy hình như là lần đó ở trên xe, tuy là ngoài ý muốn, nhưng lại khiến Tả Hồng mừng như điên.

Anh có cảm giác rốt cuộc thời vận của mình đã thay đổi rồi, tất cả mọi chuyện đều không uống công, có đứa bé, có mẹ đứa bé, Tả Hồng cảm thấy cuộc sống của mình không còn cần gì nữa, loại hạnh phúc thỏa mãn này, khiến Tả Hồng mỗi ngày đều cảm thấy như trên mây.

Anh suy nghĩ Quyên Tử sau khi biết chuyện này sẽ như thế nào, là vui mừng giống như anh, hay là còn lo lắng, Tả Hồng nghĩ đến những chuyện này, trong lòng vui mừng không kìm được. Đặt nồi tôm chưa cay một bên, cất vào trong hộp đồ ăn, rửa sạch nồi, cất đi, nhìn những món ăn mình làm xong, anh cảm thấy rất hài lòng.

.

Cha vợ phải ăn canh chim bồ câu, cha mẹ vợ đều thích rau cải, còn có Quyên Tử nhà anh gần đây lại thích tôm chua cay và canh hải sản nấu cay.

Trần Quốc Hoa khôi phục rất tốt, mặc dù có chút chướng ngại ngôn ngữ, nhưng mà những di chứng khác cũng rất ít, chủ nhiệm Thẩm nói, đây là trạng thái tốt nhất rồi, mấy ngày nữa là có thể xuất viện, về nhà nghỉ ngơi.

Mười ngày đầu tiên, Quyên Tử cũng ở trong bệnh viện chăm sóc ông cả ngày lẫn đêm, sau đó tình hình Trần Quốc Hoa ổn định lại, mới mời y tá chăm sóc đặc biệt, Lưu Bội Trần liền thúc giục cô đi làm, dù sao cô ở đây cũng không có việc gì, công việc cũng không thể làm trễ nải.

Quyên Tử cũng không thể rời khỏi vị trí công tác quá lâu, hội nghị kinh tế sẽ khai mạc vào cuối tuần này, Quyên Tử cần phải chuẩn bị công tác, cô cũng phải thu thập tài liệu, hơn nữa lần này là cơ hội mà Quyên Tử hy vọng đã lâu nên cô nhanh chóng trả phép để đi làm.

Cung may Tả Hồng rất rảnh rỗi, mọi chuyện ở bệnh viện anh đều lo hết, buổi tối sau khi tan việc Quyên Tử cũng đến bệnh viện. Có lúc Quyên Tử cảm thấy thật may mắn, bên cạnh có một người đàn ông như Tả Hồng, lúc cô mệt mỏi đều ở bên cạnh cho cô dựa vào, cảm giác thật là rất tốt

Tả Hồng một tay nhấc hộp cơm lên, một tay cầm chìa khóa xe, vừa đi đến đường tầng thì nhìn thấy có xe nhà anh lái vào chung cư.

Bà Tả từ xa đã nhìn thấy con trai rồi, xách theo hộp cơm, trên mặt nở nụ cười ngu ngốc, bà Tả tức giận vô cùng.

Đối với cô Quyên Tử kia, mặc dù không muốn nói là bất mãn, nhưng mà bà không cam lòng, con nhóc kia dám sai bảo Tiểu Hồng con trai bà với thái độ như vậy, nấu cơm, làm việc nhà là việc của đàn ông sao, lúc ở nhà Tiểu Hồng một cái cũng không thêm đụng tay, ở chung với con nhóc này, cùng biến thành con người không có chút tiền đồ nào như vậy.

Hơn nữa, đừng tưởng bà không thấy, những vết thương trên người, trên mặt Tiểu Hồng, con nhóc kia đúng là đồ đàn bà chanh chua, cũng không hiểu nổi, Tiểu Hồng cứ như là trúng bùa vậy, mắc bẫy cô ta.

Thật ra bà Tả còn có suy nghĩ, có lẽ là vì cảm thấy mới mẻ, một năm rưỡi nữa sẽ phai nhạt, đến lúc đó đem chuyện hôn sự cùng Vân Kha tổ chức luôn, thì con nhóc kia sẽ không tạo ra được sóng gió gì. Nhưng không nghĩ đến, Mạc gia lại chủ động yêu cầu từ hôn, khiến trong lòng bà Tả suy nghĩ, bao nhiêu công lừa dối, thành công đã trảng rồi.

Bà Tả ghé đầu nhìn cái chung cư cũ kỹ này, ghét bỏ lắc đầu, Tả Hồng mở cửa xe ngồi xuống :

«mẹ đến làm gì thế? »

Bà Tả liền nhìn anh một cái :

«Mẹ tới thăm con trai mẹ không được sao... ! Con xem bao lâu rồi con không về nhà, chắc cũng đã quên mất mẹ con trong như thế nào rồi hả?»

Tả Hồng cười, đưa tay ôm lấy mẹ mình, hài hước nói :

” Đây chẳng giống lời của mẹ con chút nào ”

Bà Tả nhăn mũi, đẩy anh ra :

” Trên người con có mùi gì vậy ? ”

Tả Hồng sợ hết hồn, kéo áo trên người ra ngửi một cái :

” Mùi gì ? lúc đi ra, con đã cố ý đổi áo rồi, Quyên Tử hiện giờ cũng không ngửi được một chút mùi dầu. ”

Bà Tả sợ hãi, nhìn con trai chằm chằm :

«Con nhóc kia mang thai ? ”

Tả Hồng cười :

“Mẹ, người càng ngày càng lợi hại”

«Ít cợt nhà, mẹ hỏi con có phải hay không ? ”

Tả Hồng gật đầu một cái :

” vâng, nhưng Quyên Tử không biết, chẳng qua là con đoán, không sai biệt lắm, mẹ, người sắp thành bà nội rồi, mẹ vui không ạ ? ”

” Hồ đồ ! ”

Bà Tả có cảm giác đầu mình cũng sắp loạn, chẳng trách Mạc gia đòi từ hôn, thằng nhóc này thật là, dựa vào con nhóc kia, nghĩ rằng có đứa bé là vào được cửa nhà họ Tả sao, vọng tưởng.

Sắc mặt Tả Hồng trầm xuống :

” Mẹ, con đã nói rất rõ ràng với mẹ rồi, đời này con chỉ có mình Quyên Tử, con yêu cô ấy, không thể không có cô ấy, mẹ đừng cản con. ”

Bà Tả tức giận nói :

«Nói vớ vẩn, co là nam tử hán đại trượng phu, tình yêu gì hứ, cả ngày nói năng hàm hồ, cũng không ngại mất mặt, đàn ông phải đặt sự nghiệp làm trọng, đàn bà chỉ như gắm thêm hoa gì đó, không thể coi như thật, hơn nữa nó cũng không phải người đứng đắn.... ”

«Mẹ..... ”

Âm thanh Tả Hồng mang theo ý cảnh cáo :

“con không hy vọng từ trong miệng mẹ nói ra một từ mắng chửi Quyên Tử, con đã nói rồi, con yêu cô ấy, đời này cũng chỉ có thể cưới cô ấy, con không cần biết mẹ có đồng ý hay không, con đều muốn cưới cô ấy, nhận thì con cảm ơn, không nhận thì con vẫn sẽ cùng Quyên Tử sống qua ngày”

Nói xong, đẩy cửa xe, không quay đầu lại đi thẳng.

Sắc mặt bà Tả thay đổi, tức giận đến đỏ mặt, tại sao lại sinh ra đứa con oan gia như vậy, có thể khiến bà đồng ý thừa nhận sao, tuyệt đối không thành.

36. Chương 36

Editor: NHÂN MÃ

Lúc Quyên Tử và Tả Hồng đi ra bệnh viện thì bên ngoài trời đang mưa, thời tiết tháng mười, có chút lạnh lẽo xông vào người. Tả Hồng cởi áo khoác của mình ra, khoác lên người Quyên Tử.

“Em ở đây chờ anh, anh đi lái xe tới đây.”

Không đợi Quyên Tử kịp phản ứng đã chạy vào trong mưa, Quyên Tử không khỏi có chút ngẩn người, không biết vì sao, gần đây cô rất dễ xúc động, trước đây cô không bao giờ để ý những chuyện nhỏ như vậy, thế nhưng bây giờ chỉ một vấn đề nhỏ thôi cũng khiến cho cô xúc động, mà những vấn đề kia đều liên quan đến Tả Hồng.

Quyên Tử cảm thấy trái tim cô đang từ từ thay đổi, vừa bắt đầu chỉ là một giọt nước nhỏ, nhưng từng chút từng chút tích tụ qua năm tháng, giọt nước đã biến thành dòng sông, ngay bản thân cô cũng trầm luân trong dòng sông đó, rất kỳ diệu, cũng rất thoải mái.

Tiếng còi ô tô làm thức tỉnh tinh thần, Quyên Tử đi lên xe, chiếc xe trượt nhẹ ra bên ngoài.

Mưa to hơn, hạt mưa rơi xuống cửa kính xe tạo thành một dòng sông nhỏ, quanh co chảy xuống, Quyên tử nghiêng đầu nhìn có chút mất hồn.

Trong lúc chờ đèn đỏ, Tả Hồng đưa tay qua sờ trán cô:

“Sao vậy? Cơ thể em không thoải mái à?”

Giọng nói rõ ràng có chút khẩn trương cũng có chút hững hờ, Quyên Tử kéo tay anh xuống:

“Không có gì.”

Im lặng một lúc lâu, cô đột nhiên nói:

“Tả Hồng, cảm ơn anh:

Tả Hồng sửng sốt:

“Cảm ơn cái gì?”

Quyên Tử cũng không biết cảm ơn cái gì, chỉ là lời nói cứ tự nhiên bật thốt lên, nghĩ kỹ thì cô cũng không biết nữa, đành nhún mày, không bình tĩnh nói:

“Tóm lại là cảm ơn anh.”

Tả Hồng quan sát cô một lúc lâu, nở nụ cười trầm thấp:

“cô nhóc xấu tính.”

Sau đó đưa tay chạm vào gương mặt cô.

“Đèn xanh rồi.”

Quyên Tử liếc anh một cái nhắc nhở, người này giống như càng ngày càng thích táy máy chân tay, trước đây dù hai người thân mật cũng rất ít như vậy, Quyên Tử cảm thấy hiện tại Tả Hồng đối xử với cô giống như chăm sóc một đứa trẻ vậy.

Cái kiểu bắt lượn như thế nào cũng đều cương chiều không buông tay, luôn đi cùng với hành động cơ thể, sờ tay hoặc mặt của cô, hoặc là âu yếm cụng trán hay đỉnh đầu cô, không chứa bất kỳ dục vọng nào, khiến cho Quyên Tử cảm giác bất thường.

Không thể nói là ghét, chỉ là có chút kỳ cục, nếu như không kiểu cách mà nói thì Quyên Tử thừa nhận từ đáy lòng cô có chút thích thú, dù sao là phụ nữ thì có ai là không muốn được che chở cẩn thận như vậy chứ.

Tả Hồng cầm chìa khóa mở cửa, bật đèn, ngọn đèn nhỏ trước cửa nhuộm một màu ánh sáng màu vàng nâu nhạt, khiến cho cái đêm mưa lạnh này trở nên ấm áp hơn.

Quyên Tử khẽ thở dài một hơi, Tả Hồng lại nắm chặt mặt cô nâng lên:

“Thế nào? Quyên nhi, nếu như em có chỗ nào không thoải mái, nhất định phải nói cho anh, không cho phép chịu đựng, lại càng không cho phép em thừa dịp anh không có ở đây mà uống thuốc lung tung.”

Quyên Tử ngẩng đầu nhìn anh, không khỏi cười khẽ một tiếng, bỏ túi xách trong tay xuống, giơ tay lên kéo cổ anh lại gần hơn:

“Anh thật sự rất giống mẹ em, phiền chết người.”

Môi cô ngăn lại lời nói dài dòng của Tả Hồng, ở bên ngoài miệng gặm nuốt đôi môi đầy của anh, cảm giác được hơi thở của người đàn ông này vì bị đè nén mà trở nên hỗn loạn, Quyên Tử không khỏi cười khanh khách lên, cánh tay trượt xuống, linh hoạt rút vạt áo sơ mi của anh ra, đi vào, dọc theo một bên hông của anh từng chút từng chút một làm loạn....

Tả Hồng khẽ nguyên rửa một tiếng, cánh tay dùng sức, xoay người lại đem cô chống đỡ ở một bên vách tường trước cửa, anh hôn cô kịch liệt, nồng đậm không có cách nào ngăn cản, xâm nhập, đẩy đưa.....

Tiếng thở gấp, tiếng rên rỉ, tiếng thở dài, cùng với tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ, càng ngày càng dồn dập.

Chiếc váy bó của Quyên Tử đã bị đẩy đến bên hông, tất chân cũng rơi trên sàn nhà, mấy nút áo sơ mi trước mặt hầu như đã bị xe rách ra, lộ ra viền áo ngực màu hồng đỏ, lộ ra cảnh đẹp mắt hồn trước ngực.

Kể từ sau khi mang thai, vóc dáng Quyên Tử càng tốt hơn, hơn nữa trước kia bộ ngực của cô cũng đã rất..... Tả Hồng đang chìm đắm trong dục vọng trước mắt, sực chút nữa không thể tự kiềm chế được, đột nhiên tỉnh táo lại, đẩy Quyên Tử ra.

Quyên Tử đang đắm chìm trong bể tình, đột nhiên bị anh đẩy ra, sợ hết hồn, mở to đôi mắt ra nghi hoặc nhìn anh, trong đáy mắt cô còn có kích tình chưa tan đi.

Nói Quyên Tử tin rằng Tả Hồng không còn muốn cô, còn không bằng bảo cô tin rằng trái đất sắp bị hủy diệt còn có chút đáng tin cậy hơn. Về phương diện này Tả Hồng rất mạnh, yêu cầu cũng rất cao, trước kia lúc cô gây khó khăn cho anh thì đều là anh mặt dày mày dạn quần lấy cô, cho nên tính đến hôm nay là đã bị cấm dục gần một tháng, Tả Hồng lại đột nhiên đẩy cô ra, làm sao có thể?

Quyên Tử nheo mắt lại, nhìn kỹ anh thật lâu, ánh mắt lóe lên một cái....

“Ách, ừ, Quyên nhi....”

Tả Hồng cảm thấy loại thời điểm này mà, nếu còn có thể khống chế được mình, không đem cô gái mình thích đặt dưới thân mình, thật đúng là không giống đàn ông, nhưng Quyên Tử nhà anh nếu không đạt được mục đích thì sẽ luôn không bỏ qua, nếu muốn cự tuyệt cô, quả thật là chuyện vô cùng khó khăn, cô gái này nắm mệnh căn trong tay cô, chỗ chết người nhất chính là đôi tay mềm mại, nhỏ bé, chậm rãi xoa bóp trên dưới....

Tả Hồng gần như không nhận được sự đụng chạm mạnh mẽ này, anh thực sự hung hăng muốn cô, nhưng mà không được, trong bụng của cô ấy có con của anh.....

Tả Hồng hít một hơi thật sâu, nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang làm loạn bên dưới, cơ hồ là dùng hết sức nhẫn nại của bản thân, rút ra:

“Không cho nào....”

Âm thanh khàn khàn ảm đạm, có chút run rẩy nhỏ nhẹ, ngược lại lúc này Quyên Tử hoàn toàn tỉnh táo, người đàn ông này đối tính á? Cô nhón chân lên, cầm mặt anh quan sát cẩn thận:

“Người là Tả Hồng?”

Tả Hồng phì cười, chợt nhớ đến hai ngày trước anh đọc trong một trang sách có viết, phụ nữ thời kỳ mang thai, nhu cầu sẽ gia tăng gấp mấy lần, chẳng lẽ....

Tả Hồng cúi đầu nhìn kỹ Quyên Tử nhà mình, đại khái bởi vì kích thích còn chưa tiêu tan, sắc mặt nhìn qua có điểm hồng hồng, hai mắt mở thật to, cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch lên, nhìn thế nào cũng đều thấy là đáng về bất mãn.

Tả Hồng nhếch miệng cười, khom lưng ôm lấy cô, cúi đầu tiến tới bên tai, khê cắn nhẹ tai cô:

“Chúng ta đi tắm....”

Hai ngày sau cha Quyên Tử xuất viện, Quyên Tử cũng bay đến thành phố S tham gia hoạt động của cơ quan, phỏng vấn hội nghị kinh tế sắp triển khai. Nói thật, Tả Hồng khá là lo lắng, dù sao công việc ký giả cũng không phải là đơn giản, với tình trạng cơ thể Quyên Tử hiện nay, không muốn căng thẳng cũng không được.

Chỉ là Tả Hồng âm thầm hỏi qua bác sĩ khoa phụ sản, giống như Quyên Tử nhà anh, những triệu chứng trước khi biết mang thai cũng không thấy nhiều, đủ thấy thai nhi và cơ thể mẹ đều vô cùng khỏe mạnh, hơn nữa, thời kỳ mang thai ban đầu cũng vô cùng quan trọng.

Hơn nữa, lúc cô tập trung vào công việc thì cũng rất nghiêm túc mà vui vẻ, có lúc Tả Hồng cảm thấy, có lẽ anh vĩnh viễn cũng kém quan trọng hơn công tác của cô, nhưng anh cũng hi vọng cô có thể giữ mãi sự vui vẻ này, anh không muốn gò bó cô.

Vốn dĩ anh cũng sẽ tham dự hội nghị lần này, nhưng tạm thời lại bị anh cả Mạc giao cho việc khác, Tả Hồng hoài nghi, có phải hay không bởi vì anh từ hôn, anh cả Mạc nhân cơ hội này lấy công báo thù tư, cũng may lần này Diệp Trì và Thời Tiêu cũng đều đi.

Tả Hồng suy nghĩ, mình ở lại chỗ này cũng tốt, suy nghĩ lên một kế hoạch cầu hôn đơn giản mà không kém phần long trọng, để cho Quyên Tử nhà anh đồng ý gả cho anh. Trước kia anh còn có thể đồng ý với cô, nhưng hôm nay còn có đứa bé, con của bọn họ không thể gọi là con riêng, anh hận nhất chính là điều này.

Tả Hồng lên kế hoạch rất tốt, nhưng lại quên, kế hoạch vĩnh viễn có biến hóa khó lường.

Quyên Tử ngồi đối diện với Thời Tiêu, nhìn con nhóc này ăn cơm như hổ đói, không khỏi bắt đầu ghen tỵ con nhóc này khẩu vị thật tốt, liền ác độc mở miệng:

“Cậu là heo sao! Ăn nhiều như vậy, lúc này hình như mình còn nhìn thấy Diệp Trì nhà cậu đứng cùng một đại mỹ nữ ở bên kia đánh golf, cậu còn ngồi đây ăn được, không sợ Diệp Trì nhà cậu bị tiểu tam bắt mất sao.”

“Cất”

Thời Tiêu quơ chiếc nĩa trong tay:

“Anh ấy dám, nếu anh ấy dám, mình liền ôm con về nhà mẹ đẻ, được thôi, còn đỡ cho anh ấy phải quản mình.”

Quyên Tử đầu đầy vạch đen:

“Thời Tiêu quơ múa trong tay nĩa:

“Hắn dám, nếu là hắn dám, ta ôm nhi tử về nhà tự mình đi tới, tốt hơn, tiết kiệm hắn tổng quản ta”

Quyên Tử không khỏi mẩn đầu hắc tuyến:

Quyên Tử đầu đầy vạch đen:

“chỉ có mỗi con nhóc nhà cậu là như vậy, người kia công việc đều là người ta cho người tìm” (Câu này nguyên văn nha, ta cũng không hiểu, bạn nào biết chỉ ta nhé)

Thời Tiêu cười hắc hắc, lại gần nói:

“Nhưng công ty cùng phòng ốc của anh ấy đều là mang tên mình.”

Quyên Tử chau mày, hoài nghi nói:

“Cậu có khôn khéo như vậy sao?”

Thời Tiêu uống một hợp nước trái cây, lắc đầu nói:

“Chính là lần trước khi mình nói câu ấy trong khe núi, anh ấy đồng ý, ban đầu mình cũng nghĩ là anh ấy nói đùa, nhưng về sau anh ấy thực sự nói điều ấy với luật sư.”

Quyên Tử đưa tay điểm một cái lên trán cô:

“Con nhóc chết tiệt này, đúng là ngốc phúc nha.”

“Ác....”

Vừa điểm trán Thời Tiêu, lỗ mũi tự nhiên xông lên một vị khiến Quyên Tử nôn ọe hai tiếng, vội vàng đứng lên, vọt vào trong phòng rửa tay, khi đi được đến trước bồn rửa lại cảm thấy không có việc gì.

Cô gần đây đều như vậy, không tính là nghiêm trọng, nhưng chỉ cần có một chút mùi gì đó cô đều không nhìn được, Quyên Tử rút giấy ra lau khóe miệng, đi ra liền nhìn thấy Thời Tiêu đang cắn chiếc muỗng trong miệng, nháy đôi mắt to nhìn cô chằm chằm:

“Quyên Tử, cậu có phải có rồi hay không?”

“có cái gì rồi hả?”

Quyên Tử sững sốt hỏi ngược lại.

Tiêu tử cảm thấy, thật khó thấy được bộ dạng ngu dần của một Quyên Tử thông minh như vậy, không khỏi nghiêng nghiêng đầu hả hê nói:

“Có đứa trẻ rồi, mình cảm giác cậu như vậy rất giống nha, nếu không kiểm tra một chút.”

Quyên Tử xì cười, chỉ là mới cười được một nửa thì dừng lại, thế nhưng cô lại sơ sót, hình như là gì cả của cô cũng đã trễ gần một tháng.

Quyên Tử thực sự có chút bối rối, trong đầu trải qua vô số suy nghĩ, đứa bé đối với cô mà nói, thực sự là ngoài ý muốn, cô vốn cũng không muốn kết hôn, chứ đừng nói muốn đứa bé, hơn nữa, công việc của cô, sự nghiệp của cô, còn có thân thể chưa rõ ràng của cô, làm sao có thể tiếp nhận việc có thêm một đứa bé đây.

Diệp Trì đẩy cửa đi vào, thấy hai người đang ngồi có dáng vẻ rất kì lạ, anh nhìn vợ mình một cái, lại nói với Quyên Tử:

“Lúc này hình như có người giống như tổ trưởng tổ hoạt động của cô, ở bên ngoài tìm cô, nói gọi điện thoại cho cô nhưng không gọi được”

Quyên Tử vội lấy điện thoại ra nhìn một chút, không biết sao lại bị chuyển sang im lặng rồi, mười cuộc điện thoại cũng không nghe thấy, vội vàng cầm túi lên, nhìn Thời Tiêu và Diệp Trì phát tay một cái:

“Mình đi trước....”

Diệp Trì nhìn cô xong ra, không khỏi lắc đầu một cái, một điểm cũng không hiểu được đến tột cùng là Tả Hồng nghĩ gì, nếu cũng có con, còn để tùy tiện chạy lung tung bên ngoài như vậy không?

“Quyên Tử giống như mang thai”

Diệp Trì nhếch khóe miệng cười, nghiêng người vỗ nhẹ gương mặt tròn trịa của Thời Tiêu, hài hước nói:

“Vợ mình lần đầu tiên thông minh”

Tiêu tử đẩy tay anh ra, đôi mắt khẽ động, đứng lên chống nạnh một bên:

“Mới vừa rồi anh và người nào đi đánh golf, thắng thần khai báo....”

37. Chương 37

Phần 5

Editor: NHÂN MÃ

Mạc Vân Phong đi qua quán cà phê ngoài trời của khách sạn thì không khỏi hơi dừng ánh mắt, bên kia là Quyên Tử đang ngồi cùng tổng giám đốc thị công khu vực châu Á tập đoàn Worle Triệu Hành, giữa hai người giống như rất quen thuộc, tuần nam mỹ nữ rơi vào ánh mắt người không quen biết, có vài phần mập mờ.

Về Triệu Hành, Mạc gia không tìm hiểu cận kề, chỉ biết anh ta và Quyên Tử có chút liên hệ, cụ thể bọn họ là có quan hệ thế nào, cũng rất khó điều tra.

Chỉ là so sánh với Tả Hồng, Mạc Vân Phong vẫn cảm thấy Triệu Hành thích hợp hơn với Vân Đan, bối cảnh đơn giản, trình độ học vấn và năng lực cũng đều không kém, quan trọng nhất là lịch sử trong sạch, nếu như Vân Đan vui lòng, Mạc Vân Phong cũng vui vẻ tác thành chuyện này.

Hơn nữa ông cụ bên kia cũng lên tiếng, chuyện tình cảm của cô và Tả Hồng, cũng không được kéo dài quá lâu, vì vậy Mạc Vân Phong lần này cũng coi như là cố ý để Tả Hồng ở lại cơ quan.

Cho nên nguyên nhân khiến Mạc Vân Phong sợ hãi không hài lòng với Tả Hồng, trừ lịch sử trêu hoa ghẹo nguyệt của anh thì còn có mẹ anh. Bà Tả là một người phụ nữ có thể lực, nếu như bà ta biết chuyện Quyên Tử chính là Vân Kha, có lẽ sẽ thay đổi thái độ với Quyên Tử đến 180 độ.

Nhưng Vân Phong cảm thấy, nếu có một bà mẹ chồng cực phẩm như vậy, đối với tính tình cứng rắn của Quyên Tử mà nói, chưa chắc đã là một chuyện tốt, dù thế nào thì cùng Tả Hồng chia tay vẫn là lựa chọn tốt nhất.

Chỉ là, nếu như Vân Đan thật lòng thích Tả Hồng, thì chuyện này tự nhiên khỏi bàn rồi, Vân Kha nói Tả Hồng rất nghiêm túc yêu Quyên Tử, nhưng mà Mạc gia cũng không thêm để ý, vấn đề Mạc gia quan tâm là, có phải Vân Đan cũng yêu Tả Hồng, nếu như yêu, Vân Phong có thể giúp một tay, nếu như không yêu, thì thật xin lỗi....

Đều nói người nhà họ Mạc có di truyền gien máu lạnh, thật ra thì bọn họ cũng rất ấm áp, nhưng cái ấm áp đó chỉ đối với người trong nhà thôi.

Triệu Hành quan sát Quyên Tử đối diện không để lại dấu vết, giống như cô có chút tiêu tụy, sắc mặt cũng không được khá lắm. Có thể gặp được cô ở nơi này, trong lòng Triệu Hành thực sự vui vẻ, Quyên Tử là một cô gái nói được là làm được, xuất sắc phóng khoáng, nhưng ở một thời điểm nào đó, cũng quá là vô tình.

Đối với đoạn tình cảm mười năm trước kia, bây giờ nghĩ đến, hình như chỉ còn có anh là khắc cốt ghi tâm mà thôi. Còn với cô mà nói, có lẽ chỉ là một đoạn chuyện cũ tình mịch trong tháng năm đã qua rồi.

Nói thật, trong lòng Triệu Hành không cam lòng, anh không cam lòng hai người chia tay, là bởi vì hiểu lắm hoang đường năm đó, thật ra thì chỉ cần suy nghĩ sâu một chút, không phải là anh không mềm yếu, hoặc là chính anh không muốn thừa nhận lòng ríeeg, dù sao năm đó cơ hội ra nước ngoài khó khăn như vậy, nếu như anh thật sự từ bỏ, cũng không biết về sau có vì vậy mà oán hận Quyên Tử hay không.

Nhưng, nếu như bây giờ còn có cơ hội, thì anh cũng muốn hết sức tranh thủ, dù sao Quyên Tử là người duy nhất anh động lòng, hơn nữa trải qua mười năm cũng không thể quên người con gái này:

“Sắc mặt của em không tốt lắm, không thoải mái sao?”

Quyên Tử xoa bóp huyết thái dương, xác thực, hai ngày nay công việc rất bận rộn, cô muốn nghỉ ngơi cũng không được, nằm ở trên giường cũng sẽ suy nghĩ rất nhiều chuyện, nghĩ đến bệnh của cha, nghĩ đến Mạc gia, nghĩ đến Tả Hồng, nghĩ đến đứa bé trong bụng....

Ngày đó sau khi Thời Tiêu nhắc nhở cô, buổi tối cô liền mua que thử thai, hai vạch màu hồng hiển thị, có lẽ trong bụng cô thực sự có một tiểu sinh mệnh thật rồi, cô hốt hoảng, cô vô dụng, lần đầu tiên, cô không biết phải làm sao rồi.

Rất nhiều chuyện, trong nháy mắt Quyên Tử cũng hiểu được, chắc hẳn Tả Hồng đã sớm biết, cho nên mấy ngày đó dù hai người có thân mật như thế nào, anh cũng đều không thực sự muốn cô, thà chịu đựng, nhịn chảy máu mũi vẫn cố chịu đựng, anh nghĩ cho đứa bé, cho nên mới quý trọng như vậy.

Nhưng đứa bé.... Quyên Tử cảm giác cô không thể chịu đựng khi có một sinh mạng đến như thế, không có kết hoạch gì, cũng không nghĩ đến chuyện xấu như vậy lại xảy ra.

Quyên Tử biết, về bản chất cô chính là người đàn bà ích kỷ, bảo cô sống một cuộc sống của một người vợ người mẹ có tài có đức, cô một chút cũng không làm được. cô chỉ muốn liều mạng làm việc, sống cuộc sống độc lập tiêu sái.

Nhưng có đứa bé, khiến cho những ý nghĩ này của cô trở nên vô cùng buồn cười.

Quyên Tử không chịu nổi những phiền não như vậy, cô cảm thấy tức giận vì bị tính kế, nhưng nghĩ đến Tả Hồng, cô cảm thấy không thể trách cứ người đàn ông kia, QUYên Tử có lúc cũng không hiểu nổi suy nghĩ của Tả Hồng, trong nhận thức của cô, đàn ông không phải đều không muốn nghĩ đến kết hôn, không cần đứa bé mới đúng, thế nào mà Tả Hồng lại cố tình là một ngoại lệ?!

Nghĩ đến điểm này, Quyên Tử không khỏi ngắc đầu, hỏi Triệu Hành:

“Thời gian dài như vậy, sao anh không kết hôn?”

Triệu Hành giật mình, cười nhẹ, ánh mắt đột nhiên trầm tĩnh như nước, nửa thật nửa giả nói:

“Nếu như đối tượng là em, tôi có thể suy nghĩ”

“Coi như hết!”

Quyên Tử bĩu môi”

“Giữa chúng ta không cần thiết phải nói những lời xã giao như vậy, tôi và anh không thể nào, anh biết...”

Triệu Hành thở dài trong lòng, nhưng vẫn không nhận được hỏi:

“Tại sao không thể? Bởi vì cục phó Tả, vậy thì em cảm thấy tôi không đáng tin cậy sao?”

Quyên Tử bỏ cái muỗng trong tay xuống, ngón tay đặt dưới cằm mình, hết sức chăm chú nhìn anh:

“Đều không phải, anh không cảm thấy là giữa chúng ta đã sớm không còn cảm giác kích thích như mười năm trước đó ư, hiện tại tôi ngồi ở chỗ này cùng anh, tôi cảm giác như đã trải qua mười năm cùng người bạn cũ, không phải anh không có sức hấp dẫn, mà là cảm giác đó đã biến mất.”

“Cảm giác?”

Triệu Hành thì thầm một tiếng:

“Nhưng cảm giác của tôi, vẫn giống với cảm giác mười năm trước thì phải làm thế nào?”

Âm thanh trầm thấp, giọng nói nghiêm túc không tha cho Quyên Tử.

Triệu Hành thì thầm.

Bị một người mà bản thân cô đã bắt chấp tất cả hiến thân tỏ lộ trước mặt mọi người, từ một cô gái không ham hư vinh thì ít nhất Quyên Tử cũng không cảm thấy ghét, hơn nữa, người đàn ông này cũng không phải sống chết quẩn quýt chặt lấy.

Chỉ là Quyên Tử vẫn có chút lý trí, biến chuyện của bản thân đã đủ rối loạn, không thể để anh ta dính thêm vào nữa.

Ánh mắt Quyên Tử lóe lên, cười một cái:

“Tôi rất vinh hạnh, nhưng sao anh không nhìn xung quanh đi, biết đâu xung quanh anh lại có một lựa chọn tốt hơn đang ở chỗ không xa chờ anh.”

Nói xong, hướng tới phía sau anh lải nhải:

“Phía sau anh có một đại mỹ nữ, từ lúc mới vào vẫn lén lút nhìn anh.”

Triệu Hành cũng không quay đầu, chỉ là, chuyện gì cũng không nên quá vội vàng nhất thời, anh luôn có cảm giác, có lẽ mình còn có cơ hội.

Hội nghị diễn ra trong nửa tháng, lúc quay trở lại thành phố B thì thời tiết đã chính thức vào thu.

Tả Hồng ở đại sảnh sân bay, từ xa tìm kiếm, thời điểm nhìn thấy Quyên Tử, anh liền có cảm giác đau lòng không nói được. Mới nửa tháng thôi mà cô gầy như vậy, trên người chỉ khoác một chiếc áo gió, cũng có chút thổ thần rồi.

So với các đồng nghiệp thì Quyên Tử trở về muộn hơn một ngày, đi theo Diệp Trì và Hà Tiêu ở lại bên kia chơi một ngày, cho nên cô cũng không phản đối Tả Hồng đến sân bay đón mình. Chỉ là, khi Tả Hồng nhìn thấy Triệu Hành cũng đang đi ra ngoài đằng sau bọn họ thì sắc mặt anh tối lại một nửa.

Anh đi lên mấy bước, nắm lấy hông Quyên Tử, ngay thơ thông báo quyền sở hữu của mình. Triệu Hành lại rất có phong độ, không để ý đến ánh mắt căm thù của Tả Hồng, lễ phép tạm biệt Diệp Trì và Thời Tiêu, cuối cùng cười cười với Quyên Tử, sau đó xoay người đi, từ đầu đến cuối đều coi thường sự tồn tại của Tả Hồng, khí thế không hề có một chút thua trận nào.

Thời Tiêu cắn móng tay say sưa nhìn, Diệp Trì quay đầu lại nhìn thấy nét mặt nàng dâu nhỏ nhà anh không khỏi đỏ khóc đỏ cười, ôm eo cô, cùng Tả Hồng phát tay một cái tạm biệt.

Tả Hồng mặt đen kék hành lý của Quyên Tử, đi ra đại sảnh của sân bay. Dọc theo đường đi cũng không hề nói chuyện, Quyên Tử cũng lười để ý đến anh, lúc xe đi đến dưới chung cư Quyên Tử mới mở miệng:

“Tại sao không nói cho em?”

Tả Hồng sững sờ, nghiêng đầu nhìn Quyên Tử nhà anh, mới nhận ra là cô đang phiền não, rất phiền não.

Trong nội tâm Tả Hồng vô cùng hồi hộp, Tả Hồng tự nhận mình rất hiểu rõ Quyên Tử, cô rất ích kỷ, trong lòng cô trừ người nhà bạn bè, thì anh hùng Tả là anh đây chính là xếp hàng cuối cùng, có lẽ cuối cùng cũng chưa chắc đã đến lượt anh xếp hàng, cho nên, một mặt anh hy vọng xa vời sau khi Quyên Tử biết thì sẽ vui mừng, cũng vừa thấp thỏm, cho nên theo bản năng anh muốn đem chuyện này kéo dài.

Nhìn cảm xúc hôm nay của cô, Tả Hồng cũng biết, anh đoán một điểm cũng không sai, sắc mặt anh cũng không nhịn được trầm xuống, gắt gao nhìn cô chằm chằm, giận dữ mở miệng:

“Em biết rồi à, em muốn như thế nào?”

Quyên Tử khó chịu gãi tóc, âm thanh cất cao, lại không ngăn nổi một mớ toát ra:

“Anh đây chính là muốn gây gỗ với em sao?”

Trong lòng Tả Hồng liền mềm nhũn ra, nghiêng người qua nâng mặt cô lên, in một nụ hôn:

“Mỗi lần đều là em muốn ấm ỉ với anh, Quyên Tử em thật không biết phân biệt lý lẽ gì cả, được rồi, hiện tại không nói những thứ này, em mệt mỏi, đi lên tắm trước rồi ngủ một giấc, buổi tối anh sẽ nấu canh cá cải chua em thích.”

Quyên Tử cảm thấy, lửa giận của cô giống như quả bóng bay, đột nhiên bị kim đâm nhói một cái, trong nháy mắt xì một tiếng chỉ để lại hơi thở.

Người đàn ông Tả Hồng nay lại còn có cả loại bản lĩnh này, cô có muốn gây gỗ cũng không làm nổi. Chỉ là Quyên Tử thực sự quá mệt mỏi, lên tầng tắm rửa, tóc cũng không thêm sấy, nằm trên giường ngủ say sưa.

Tả Hồng hết cách với cô, cầm máy sấy, chọn mức độ có âm thanh nhỏ nhất, từng chút một sấy khô tóc cho cô, giúp cô đắp kín lại cái chăn đá văng ra, cầm chìa khóa xe xuống tầng, đi chợ mua cá. Cá phải tươi thì ăn mới ngon miệng được, Quyên Tử nhà anh hôm nay là một người ăn hai người bổ, anh phải đổi phương pháp nấu ăn để cô có thêm dinh dưỡng.....

Lúc Quyên Tử tỉnh lại trời bên ngoài đã tối, cô kéo rèm cửa sổ ea,

Trái hồng không có cách, cầm máy sấy, thả vào nhỏ nhất âm thanh, từng điểm từng điểm cho nàng sấy tóc, làm khô, giúp nàng đắp kín đá văng ra cái chăn, cầm chìa khóa xe xuống lầu, đi thị trường bán cá. Cá

muốn mới mẻ mới phải ăn, nhà hán Quyên Tử hôm nay một người ăn hai người bổ, hán hơn phải biến đổi biện pháp cho nàng làm điểm có dinh dưỡng.

Quyên Tử lúc tỉnh táo, trời bên ngoài đã tối, ban ngày đã kéo rèm cửa sổ lên, bây giờ nhìn ra ngoài có thể nhìn thấy những đám mây ngũ sắc.

Rất kỳ quái, ở nhà cô ngủ rất ngon, có một loại cảm giác thực tế, giống như là về đến nhà thì có thể đem tất cả khó chịu phiền não nhốt ở ngoài cửa.

Quyên Tử khoác thêm áo ngoài, vừa đi ra ngoài đã ngửi thấy một mùi thơm ngào ngạt của món cá nấu cải chua, khiến cho người ta động lòng, phòng khách và phòng bếp đều bật đèn, Quyên Tử đi đến cửa phòng bếp, tựa vào khung cửa nhìn người đàn ông đang bận rộn trong bếp, trong lòng không thể nói đây là cảm giác gì.

Tả Hồng xoay người lại, để lộ ra một nụ cười ấm áp mà đẹp trai, nghiêng người hôn mặt Quyên Tử một cái:

“Dậy rồi sao, em rửa tay đi! Lập tức ăn cơm ngay đây.”

Quyên Tử cũng không động dậy, dựa vào cửa nhìn anh, một lúc lâu sau mới gian nan mở miệng:

“Tả Hồng, tình hình của chúng ta không thích hợp có đứa bé.....”

38. Chương 38

Editor: NHÂN MÃ

Lạch cạch, Tả Hồng đang cầm chiếc muỗng ném canh trong tay rơi xuống bếp, anh chợt xoay người, bắt lấy bả vai Quyên Tử đang chống đỡ trên tường, gần như là bật ra từng chữ từng chữ một từ trong miệng:

“Em có ý gì?”

Quyên Tử bị phản ứng của anh hù dọa, chống lại tầm mắt của anh, trong đôi mắt ấy chứa đầy sự tức giận, từ chỗ sâu nhất trong đôi mắt nhuộm một màu lạnh lẽo, khiến cho Quyên Tử không khỏi âm thầm sợ hãi.

Quyên Tử không biết tại sao Tả Hồng lại muốn đứa bé như vậy, thật ra thì cô đã suy nghĩ kỹ mấy ngày nay, cô cảm thấy tình hình trước mắt của hai người bọn họ không nên có đứa bé này, đây mới là lựa chọn sáng suốt nhất.

Có đứa bé thì phải có trách nhiệm, chẳng lẽ anh không biết sao? Quyên Tử cảm thấy, cô không có đủ tinh lực (tinh thần và thể lực) và thời gian để chăm sóc con mình, huống chi, hai người bọn họ còn chưa cưới, hơn nữa cô cũng không muốn kết hôn, cô đã từng thề độc với mẹ Tả Hồng, nếu như thực sự gả vào nhà họ Tả, ra cửa sẽ để cho ô tô đâm chết, như vậy hiện tại tính là gì đây?

Nghĩ đến chỗ này, Quyên Tử tránh khỏi Tả Hồng, mở miệng:

“Lời này giống như em nên hỏi anh, anh có ý gì?”

Tả Hồng nặng nề nhìn cô thật lâu, giơ tay lên, đập một cú trên vách tường sau đầu nàng, phát ra một tiếng kêu bịch, dọa cho Quyên Tử nhắm mắt lại, đến lúc mở mắt ra không khỏi cảm thấy buồn cười, trong nháy mắt đó, cô thể nhưng lại cho rằng anh muốn đánh cô.

Tả Hồng gần như là cắn răng nghiêng lợi nói:

“Ý của anh chính là kết hôn, cùng sống cùng chết, sống qua ngày, Quyên Tử, đừng nói anh không cảnh cáo em, nếu như em dám làm gì đứa bé trong bụng, giữa chúng ta thật sự xong rồi.”

“Cạch!”

Cho đến khi âm thanh sập cửa vang lên, Quyên Tử mới giật mình một cái hồi hồn, có lẽ là mấy năm nay, đây là lần đầu tiên Tả Hồng lớn tiếng như vậy với cô, hơn nữa còn dùng chia tay uy hiếp cô, nhớ lại thật đúng là rất châm chọc, trước kia đều là lời nói của cô, lúc nào thì bị anh đoạt lấy, nói ra còn rất dễ dàng.

Quyên Tử vào phòng bếp tắt lửa, bưng nồi canh đặt trên khay trà trong phòng, tìm cái đệm ngồi xuống đất, uống một hớp, mùi vị vừa phải, xem ra là đã hầm rất lâu, chỉ là uống hai ngụm, Quyên Tử đã buông xuống, cho dù bụng rất đói, nhưng lại không nuốt trôi, giống như có gì đó chặn ở cổ họng, khổ sở vô cùng.

Quyên Tử thở dài, nhìn cửa trước bên kia một lát, Tả Hồng không mặc áo khoác, cô sờ dưới bàn uống trà, chìa khóa xe, điện thoại di động cũng không mang. Quyên Tử đột nhiên cảm thấy buồn cười, thế mà cô lại có thể len lén thở dài một hơi, cô cảm giác mình thật sự thay đổi rồi....

Trong lúc tức giận Tả Hồng ra khỏi chung cư, vậy xe đi đến chỗ Hồ Quân, bây giờ mấy có mấy anh em thì cũng chỉ còn Hồ Quân là kẻ cô đơn.

Hồ Quân mở cửa, nhìn hai mắt anh, không khỏi ngạc nhiên:

“Cậu cứ như vậy đi tới đây?”

Tả Hồng đẩy anh ra, theo thói quen vào cửa, vốn nghĩ là đổi giấy, cúi đầu xem xét, không khỏi lắc đầu cười khổ, anh thế mà lại đang đi dép, đeo tạp dề, liền chạy ra ngoài, không trách được lúc này người tài xế kia dùng ánh mắt kì quái như thế nào nhìn anh, hình tượng này mà lại hợp với một người có vóc dáng cao to như anh thì đúng là quá nhiều quỷ dị rồi.

Hồ Quân vỗ vai anh:

“Hồng tử, cậu sắp bị con nhóc Quyên Tử kia chinh thành bệnh thần kinh rồi, tội gì phải như vậy, mình nói này, cậu chính là nghĩ không thoát, phụ nữ như vậy, cần gì phải đau lòng, anh em giúp cậu tìm một người, xinh đẹp mỹ nữ nhiệt tình, tha hồ cho cậu chọn.” (Đoạn này ta chém, nhưng đại khái là Hồ Quân muốn giới thiệu mỹ nữ cho anh Hồng đó)

Tả Hồng cầm tạp dề kéo ra, ném sang một bên, ngồi trên ghế salon, nhích lại gần phía sau, vùi người trên ghế sofa mềm nhũn, lấy tay bịt mắt, một lúc lâu sau mới nói:

“Cậu cũng không cần phải khuyên mình, mình con mẹ nó chính là bị coi thường, mình chính là yêu cô ấy, cậu nói xem? Mình cũng biết cô ấy là người phụ nữ không tìm không phổi, nhưng mình lại yêu cô ấy như vậy, mang rượu tới đây!”

Hồ Quân lắc đầu một cái, sớm biết chuyện này cũng không khuyên được, người anh em này giống như lên cơn sốt đột ngột, chỉ hi vọng được phục vụ người phục nữ khốn kiếp kia, anh thân làm bạn cũng chỉ có thể cùng cậu ấy uống rượu, làm thùng rác, nghe cậu ấy cần nhân.

Quyên Tử ăn thêm một chút, ngồi yên trong phòng xem tu vi, ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn về phía đồng hồ quả quýt trên đầu ti vi, đã sắp mười một giờ, Tả Hồng đi lúc bảy giờ, anh ấy sẽ đi chỗ nào chứ? Anh cũng sẽ không về ngay, hoặc là về lấy đồ, rồi cùng cô mỗi người một ngả sao.

Đột nhiên Quyên Tử cảm thấy trong lòng mình vô cùng náo loạn, dù sao cũng mới là thời kỳ đầu mang thai, đến sau nửa đêm Quyên Tử ngủ thiếp đi. Sáng sớm cô bị tiếng chuông đồng hồ báo thức làm tỉnh dậy, mở mắt ra mới phát hiện ra bản thân thế mà lại tựa vào ghế salon ngủ cả đêm, hơn nữa trong nhà lạnh lạnh không có chút khí người, hiển nhiên Tả Hồng cả đêm không về.

Quyên Tử lấy điện thoại của Tả Hồng ở dưới khay trà ra, trên điện thoại di động đồng hồ báo thức chỉ đúng tám giờ, Quyên Tử đứng lên mới cảm giác được eo mỗi lưng đau, hơn nữa cô cũng vô cùng đói, đói đến mức không chịu nổi, đánh răng súc miệng, hâm lại nồi canh cá hôm qua, ăn xong liền đi làm.

Cho đến trưa công việc cũng không có chút hiệu suất nào, nghiêm trọng là cô không có chút tâm trạng làm việc nào, buổi trưa lúc nghỉ ngơi, điện thoại trên bàn cô vang lên, bình thường điện thoại bàn đều là nội tuyến, gần như lập tức Quyên Tử nghe máy, nhưng nghe thấy âm thanh đầu bên kia Quyên Tử không khỏi có chút thất vọng:

“Ừm! ở đâu? Đối diện Starbucks, tôi biết rồi”

Quyên Tử đặt điện thoại xuống, thật phiền chết đi được, ở thành phố S Mạc Vân Phong đã tìm cô hai lần, hi vọng cô nhận tổ quy tông. Quyên Tử cảm thấy rất buồn cười, cũng đã là năm nào rồi, còn coi trọng nhận tổ quy tông

Lại nói. Người sinh ra cô là ai? Cô căn bản cũng không nhớ, nhưng cô biết cha mẹ cô yêu thương cô hơn hai mươi năm, cho đến tận hôm nay, nếu như cô cứ như vậy nhận tổ quy tông, vậy cha mẹ cô phải làm thế nào.

Hơn nữa, trước đây nhà họ Mạc khi để cô, cô tin tưởng, nếu như không phải bọn họ điều tra ra cô chính là cái gì mà cháu gái nhà họ, đoán chừng không biết họ còn chính cô thậm chí đến mức nào nữa, bây giờ muốn cô nhận người thân, cô liền nhận sao, làm gì có chuyện đơn giản như vậy chứ.

Mạc Vân Phong dò xét Quyên Tử một cách cẩn thận:

“Em bị ốm hả? Chỗ nào không thoải mái sao?” (Nhận người thân rồi nên editor đối xứng hô nha)

Âm thanh dịu dàng và vui mừng, cùng với vẻ bề ngoài lạnh lùng của anh ta rất không tương xứng

Quyên Tử cảm thấy trong đầu có chút ong ong, huyết thái dương cũng giật giật, âm thanh trầm thấp của Mạc Vân Phong rơi vào trong tai cô, giống như cách một tầng nào đó, có lẽ là do tối hôm qua ngủ không ngon.

Quyên Tử nhàn nhạt nhấp một ngụm cà phê, xoa bóp huyết thái dương, nói:

“Tôi nói cục trưởng Mạc hẹn tôi ra ngoài, không phải vì quan tâm đến sức khỏe nhân viên chứ?”

Mạc Vân Phong khẽ cau mày:

“Vân Đan, sao lần nào em cũng tự biến bản thân thành một con nhím vậy? Chúng ta là người thân của em, anh là anh trai của em, quan tâm em thì sai sao?”

“Anh trai? Xin lỗi, tôi là con gái một, không hiểu ngài từ lúc nào lại trở thành anh trai tôi?”

Mạc Vân Phong cũng không hiểu tại sao cô lại cố chấp như vậy, cố chấp không nghe đề nghị của anh, cố chấp không tiếp nhận ý tốt của bọn họ, cố chấp kiên trì làm theo cách của bản thân mình.

Mấy ngày nay tiếp xúc với cô, Mạc Vân Phong cảm thấy, Quyên Tử so với bất cứ người con gái nào trong nhà anh thì cô thực sự rất giống cha anh, phải nói là rất giống với ông nội, cố chấp không lý giải nổi.

Mạc Vân Phong đang định mở miệng, đã bị Quyên Tử trực tiếp cắt đứt:

“Ngài không phải lại tìm tôi nói chuyện lần trước, không phải tôi đã nói rồi sao, tôi và người nhà họ Mạc các người không có quan hệ gì, chúng ta cứ giống như trước kia, mỗi người một con đường, tôi họ Trần, ngài họ Mạc, ở cơ quan ngài là lão đạo của tôi, chúng ta âm thầm cứ coi nhau như người xa lạ, xin lỗi, tôi có chuyện, đi trước.”

Quyên Tử cầm túi đứng lên, chỉ nghe thấy Mạc Vân Phong trầm giọng nói:

“Em cho rằng em rất kiêu ngạo sao? Cứ như vậy phủi sạch mọi quan hệ với nhà họ Mạc, sao em không suy nghĩ một chút, nếu như em không phải Vân Đan, sao có thể có cơ hội làm công việc này, chỉ bằng vào năng lực cá nhân của em có thể nhận được sao? Cho nên, Vân Đan, không nên quá kiêu ngạo, trong người em đang chảy dòng máu nhà họ Mạc, cả đời này đều không thể thay đổi.”

Quyên Tử ngồi ở chỗ của mình, còn đang suy nghĩ lời nói của Mạc Vân Đan, thực sự thì nếu không có quan hệ với ông cụ Mạc, tạp chí Thương Mại căn bản cô không vào được, cho nên, cô vẫn luôn kiêu ngạo về công việc của mình, trên thực tế là kết quả người khác bố thí.

Cái gì cũng sai, cuộc đời của cô, cho đến bây giờ cái gì cũng sai, giống như trong nháy mắt, cuộc sống của nàng thay đổi đến mức rối loạn rồi, cuộc sống, đàn ông.

Ở cửa chung cư lúc nhìn thấy mẹ Tả Hồng, Quyên Tử mới hiểu được, cuộc sống của cô còn chưa đủ hồngбет, còn có cái hồngбет hơn chờ cô!

Quyên Tử cũng lười phải cãi nhau với bà ta trước cửa, quá khó coi, chỉ nhanh chóng nói một câu:

” nếu như có chuyện muốn nói thì lên tầng nói, nếu không cút ngay ” (Nguyên văn dọa nha@@, chị đã man, dám bảo mẹ chồng tương lai cút)

Đối với sự không lễ phép của Quyên Tử, bà Tả tức giận khuôn mặt lúc đỏ lúc trắng, như vì sĩ diện không thể làm ầm lên chỗ này, đi lên tầng cũng tốt, dù sao cũng là chuyện của nhà họ Tả, để cho người khác nghe được cũng không hay.

Nếu như con nhóc này không cố kỵ gì để cho bà đi lên, có nghĩa là Tiểu Hồng không có ở đây, hơn nữa, bà Tả cũng thật sự tò mò, con trai bây giờ ở chỗ này, từ lúc biết con nhóc này, con trai mình liền từ trong nhà chuyển đến nơi này, bà Tả cũng chưa vào qua lần nào.

Quyên Tử cầm chìa khóa mở cửa, cũng không quan tâm bà Tả phía sau, đổi giày, đi vào phòng bếp rót một cốc nước lạnh, Quyên Tử nghĩ, chuyện này thật sự không tốt rồi, lần này Tả Hồng thật muốn chia tay cùng với cô, mới vừa nãy khi vào cửa cô phát hiện chìa khóa xe và điện thoại di động dưới khay trà đã không còn, có lẽ anh đã quay lại.

Bà Tả có chút ngoài ý muốn, bên ngoài nhìn đều giống nhau, bên trong lại lấp đặt thiết bị cũng không kém, phong cách rất ấm áp, chỉ là ấm áp cũng không phải là chỗ con trai nên ở.

Ánh mắt bà Tả rơi xuống bụng Quyên Tử, không khỏi cười giễu cợt:

“Thế nào, sốt ruột, muốn dùng đứa bé giữ chân đàn ông, vào cửa nhà họ Tả?”

Quyên Tử vừa nghe xong, đã hiểu ý của mẹ Tả Hồng đến làm gì, cũng không giận, ngồi ở trên ghế salon, bắt chéo chân:

“Người nào nói cho bà biết, trong bụng tôi là đứa bé của Tả Hồng, đừng quá tự cho là đúng, đàn ông, bà đây không thiếu, không riêng con trai của mình bà, nhà họ Tả các người có nhà cao cửa rộng hơn nữa, tôi cũng khinh thường trời”

“Cô hèn hạ!”

Bà Tả tức chết, nằm mơ cũng không nghĩ đến con nhóc này lại dám nói như vậy, lời nói bật thốt ra không suy nghĩ.

“Hèn hạ?”

Quyên Tử quan sát bà từ trên xuống dưới một vòng, gật đầu một cái:

«Tôi rất cuộc hiểu rõ, ban đầu bà chính là dùng chiêu này vào cửa nhà họ Tả phải không? nói đến đề tiện, bà thế mà là tiền bối nha! Văn bối mặc cảm »

«Cô»

Bà tả xấu hổ, thiếu chút nữa tức đến ngất đi, muốn lập tức xông lên túm lấy bàn tay cô, không đợi bà Tả có hành động thì âm thanh trầm thấp của Tả Hồng từ bên kia cửa trước đã truyền đến:

“Quyên Tử, nói xin lỗi mẹ anh, ngay lập tức.”

39. Chương 39

Editor: NHÂN MÃ

Tả Hồng ở dưới tầng nhìn thấy xe nhà mình, cũng biết là mẹ anh đến. Trong lòng Tả Hồng rất rõ ràng, mẹ anh và Quyên Tử chính là oan gia mấy đời nối tiếp nhau, người nào cũng đều nhìn không thuận mắt người kia, nên anh vội vàng chạy mấy bước lên tầng, vừa mở cửa đã nghe thấy những câu nói kia.

Mặc dù anh cũng hiểu nhất định là trước mặt cô mẹ anh đã nói những lời không xuôi tai, nếu không Quyên Tử cũng sẽ không nói những lời nói chua ngoa khó nghe như vậy, nhưng dù sao mẹ anh cũng là người lớn, dù bà có lỗi trước, nhưng người nhỏ tuổi mà nói người lớn tuổi như vậy cũng là không đúng, huống chi, Quyên Tử lại chọc đúng nỗi đau của mẹ anh.

Năm đó anh còn nhỏ, nhưng vẫn thừa đủ sức nhớ một ít chuyện cũ, ân oán đời trước, anh không có quyền bình luận đúng sai, nhưng Quyên Tử nói mẹ anh như vậy, thì đúng là không nên, cho nên anh muốn cô nói

xin lỗi, lại quên mất tính tình Quyên Tử thà rằng chịu thiệt cũng không cúi đầu, đụng vào bức tường chắn cũng không quay đầu lại, cứng đối cứng, dù phải thua cũng không thể nghi ngờ.

Quyên Tử nhìn hai mẹ con họ một chút, nhìn mẹ anh muốn giả vờ ngắt xiu, lại nhìn con trai bà với dáng vẻ chính nghĩa làm chỗ dựa ẹ mình.

Quyên Tử cảm giác chuyện này quả thật quá hoang đường, quá buồn cười, hai mẹ con nhà này không biết đây nào nơi nào sao, tìm đến cửa mắng cô đề tiện, cô mắng trả lại, con trai bà ta lại đến bắt mình xin lỗi.

Người mời ta một thước, ta mời người một trượng, đây là lời cha Quyên Tử răn dạy, nhưng người tát ta một cái, ta còn đem nốt bên kia mặt cho người đánh, Quyên Tử không có ngu như vậy nha, cách làm của Quyên Tử là người đánh ta một tát, ít nhất ta cũng phải dùng cả hai bàn tay đánh trở lại mới coi là đủ vốn, tại sao ta phải nhịn, lão yêu bà đó có quan hệ gì với cô? Tả Hồng kia là cái khỉ gì?

Quyên Tử chợt phát hiện, có lẽ vì mình dần dần mềm yếu, cho nên Tả Hồng liền bắt đầu càng ngày càng cứng rắn, quan hệ của hai người đã sớm chạm đến ranh giới cuối cùng của Quyên Tử, chỉ là cô cố chấp không chú ý mà thôi.

Đối mặt với mẹ con họ như vậy, Quyên Tử chợt nở nụ cười quỷ dị. Thấy nụ cười này, Tả Hồng cũng biết là nguy rồi, nhưng không đợi anh kịp phản ứng, Quyên Tử đã đi mấy bước xông ra mở cửa, giơ tay lên chỉ: «Đây là nhà tôi, các người rút ra ngoài cho tôi.»

«Tiểu Hồng, con xem đi! Là đồ đàn bà như thế nào, con mở mắt ra xem một chút đi!»

Bà Tả sống đến tận ngày hôm nay cũng chưa bao giờ bị người ta xua đuổi thẳng mặt như vậy, mặt lúc tím xanh lại một hồi trắng bệch, giận dữ đến mức quả trách Tả Hồng.

«Mẹ, mẹ bớt tranh cãi một tí! Không phải con đang nói Quyên Tử xin lỗi mẹ sao? Mẹ là người lớn nhưng cũng có lỗi, em cùng người lớn nói chuyện như vậy cũng không đúng!»

Quyên Tử hờ hững nhìn anh, căn vặn là lười phải nói nhảm cùng anh : «Không nghe tôi nói sao? Tôi bảo anh biến, mang theo mẹ anh, rút ngay!»

Lửa giận trong lòng Tả Hồng cũng nổi lên, anh không biết bao nhiêu lần bỏ hết tôn nghiêm, còn thiếu quỳ xuống cho cô, để cô cùng mẹ anh hòa hảo một lần, làm sao lại khó như vậy.

Tả Hồng bình tĩnh nhìn cô, lần đầu tiên ánh mắt anh nghiêm nghị mà quyết tuyệt: «Hiện tại có phải là em đuổi anh đi, anh cũng sẽ không về nữa, em nghĩ như vậy là tốt lắm sao?»

Quyên Tử chợt cười ha ha ha, lúc nào thì người đàn ông này có thể không chút kiêng kỵ dùng những thứ này uy hiếp cô, Quyên Tử có lúc nào thì lại rơi vào tình cảnh bị thăm như vậy rồi hả?

Quyên Tử ngẩng cao đầu lên, từng chữ từng chữ, mở miệng nói rõ ràng khác thường: «Cầu cũng không được, hiện tại mang theo mẹ anh rút ra khỏi nhà tôi...»

Cửa sau lưng vang lên tiếng cạch đóng lại, sắc mặt Tả Hồng tái xanh, người phụ nữ này thế mà làm thật, một chút thể diện cũng không để lại cho anh. Ngược lại mẹ Tả Hồng lại vô cùng vui mừng, xuống dưới tầng, Tả Hồng đỡ mẹ anh lên xe, bà Tả kéo anh lại: «Con và mẹ cùng nhau về nhà.»

Trên mặt Tả Hồng có chút chần chờ, bà Tả chỉ tiếc rên sất không thành thét, nói: «Cô ta căn bản cũng không nói con quay lại, cô ta đối xử với mẹ thế nào, mẹ nhịn được, nhưng đối với con mà cũng có thể như vậy, con còn có cái gì mà không bỏ được? Đi, cùng mẹ về nhà, cha con gần đây sức khỏe không tốt, thường nhắc đến con.... Con cũng nên về thăm nhà một chút đi?»

Tả Hồng do dự một chút, liền bị mẹ anh kéo vào trong xe. Anh nghĩ hay là cứ như vậy suy nghĩ một chút cũng tốt, anh và Quyên Tử đều cần tỉnh táo lại để suy nghĩ, có chút chuyện như vậy, đầu một chuyện, cuối một chuyện, cũng là chuyện sớm hay muộn. Nếu như cô quyết định không cần đứa bé, không cần anh, như vậy anh phải làm gì đây? Anh cũng cần suy nghĩ thật kỹ, lâu như vậy, anh thật sự có chút kiệt sức, sao anh lại gặp phải người phụ nữ như vậy chứ?

Quyên Tử đứng ở cạnh cửa sổ, kéo rèm cửa sổ ra nhìn, dưới tầng Tả Hồng đỡ mẹ anh lên xe, nghênh ngang rời đi, trong lòng cảm thấy vô cùng chua chát. Cuối cùng vẫn có kết cục như vậy, vừa bắt đầu cứ cho rằng

sẽ tốt lắm, cô nên vui mừng mới phải! Rốt cuộc cũng bỏ được tên Tả Hồng dính như keo da trâu này, cô nên cất giọng cười sung sướng mới phải, nhưng sao trong lòng lại khó chịu như vậy chứ?

«Pằng!» Quyên Tử giơ tay lên tự tay tát chính mình: «Người là đồ không có tiền đồ ! Đàn ông có thừa, anh ta đi đúng lúc lắm, mà còn khôn muốn cái gì ? mà còn khổ sở cái gì?»

Quyên Tử xoay người lại, đột nhiên cảm thấy trong nhà lạnh tanh có chút không chịu nổi, ôm cánh tay vào phòng ngủ, nằm ở trên giường, nhắm mắt lại, cảm thấy quá mệt mỏi rồi, nhưng cô không ngủ được, cô nên làm gì đây, chuyện nhà họ Mạc, công việc của cô, đứa bé trong bụng..... Một đồng hồ hỗn loạn.

Quyên Tử mở mắt ra ngồi dậy, có gì khó khăn có thể làm khó cô? Giải quyết từng người một ! Trước đây Quyên Tử làm sao sống được thì sau này vẫn sẽ sống như vậy. Cô tìm điện thoại di động, gọi cho chị Chu....

Chị Chu thả dao nĩa trong tay xuống, nhìn Quyên Tử đối diện nuốt không trôi bát mì, chị nói: «Em thật gầy quá, có phải là bị bệnh hay không? Thân thể là của mình, nhớ đi bệnh viện kiểm tra một chút.»

Quyên Tử cầm khăn ăn lau khô miệng xong để xuống: «Em không sao, em muốn hỏi cơ hội lần trước mà chị nói, bây giờ có còn không?»

Chị Chu chau mày: «Mặc dù đó là cơ hội tốt, nhưng không phải em nói tạp chí Thương Mại còn khó có được hơn, điều này cả chị và em đều biết mà.»

Quyên Tử cười khổ: «Em muốn từ chức.»

Chị Chu nhìn cô một lúc lâu: «Có thể nói cho chị biết tại sao không?»

Quyên Tử lắc đầu một cái: «Chị đừng hỏi nữa, tóm lại em muốn thay đổi môi trường.»

Chị Chu gật đầu một cái: «Đương nhiên là không có vấn đề, dù sao với năng lực của em, có thể đi giúp một tay thì tốt quá, chỉ là, chuyện ở đây em có bỏ được không?»

Quyên Tử gật đầu: «Đương nhiên không có vấn đề gì, sức khỏe cha em không tốt đã có mẹ em, còn có hàng xóm mấy chục năm cạnh nhà em chăm sóc. Mà thành phố bên cạnh cũng không phải là rất xa, lái xe một tiếng đồng hồ là có thể trở về rồi.»

Chị Chu hơi trầm ngâm: «Em vẫn biết mình làm gì chứ, nếu như quyết định rồi, thì chị ủng hộ em.»

Ngày thứ hai, Quyên Tử gửi đơn xin từ chức, về nhà nói qua với cha mẹ, phải đi thành phố bên cạnh.

Kể từ sau khi Quyên Tử tốt nghiệp đại học, vợ chồng Trần Quốc Hoa đều không quản chuyện công việc và cuộc sống của con gái. Con gái ông bà kiên cường độc lập, hai vợ chồng ông bà cảm thấy dù con gái quyết định làm gì thì cũng đều đúng, bọn họ ủng hộ. Cho nên, dù họ có là cha mẹ nuôi thì Quyên Tử vẫn làm theo cảm tính trước đây.

Buổi chiều ngày thứ hai Quyên Tử đã đến thành phố bên cạnh.

Bạn học của chị Chu là một người HongKong giàu có, họ Lương, mọi người gọi anh ta là Lương Sinh, nghe nói cả nhà anh ta đều khởi nghiệp bằng nghề báo chí, vì vậy mở một tòa soạn cũng là chuyện đương nhiên.

Quyên Tử đến đây đúng lúc tiếp nhận công việc của phòng thương mại, mặc dù diện tích kém hơn nhiều so với tạp chí THương mại nhưng Quyên Tử có thể xưng bá một phương, cũng coi như là một cơ hội để rèn luyện.

Phía sau công ty có dãy nhà trọ, Lương Sinh giúp cô tìm nhà, chỗ này không lớn nhưng rất sạch sẽ, giá tiền cũng không đắt, Quyên Tử rất hài lòng, ít nhất nơi này rất thanh tĩnh, có thể tránh người, ví dụ như mẹ ai đó quấy rầy.

Quyên Tử kéo rèm cửa sổ phòng ngủ, phía dưới có ánh đèn bên dòng sông uốn khúc, từ bên này nhìn sang, trong nháy mắt Quyên Tử vẫn có cảm giác như vẫn còn ở trong chính nhà mình.

Hoảng hốt một lúc lâu, Quyên Tử không khỏi bật cười, mới không bao lâu, cô thế nào lại nhớ nhà rồi hả ? Trước kia cô đều thích đi khắp nơi, ghét nhất là ở nhà.

Giơ tay lên sờ sờ bụng, một chút cũng không cảm giác được dấu hiệu của một sinh mệnh, bình thản yên tĩnh, cho nên, nên chọn thời điểm chưa có dấu hiệu gì mà giải quyết, có lẽ là lựa chọn sáng suốt nhất !

Quyên Tử dùng hết sức khắc chế đi những cảm xúc mờ ảo không ngừng xông lên, cố chấp nghĩ, nếu không có đứa bé, cô và Tả Hồng kết thúc mọi chuyện hoàn toàn rồi.

Chỉ là, từ ngày đó bọn họ đã kết thúc rồi. Cô làm tốt lắm, anh cũng không giống như trước đây quay đầu lại dây dưa với cô, có lẽ anh ấy cũng mệt mỏi, chán ghét cô cố tình gây sự, chán ghét việc phải dụ dỗ cô, chán ghét nấu cơm, làm việc nhà cho cô. Anh vốn là đại thiếu gia phong lưu náo nhiệt, sao có thể để cô sai bảo thành một người đàn ông ngu ngốc được, có lẽ là đã sớm chán ghét mình.

Quyên Tử lắc đầu một cái, cảm giác mình vô cùng buồn cười, đã nói dứt khoát cắt đứt với anh, nhưng lại cứ nhớ đến anh, cũng cảm thấy bản thân mình thật không có tiền đồ. Nhưng cô phát hiện cô không thể không chế được, thói quen thật sự là việc đáng sợ, không thể nhận ra rằng, Tả Hồng đã biến cô trở thành một cô gái không dứt khoát.

Ngày mai sẽ tốt thôi, ngày mai sẽ quên hết, quên không còn chút nào. Cô đã hẹn làm phẫu thuật ngày mai, nghe nói kỹ thuật mới không đau, không làm chậm trễ công việc, ngủ một giấc, đứa bé trong bụng sẽ biến mất, đúng là kỹ thuật tốt. Từ ngày mai trở đi, cô và Tả Hồng một chút liên quan cũng không còn.

Có lẽ cha anh muốn gặp đứa bé kia, con gái của vợ cũ. Đối với ân oán đời trước, Tả Hồng không rõ ràng lắm, chỉ biết là cha mẹ tái hôn, hơn nữa sau khi cha cùng vợ cũ ly hôn thì mang theo con gái, cũng không nhận cha, nhiều năm như vậy cũng không có liên lạc.

Tả Hồng biết cha anh không quên được. Có một lần khi vào trong thư phòng của cha, thấy trong sách kẹp ảnh chụp gia đình đã cũ, không phải anh và mẹ, là cha và một người phụ nữ khác, người phụ nữ trong ảnh không xinh đẹp bằng mẹ, nhưng nhìn qua cũng rất hiền lành, bọn họ còn ôm một cô gái trên đùi, tết tóc hai bím.

Tả Hồng đoán có lẽ cha cùng vợ cũ và con gái. Tả Hồng nghĩ, có nên tìm đến người chị gái chưa từng gặp mặt này, để chọc ha anh được gặp mặt, giải tỏa tâm sự trong lòng, có lẽ có lợi cho sự phục hồi sức khỏe của ông. Ai ngờ vừa nói ẹ anh, bà liền phản đối kịch liệt, nói thẳng với anh là nuôi dưỡng anh mà anh lại nghĩ cho người ngoài.

Có lúc Tả Hồng cũng cảm thấy mẹ anh có chút không thể giải thích nổi, cái gì mà người ngoài ? Nói cho cùng thì đó cũng là người chảy cùng một dòng máu với anh, trước kia khi chưa có đứa bé, Tả Hồng còn chưa có cảm giác gì, bây giờ tự nhiên có đứa bé, Tả Hồng phát hiện, làm cha, không có một người nào là không muốn gặp con của mình.

Cái loại tình thân máu mủ đó dù như thế nào cũng không thể vứt bỏ, nghĩ đến đứa bé của mình, trong lòng Tả Hồng lại mềm như bông vải, anh cảm thấy Quyên Tử lần này Quyên Tử nhà anh cũng sẽ suy nghĩ ra, dù sao đó là con của anh và cô, là huyết mạch của bọn họ, kéo dài tính mạng của họ, suy nghĩ như vậy anh cũng thấy rất vui vẻ.

40. Chương 40

Editor: NHÂN MÃ

Mẹ, cô ấy dù sao cũng là con gái của cha, chị gái của con.

Cái gì mà chị gái ?

Bà Tả đứng lên, âm thanh có chút chói tai sắc bén :

Con đúng là bị đứa con gái kia làm hư rồi, con lấy đâu ra chị gái ? Mẹ chỉ có con là con trai, cha con cũng chỉ có con là con trai duy nhất.

Tả Hồng buồn bực giật nhẹ cà vạt, vừa muốn khuyên mẹ anh thêm chút nữa, thì điện thoại di động vang lên, lấy ra nhìn, đi đến bên kia nghe điện thoại.....

Siết chặt điện thoại di động, mặt Tả Hồng càng ngày càng sa sầm lại, lúc để điện thoại di động xuống, mặt đã đen như đất nồi có thể giết người, quay đầu lại nói: mẹ, chuyện này mẹ cứ nghĩ kỹ đi, xem như là suy nghĩ vì sức khỏe của cha, con có chút việc gấp, phải đi ra ngoài một chuyến.

Không để ý đến mẹ anh gọi ở phía sau, anh mang theo chìa khóa xe đi ra khỏi bệnh viện, đến bãi đậu xe lái xe đi, nhấn chân ga xuống ra ngoài vượt qua mấy cái đèn đỏ, đến dưới tầng nhà anh và Quyên Tử, đóng cửa xe ầm ầm, chạy nhanh lên tầng, mở cửa, gân xanh trên trán cũng nhảy lên.

Được lắm, cô nhóc này là quyết tâm chia tay cùng mình, nghỉ việc, đi khỏi nhà, chỉ là, trong vòng một ngày ngắn ngủi, người đi nhà trống.

Tả Hồng vừa tức giận vừa sợ hãi, đối với Quyên Tử, anh hiểu rất rõ cá tính của cô chính là như vậy, dù như thế nào cũng chưa bao giờ đặt mình vào hoàn cảnh người khác để suy nghĩ một chút, cô cũng không hiểu, tình huống ngày hôm qua anh còn có thể làm như thế nào nữa, chẳng lẽ bắt mẹ anh nhận lỗi với cô, cô mới hài lòng, hoặc là nói, cô hi vọng anh chính là người đàn ông dần dần độn như vậy thì cô mới vui lòng.

Tâm tình Tả Hồng thật sự có chút nguội lạnh, coi như cũng là mấy năm tình cảm, anh đối với cô như vậy yêu không chút lập trường không chút tôn nghiêm, yêu cô lâu như vậy, cũng chỉ vì một câu nói giận dỗi của anh, cô xoay người rời đi, không chút lưu luyến.

Hơn nữa, Tả Hồng thật sự không dám nghĩ, nhưng cũng đoán được, bước kế tiếp của Quyên Tử chính là bỏ đứa bé trong bụng, cắt đứt liên hệ cuối cùng của bọn họ, Tả Hồng tuyệt đối không để cho cô làm như vậy.

Xuống tầng, lên xe, vừa lái xe thì anh cả Mạc gọi đến.

Cô ấy bây giờ đang ở đó sao?

Nhắc tới Mạc Vân Phong, trong lòng anh vô cùng hối hận, lúc đó anh chỉ muốn nói lời kích thích Vân Đan một chút, nào nghĩ đến cô nhóc kia tính tình thật sự cứng rắn như vậy, trực tiếp gửi đơn từ chức cho anh.

Mạc Vân Phong gọi điện cho Tả Hồng, chính là muốn biết người ở đâu? Ai ngờ đến thằng nhóc Tả Hồng này đã không biết thì thôi, bây giờ còn hỏi ngược lại anh.

Mạc Vân Phong cảm thấy thật buồn cười, không phải thằng nhóc đó luôn dính bên cạnh, lúc nào cũng không rời khỏi sao? Thế nào bây giờ còn hỏi anh, có lẽ cũng đến lúc nói cho thằng nhóc đó biết chân tướng rồi.

Nghĩ đến đây, Mạc Vân Phong nói thẳng:

“Tả Hồng, Quyên Tử chính là Vân Đan nhà chúng ta, ý của cha ta, hi vọng về sau cậu không cần quấy rầy Vân Đan nữa..... Tút tut tut...”

Điện thoại truyền đến tiếng tut tut, Mạc Vân Phong nhú mày, thằng nhóc này xảy ra chuyện gì vậy?

Tả Hồng tức giận giơ tay lên, nhét điện thoại vào phía sau xe, Quyên Tử có phải Vân Đan nhà anh ta hay không anh không cần biết, bây giờ anh chỉ tìm được cô, ngăn cản cô.

Thắng gấp, xe dừng ở ven đường, anh vươn nửa người tìm kiếm nửa ngày, tìm số điện thoại nhà họ Trần gọi qua....

Tả Hồng một đường liều chết phóng đến dưới chung cư nhà Quyên Tử, được mẹ Quyên Tử cho địa chỉ, tìm được cửa, bắt đầu đập cửa đông đông đông.

Đại khái đập khoảng năm phút đồng hồ, hàng xóm cũng đi ra nhìn mấy lần, cửa từ bên trong mới mở ra, cửa vừa mở được một nửa, Tả Hồng nhắc chân lên đá, xông vào.

Phía sau cửa Quyên Tử bị lực ngăn lại, suýt nữa ngã trên mặt đất, còn chưa hồi hồn đã bị Tả Hồng đặt lưng trên tường, người đàn ông này điên thật rồi, anh ta nắm cánh tay cô hét lên:

«đứa bé đâu ? đứa bé của tôi đâu ? đứa bé đâu? Nói đi, cô nói đi.»

Sắc mặt Quyên Tử tái xanh, gần như không có chút huyết sắc nào, cứ như vậy sững sờ nhìn Tả Hồng, nhất thời quên cả phản kháng, Tả Hồng hí mắt nhìn suy nghĩ nhìn cô mấy giây, nghiêng đầu liếc thấy trên bàn uống nước có tờ danh sách nộp viện phí, xông tới, gắt gao nhìn chăm chăm hàng chữ phía trên, từng chữ từng chữ, nhìn chòng chọc vào tờ giấy.

Đôi tay cô không ngừng được run rẩy, trong phòng rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có thể nghe được âm thanh trong lồng ngực Tả Hồng đang đánh trống. Quyên Tử tựa vào bên kia tường, cứ nhìn anh như vậy, không hề nói một lời.

Không biết qua bao lâu, Tả Hồng mới đem tờ giấy trong tay gấp lại, cẩn thận đặt vào trong túi áo, nghiêng đầu sang chỗ khác đi tới:

“Cô giết con của chúng ta, phải không? Tôi muốn chính miệng cô nói cho tôi biết, phải hay không?”

Quyên Tử lúc này mới tỉnh táo lại, ngẩng đầu lên không chút lùi bước:

“Đúng, bởi vì tôi không muốn có liên quan đến anh một chút gì nữa, tôi chán ghét anh, chán ghét anh luôn đi theo tôi quần đông quần tây, tôi chán ghét mẹ anh tới tìm tôi gây phiền toái, tôi chán ghét anh luôn quần lầy tôi đòi kết hôn, tôi chán ghét anh khiến tôi có con, tôi chán ghét....”(Đọc đoạn này mà đau lòng cho cả anh và chị quá TT)

“Ba....”

Tả Hồng giơ tay lên tát cô, cắt đứt lời nói cuồng loạn liên tiếp “Tôi chán ghét anh” của Quyên Tử.

Một cái tát này minh chứng cho việc Tả Hồng đã giận đến cực hạn, không chút lưu tình, gần như mặt Quyên Tử lập tức sưng lên, khóe miệng có chút máu rỉ ra, Quyên Tử giơ tay lên xoa xoa, quay đầu lại nhìn thẳng Tả Hồng, anh vẫn vung tay lên “ba ba”, dù sao cũng là hai bàn tay, đánh không nung tay chút nào.

Tả Hồng tức giận điên cuồng mất cả lý trí, tay lần nữa nâng lên, sau khi hạ xuống, lại thấy Quyên Tử vẫn ngẩng cao đầu nhìn anh chăm chăm, không trốn tránh, không sợ hãi, trong mắt không hề có một tia áy náy khổ sở nào

Tả Hồng chán nản, thả tay xuống, chợt hiểu, đây chính là kiểu người không tim không phổi, người phụ nữ máu lạnh, anh còn vọng tưởng mình sẽ làm tan chảy người phụ nữ lạnh lùng này, nhưng tâm của cô sớm đã biến thành một khối sắt đá, ngàn năm vạn năm cũng không thể tan chảy, không thể thay đổi.

Cô có thể nhẫn tâm bóp chết con mình, thì còn có chuyện gì cô ấy không làm được, cho đến nay đều là anh ngớ ngẩn, anh tự mình lãng phí bản thân cho cô, còn oán trách ai ? Có oán cũng oán anh không có tiền đồ, oán anh không biết nhận thức.

Tả Hồng nhìn cô cực kỳ lâu, tức giận trong mắt từ từ tan biến, thay vào đó là ánh mắt mang màu tro bụi, mệt mỏi lạnh lẽo :

«Được rồi ! Như cô mong muốn, tôi cũng không tiếp tục quấy rầy cô, từ hôm nay trở đi, tôi sẽ không xuất hiện trước mặt cô, chúng ta hoàn toàn kết thúc rồi. »

Xoay người kéo cửa ra, hơi ngừng một chút, nghiêng rằng nghiêng lợi nói :

«Đời này chuyện ngu xuẩn hối hận nhất tôi đã làm, chính là quen biết cô, yêu cô, hi vọng đời này chúng ta không bao giờ gặp lại.

Cách, âm thanh sập cửa truyền đến, khiến Quyên Tử giật mình, sức nặng toàn thân giường như không thể chống đỡ nổi, cô dựa vào vách tường chậm rãi trượt xuống, xụi lơ ngồi dưới đất, đầu vùi ở giữa hai chân, tay không tự giác đặt trên bụng, rốt cuộc xong hết mọi chuyện rồi, thật sáng khoái !

Đứa bé này, Quyên Tử cũng không nghĩ đến là sẽ không bỏ, nhưng khi nằm trên bàn phẫu thuật lạnh lẽo, cô mới thật sự cảm thấy, trong bụng có một sinh mạng nhỏ tồn tại, cùng cô có mối liên hệ huyết mạch chặt chẽ.

Nếu như đem nó chia lìa khỏi thân thể mình, không đơn giản như vậy mà còn là đau, đau đến thấu xương, khiến lòng cô vốn luôn cứng rắn như đá, trong nháy mắt cũng phải mềm mại, cô không thể bỏ đứa bé, không thể bỏ đứa bé được

Quyên Tử bỏ chạy từ trên bàn mổ, còn chưa kịp ngẫm nghĩ về sau nên làm cái gì, Tả Hồng đã xông vào.

Quyên Tử cũng không muốn giải thích cho anh những thứ này, nếu anh đã định tội cho cô như vậy, cô cũng để ý mà cãi lại, cô cũng có kiêu ngạo của mình, nhưng lời nói cuối cùng của anh, khiến cho cô vô cùng chật vật, anh hối hận quen biết cô, cảm thấy yêu cô là chuyện ngu xuẩn nhất đời anh.

Quyên Tử phát hiện thì ra là cô cũng sẽ bị thuồng, còn lâu cô mới có được sức mạnh do chính mình tượng ra, nhưng mà, như vậy cũng tốt, đỡ phải âm ỉ cả ngày không dứt, đỡ khiến anh phải kẹt giữa cô và mẹ anh, không phải làm người hai mặt.

Bây giờ nghĩ lại, hai người bọn họ từ lúc mới bắt đầu đã là một trò chơi, như vậy chuyện kết thúc cũng là chuyện dĩ nhiên, chỉ là kéo dài quá lâu, hai người cũng kiệt sức, tội gì phải như vậy ?

Tả Hồng đi một mạch về thành phố B, trên cao tốc nhiều lần thiếu chút nữa xảy ra tai nạn xe cộ, tinh thần anh hoảng hốt, nội tâm đau đớn, người phụ nữ này thật ác độc, áo đến mức có thể giết đứa bé của bọn họ, anh ngày ngày đều nhớ mong đợi chờ đứa bé.

THậm chí mỗi lần đi dạo qua những cửa hàng bán quần áo, có đứa bé đang thay đồ anh đều nhìn mấy lần, nhân viên phục vụ ở đó đều dùng một loại ánh mắt kỳ quái nhìn anh, nhưng anh không nhìn, trong mắt anh tràn đầy đều là hình ảnh của đứa bé, nghĩ đến đứa bé nho nhỏ nằm trong xe nôi, có lúc khóc oa oa hoặc là cười khanh khách, anh làm thế nào để dỗ con.

Anh có bao nhiêu mong đợi đối với đứa bé này, thì bây giờ có bấy nhiêu oán hận với người phụ nữ Quyên Tử kia, nhưng...

Tả Hồng giơ tay lên đập vào tay lái, một hồi còi xe chói tai vang lên, thế nhưng lúc này anh lại nường tay, nhìn cô ngẩng cao cổ đối chọi gay gắt với anh, thế nhưng anh không đánh được, Tả Hồng mày là đồ hèn nhát ! Mày là thằng đàn ông không có tiền đồ, chính vào giờ phút này, mày vẫn quyến luyến người phụ nữ kia, cô ta giết đứa bé của bọn họ, Tả Hồng cảm thấy mình quả thật không có thuốc nào cứu được rồi.

Điện thoại di động vang lên, Tả Hồng nghe máy :

«Vân Đan đâu ? Cậu tìm được người chưa ? »

Âm thanh của Mạc Vân Phong từ trong điện thoại truyền tới, Tả Hồng khẽ cắn răng:

«các người đừng mẹ nó tới làm phiền tôi, cô ta là người nào ? Từ nay về sau cùng tôi không có chút quan hệ nào. »

Nói xong, trực tiếp cắt đứt, vứt máy qua một bên, Mạc Vân Phong không hiểu nhìn điện thoại một chút, thằng nhóc này lại nổi điên làm gì ?

“Các người chó mẹ hần tới phiền ta, nàng là người nào? Từ nay về sau cùng ta không hề có một chút quan hệ rồi.”

Nói xong, trực tiếp cắt đứt, tắt máy, vứt qua một bên, Mạc Vân không giải thích được nhìn một chút điện thoại, tiểu tử này lại nổi điên làm gì?

Chỉ trong thời gian mấy ngày, người bên cạnh Tả Hồng liền phát hiện Tả Hồng thay đổi, biến về dáng vẻ lúc trước, hoặc là nói càng ngày càng quá phận, tin tình cảm tràn đầy mặt báo, khiến người ta hoa cả mắt.

Trước thời điểm chưa cùng Mạc gia từ hôn, Tả Hồng cũng chơi, nhưng vẫn còn có chút thu liễm, sẽ không khiến ọi chuyện gây động tĩnh lớn như thế này, sau khi cùng Quyên Tử yêu đương thì trở nên ngoan ngoãn hơn, cũng không ồn ào chút nào, vì thế mấy người sau lưng thay anh uất ức, ai ngờ, chỉ trong thời gian vài ngày, đã biến thành như vậy.

Hồ Quân đẩy đẩy Diệp Trì bên cạnh:

«Này! Cậu nói Hồng tử có phải bị cái gì kích thích hay không, người anh em, nhìn cậu ta thế nào cũng có chút không thích hợp?»

Diệp Trì nhíu mày, liếc nhìn Tả hồng ngồi trên ghế sofa đối diện, trong ngực ôm một cô gái hai tuổi trẻ trung, hôn nhau mãnh liệt phóng dăng, một chút cũng không bận tâm mấy người bọn anh đang nhìn.

Trong lòng Diệp Trì nói, nếu để cho bình dấm chua nhỏ nhà anh biết, thì chính anh dù không dính chút thịt sống nào cũng rước lấy một thân náo loạn rồi, chỉ là Quyên Tử đâu? Chẳng lẽ lần này hai người thực sự chia tay.

41. Chương 41

Editor: NHÂN MÃ

Trước khi gặp gỡ Triệu Hành, Quyên Tử không thể không cảm thán, duyên phận này có lúc thật quá kỳ diệu, thời điểm người cố ý muốn có được, lại luôn bỏ qua, khi gió nhẹ nước chảy qua rồi, thì nó lại đang ở bên cạnh người.

Quyên Tử rời khỏi cơ quan thì nhìn thấy một người đàn ông mạnh mẽ dựa vào sườn xe mà đứng, cao lớn nhả nhặn, đứng ở nơi đó một cách tự nhiên trở thành một phong cảnh đẹp mắt, chỉ là phong cảnh này cô đã sớm bỏ lỡ, hơn nữa, cho đến bây giờ cũng không có ý định quay đầu lại.

Quyên Tử đi tới, Triệu Hành áp áp nói :

” Cùng nhau ăn cơm được chứ ? ”

Quyên Tử chau mày :

«Nếu như Triệu tổng là mời khách thì đây là vinh hạnh của tôi. »

Triệu Hành cười, mở cửa xe, Quyên Tử ngồi vào, không khí trong xe rất ấm, cô kéo khăn và áo lông vũ, cởi ra ôm vào trong ngực.

Triệu Hành nghiêng đầu nhìn cô một cái :

” Em có biết không, trong nháy mắt lúc đó, tôi thiếu chút nữa đã cho là thời gian quay trở lại rồi, thời điểm mười năm trước em đi tìm nhà trọ của tôi, còn nhớ rõ không ? Em cũng mặc một chiếc áo nhung đỏ như vậy. ”

Quyên Tử liền giật mình, nói thật, lúc đó cô thật sự không nhớ rõ, chỉ nhớ lúc ấy tâm tình khẩn cấp đến ngu đần, chi tiết cụ thể đã sớm quên, không nghĩ đến anh ta vẫn còn nhớ rõ như vậy.

«Thế nào lại qua bên này công tác ? Anh nhớ lần trước ở hội nghị của tạp chí Thương Mại, em chính là phóng viên của tạp chí này, em đi nơi khác làm không phải quá nhanh chóng rồi. »

Quyên Tử không muốn nói chuyện của mình, cười nhẹ, đổi chủ đề :

«Anh đợi tôi ở chỗ này lâu rồi sao ? ”

Nhìn thấy đèn đỏ trước mắt, Triệu Hành dừng xem nghiêng đầu nhìn cô, nửa thật nửa giả nói :

«Nếu như em hy vọng tôi trả lời, tôi có thể ổn định gia đình ở chỗ này. »

Quyên Tử chưa bao giờ biết, người ôn tồn lễ độ như Triệu Hành, cũng có thời điểm khí thế bức người như vậy, Quyên Tử nháy mắt mấy cái, nghiêng đầu sang nhìn ngoài cửa sổ, có một cô bé mười mấy tuổi đang len lỏi trong dòng xe cộ bán báo, Quyên Tử quay cửa kính xe mua một tờ báo.

Chẳng qua Quyên Tử cảm thấy người đàn ông trong hình có chút chói mắt, hiển nhiên là góc độ chụp ảnh có chút mơ hồ, nhưng chỉ cần liếc mắt một cái Quyên Tử liền nhận ra người đàn ông trong hình chính là Tả Hồng, phía sau Tả Hồng chính là chiếc Land Rover, cô và anh còn từng ở bên trong....

Nhưng bây giờ anh lại ôm hông một cô gái khác đứng ở trước xe, không thấy rõ vẻ mặt, nhưng thân thể kia....

Quyên Tử pằng một tiếng gấp tờ báo lại, Triệu Hành dĩ nhiên cũng nhìn thấy, trong lòng không biết có nên nói là có nên vui mừng hay không, bên này xem như là báo chí có tin muộn, ở thành phố B tin trắng hoa của Tả Hồng càng ngày càng nóng rồi.

Vừa mới bắt đầu Triệu Hành còn mừng rỡ, bởi vì chuyện này nghĩa là Quyên Tử và Tả Hồng thực sự chia tay, anh có thể danh chính ngôn thuận theo đuổi cô, đến gần cô, hơn nữa thượng đế coi như cũng công bằng đối với anh, để cho anh gặp cô ở đây, nhưng bây giờ, thấy phản ứng của cô, đột nhiên Triệu Hành cảm thấy có lẽ mình đã quá lạc quan rồi.

Cho dù hai người này tách ra, người đàn ông kia đối với Quyên Tử vẫn có một lực ảnh hưởng như cũ, điều này nói rõ cái gì, Triệu Hành rất rõ ràng, chỉ là anh và Quyên Tử đều như nhau, đều không muốn nhìn thẳng vào sự thật này thôi.

Triệu Hành đưa cô đến một nơi rất đặc biệt, so với phòng ăn, Quyên Tử cảm thấy càng giống như một khu biệt thự tư nhân, trong khu nhà kính trồng hoa rất ấm áp, ngồi ở một chỗ đều có thể nhìn thấy những đóa hoa rực rỡ ở bên ngoài, ở nơi mùa đông giá lạnh như thế này thì nơi đây khiến cho người ta có cảm giác như mùa xuân đến rồi.

” Rất đẹp ”

Cảm giác này khiến Quyên Tử không khỏi than thở, Triệu Hành cười :

«Nếu em thích thì tôi yên tâm rồi, cho tới bây giờ, những gì em yêu ghét, đều là suy đoán sai lầm, chuyện này khiến tinh thần của tôi rất sa sút, em hình như đều không giống những cô gái khác thì phải. ”

Quyên Tử cười hì hì một tiếng :

«Ý của anh là tôi không bình thường ? ”

Triệu Hành lắc đầu bật cười :

Quyên Tử hì hì một tiếng cười:

“Ý của người là ta không bình thường?”

Triệu hành lắc đầu bật cười:

«Em biết tôi không có ý này, ý của tôi là em luôn không giống những người khác, bất luận là tính cách hay tư tưởng, chẳng lẽ em không biết sức quyến rũ của mình sao ? Dù mười năm trước, em là một cô bé trẻ trung, vẫn giống như một ánh mặt trời mùa hè rực rỡ, chỉ cần có em ở đây, những người khác chỉ đều rất ảm đạm.

Quyên Tử chống cằm, buồn cười nhìn anh :

«Chưa bao giờ nghĩ anh cũng có thể văn nghệ như thế, đến mức thiếu chút nữa hôm nay tôi nghĩ mình cùng ăn cơm với một vị thi nhân hiện đại rồi..... ”

Triệu Hành dựa vào trước cửa xe ngẩng đầu nhìn lên một chút, cười như không cười mở miệng :

«Thế nào, không mời tôi lên uống ly trà ? ”

Quyên Tử cúi đầu, nhìn đồng hồ một chút :

” Đêm hôm khuya khoắt, cô nam quả nữ, hay là thôi đi ! Dù sao anh cũng là nhân vật của công chúng, bị truyền thông đụng đến sẽ có ảnh hưởng không được tốt. ”

«Em biết tôi không quan tâm những thứ này. ”

Triệu Hành chợt nghiêng người đến gần Quyên Tử, nhỏ giọng nói :

«Quyên Tử, chúng ta đều không phải là đứa trẻ mười tuổi, tôi nghĩ tôi không cần thiết phải lãng phí thời gian nữa, tôi thích em, từ mười năm về trước đến bây giờ cũng không hề thay đổi, nếu như em đồng ý, có thể hay không thử tìm về cảm giác mười năm trước của e đối với tôi, cho chúng ta một cơ hội, có lẽ, em sẽ phát hiện, có một số việc bỏ lỡ, vẫn có thể làm lại, có được hay không ? ”

42. Chương 42

Editor: NHÂN MÃ

Chủ nhật qua đi, buổi chiều ngày thứ sáu Quyên Tử trở về thành phố B, cũng không hề đặt chân về căn nhà nhỏ bé của mình, mà là về nhà cha mẹ cô. Không biết xuất phát từ tâm trạng nào, nhưng Quyên Tử không muốn trở về nơi ấy, một chút cũng không muốn nghĩ đến.

Lưu Bội Chân đem nồi canh vào trong đĩa đưa cho Quyên Tử, để cô mang canh trong nồi giữ nhiệt lên, rồi tạp dề ra treo lên, ra khỏi phòng bếp đã thấy hai người đang uống canh, cha một ngụm, con một ngụm, len lén ăn.

Thấy mẹ đi vào, Quyên Tử và cha gần như bỏ ngay đĩa xuống, Lưu Bội Chân lắc đầu, ngồi xuống nói:

«Được rồi, ăn tiếp đi, lần nào cũng như vậy, đây là món mẹ mới làm xong, hai cha con cũng nhanh ăn đi»

Quyên Tử và cha liếc mắt nhìn nhau, cười ha ha:

«Mẹ, điều này chứng tỏ mẹ làm món ăn rất ngon a!»

Lưu Bội Chân dùng chiếc đũa gõ trán cô:

«Con mau ăn đi! con xem sao lại gầy thế này, mẹ nói con đó, con vẫn nên tìm công việc ở bên này, cũng đừng ở bên ngoài nữa, cả ngày ăn uống toàn đồ không có dinh dưỡng, ở lại nhà, mẹ sẽ bồi bổ chăm sóc tốt cho con»

Trần Quốc Hoa chậm rãi gấp một miếng sườn đặt vào bát Quyên Tử, kể từ sau khi xuất viện, hành động của ông có hơi chậm chạp, nói chuyện cũng có hơi nhỏ lại, nhưng khôi phục như vậy cũng coi như là rất tốt rồi. Quyên Tử cười nhìn cha, ăn miếng sườn trong bát, Trần Quốc Hoa lộ ra một nụ cười ấm áp.

Buổi tối chờ chồng ngủ, Lưu Bội Chân vào phòng Quyên Tử, mặc dù trong phòng có ấm, nhưng vẫn còn hơi lạnh lẽo, Quyên Tử vén chăn lên, Lưu Bội Chân nằm xuống, Quyên Tử nhích lại gần nhào vào trong ngực bà.

Trong lòng Lưu Bội Chân trở nên rất mềm mại:

«Lớn thế này rồi mà vẫn còn làm nũng trong ngực mẹ, Tả Hồng mà biết chuyện này thì sẽ cười con à xem.»

Ánh mắt Quyên Tử tối sầm lại, chuyện của cô và Tả Hồng, Quyên Tử cảm thấy vẫn là không nên nói cho cha mẹ, dù sao cô cũng biết cha mẹ rất thích Tả Hồng.

Quyên Tử ôm eo mẹ, mơ hồ đáp lại hai tiếng lảng sang chuyện khác, Lưu Bội Chân thở dài :

«Mẹ biết tính con mạnh mẽ, nhưng phụ nữ quá mạnh mẽ, cũng không phải là chuyện gì tốt, tục ngữ nói không sai, kẻ mạnh gặp chuyện lớn, vẫn là ôn nhu tốt hơn, có lẽ lùi một bước thì mọi chuyện đều vui vẻ rồi, cha mẹ cũng già rồi, không thể sống cùng con cả đời, về sau, mọi việc con phải nhẹ nhàng mềm dẻo, đàn ông a, chính là phải dụ dỗ!»

Lưu Bội Chân rất hiểu tính tình con gái mình, trước đây ngày nào cũng cùng Tả Hồng, vậy mà bây giờ nửa tháng cũng không thấy xuất hiện, trong lòng bà liền có suy nghĩ, hai đứa này chắc chắn là đã gây gổ giận dữ rồi.

Không phải bà không bênh vực con gái mình, nhưng bà hiểu tính cách con bé này, có chết cũng phải mạnh mẽ, dù trong lòng con bé vô cùng nhạy cảm, nhưng lại thích cật mạnh, nói chuyện lại khó nghe, có lúc tính bướng bỉnh nổi lên, dù ai nói cái gì cũng để ngoài tai, cả người nổi đầy gai nhím.

Lưu Bội Chân đã nhìn Tả Hồng nhiều ngày, cảm thấy cả thiên hạ cũng không tìm được ai thích hợp với Quyên Tử bằng Tả Hồng, dù Quyên Tử có nói nhiều điều không xuôi tai, nhưng Tả Hồng đều cười híp mắt lắng nghe, đàn ông nếu không phải thật tâm yêu một cô gái, thì có thể dễ dàng nhận ra, chỉ cần nhìn ánh mắt của người đó thì sẽ biết.

Chỉ cần lúc nào có Quyên Tử, ánh mắt Tả Hồng luôn đuổi theo cô, bên trong là thâm tình chấp nhất, tất cả những điều này Lưu Bội Chân đều có thể nhìn thấy được. Lưu Bội Chân biết, nếu Quyên Tử đi theo Tả

Hồng, đời này tất nhiên sẽ hạnh phúc, và chỉ sợ tính xấu của Quyên Tử, một khi đụng phải, sẽ bỏ qua cơ hội.

Người đàn ông nào cũng có sự ôn hòa nhã nhặn, nóng bỏng và cả sự lạnh lùng, nếu đã thật sự thất vọng, con bé Quyên Tử này hối hận thì cũng muộn mất.

Nhưng Lưu Bội Chân cũng chỉ có thể khuyên cô như vậy, chuyện tình cảm này, bọn họ là cha mẹ, cũng chỉ có thể đứng một bên, dù sao thì đó cũng là duyên phận.

«Mẹ, lần này con quay lại, là bởi vì.... Là bởi vì....»

Quyên Tử phát hiện, mình không biết phải nói tiếp làm sao. Ngược lại, Lưu Bội chân lại tiếp lời cô:

«Là bởi vì ngày kia là ngày giỗ bên nhà họ Mạc có phải không? Mấy ngày trước cậu ba nhà họ Mạc có tới đây một lần, cũng đã nói qua với chúng ta rồi, tính ra thì, cha mẹ con mất còn không biết con ở đâu ? mẹ và cha con đã sớm nghĩ thông suốt, con dù đi tới đâu đi nữa, không để ý gọi chúng ta một tiếng cha mẹ, có sinh hay không sinh cũng không có quan hệ gì, nhiều người thương con như vậy, mẹ và cha con vui mừng còn không kịp, con đó, trên mặt có vẻ tùy tiện, nhưng trong lòng suy nghĩ rất khổ sở, nhưng chuyện này vốn là chuyện phải làm, mẹ và cha con không có việc gì.»

Quyên Tử cảm động, ôm cánh tay mẹ cọ cọ

«Mẹ, mẹ biết không? Mẹ thật vĩ đại, nếu là con con không thể làm được như vậy»

Lưu Bội Chân cười một tiếng:

«con ấy, tính tình vừa mạnh mẽ vừa cứng đầu, có câu nói: có nhu mới có thể khắc cương»

Quyên Tử nhìn ảnh chân dung trên bia mộ, có mấy phần hoảng hốt, trước kia là vì không biết, chưa bao giờ nghĩ tới, nhưng bây giờ mọi chuyện đã rõ ràng, phẳng phai sâu trong trí nhớ có những hình ảnh mơ hồ thỉnh thoảng thoáng quá, nhưng không nhớ rõ được.

“Quan Anh, em dâu, rốt cuộc ta đã tìm thấy Vân Đan rồi, con bé rất tốt, rất xinh đẹp, rất ưu tú, các em dưới suối vàng có biết thì cũng nên yên tâm....”

Nói xong, một người lớn tuổi như ông cũng phải nghẹn ngào..... Nơi nghĩa trang nghiêm túc, trống trải khác thường, âm thanh mặc Quan Vinh quanh quẩn xung quang, khiến Quyên tử cũng thương cảm vô cùng.

Từ sau khi mang thai, cô trở nên dễ bị xúc động hơn, trời bắt đầu có tuyết rơi, từng bông từng bông tuyết rơi đầy trên mặt đất, nhanh chóng hóa thành bùn, cuối cùng có một ngày. tất cả mọi người sẽ hóa thành bùn đất, cho nên có một số việc nếu cứ kiên trì cố chấp, thì quả thật không cần thiết.

Từ nghĩa trang đi ra ngoài, Mạc Quan Vinh nói:

“Vân Đan, về thăm nhà một chút đi”

Trong lời nói có ý hỏi, nhưng giọng nói lại mang tính chất ra lệnh, Quyên Tử cảm thấy, đây có lẽ là bệnh nghề nghiệp của Mạc Quan Vinh, cái gì trong miệng của ông đều trở thành quân lệnh, mà cấp dưới trực tiếp của ông, chính là những người bên cạnh này.

Hôm nay là lần đầu tiên Quyên Tử nhìn thấy toàn bộ thành viên nhà họ Mạc, ba người anh, ba chị dâu, chỉ có Vân Kha là người cô đơn, đột nhiên Quyên Tử cảm thấy, may mà cô và Tả Hồng chia tay, nếu không hôm nay anh ấy đứng ở đây, thì cả cô, cả Vân Kha, thật sự có chút lúng túng.

Hôm nay Quyên Tử không muốn đối đầu với Mạc Quan Vinh, bởi vì so với một đại thủ trưởng bình thường thì hôm nay trông ông càng giống một trưởng bối đau lòng.

** trưởng bối: bậc cha chú, bậc trên

Quyên Tử ngồi trong xe Mạc Vân Giới, vợ Mạc Vân Giới ra khỏi nghĩa trang thì tự đi trước, Quyên Tử phát hiện, con trai thứ ba nhà họ Mạc cùng vợ có chút kỳ quái, bình thần lạnh lùng giống như người xa lạ, cùng là vợ chồng, về mặt pháp luật ràng buộc sống cùng nhau, cuộc sống nam nữ cả đời như vậy, thật sự rất châm chọc.

Mạc Vân Giới nghiêng đầu quan sát cô một lúc lâu, cô có vẻ gầy đi, mặc chiếc áo lông màu trắng, khuôn mặt nhỏ nhắn, có hơi tái nhợt, không trang điểm, trên mặt sạch sẽ, nhìn qua có vẻ trẻ trung hơn tuổi của cô rất nhiều, nhưng vẫn là một mỹ nhân như cũ. Cô mắt hồn nhìn ngoài cửa sổ, không biết suy nghĩ cái gì.

Mạc Vân Giới không nhận được, mở miệng nói:

“anh cả là người như vậy, nói chuyện không dễ nghe, thật ra thì trong lòng không hề nghĩ như vậy, anh nói này, em nên trở về làm việc lại bên này đi, ở thành phố bên cạnh cũng không có người chăm sóc, như vậy không ổn chút nào.”

Quyên Tử quay đầu lại, nhìn chằm chằm anh thật lâu, Mạc Vân Giới đối xử với cô rất tốt, chính xác mà nói, bốn anh em nhà họ Mạc đối với cô cũng rất tốt, sau khi biết cô là Vân Đan, thì ngay lập tức đối xử với cô giống như người thân vậy.

Mạc gia rất chú trọng đến máu mủ tình thân, cho dù chỉ mới tiếp xúc qua mấy lần ngắn ngủi, Quyên Tử cũng hiểu rõ điều này rồi, mặc dù Mạc Vân Phong rất lạnh lùng, nhưng những hành động ân cần đó, cô cũng có thể cảm thấy được.

Thật ra thì đối với công việc ở thành phố bên kia, cũng không hoàn toàn bởi vì lời nói của Mạc Vân Phong, tạp chí Thương Mại tuy tốt, nhưng thật sự khi làm việc bên trong Quyên Tử mới biết, không giống như trong tưởng tượng của cô, là có thể tiếp cận được tin tức nhanh nhất, phần lớn thời gian là hạn định, có liên quan đến chính trị, luôn bó buộc.

Cho nên đây cũng là một mặt suy nghĩ của cô, so sánh thì Mạc Vân Giới đối với cô rất tốt. trước kia Quyên tử còn rất ghét anh, nhưng bây giờ cô phát hiện, người đàn ông này thật ra rất đáng yêu, mặc dù cô nhận Mạc gia, nhưng cũng không có nghĩa là sẽ chịu sự quản lý của nhà họ Mạc, cô còn muốn làm Quyên Tử, chứ không phải là Vân Đan.

“Em rất khỏe, lúc không có mọi người em cũng sống vô cùng tốt, nhưng mà em vẫn phải cảm ơn anh, anh ba”

“anh ba.....”

Mạc Vân Giới không khỏi cảm thấy khổ sở, đúng a! Anh là anh ba của cô, giữa bọn họ có máu mủ tình thân, cả đời này cũng không thể vứt bỏ.

Mạc Vân Giới giơ tay lên sờ đỉnh đầu của cô:

“vậy cũng chớ để chúng ta lo lắng, tự chăm sóc bản thân mình cho tốt, nếu không anh ba sẽ nhất quyết mang em trở lại.”

Quyên Tử không nhận được, cười hì hì.

Vân Kha ghé đầu nhìn phía trước một chút, quay người lại hỏi:

“Anh cả, Quyên tử và Tả Hồng xảy ra chuyện gì à?”

Mạc Vân Phong quay tay lái lại:

“lần này anh và cha cũng không hề nhúng tay vào, là tự chúng nó chia tay, như vậy cũng không phải rất tốt sao?”

Vân Kha lắc đầu một cái: “em cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy, nếu Tả hồng có thể buông tha cho Quyên tử, thì sao còn phải dây dưa đến tận hôm nay? Có những người, dù muốn tách ra thì cũng không thể, nhất định không thể”

Mạc Vân Phong nghiêng đầu nhìn em gái, nhẹ giọng nói:

“Vân Kha, đi tìm bạn trai yêu đương rồi kết hôn đi.”

Đôi mắt Vân Kha ảm đạm, cúi đầu, yêu, kết hôn, bỏ lỡ một lần đó, đời này cũng không thể nữa rồi.....

Quyên Tử cũng không phải là lần đầu tiên đến đại viện của cán bộ cao cấp, bởi vì cha mẹ chồng Thời Tiêu cũng ở nơi này, cô cũng đã tới mấy lần, nhưng đây là lần đầu tiên tới nhà họ Mạc, đại khái cũng không khác nhiều lắm, giống như một biệt thự nhỏ.

Vừa đứng dịp, vừa xuống xe liền gặp được Tả Hồng và mẹ anh đi đón chủ nhiệm Tả vừa xuất viện về, tất nhiên là phải chào hỏi, dù sao hai nhà cũng có giao thiệp, mặc dù từ hôn, những cũng không thể trở mặt

Tả Hồng vẫn không nhịn được quét mắt đứng nhìn Quyên Tử bên cạnh, áo lông màu trắng bao bọc cả người, đứng bên cạnh Mạc Vân Giới cao lớn, cô trở nên nhỏ nhắn yếu đuối, mặt mày lạnh nhạt như cũ nhưng có chút tái nhợt.

Tả Hồng nhanh chóng chuyển hướng ánh mắt, hàm hồ chào hỏi, liền cùng mẹ đỡ cha vào cửa chính nhà mình.

Vừa vào cửa, mẹ Tả vội níu anh lại hỏi:

“Tại sao con bé đó lại ở chỗ này? Lại còn cùng với người nhà họ Mạc, hôm nay lại là ngày giỗ của Mạc Quan Anh, không đúng, nó không nên ở đây, sao nó lại ở đây? Con nói xem, tại sao lại thế?”

Tả Hồng đỡ cha ngồi trên ghế salon, cầm chìa khóa xe đi đến bên cửa chính nói với mẹ mình:

“Không tại sao cả, bởi vì cô ấy là đứa bé nhà họ Mạc đã tìm thấy, là Mạc Vân Đan, con gái của cô chú hai”

Nói xong, không đợi mẹ mình phản ứng lại, mở cửa đi ra:

Sắc mặt bà Tả biến thành màu xám trắng khó coi, trong nháy mắt toàn thân như trút hết sức lực, chán nản ngồi trên ghế sofa:

“Làm sao có thể. Điều này sao có thể.”

43. Chương 43: Chương 43 (1)

Editor: NHÂN MÃ

Tả Hồng ngửa cổ uống hết rượu trong chén, cô gái bên cạnh nhanh chóng rót đầy rượu vào, cái gì gọi là phụ nữ, như vậy mới gọi là phụ nữ, biết thưởng thức tình thù, tập trung tinh thần lấy lòng đàn ông, dịu dàng mềm mại tựa vào trong ngực, như vậy mới gọi là hưởng thụ.

Tả Hồng duỗi cánh tay, nắm hông cô gái bên cạnh hôn một cái, cô gái liền nở nụ cười ha ha, Diệp Trì ngồi đối diện bọn họ nhíu chặt chân mày, Phong Cẩm Thành cũng cảm thấy Tả Hồng như vậy có phần hơi quá rồi, nghĩ lại thì mấy ngày hôm nay các anh gặp nhau một chỗ, Tả Hồng đều dẫn theo những cô gái lạ mặt tới đây, đây là người thứ mấy rồi, bọn anh cũng không đếm hết nữa, Tả Hồng như vậy quả thật quá khác thường.

Cô gái ngồi bên cạnh Tả Hồng rất nhanh trí, vừa nhìn thấy ánh mắt mấy người đàn ông này cũng biết là ganh tỵ với mình, lấy cớ đi toilet tránh ra ngoài.

Trái hồng nữ nhân bên cạnh rất cơ trí, vừa nhìn mấy cái này nam nhân ánh mắt, cũng biết mình ganh tỵ, tìm đi toilet lấy cớ né đi ra ngoài.

Cô gái kia vừa đi ra ngoài, Hồ Quân mở miệng đầu tiên:

“Hồng tử, cậu đừng có cả ngày vô dụng như vậy được không, cậu như vậy là định lừa gạt mấy anh đây? Còn tự lựa mình sao? Định biến mình thành Tây Môn Khánh sao, thật ra thì bản thân thật sự là một kẻ si tình, xem cậu như ngày hôm nay, mình lại càng nhìn thấy cậu không có chút hình dạng của Tả Hồng chút nào, thật sự thì nhìn cậu như bây giờ, lúc nào cũng mang theo mặt nạ giả tạo như vậy, mình cảm thấy mệt mỏi thay cho cậu.”

Phong Cẩm Thành lấy ly rượu trên tay Tả Hồng xuống:

“Được rồi, hôm nay cậu uống ít thôi, mình nghe nói Quyên Tử chính là cháu gái của nhà họ Mạc tìm về, ngày hôm qua giỗ chú hai nhà họ Mạc cô ấy cũng đi, đây là xảy ra chuyện gì?”

Tả Hồng nghĩ đến ngày hôm qua, lại cướp lại li rượu uống cạn, cứ như vậy cũng tốt, đối với cô thì có anh hay không thì cô gái kia cũng không cảm thấy quan trọng, Tả Hồng cảm thấy, trong lòng cô không còn chút kích động nào nữa, rốt cuộc cũng thoát khỏi chiếc kẹo cao su là mình đây.

Không cần nghĩ cũng biết cuộc sống sau này của cô gái kia, khẳng định thuận buồm xuôi gió vô cùng, xinh đẹp, lại có năng lực, hiện tại lại có bối cảnh của nhà họ Mạc, cô ấy sẽ sống tốt hơn, cô ấy cần gì quan tâm đến anh, ban đầu anh còn hi vọng đứa bé sẽ giữ cô lại bên anh, nhưng lòng của cô gái ấy đã không có giới hạn rồi, căn bản cũng không phải là hoa nuôi trong nhà kính.

Những thứ này anh đều rõ ràng, nhưng là mẹ anh không có suy nghĩ, giới thiệu không biết bao nhiêu cô gái cho anh, nói thật, đến tên anh cũng không nhớ nổi hướng gì mặt mũi, anh nghĩ thoải mái, anh nghĩ tự nhiên đều có thể nói chuyện cười đùa, Hồ Quân nói rất đúng, anh như vậy không những chính là lừa gạt mình còn là lừa gạt cả người khác....

Cửa phòng bị đẩy ra, quản lý nhà hàng đi tới:

“Xin lỗi đã quấy rầy, Tả thiếu, bạn gái của ngài và một vị khách đang có tranh chấp, ngài xem....”

Tả Hồng nghiêng đầu nhìn anh ta:

“Việc nhỏ như vậy, cũng phải để tôi ra mặt giải quyết hay sao?”

Hồ Quân vung tay lên:

“cậu xem đó mà làm, vội vã chạy tới báo cái gì, không tự mình giải quyết đi”

Quản lý nhà hàng âm thầm lau mồ hôi lạnh, có chút lắp bắp nói:

“Không, không phải, cái đó..... Người cùng tranh chấp với bạn gái Tả thiếu là Trần tiểu thư.....”

Trong lòng vị quản lý nói, hôm nay là ngày xui xẻo của mình, người nào mà không biết mấy vị này, người nào cũng không thể đắc tội, trước kia khi bọn họ đến đây ăn xơi, rất ít khi mang theo phụ nữ, sau này lại mang đến, tất cả đều là vợ hoặc là bạn gái, cho nên người quản lý cũng khá quen thuộc đối với Quyên Tử.

Đó chính là người Tả thiếu đặt cả trái tim lên, mỗi lần tới cũng đều là dụ dỗ, cưng chiều, ăn nói cũng vô cùng khép nép, cẩn thận, bọn họ ở một bên nhìn cũng cảm thấy lý kỳ, động lòng người. Tả thiếu mỗi lần như vậy đều rất vui vẻ, tập trung tinh thần hầu hạ vị cô nãi nãi kia, mọi người đều thấy nhưng cũng không thể trách rồi, mọi người ở chỗ này đều âm thầm buôn chuyện, Trần tiểu thư này chính là vợ của Tả thiếu rồi.

Ai biết chuyện xảy ra nhanh như vậy, hai người liền chia tay, hôm nay còn dẫn theo bạn gái mới tới đây, đúng là oan gia ngõ hẹp, vị Trần tiểu thư kia hôm nay cũng tới, người đàn ông đi bên cạnh lại là vị tổng giám đốc trẻ tuổi của tập đoàn Worle.

Quản lý nhà hàng đã để ý sắp xếp hai gian phòng cách xa nhau, nhưng trong lòng vẫn có chút thấp thỏm, đứng ở bên quan sát, thấy mắt nháy nháy lên, quả nhiên đảo mắt đã thấy bạn gái Tả thiếu và Trần tiểu thư đụng phải nhau, chuyện xảy ra cũng không phải là chuyện lớn gì.

Hành lang bên trong toilet, hai người một đi ra một đi vào, thời điểm lướt qua nhau, túi của hai người đụng phải nhau, nhưng bạn gái Tả thiếu lại một chút cũng không buông tha. Quản lý đành phải nhờ Tả Hồng giúp đỡ, dù sao thì anh ta đắc tội ai cũng không tốt.

“Trần tiểu thư?”

Tả Hồng sững sốt một lúc lâu, mới suy nghĩ ra, Trần tiểu thư chính là Quyên Tử, anh đứng lên kéo cửa đi ra ngoài. Diệp Trì và mấy người kia cũng tỉnh ra, vội vàng đi theo ra ngoài, hai người này trước kia đều là hai ba ngày lại nháo một trận, bây giờ tình hình Tả Hồng như thế này, không biết còn muốn ôn ào thành dạng gì đây.

Tầng 2

Quản lý nhà hàng sẽ không để khách ở hành lang nhìn thấy chuyện cãi nhau này, vì vậy mở ra một phòng đơn, để hai người vào bên trong giải quyết.

Quyên Tử nhìn cô gái trước mặt, không khỏi buồn cười, không ngờ, chỉ là ăn một bữa cơm cũng có thể gặp cực phẩm như vậy, hôm nay cô cùng đi với Triệu Hành tới đây, định ăn cơm xong hai người sẽ trực tiếp trở về thành phố bên cạnh.

Nói đến Triệu Hành, Quyên Tử cảm giác cô quả thật có điểm không suy đoán được, từ sau lần trước anh thổ lộ qua một lần, cũng không hề đề cập đến một chữ, giống như bạn bè gặp nhau, ăn cơm nói chuyện tâm tình, chung đụng vui vẻ, cùng đi với anh, rất thoải mái, không có chút áp lực nào, nếu thoải mái, Quyên Tử cũng không có cách nào cự tuyệt.

Có lúc Quyên Tử cảm thấy, mình thật ra là một người ti tiện ích kỷ, rõ ràng bây giờ là cô đang lợi dụng Triệu Hành, lợi dụng Triệu Hành để quên đi Tả Hồng.

44. Chương 44: Chương 44 (1)

Dọc đường đi trở về thành phố bên Quyên Tử cũng không nói chuyện, chỉ nhìn ngoài cửa sổ, cũng không biết nghĩ cái gì, xe dừng trước cửa nhà trọ Quyên Tử mới hồi hồn, cô phát hiện Triệu Hành đang yên lặng nhìn cô:

“Quyên Tử, để tôi chăm sóc cho em không được sao?”

Âm thanh dịu dàng trước sau như một, cẩn thận một chút thì còn có thể nghe ra cả sự gấp gáp, Quyên Tử nhìn anh thật lâu:

“Tôi mang thai, cha của đứa bé là Tả Hồng, đứa bé đến rất đột ngột, nhưng mà tôi muốn giữ lại đứa bé.....”

Nhìn xe Triệu Hành chạy ra khỏi chung cư, Quyên Tử không khỏi lắc đầu bật cười, lại nói, Triệu Hành một chút cũng không có gì sai, nếu Quyên Tử nói rõ ràng như vậy, thì sẽ đoán được kết quả ngay.

Dù sao Triệu Hành cũng là một người đàn ông kiêu ngạo tuyệt phẩm, có địa vị xã hội, hoàn cảnh gia đình, cùng với tình cảm trong lòng của anh, không thể tiếp nhận một đứa bé của người khác, đây là ranh giới cuối cùng của một người đàn ông.

Quyên Tử lên tầng mở cửa, đặt hành lý xuống, cởi áo lông bên ngoài, vào nhà vệ sinh rửa tay, ngẩng đầu lên, nhìn bóng mình trong gương mà ngỡ người, sắc mặt có chút tối tăm. Kể từ khi biết mình có thai, cô rất ít trang điểm, dù sao cũng không phải là cô gái hai mươi tuổi, không có phần trang điểm che giấu, thì dĩ nhiên sẽ lộ ra mấy phần tiêu tụy.

Trong đầu Quyên Tử thoáng qua hình ảnh của cô gái bên cạnh Tả Hồng, dĩ nhiên là xinh đẹp, trẻ tuổi, bản thân mình sao có thể vượt qua, so sánh với cô gái kia, mình quả thật không khác gì Hoàng Kiếm Bà.

Quyên Tử mở vòi nước, vùi mặt vào, ngẩng mặt lên, cả khuôn mặt đầy nước, khuôn mặt có chút hồng hào hơn, nhưng vẫn không hề giống một tiểu cô nương, trước kia Quyên Tử cảm thấy hai chữ này là ca ngợi, hiện tại đặt trên người mình, thật ra lại trở nên vô cùng xấu xí.

Quyên Tử thở dài, kéo khăn lông xuống lau mặt, nghe chuông cửa bên ngoài reo lên, Quyên Tử sửng sốt, cô vừa đến nơi này không lâu, gần như không có người nào biết, vậy ai đến đây?

Từ trong mắt mèo nhìn ra, cô không khỏi nhíu mày, mở cửa ra, Tô Đồng đi vào, so với lần gặp mặt trước, rõ ràng Tô Đồng có chút tiêu tụy già nua, hơn nữa, Tô Đồng so với Quyên Tử cũng không hơn nhau nhiều tuổi lắm, nhưng khi đó không nhận ra được, tuy hôm nay trên mặt cũng có trang điểm, nhưng cũng không thể ngăn được dấu vết thán năm lưu lại.

Quyên Tử cảm thấy Tô Đồng vừa đáng thương vừa đáng hận, đã nhiều năm như vậy, cũng không phải là một năm hai năm, cũng không phải là năm năm mười năm, toàn bộ là hơn hai mươi năm yêu một người đàn ông, giờ không biết bao nhiêu thủ đoạn, kể cả tự sát, nhưng vẫn không có kết quả.

Quyên Tử suy đoán sơ dĩ Triệu Hành đối với Tô Đồng lạnh lùng như vậy, trừ để ý chuyện mười năm trước đây, thì chuyện quan trọng nhất, chính là người phụ này quá vội vàng dây dưa, hơn nữa hai người lớn lên

bên nhau từ nhỏ, Triệu Hành cũng không yêu cô ta, vậy cô ta còn cố kiên trì, cố chấp không có kết quả, như vậy không phải gọi là ngu thì còn gọi là gì?

“Xin lỗi, tôi vừa mới về, còn chưa kịp nấu nước, nên không có gì mời cô, cô ngồi đi!”

Quyên Tử không muốn hỏi tại sao cô ta lại tìm được nơi này, không cần nghĩ cũng biết, nhất định là đi theo cô và Triệu Hành.

Ánh mắt Tô Đồng hơi khẩn trương, nhìn lướt qua bốn phía, một phòng ngủ, một phòng khách, bố cục đơn giản, nhẹ nhàng khoan khoái, tất nhiên là một người ở, không có bất cứ dấu vết của đàn ông, cô ta mới nhẹ nhàng thở ra.

Quyên Tử phát hiện thấy cô ta đang quan sát, khóe miệng không khỏi nhếch lên nói:

“Cô không phải suy nghĩ lung tung, Triệu hành chưa từng đến chỗ này của tôi, cô có thể yên tâm:

Trong nháy mắt bị nhìn thấu ý định, Tô Đồng cảm thấy hơi xấu hổ, nhưng chỉ là thoáng qua rồi biến mất, nhưng vẫn như cũ cố chấp hỏi:

“Hành ca ca cùng cô có quan hệ gì?”

Quyên Tử cảm thấy cô gái Tô Đồng này quả thật có thể bị ai tới cực điểm, muốn sống muốn chết gì thì nên đi tìm nhân vật chính, ở chỗ này dây dưa cùng cô thì có ích lợi gì.

“Lời này cô nên đi hỏi Triệu Hành”

Tô Đồng lắc đầu một cái:

“Hành ca ca không muốn gặp tôi, tôi biết anh ấy oán trách tôi, oán trách lời nói dối mười năm trước của tôi nếu không hai người các người đã sớm ở chung một chỗ, nhưng cô có tin hay không, cho dù mười năm trước không có tôi, hai người các người cũng không thể ở chung một chỗ, anh ấy không thể vì cô, vứt bỏ cơ hội đi du học ở nước ngoài mà vất vả lắm mới có được. Anh ấy là người vô cùng cao ngạo, ở phương diện khác cũng không phải là người ích kỷ bình thường, so với bất kỳ người nào thì tôi là người hiểu rõ anh ấy nhất, có thể bao dung anh ấy dù cho anh ấy cố tình không cần tôi, không quan tâm đến tôi...”

Nói xong nước mắt liền rơi xuống.

Quyên Tử cảm thấy chuyện này thực sự có chút buồn cười, nói cho cùng thì Triệu Hành và cô chỉ có thể xem như bạn tốt, Tô Đồng lại đến nhà cô khóc sụt sùi, đây xem là chuyện gì xảy ra?

Quyên Tử thở dài, rút khăn giấy đưa cho cô ta, cũng không hề an ủi, chính xác mà nói cô chưa bao giờ an ủi người nào. Kể cả lúc Tiêu tử gặp phải thời điểm khó khăn nhất, cô cũng không biết nói gì, để cô ấy tự mình chữa lành vết thương. Vì vậy, ứng phó với trường hợp như thế này, cô thực sự không biết phải làm như thế nào.

“Cái đó..... Tô tiểu thư, tôi nghĩ sao cô không suy nghĩ đến những vấn đề khác đi, ví dụ như công việc, người thân, bạn bè, thật ra đàn ông chỉ chiếm một phần nhỏ trong cuộc đời cô, không có họ cô vẫn có thể sống như bình thường...”

Tô Đồng hơi ngẩn ra, ngẩng đầu bình tĩnh nhìn Quyên Tử:

“Đây chính là nguyên nhân bọn họ thích cô, cô độc lập, tự mình làm chủ mình, không coi đàn ông là điều quan trọng nhất, cho nên bọn họ đều điên cuồng thích cô như vậy”

45. Chương 45

Có một số việc, rõ ràng cho đó là kết thúc, thật ra thì đó chỉ mới là bắt đầu.

Ngày thứ hai, gần như trang đầu của các tờ báo nhiều chuyện lớn nhỏ, đều là tin tức đính hôn của tổng giám đốc tập đoàn Worle khu vực châu Á chiếm trọn, Quyên Tử quả thật lần đầu lĩnh giáo sức mạnh cường đại của lực lượng truyền thông, cho dù bản thân là phóng viên, nhưng cô cũng phải lắc đầu bất đắc dĩ.

Quyên Tử chưa bao giờ nghĩ tới, bản thân mình cũng là nhân vật chính trong tờ báo giải trí này, hiên nhiên đối phương trong tờ báo chính là Triệu Hành, góc độ hình ảnh rất tốt, chính là lúc Triệu Hành cầm chiếc nhẫn kim cương hướng tới ngón tay của cô, ánh đèn mờ ảo, không khí lãng mạn, nếu như không biết lời nói của cô, Quyên Tử cũng sẽ cho rằng đây là một câu chuyện tình yêu lãng mạn.

Danh hiệu cô bé lọ lem cũng có ngày đội trên đầu cô khiến cho cô không khỏi dở khóc dở cười, cũng may đều chỉ là bóng lưng và gò má của cô, người không quen có lẽ cũng sẽ không nhận ra cô đâu.

Điện thoại trên bàn kêu lên mấy tiếng, Quyên Tử nhìn sang, là một tin nhắn của Triệu Hành gửi tới:

“Không cần lo lắng, tôi sẽ xử lý ổn thỏa”

Người đàn ông Triệu Hành này vẫn còn vô cùng thân thiết, trải qua chuyện tối hôm qua, hai người gặp mặt lại khó tránh khỏi lúng túng, suy nghĩ cẩn thận thì, có lẽ Triệu Hành đã phải chịu rất nhiều đả kích.

Chỉ là, Quyên Tử chợt nhớ tới Tô Đồng đã nói, nếu như mười năm trước hai người không có hiểu lầm, cũng không thể đến được với nhau, bây giờ mọi chuyện dù quay trở lại từ đâu, mới có thể nhận rõ, thực tế cũng không phải quyết vời như tưởng tượng.

Điện thoại di động vang lên, Quyên Tử nhìn qua, nhận điện thoại, âm thanh của Mạc Vân Phong truyền tới:

“Chuyện trên báo là như thế nào? Vân Đan, anh nghĩ em đã thừa nhận nhà họ Mạcj, như vậy chuyện hôn nhân của em cũng không thể qua loa như vậy được”

Quyên Tử xoa bóp trán:

“Đây chỉ là hiểu lầm, Triệu Hành đã cầu hôn em, nhưng em cự tuyệt rồi”

“Cự tuyệt?”

Mạc Vân Phong nhướn lông mày:

“Tại sao cự tuyệt? Chúng ta cũng khá coi trọng Triệu Hành, nhưng mà nếu các em muốn kết hôn thì phải để Mạc gia lo liệu, nếu không, em tự đi ứng phó với ông cụ, tóm lại em nhanh chóng trở về đây một chuyến.....”

Mạc Vân Phong để điện thoại xuống, liền nhìn thấy Tả Hồng xông đến, đứng trước bàn làm việc của anh giống như Tôn Ngộ Không, ánh mắt và khuôn mặt vụn vặt vô cùng dữ tợn, nhìn mình chằm chằm như nhìn kẻ thù giết cha, Tả Hồng trực tiếp ném tờ báo trong tay lên bàn, từng chữ, từng chữ nghiêng răng nghiêng lợi nói ra:

“Đây có phải là thật không?”

Mạc Vân Phong ngược lại cười cười:

“Thật hay giả thì có liên quan gì đến cậu? Hai người các cậu không phải đã sớm giải tán sao? Không lẽ cậu đã quên chính mình nói gì sao? Cậu ước gì cùng Mạc gia chúng tôi không có một chút quan hệ nào, lần này cậu có thể hài lòng rồi, hơn nữa, tôi cũng không thể không nhắc nhở cậu, cậu nên kiểm điểm cuộc sống riêng của bản thân cậu một chút đi, đừng vì phụ nữ mà hủy hoại tiền đồ bản thân, đến lúc hối hận cũng không kịp”

Tả Hồng đâm lên bàn làm việc, khiến Mạc Vân Phong sợ hết hồn:

“Thằng nhóc nhà cậu điên rồi”

Tả Hồng xoay người xông ra ngoài, trong lòng anh biết Mạc Vân Phong nói rất đúng, anh và cô gái kia đã chia tay rồi, cô ấy đã độc ác bỏ đứa bé đi, anh cũng thề cả đời cũng không bao giờ qua lại với cô ấy nữa, anh muốn là như vậy, nhưng trong lòng không có tiền đồ, mặc dù trong ngực ôm người phụ nữ khác, nhưng trong đầu vẫn luôn nghĩ đến Quyên Tử.

Anh cảm thấy như mình bị mắc bệnh tâm thần phân liệt, tìm hết người phụ nữ này đến người phụ nữ khác, cô gắng xua đi hình ảnh của người phụ nữ không tìm không phổi ấy đi, đáng tiếc là không làm được, Hồ Quân nói rất đúng, anh thực sự là không có tiền đồ, đây là anh tự lừa gạt bản thân, khi thấy cô và Triệu Hành cùng xuất hiện ở nhà hàng, buổi tối anh liền uống say như chết.

Hôm ấy ở nhà Hồ Quân tỉnh lại, Hồ Quân nhìn anh, lần đầu tiên nghiêm túc khuyên anh:

“Hong tử, đừng ở chỗ này chịu tội nữa, cậu nên trở về tìm Quyên Tử đi! Đối với cô ấy, cậu thật sự không có tiền đồ rồi, cậu có biết cả một đêm cậu mở miệng đều gọi Quyên Tử, mình nghe đến cả lỗ tai cũng thành kén rồi, Diệp Trì nói rất đúng, nếu không buông tay thì nắm chắc lấy, nếu cậu cứ như vậy, anh em thật đúng là sợ hãi, ngộ nhỡ Quyên Tử thật sự đi theo tên Triệu Hành đó, thì cậu thật sự điên luôn mất”

Tả Hồng suy nghĩ một ngày một đêm, lần đầu tiên nghiêm túc nghĩ đến chuyện này, không phải cảm giác, mà là lý trí, cuối cùng cũng suy nghĩ rõ ràng một chuyện, vô luận như thế nào, anh đều không thể buông tay, chỉ cần nhìn thấy Quyên Tử đứng cùng với người đàn ông khác là anh đã hận không thể giết người, chứ đừng nói đến cô muốn gả cho người đàn ông khác.

Khi nhìn thấy tin tức Quyên Tử và Triệu Hành kết hôn ở trên báo, thì Tả Hồng giống như người bị thương, đột nhiên giống như bị người khác hung hăng chọc thêm một nhát dao, trực tiếp chọc vào trái tim của anh, nội tâm đau triệt để.

Anh hoàn toàn hiểu rõ, mình đã bao lần nửa thật nửa giả cầu xin cô kết hôn bao lần, nhưng đều bị Quyên Tử nếu không phải coi thường thì cũng chính là nhẫn tâm cự tuyệt, cô ấy còn luôn miệng nói cả đời này cô ấy cũng không muốn kết hôn, vậy đây là cái gì?? Hơn nữa còn không phải đúng người, có phải vì đây là người tình cũ nên mọi nguyên tắc đều bị phá bỏ.

Ghen tỵ giống như che lấp toàn bộ lý trí, gặm nuốt toàn thân anh, anh muốn chính miệng hỏi người phụ nữ đáng hận kia, những năm tháng chung sống với anh được tính là gì? Có phải trong lòng cô anh thật sự không có một chút địa vị gì.

Tả Hồng điên cuồng lái xe, vội vã vượt qua mấy cái đèn đỏ, trên đường còn xảy ra một tai nạn nhỏ, thời điểm đến được thành phố bên cạnh cũng đã là mười hai giờ đêm.

Quyên Tử vừa mới ngủ, liền bị tiếng phá cửa đánh thức, ngẩng đầu nhìn đồng hồ đầu giường, khẳng định là gõ nhầm cửa, cô liền không để ý đến nó, chỉ là được một chút, Quyên Tử lại kéo chăn xuống, nghiêng đầu nghiêm túc lắng nghe, lập tức tỉnh táo lại.

Xuống đất, đi giày, ra khỏi phòng ngủ, âm thanh rõ ràng hơn nhiều:

“Mở cửa, cô nhóc chết tiệt này, mở cửa cho tôi...”

Không phải Tả Hồng thì là ai, Quyên Tử mở cửa ra, còn chưa nhìn rõ ràng, đã bị Tả Hồng âm thầm mang theo một luồng gió mát, đem cô đè thật chặt ở trên cửa, hạ môi xuống, như dã thú đói bụng cả tám trăm năm, chợt nhìn thấy con mồi là có thể no bụng, hận không thể trực tiếp nuốt cô vào bụng, cắn bách, thô bạo.....

Tay Tả Hồng gắt gáp giữ chặt ót Quyên Tử, căn bản đây không thể gọi là hôn, mà giống như động vật đang cắn xé, Quyên Tử cảm thấy môi của cô chắc chắn bị cắn nát rồi, đau đớn từng trận, Quyên Tử hoài nghi anh đây là muốn trực tiếp nuốt cô phải không, nhưng Quyên Tử phát hiện, thế nhưng cô vô cùng nhưng nhớ mùi vị này, xen lẫn mùi máu tanh nhàn nhạt, lại quen thuộc đến như vậy.

Đã từng mỗi ngày cô đều có thể nếm mùi vị này, lúc này lại trở nên rất quý báu, đàn ông và phụ nữ đều như nhau, mất đi rồi mới lại hoài niệm..... Quyên Tử gơ cánh tay lên, ôm chặt gáy anh, hé miệng, đưa lưỡi ra đáp lại anh.....hoài niệm thứ mùi này, xen lẫn nhàn nhạt máu tanh, lại quen thuộc như vậy.

Hôm nay Tả Hồng mang theo một sự xâm lược trước nay chưa bao giờ có, anh nghĩ khi nhìn thấy cô gái này anh chỉ muốn trực tiếp bóp chết cô, nhưng khi nhìn thấy cô, vẫn là nhìn không được muốn hôn cô, mặc dù nụ hôn mang theo sự trừng phạt, có chút thô bạo, nhưng thời điểm Tả Hồng phát hiện cô không tự chủ được đáp lại mình, thì tâm trạng cả đêm lơ lửng của anh, liền lạch cạch rơi xuống đất.

Trong lòng cô gái này còn có anh, anh có thể cảm giác rõ rệt, vào giờ phút này..... Nụ hôn của anh từ căn xé biến thành liếm láp, từ liếm láp biến thành triền miên.....

Hai người một tiếng cũng không nói với nhau, quần áo lại từng chút từng chút rơi xuống, từ cửa trước đến phòng ngủ, hai người liều chết quần lấy nhau..... Khi anh chân chính tiến vào cô, Quyên Tử mới cắn lỗ tai của anh nhỏ giọng nỉ non:

“Nhẹ một chút..... Xin anh, nhẹ một chút.....”

Từ khi biết cô tính đến hôm nay đã bao lâu rồi, Tả Hồng chưa bao giờ thấy cô dịu dàng cầu xin anh như thế, dù có như thế nào thì Quyên Tử như vậy cũng làm cho lòng Tả Hồng lập tức mềm mại, nghĩ đến chuyện cô mới giải phẫu sinh non mới không bao lâu, nhưng anh vẫn muốn cô, hôm nay anh nhất định phải có cô, để chứng minh cô ấy vẫn là của anh, ở trong lòng anh, ở bên dưới anh.....

Xong chuyện, Quyên Tử nằm trong ngực Tả Hồng một chút cũng không hề buồn ngủ, trong lòng không khỏi có chút lo sợ, mặc dù đã qua ba tháng, nhưng hai người đều quá nhập tâm, không biết có ảnh hưởng đến bảo bảo trong bụng không.

Tả Hồng ôm người con gái trong ngực thật chặt, thật lâu mới mở miệng:

“Anh thừa nhận, chỉ cần em không gả cho người khác, không cần đứa bé cũng không sao”

Âm thanh khàn khàn, mang theo chút khêu gợi trầm thấp, hơn nữa còn có sự khuất phục, người đàn ông này lần nữa lại nằm phục xuống dưới chân cô, Quyên Tử đột nhiên phát hiện, mình thật sự tàn nhẫn, hơn nữa nếu như lúc này cô còn khó chịu, thì thật sự là quá ngớ ngẩn rồi, không phải chính cô cũng không bỏ được sao? Nếu người đàn ông này đã hạ mình quay đầu lại, cô mặt trong mặt ngoài đều đã có, còn có thể nói thêm cái gì?

Quyên Tử bắt được cánh tay của anh, lại nghe thấy anh rên nhẹ một tiếng, Quyên Tử cảm thấy có chút không đúng, cô đưa tay bật đèn bàn ở đầu giường, đập vào mắt Quyên Tử khiến cô giật mình, người đàn ông này thật có chút nhếch nhác, trán bị rách một mảng, có chút máu đã khô, nhưng khi nhìn thấy vẫn còn hơi đáng sợ, cánh tay.....

Quyên Tử kéo cánh tay của anh ra, nửa cánh tay cũng bị tụ máu:

“Ai khiến anh thành ra như vậy?”

Giọng nói tự nhiên lộ ra sự đau lòng, trong lòng Tả Hồng có một sự hưởng thụ khỏi phải nói, con người xoay động, làm bộ đáng thương nói:

“Lúc nãy anh đi vội quá, xảy ra một tai nạn nhỏ, hiện tại xe vẫn còn bị giữ ở đội giao thông, anh bị tàn phế như vậy, em phụ trách a!”

Quyên tử liếc anh một cái, mặc quần áo đi xuống đất, nhanh nhẹn nhặt quần áo của anh lên ném cho anh:

“Tàn phế ai còn muốn? Đi bệnh viện, nếu không anh chết ở nhà em thì em biết làm thế nào?”

Tả Hồng nhin không được nở nụ cười, cô nhóc này luôn mạnh miệng như vậy, quan tâm đến anh cũng không nói lời xuôi tai một chút, một chút cũng không đáng yêu.

Quyên Tử lôi anh đi bệnh viện, vết thương cũng không tính là nghiêm trọng, chỉ cần tiêm thuốc chống uốn ván, băng bó lại cánh tay, lấy thuốc và về nhà nghỉ ngơi thật tốt là được. Hai người giày vò về đến nhà thì trời cũng sắp sáng rồi, cũng không ngủ nổi.

Quyên Tử đi xuống phòng bếp bê hai bát mì lên, Tả Hồng ăn ngay một bát to, cảm thấy toàn thân hoàn toàn thoải mái. Tả Hồng bị thương ở tay, Quyên Tử cũng không nỡ ác độc để cho anh làm việc nhà, tự động cầm bát đến nhà tắm rửa.

Tả Hồng đi tới, từ phía sau ôm hông cô:

“Nếu như anh không quay đầu lại tìm em, có phải em cả đời cũng không tìm anh, cho dù trong lòng em nhớ anh, phải không? Em là một cô nhóc xấu xa không có lương tâm.”

Quyên Tử xoa xoa tay, xoay người, ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt lóe lên, nắm cánh tay không bị thương của anh đặt nhẹ trên bụng của mình:

“Nếu như không phải là anh quay đầu lại tìm em, bảo bảo thật sự có thể sẽ có người khác làm cha”

46. Chương 46

Quyên Tử xấu tính nhìn Tả Hồng đột nhiên giống bị sấm sét giáng xuống đầu, trong nháy mắt hóa đá, nhìn chăm chăm bụng Quyên Tử không nháy mắt, giống như muốn xuyên qua cái bụng trực tiếp nhìn vào bên trong..

Sau hơn nửa ngày anh mới hồi phục lại tinh thần:

“Cái đó..... Ừm! Danh sách tiền viện phí, phí giải phẫu.....cái đó.....”

Lời nói của Tả Hồng lắp ba lắp bắp không hề mạch lạc, cố gắng mấy lần nhưng cũng không nói rõ, trong đầu nghĩ lại lời nói vừa rồi của Quyên Tử, lập tức trừng mắt:

“Em dám, em dám để cho người khác làm cha đứa bé, anh...anh...”

“Anh làm sao nào?”

Quyên Tử nhìn anh chăm chăm hỏi ngược lại, Tả Hồng cúi đầu hung hăng hôn cô, nụ hôn này kịch liệt triển miên, mang theo ý muốn vui mừng của người được làm cha, đến tận khi hai người không thở nổi, Tả Hồng mới vui vẻ thả cô ra, nhỏ giọng nói:

“Trừ phi anh chết, nếu không, vĩnh viễn không thể nào có chuyện như vậy xảy ra, bây giờ có phải em nên giải thích cho anh một chút chuyện xảy ra trên báo chí, anh không nghĩ đó là ảnh có thể photóhop”

giọng nói của Tả Hồng giống như vừa uống phải mười bình dấm, oán khí ngất trời. Quyên Tử chột nhốt tới cái gì, đưa tay hung hăng nheo một cái trên eo anh, Tả Hồng ai ui hét lên thảm thiết.

“Em còn chưa có hỏi anh đấy? Là anh tự mình tố cáo bản thân trước, qua báo chí anh có bao nhiêu phụ nữ hả?”

Quyên Tử hừ một tiếng, đẩy anh đi ra ngoài, Tả Hồng vội vàng đi theo, Quyên Tử từ dưới bàn uống trà lấy ra một xấp tờ báo, vứt trên mặt bàn, cầm lên một tờ phía trên, , phát ra mấy tiếng chặc chặc:

“Nhìn ở góc độ này, thật là chụp đẹp quá rồi, hừ! Ghê tởm chết mất”

Càng nghĩ càng giận, Quyên Tử lúc này mới phát hiện, tại sao mình lại dễ dàng làm lành với anh như vậy, người này đúng là cái đồ ngựa đực, hoa hoa công tử, căn bản không phải người tốt lành gì, Quyên Tử mở cửa:

“Biến, bây giờ lập tức rút”

Tả Hồng dĩ nhiên không thể nào biến rồi, vất vả lắm mới hòa hảo lại được, anh cười ha ha hai tiếng đóng cửa lại:

“Em nhỏ giọng một chút, nơi này cách âm không tốt, nếu để cho hàng xóm nghe được ảnh hưởng không hay”

Quyên Tử liếc anh một cái:

“Anh đêm qua lúc đập cửa thể nào không nghĩ đến chuyện ảnh hưởng không tốt đi”

Tả Hồng ôm eo cô, vất vả gơ cánh tay bị thương lên:

“Anh thể, những cô gái này, anh chỉ tìm đến để chọc giận em, một người cũng không đụng đến, nhiều lắm chỉ là hôn một cái, hơn nữa cũng không có vươn đầu lưỡi (Ặc ặc, anh ghê quá), nếu như anh mà nói sai một câu, chết cũng không được tử tế”

Quyên Tử mặc kệ anh:

“Không vươn đầu lưỡi cũng là hôn, để em tìm Triệu Hành lại cũng hôn một cái, như vậy chúng ta mới tính là huề nhau”

“Em dám”

Sắc mặt Tả Hồng biến đổi, nhưng thấy sắc mặt Quyên Tử, lại vội vàng im lặng, nhìn qua có vài phần tức cười, Quyên Tử nhìn anh, đập một cái:

“Cút vào đánh răng, trong vòng một tiếng, nếu không về sau không cho hôn em”

Tả hồng giơ giơ tay”

“Được, được, anh đi đánh ngay đây còn không được sao?”

Tả Hồng thật sự nghiêm túc đi đánh răng.

Phần 6

Anh đi đánh răng trong nhà tắm đúng một tiếng đồng hồ, lúc đi ra, cảm giác cả miệng và đầu lưỡi quả thật chết lặng không còn chút cảm giác nào rồi, nhìn vào gương, đôi môi cũng sưng lên, nhưng khóe miệng lại toét ra, cười y như một kẻ ngu vậy.

Anh vẫn muốn làm cha, con trai anh vẫn còn, điều này nói rõ trong lòng Quyên Tử nhà anh vẫn còn có anh, hơn nữa, anh có thể thất sự cảm thấy trong lòng cô ấy có anh, không phải một chút mà là rất nhiều.

Tả Hồng cảm thấy, chớp mắt một cái ngày hôm qua mình vẫn còn giấy giũa trong địa ngục, nhưng hôm nay đã lên thiên đường.

Lúc Tả Hồng đi ra, Quyên Tử đã nằm trên giường ngủ, ngoài cửa sổ sáng lên, ánh nắng ban mai xuyên thấu qua thủy tinh chiếu vào trong nhà, từng đợt từng đợt rơi xuống người Quyên Tử, Tả Hồng nhẹ nhàng trên ở bên người cô, tham lam ngắm nhìn cô thật lâu.

Chắc chắn cô ấy ngủ không được ngon, dưới mắt nhuộm một vòng thâm nhàn nhạt, gương mặt cũng có chút gầy gò, sắc mặt không tốt lắm, lại lộ ra sự mềm yếu trước nay chưa hề có, khiến cho người ta cảm thấy đau lòng thương tiếc.

Nghĩ đến bản thân mình không phân tốt xấu tát cô một cái, lại còn lời nói khó nghe ở trong hội quán, Tả Hồng hối hận không rút được cả hai bàn tay mình ra. Anh không phải là không biết tính tình của cô nhóc này, nhưng tại sao lúc đó lại quên mất.

Thật ra thì bây giờ anh nghĩ, so với đứa bé thì anh thực sự chỉ muốn cô, đứa bé chẳng qua là vì anh muốn giữ chặt cô hơn, chỉ cần trong lòng cô có anh, còn muốn anh, thì anh còn cầu xin cái gì? Nếu không buông ra được, thì mạnh mẽ nắm lấy, đây mới thực sự là cách hay.

Nhẹ nhàng chậm rãi vén sợi tóc trên mặt cô, cúi đầu, một nụ hôn rơi trên khuôn mặt cô:

“Anh yêu em, Quyên nhi”

Lúc Quyên Tử tỉnh thì trời đã tối rồi, rèm cửa sổ được kéo vào, trong nhà chỉ có ánh sáng đèn trên tường, Quyên Tử sờ tay ôm cái gối bên cạnh vào trong ngực, trên gối đầu vẫn còn mùi của Tả Hồng, bên cạnh có mùi của anh khiến cho cô ngủ rất ngon.

Mở cửa phòng ra đã ngửi thấy mùi cá nấu cải chua nồng đậm, khóe miệng vênh lên, đi tới, tựa vào cửa phòng bếp, nhìn người đàn ông đang bận rộn trong phòng bếp nhỏ hẹp.

Động tác nấu cơm của Tả Hồng rất tao nhã, chỉ dù một bên cánh tay bị thương nhưng vẫn thành thạo như cũ, giống như là một tác phẩm nghệ thuật, trên thực tế anh nấu ăn thực sự ngon đến bất ngờ, có lẽ tương lai họ già rồi, có thể suy tính đến chuyện mở một nhà ăn nhỏ chẳng.

Nghĩ đến chỗ này, Quyên Tử không khỏi bật cười.

Tả Hồng xoay người lại, hướng về phía cô oán trách liên tục:

“Phòng bếp quá nhỏ, gia vị cũng không đầy đủ hết, phòng tắm quá nhỏ, anh đi vào còn chiếm hơn một nửa, ghế salon phòng khách cũng không đủ mềm mại...”

Sau khi liên tục oán trách, thấy Quyên Tử vẫn còn nhìn anh cười, Tả Hồng tiến lên ôm cô:

“Chúng ta nên về nhà đi!”

Quyên Tử đẩy anh ra

“Không được, bên này công việc vừa mới triển khai, sao em lại có thể không chịu trách nhiệm như vậy được, hơn nữa, em cảm thấy nơi này thích hợp với em hơn, em hiểu chưa?”

Tả Hồng âm thầm thở dài, tâm lý của cô gái này, sự nghiệp vinh viễn xếp hàng đầu tiên, nhưng vẫn có điểm mừng là, vị trí của anh đột nhiên tăng mạnh thêm một chút, ít nhất không phải là ở hàng cuối:

“Vậy anh đến đâu ở đây?”

Quyên Tử chau mày:

“Ồ bên này anh có nhà sao? Không phải là tham ô đi! Em không biết là nhân viên công vụ lương cao như vậy, đúng rồi, mấy ngày trước em nhớ được có người nào đó vừa ra tay là mua ngay một chiếc túi số lượng hạn chế cho ai đó, thật sự là quá hào phóng a! Em có nên suy nghĩ giữ khoảng cách với anh một chút không, dù sao ngày nào đó nếu anh có bị tố cáo tham ô, cũng đỡ dính líu đến em”

Tả Hồng bầm nhẹ mặt cô không có cách nào nói:

“Anh cũng không tính nợ cũ với em, em xem miệng của anh đi, bây giờ vẫn còn sưng, hôn một cái, an ủi người đàn ông của em”

Quyên Tử đẩy mặt anh ra:

Trong lòng Tả Hồng không biết có cảm giác gì đây nữa? Đã bao nhiêu năm, cho tới tận hôm nay, cô nhóc này mới chú ý tới những chuyện này, có thể thấy được cô nhóc này từ trước đến nay không để ý đến anh như thế nào, nhưng mà ở một góc độ nào đó, cô cũng thay đổi rồi, cô nhóc này dù sao cũng đã bị anh cắt trong trái tim nóng này rồi.

Tả Hồng xoay người lại tắt lửa, đem nồi canh lên khay trà, Quyên Tử không kịp chờ lấy vội đôi đũa, ngồi trên mặt đất, ăn ngấu nghiến như con mèo thèm ăn, ăn một lát rồi mới để ý hương vị, vừa đủ chua, thịt cá trơn bóng mềm mại ngon miệng, cô ăn hơn một nửa thịt cá, lại uống thêm hai chén canh mới hạ đũa xuống, ngẩng đầu nhìn Tả Hồng, có chút lo lắng hỏi:

“Anh nói xem em sẽ không biến thành mụ béo chứ”

Tả Hồng bật cười:

“Dù em mập đến thế nào anh cũng đều muốn em”

“Cắt”

Quyên Tử giơ chân lên đạp anh một cú:

“Đừng tưởng chuyện gì cũng tưởng mình nắm chắc, nói anh mập anh còn vội vàng hơn, nói mau, anh lấy ở đâu nhiều tiền như vậy, Diệp Trì còn có mở công ty, anh coi là cái gì?”

Trái hồng thở dài:

“em nghĩ mấy người bọn anh đều là giả hết sao, ban đầu lúc Diệp Trì thành lập công ty, anh cũng có cổ phần, không chỉ cậu ấy, cả công ty của Cẩm Thành bọn anh cũng đều có cổ phần”

Quyên Tử thâm thúy hỏi:

“Không phải không cho nhân viên công vụ buôn bán sao?”

Khó có được lúc cô nhóc này ngốc như vậy, Tả Hồng giơ tay lên chọc chọc mặt của cô:

“Cô ngốc, chỉ bằng từng này lương của anh, sớm đi uống gió tây bắc đi, thế nào nuôi nổi em nha”

“Anh cút đi, người nào cần anh nuôi”

“Được, được, là anh coi trọng Quyên Tử nhà anh, khóc lóc đòi nuôi em bằng được, được chưa bà cô”

Thu dọn xong, hai người nhàm chán nằm trên ghế sofa xem ti vi, Quyên Tử giờ quả táo to lên gặm, Tả Hồng phát hiện, cô nhóc này ăn cơm thật không hề ít, từ lúc mới đầu đến bây giờ cũng không để miệng nghỉ ngơi, hơn nữa hiện tượng nông nghén trước kia cũng biến mất, bàn tay Tả Hồng đặt trên bụng cô sờ sờ nói:

“Thế nào một chút động tĩnh cũng không có?”

“Anh ngu ngốc”

Quyên Tử liếc anh một cái:

“Nó mới vừa lớn lên, bác sĩ nói phải đợi đến năm tháng mới có động tĩnh”

Tả Hồng đắn đo hồi lâu, thử mở miệng:

“Em định làm thế nào?”

Quyên Tử buông quả táo trong tay, ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt lóe lên:

“Cái đó, nói thật, lúc mới bắt đầu em thật sự không muốn đứa bé này, nhưng lúc nằm ở trên bàn mổ, đột nhiên không bỏ được, nó là đứa bé của em, không nên bởi vì nguyên nhân của chính mà tước đoạt quyền được ra đời của nó, nhưng mà, em còn chưa có chuẩn bị cẩn thận”

Tả Hồng thở dài thật sâu, ôm cô cúi đầu hôn lên trán:

“Được, em nghĩ như thế nào cũng được, chỉ cần không đuổi anh đi”

Lời từ trong miệng người đàn ông cao lớn như Tả Hồng vừa nói ra, Quyên Tử cảm thấy trong đầu cũng êm, ngẩng đầu lên hôn một cái vào khóe môi anh:

“Thật xin lỗi, lần trước tâm trạng em lộn xộn, nói không suy nghĩ”

Tả Hồng đột nhiên ôm mặt cô nhìn thật lâu:

“Em là Quyên Tử của anh ư, thế nào lại trở nên thấu tình đạt lý như vậy rồi?”

Quyên Tử cười hì hì một tiếng, hung hăng nhéo anh.....

Hai người náo loạn một lát, Tả Hồng mới nghiêm mặt nói:

“Anh đến bây giờ cũng không hiểu, sao cuối cùng em lại trở thành Mạc Vân Đan rồi, nghe nói là làm xét nghiệm DNA cũng không hề sai biệt, những chuyện khi em còn bé em một chút cũng không có ấn tượng gì sao, dù sao khi đó em cũng hơn ba tuổi, theo lý thuyết cũng nên có chút trí nhớ mới phải”

Quyên Tử suy nghĩ một chút nói:

“Chuyện trước kia thật sự em cũng không có chút ấn tượng nào, nhưng gần đây không biết làm sao lại có những hình ảnh mơ hồ thoáng qua, nhất là đối với khuôn mặt cha mẹ em, em cũng không cảm thấy xa lạ”

Tả Hồng đột nhiên ôm cô nở nụ cười:

“Chắc em còn không nhớ! Khi con bé anh đã gặp em mấy lần rồi, có một lần, ở tại nhà em, chính là căn nhà ở ngoại ô kia, cha mẹ anh mang anh đến đó chơi, người lớn đều đi nói chuyện, liền đưa cô nhóc nhà em và Vân Kha giao cho anh, Vân Kha từ nhỏ đã là một cô bé khéo léo, chỉ có em từ nhỏ đã là một yêu tinh”

Tả Hồng điểm một cái lên trán cô:

“Rõ ràng xinh đẹp như vậy, mặc một chiếc quần bông mới tinh, lại đeo nơ con bướm, nhưng lại nhất định đòi trèo lên cây bắt ve sâu, tự mình không đi, lại muốn anh trèo lên, nói anh nếu không trèo lên thì không phải đàn ông con trai, cái cô nhóc nhà em, trong bụng đều là ý nghĩ xấu xa.”

Quyên Tử tò mò hỏi anh:

“Cuối cùng thì sao, anh có trèo lên không?”

Tả Hồng gật đầu cười:

“Anh trèo lên rồi, lại không cẩn thận chọc phải tổ ong vò vẽ trên thân cây, khiến ba đứa chúng ta bị đốt thành mặt bánh bao, em và Vân Kha khóc đến khàn cả giọng, anh thì bị cha hung hăng đánh ột trận, em nói anh có phải là oan quá không....”

47. Chương 47: Chương 47(1)

Âm thanh của Tả Hồng trầm thấp, lại mang theo khuynh hướng cảm xúc mềm mại như tơ, giống như một âm điệu của tiếng đàn violông, trầm bổng du dương, nói đến câu chuyện cũ này, thật ra thì Quyên Tử một chút cũng không muốn đứng lên, tựa vào trong lòng người đàn ông này, suy nghĩ của cô lại trôi dạt đến nơi khác.

Về sau tương lai đứa bé của bọn họ ra đời, anh cũng sẽ như vậy, ở trên giường của đứa bé kể những câu chuyện cũ, kể về chuyện khi cha mẹ còn bé. Quyên Tử phát hiện, thật ra thì Tả Hồng là một người đàn ông rất ấm áp, loại tình cảm ấm áp này khiến cho cô cảm nhận được từ nó sâu trong đáy lòng, tựa vào trong ngực anh đột nhiên khiến cô cảm thấy những ngày tháng yên bình như vậy vô cùng tốt.

Tả Hồng nói đến một nửa, lại phát hiện cô gái trong ngực đã lặn ra ngủ rồi, cúi đầu nhìn xuống không khỏi bật cười, Quyên Tử ghé đầu, đặt trong khuỷu tay anh, đã ngủ thật say, khoe miệng mang theo một nụ cười ngọt ngào, nhẹ nhàng mà chậm rãi, giống như đang mơ một giấc mộng đẹp, Tả Hồng thật hy vọng vào giờ phút này thời gian có thể dừng lại, để giờ khắc này kéo dài mãi mãi, trong ngực anh có Quyên Tử, mà trong bụng Quyên Tử có đứa bé của bọn họ, ba người bọn họ chính là một nhà hoàn chỉnh.

Tả hồng nhẹ nhàng ôm cô, rất cẩn thận, chỉ sợ đánh thức cô, vừa ôm Quyên Tử đặt lên trên giường thì điện thoại trên đầu giường kêu lên, Tả Hồng cầm điện thoại trong tay nhìn một chút, xoay tay lại khoác chăn lên trên người Quyên Tử, ra ngoài phòng ngủ mới nhận:

“Tôi là Tả Hồng”

Mạc Vân Phong ở đầu bên kia trầm mặc một hồi lâu:

“Tại sao lại là cậu? Nói Vân Đan nghe điện thoại”

“Cô ấy đang ngủ, có chuyện gì thì nói với tôi”

Mạc Vân Phong phì cười:

“Tả Hồng cậu rất buồn cười cậu có biết không? Sao cậu lại ở đó với Vân Đan? Tôi cảnh cáo cậu.... cậu cùng Vân Đan là chuyện không thể, nhanh chóng tách ra đối với cậu và Vân Đan đều là chuyện tốt nhất”

Tả Hồng đi đến bên cạnh cửa sổ, đốt một điếu thuốc ngậm lên miệng:

“Vân Đan là ai? Tôi không biết, người tôi muốn chỉ là Quyên Tử, tôi yêu cô ấy, lúc yêu cô ấy, cô ấy chính là Quyên Tử của tôi, về phần Vân Đan, không có quan hệ gì với tôi”

“Cậu có ý gì?”

Mạc Vân Phong cảm thấy quả thật không thể nói lý lẽ với Tả Hồng.

“Ý của tôi rất đơn giản, chính là có trời cũng không can thiệp được chuyện của tôi và Quyên Tử, người nhà họ Mạc các anh có đồng ý hay không thì cô ấy đều là của tôi”

Nói xong, không đợi Mạc Vân Phong đáp lại, trực tiếp ngắt máy.

Mạc Vân Phong ngạc nhiên nhìn điện thoại di động, Vân Kha ngồi đối diện hé ra một nụ cười:

“Là Tả Hồng?”

Mạc Vân Phong gật đầu:

“Thằng nhóc này thật sự tính toán muốn dính vào Mạc gia chúng ta, ban đầu còn nói cái gì ước gì không có quan hệ gì cùng Mạc gia, bây giờ khi không lại đi tìm Vân Đan rồi, thật không có chút khí chất nào”

Vân Kha cười hì hì:

“Thật ra thì trong lòng đại ca cũng mong là như vậy đúng không dù ngoài miệng nói khó nghe như vậy. Mấy ngày nay em cũng đang suy nghĩ chuyện lúc còn bé, mặc dù Tả Hồng và Vân Đan chỉ gặp qua mấy lần, nhưng lần đó không phải là Tả Hồng dụ dỗ Vân Đan, Vân Đan từ lúc còn nhỏ như vậy đã đem Tả Hồng khôn khéo như vậy, có lẽ hai người bọn họ vừa mới bắt đầu chính là nhất định, đi một vòng lớn như vậy, cuối cùng vẫn là cùng nhau, không tách ra”

Mạc Vân Phong thở dài:

“Nhưng cha cố chấp như vậy”

Vân Kha đột nhiên cười khẽ lắc đầu:

“Dù cha cố chấp, nhưng Vân Kha còn cố chấp hơn so với cha, chỉ cần Vân Kha quyết định đi theo Tả Hồng, cha có phản đối cũng không có ích gì”

Mạc Vân Phong cũng khó có khi nở nụ cười, có lúc thật đúng là một người khác một người.

Quyên Tử đổi ngày đi làm, nghỉ ngơi một ngày một đêm, thần sắc Quyên Tử nhìn qua lấp lánh hơn nhiều, mới vừa bước vào tòa sảnh lại có cảm giác rất không thích hợp, vào phòng làm việc của mình, vừa ngồi xuống thì một cô vé liền đi vào cười mập mờ:

“Chị Quyên Tử, chúc mừng”

Quyên Tử không hiểu nhìn cô, cô bé đưa tờ báo trong tay cho cô:

“Chị Quyên Tử, chúng em thật không biết chị lại có gia cảnh lớn như vậy, chị thật là người khiêm tốn.....”

Sau khi cô bé kia đi ra ngoài, Quyên Tử cầm tờ báo lên, vừa nhìn không khỏi nhú chặt mày, ngày hôm trước chụp ảnh cô và Triệu Hành chỉ là một bức ảnh mơ hồ chỉ nhìn thấy một bên mặt, hôm nay lại là chân dung rõ ràng của cô in ở phía trên, còn có ảnh Tả Hồng, Triệu Hành, thậm chí cả Mạc Quan Vinh....

Tựa đề thì viết vô cùng lớn :

«Vạch trần khăn che mặt của cô bé lọ lem, bối cảnh gia thế hiển hách và tình sử đặc biệt »

Tờ báo này giới thiệu thân phận của Quyên Tử, có lẽ là viết trong lúc vội vàng, khiến cho sự việc cũng không rõ ràng lắm, chỉ nói cô chính là thiên kim tiểu thư mà nhà họ Mạc đã tìm thấy, còn có chuyện tình cảm của cô cùng Tả Hồng và Triệu Hành, lại viết giống như một câu chuyện cầu huyết, hai nam một nữ cộng thêm địa vị bối cảnh của ba người, thủ đoạn cũng dùng đủ, Quyên Tử tự mình xem cũng cảm thấy cực kỳ đặc sắc.

Quyên Tử lần đầu tiên phát hiện, thái độ của bản thân đối với giới truyền thông, nếu càng náo loạn thì càng lớn chuyện, nếu như ba người bọn họ chỉ là người thường có lẽ sẽ không ai chú ý, nhưng ba người bọn họ đều không phải, giới truyền thông tóm được chuyện này chính là cơ hội kiếm tiền, Quyên Tử hận không thể làm ầm ĩ một trận, đành phải tạm thời nghỉ phép, đi theo Tả Hồng trở về thành phố B.....

Cuối cùng cũng phải để nhà họ Mạc giải quyết chuyện này, Mạc Quan Vinh ra mặt, một cuộc điện thoại liền dập tắt tất cả mọi chuyện trên báo chí, sau mấy ngày ổn định thì mọi chuyện mới tính là tạm lắng lại, nhưng Quyên Tử và quan hệ với nhà họ Mạc thì thật sự rõ ràng trước bàn dân thiên hạ.

48. Chương 48

Diệp Trì cũng cười:

“Mới vừa rồi cậu và Quyên Tử mờ ám, may có anh cả mạc đại lượng che chở, nếu không bị ông cụ Mạc nhìn thấy thì thăng nhóc nhà cậu đúng là lành ít dữ nhiều.

Thời Tiêu đưa chén trứng tôm bóc vỏ thả vào trong miệng Diệp Trì, hàm hồ chen miệng nói:

“Bị Mạc bá bá nhìn thấy thì thế nào? Tả Hồng, trước kia không phải đều là mẹ anh tìm hai người phiên toái ư, bây giờ Quyên Tử nhà ta muốn gia đình có gia đình, muối bối cảnh có bối cảnh, mẹ anh sẽ không bối móc nữa đi, Mạc bá bá không sao á....., nhà các anh không phải coi trọng nhất môn đăng hộ đối à..... Ách.... Khụ khụ...”

Diệp Trì vội vàng đưa cốc nước đến bên miệng cô:

“Nuốt đồ ăn xuống đừng nói nói nữa”

Hồ Quân không khỏi cảm thán, Thời Tiêu và Quyên Tử thật đúng là khác nhau một trời một vực a! Thời Tiêu ngốc nghếch người người oán trách, Quyên Tử thì lại thông minh! Hơn nữa, theo anh thấy, Mạc lão đầu chết sống không đồng ý Tả Hồng, lại còn chuyện hôn sự trước đây của Vân Kha, chuyện lần này của Quyên Tử và Tả Hồng, chưa có kết quả rồi.

Nhìn bộ dạng vui vẻ như vậy của Tả Hồng, Hồ Quân không khỏi đi đến dội nước lã:

“Cậu lần này không chừng có thể cưới vợ về nhà rồi, may mắn là ba người anh vợ đều thiên vị cậu, nhưng nhân tố quyết định mới là Mạc lão đầu của Quyên Tử nhà cậu.”

Tả Hồng cũng không phải chấp nhận, trong lòng anh đã sớm có tính toán rồi, khó khăn nhất chính là khiến cô nhóc Quyên Tử kia đồng ý gả cho anh, còn về ông cụ Mạc anh lại không hề lo lắng, trong bụng Quyên Tử có đứa bé của anh, lấy cá tính sĩ diện luôn bao che cho con cháu của ông cụ Mạc, thì đến lúc đó chắc chắn sẽ bắt Quyên Tử gả cho anh.

Lại nói, đứa bé trong bụng Quyên Tử không chỉ là cháu của nhà họ Tả, mà cũng là cháu đời thứ nhất của Mạc gia, anh cũng không tin ông cụ Mạc không có đau lòng, cho nên nói, có lúc đạo ột thước ma ột trượng, Mạc Quan Vinh chắc chắn không thể áp đặt chuyện này lên người Quyên Tử được.

Quyên Tử suy tính liên tục, vẫn là không thể trở về thành phố bên được, một trong những nguyên nhân là cô sợ cơ thể không chịu nổi, dù sao cha mẹ và Tả Hồng đều ở bên này, mặc dù trong miệng cô nói khó nghe, nhưng trải qua lần chia tay này, trong lòng cô cũng rõ ràng, thật ra thì cô không thể rời bỏ người đàn ông Tả Hồng này.

Nếu không thể rời bỏ, cũng không cần phải gắng gượng, Quyên Tử sẽ không ngu ngốc tự mình gây trở ngại, cô cảm thấy mẹ nói rất có lý, phụ nữ cũng có lúc phải lùi một bước để có thể có trời cao biển rộng. Cũng may Lương tiên sinh cũng chuẩn bị mở một chi nhánh ở thành phố B, cô cũng không phải không có việc gì làm.

Đối với Lương tiên sinh, cô vô cùng xin lỗi, có lẽ đây là lần đầu tiên, cô có cảm giác bản thân mình hơi hơi không chịu trách nhiệm, nhưng chị Chu lại rất tán thành. Lúc chị Chu đi, cô cô đơn đứng giữa biển người nhìn, Quyên Tử chợt có chút sợ hãi, nếu như cô bằng tuổi này số một mình cô độc ở đây, suy nghĩ một chút cũng đều thấy cô đơn lạnh lẽo.

Có lẽ cô đã hình thành thói quen ở bên cạnh Tả Hồng, nhớ lúc ban đầu Tả Hồng thuyết phục cô ở chung với lý do là, mùa đông có thể sưởi ấm, mùa hè có thể làm mát, khi đó cô hỏi ngược lại anh:

“Mùa xuân, mùa thu anh có lợi ích gì?”

Tả Hồng cười đều giả nói:

“Mùa xuân gieo giống, mùa thu thu hoạch, chúng ta có thể vận động, gọi là tính mạng không ngừng vận động”

Da mặt dày có thể so với tường thành của Tử Cẩm Thành.

“Cười cái gì?”

Đèn đỏ, Tả Hồng nghiêng người nghi hoặc nhìn cô, Quyên Tử liếc anh một cái:

“Em đang suy tính xem đến tội cùng thì da mặt anh dày đến mức nào, có cần về nhà tìm cái thước để đo hay không”

Tả Hồng cười, chợt trong lòng có chút cảm thông nói:

“Có thể đuổi kịp Quyên Tử nhà ta, da mặt sao có thể không dày được.....”

Hai người náo loạn một lúc, ánh mắt Tả Hồng lóe lên, nhìn Quyên Tử một cái mở miệng:

“Cái đó, mẹ anh nói chúng ta chọn một ngày trở về ăn cơm”

Quyên Tử nghiêng đầu nhìn anh không nói lời nào, Tả Hồng vội phát tay:

“Em mà không vui thì từ từ một chút lại nói, anh muốn em cùng mẹ gặp mặt, nếu tương lai đứa bé biết chuyện mẹ của nó cùng bà nội gây gổ, cũng không phải là chuyện tốt phải không?”

Quyên Tử đưa tay nhéo thịt bên hông của anh:

“Tả Hồng, nếu như mẹ anh và em cùng ngã xuống sông, anh sẽ cứu người nào trước?”

Tả Hồng không hề nghĩ ngợi:

“Đương nhiên là mẹ anh, em biết bơi không phải sao?”

Quyên Tử cười hì hì một tiếng, suy nghĩ một chút nói:

“Em cảm thấy mẹ anh sẽ không gặp em đâu, có phải hay không lại nói dối em rồi?”

Tả Hồng cười hắc hắc:

“Vợ anh minh, là cha anh! chỉ là em yên tâm, chuyện đứa bé anh không nói”

Sau đó anh nghiêm mặt nói:

“Cha anh kể từ khi xuất viện thay đổi rất nhiều, về phần mẹ anh, anh hiểu có lúc cũng không thể nói đạo lý với bà, mặc dù bà cũng là người lớn. Quyên Tử, anh hi vọng em vì anh, hơi nhẫn nhịn một chút được không, hơn nữa, bây giờ em cũng có chỗ dựa gia đình vô cùng vững chắc, mẹ anh cũng sẽ không nói lời gì khó nghe nữa rồi”

Tầng 2

Quyên Tử âm thầm thở dài, đây cũng là một trong những lý do cô không muốn kết hôn, quá dối trá, phải khiến vẻ mặt bên ngoài hòa ái làm chuyện trái với lương tâm, làm người ta phiền chết đi được:

“Qua chuyện này rồi lại nói!”

Tả Hồng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, ít nhất Quyên Tử nhà anh không giống trước kia, kiên định cự tuyệt, thật ra thì Tả Hồng cảm thấy, Quyên Tử nhà anh thay đổi rất nhiều, trở nên dễ xúc động, lại mềm mại hơn, hơn nữa cô vì anh mà thỏa hiệp rất nhiều, Tả Hồng rất cảm kích.

Trong nội tâm Tả Hồng hiểu rõ điều này, trong lòng cô thật sự có anh, để ý anh, thật là vất vả cho cô! Chỉ mong tất cả về sau mọi chuyện cũng được như bây giờ, thuận lợi hạnh phúc dần dần tới, không gặp phải khó khăn gì.

Đáng tiếc, mọi chuyện thường không xảy ra tốt như trong tưởng tượng, luôn xảy ra những sự việc ngoài ý muốn, không phải dùng sức là có thể khống chế được.

Một lần nữa nhìn thấy Tô Đồng, Quyên Tử cảm thấy cô gái này có lẽ bị thần kinh rồi, tin tức qua báo chí cũng đã sớm bị phong tỏa, chuyện hôn nhân của cô và Triệu Hành cũng không đáng tin, mọi người ở đây đều đã không nghĩ đến, rõ ràng chỉ có Tô Đồng là luôn ghi nhớ.

Tô Đồng đi tìm Quyên Tử mấy lần, Quyên Tử cũng đã giải thích rất rõ ràng với cô ta, nhưng Tô Đồng chính là không tin, luôn dùng một loại ánh mắt hoài nghi nhìn cô, hôn nữa lần nào cũng yêu cầu Quyên Tử không được tranh giành Triệu Hành với cô ra.

Quyên Tử cảm thấy cô ta không tìm được trọng điểm của vấn đề, trọng điểm là Triệu Hành, chứ không phải là cô, hoặc là một cô gái nào khác, cho nên, lần cuối cùng lúc nói chuyện với cô ta, Quyên Tử đã có chút không nhịn được:

“Tô Đồng, tôi lặp lại lần cuối cùng, tôi và Triệu Hành chỉ là bạn bè, tôi sẽ không gả cho anh ấy, tôi đảm bảo, hơn nữa, tôi cảm thấy về sau chúng ta không cần thiết phải gặp mặt, tôi còn có việc, đi trước”

Quyên Tử không muốn bởi vì cô ta mà giận đối với Tả Hồng, người đàn ông của cô có máu ghen lớn khủng khiếp, hơn nữa đối với những chuyện có liên quan đến Triệu Hành thì cực kỳ không thể nói lý với anh.

Lần trước bị anh bắt gặp cô và Tô Đồng nói chuyện, khiến suốt cả hai ngày về mặt cũng như đưa đám, giống như đang về người ta thiếu tiền của anh vậy, lúc mới đầu Quyên Tử còn không lý giải được, sau đó biết chuyện, hóa ra là vì anh nhìn thấy cô và Tô Đồng gặp mặt, cho là cô còn có liên lạc với Triệu Hành.

Nếu cô là Quyên Tử trước kia, sẽ không thêm quan tâm, nhưng bây giờ Quyên Tử lại không nhìn nổi bộ dáng kia của Tả Hồng, Quyên Tử nghiêm túc hoài nghi đây có phải là Tả Hồng giả bộ đáng thương để tranh thủ đồng tình, chỉ là, bây giờ chiêu này dùng trên người Quyên Tử cả trăm lần thì trăm lần đều được.

Quyên tử đều sẽ bắt tri bất giác nhớ tới buổi tối hôm hai người làm lành, Tả Hồng ôm cô nói:

“Anh thừa nhận, chỉ cần em không đuổi anh đi, không cần đưa bé cũng không sao!”

Lấy chính trái tim của mình mà nghĩ thì, nếu như cô là Tả Hồng thì thà tự tử cũng không bao giờ quay đầu lại, nhưng người đàn ông kia không chỉ quay đầu lại, còn hạ thấp thái độ, Tả Hồng đã chăm đến đây cung mẫn cảm nhất từ đáy lòng Quyên Tử, khiến cho cô cũng bắt đầu đau lòng cho người đàn ông này rồi.

Sự đau lòng này của cô, giống như thuốc bôi trơn quan hệ giữa hai người, khiến cho lòng của hai người gần nhau hơn, cô không muốn có quan hệ gì với Tô Đồng để phải gây gổ với người đàn ông của mình, Quyên Tử không làm chuyện ngu ngốc như vậy.

Quyên Tử nói xong, xách túi lên đi ngay. Tô Đồng nhìn bóng người ngoài cửa sổ thủy tinh hòa vào dòng người, sắc mặt có chút âm u, người phụ nữ này quá hạnh phúc, hạnh phúc khiến cho người ta không nhận được mà ghen tỵ, bản thân mình hao tâm tổn sức cũng không có được thứ mình muốn, cô ta lại dễ dàng có thể có được, đáng hận chính là cô ta một điểm cũng không muốn, hơn nữa còn bỏ đi như giày rách,

Thật ra Tô Đồng cũng biết, bây giờ Quyên Tử và Triệu Hành cũng không gặp mặt nữa rồi, nhưng Triệu Hành lại trốn tránh không gặp cô ta, cô ta muốn gặp Triệu Hành một lần cũng rất khó khăn, nhưng mà dù khó khăn nhưng cho đến bây giờ Tô Đồng cũng không lo lắng Triệu Hành sẽ đi tìm cô gái khác.

Cô ta chắc chắn trong lòng Triệu Hành vẫn không bỏ được Quyên Tử, dù sao trong lòng anh đã cất giấu một tình cảm dành cho Quyên Tử gần mười năm, một người có mười mấy cái mười năm, cho dù không nói là khắc cốt ghi tâm, thì cũng không khác nhau lắm.

Tô Đồng cho là chỉ cần cô ta thuyết phục Quyên Tử không tranh giành cùng mình thì cô ta vẫn còn có hy vọng, dù sao cũng đã lâu như vậy, bên cạnh Triệu Hành cũng chỉ có hai người phụ nữ mà thôi, một là Quyên Tử, hai chính là Tô Đồng cô.

Tô Đồng cảm thấy bản thân cô ta không hề cố chấp, cô ta cảm thấy Triệu Hành nên yêu cô ta, cô ta chờ anh bao lâu, lâu như vậy..... Nếu như không có Quyên Tử thì tốt biết bao nhiêu....

Trong mắt Tô Đồng nhuộm một màu ghen tỵ, từ từ nồng đậm thành độc, gắt gao nhìn chăm chăm nơi nào đó ngoài cửa sổ, khuôn mặt trở nên dữ tợn, bỗng nhiên trước mắt xuất hiện một bóng người, Tô Đồng hồi hồn, ngẩng đầu, sắc mặt khê trở nên lạnh lùng:

“Cô là ai?”

“Tôi là ai? Cũng không quan trọng, quan trọng là, tôi có thể giúp cô giải quyết người phụ nữ kia”

Tô Đồng híp mắt quan sát cô gái trước mắt, đáng đáp miễn cưỡng cũng coi là được, cũng không đến ba mươi tuổi, trên mặt trang điểm rất dày, lại không giấu được vẻ tiêu tụy không chịu nổi, trong mắt cô ta còn lóe lên ngọn lửa ghen ghét.

Chu Yến theo dõi Tô Đồng một lúc, quan hệ giữa bọn họ phức tạp, dĩ nhiên không phải cô ta có bản lĩnh có thể điều tra ra được, nhưng Chu Yến cảm thấy cô ta là người có tư cách hận Mạc Vân Đan nhất, bởi vì Mạc Vân Đan, cuộc sống hoàn hảo của cô chỉ trong một buổi sáng đã bị hủy hoại.

Nếu như không có ký hiệu của nhà họ Mạc, Mạc gia cũng sẽ không nhận làm cháu gái, như vậy, cho dù cô vốn là người hư vinh, ít nhất cũng có thể sống một cách thuận lợi cả đời, sẽ không hy vọng xa vời với những thứ khác.

Con người đều có lòng tham, Mạc gia cho cô cơ hội, đến khi biết mình nhận lầm người rồi, nhấn tâm xua đuổi cô đi, lại còn bỏ ra một khoản tiền, nhưng khoản tiền kia tính là gì? Chỉ có mười vạn, ngay cả một chiếc xe hơi cũng không mua nổi, chứ đừng nói ban đầu cô có thể hưởng thụ xa hoa.

Bằng vào thân phận cháu gái nhà họ Mạc, cô từ trong phạm vi bạn bè của mình, trong nháy mắt biến thành công chúa, người người nịnh nọt lấy lòng công chúa, lại chỉ trong một buổi sáng bị hủy hết, cô thậm chí có thể hiểu rõ, có những người trong lòng cười nhạo cô, trên thực tế họ chưa bao giờ phải che giấu ẩn núp như vậy.

Cô cảm thấy không có chỗ dung thân, hơn nữa hưởng thụ qua cuộc sống như thế rồi, bây giờ lại khiến cô quay trở lại điểm xuất phát, cô làm sao có thể tiếp nhận.

to be continued Lúc này bạn trai trước kia đưa cho cô một ý kiến, bạn trai cũ của Chu Yến hơn cô ta hai tuổi, gọi là Phương Cường, cũng là hàng xóm của nhà cô ta, từ nhỏ đã là một tiểu lưu manh, nhưng có vẻ ngoài không đến nỗi nào.

Thời điểm Chu Yến học trung học sơ cấp, hai người bắt đầu yêu đương, nhưng sau đó Phương Cường lại dựa vào một bà già, trực tiếp đá Chu Yến, nhưng hai người đều là kẻ ăn chơi lêu lổng, bên cạnh Chu Yến cũng không có người đàn ông khác, Phương Cường dù không phải là đồ tốt, nhưng ít nhất đáng đáp cũng không đến nỗi, cho nên hai người cứ như vậy dây dưa nhiều năm.

Đoạn thời gian Chu Yến bị Mạc gia nhận nhầm, Phương Cường đột nhiên đối xử với cô rất thân thiện, Chu Yến biết Phương Cường tính toán chuyện gì, lúc ấy cô ta ỉn là thiên kim tiểu thư của Mạc gia, dĩ nhiên sẽ không quay đầu nhìn lại, cô ta muốn hả giận, ít nhất khiến cho tên Phương Cường này hối hận vì ban đầu đã đá cô.

Đáng tiếc, tiệc vui chóng tàn, cô ta lại trở về như lúc ban đầu, Phương Cường cũng không đẩy cô đi, mà trực tiếp khuyên cô duy trì cùng hắn ta, nói khôn dựa vào Mạc gia cũng có thể không thiếu thứ gì.

Chu Yến bị hắn ta dụ dỗ trở thành gái mại dâm buôn lậu thuốc phiện, đi theo hắn, Chu Yến mới biết chính mình đã rơi vào bẫy, cả đời này cũng bị phá hủy,

Nguyên do thì Chu Yến đều đổ lên đầu Mạc Vân Đan, tuổi của cô không còn nhỏ, hơn nữa cũng không có được sự thủy mị, chỉ có thể tìm mấy tên đàn ông của già vừa xấu lại biến thái để kiếm tiền, tiền kiếm cũng không được nhiều, hơn nữa, lúc cô lên cơn nghiện, chút tiền này căn bản cũng không đủ, còn thường bị Phương Cường cời hết quần áo hành hạ trước mặt bạn bè hắn.

.

Đến lúc này cô ta mới nhận rõ được Phương Cường không khác gì một tên cầm thú, nhưng đáng tiếc, bây giờ nhận ra thì đã quá muộn. Hai ngày trước thông tin về Mạc Vân Đan trở nên xôn xao huyền ảo, Chu Yến dĩ nhiên là nhìn cũng thấy.

Cô nằm mơ cũng không nghĩ đến, thì ra Mạc Vân Đan lại chính là cô gái ngày đó ở trong hội quán, cô ta thật sự có vận mệnh tốt! Tốt nghiệp đại học danh tiếng, đáng vẻ xinh đẹp, có đàn ông tốt theo đuổi, công việc cũng tốt, hôm nay lại còn có gia thế như vậy, bản thân mình so với cô ta, quả thật giống như đồng bùn nhão.

Mà ban đầu rõ ràng hai người đều là cô nhi, tại sao vận mệnh của cô ta cứ như vậy tốt hơn cô? Cô hận, hận chết Mạc Vân Đan, vì vậy cô để Phương Cường nghĩ kế, thay vì duy trì mảnh khoe như vậy, không bằng làm một vụ lớn, sau đó ra khỏi nước hưởng thụ

Phương Cường bị người phụ nữ này thuyết phục, âm thầm tìm người điều tra, đem mục tiêu dời từ Quyên Tử sang người Tô Đồng, cô gái này mới là con cá lớn, lái xe hàng hiệu, ở biệt thự, toàn thân đều là đồ đáng tiền, cha mẹ cũng là người có tiền, hoàn toàn trái với suy tính của Chu Yến.

Dĩ nhiên Chu Yến không vui, len lén đi theo Tô Đồng mấy ngày, sinh ra một chủ ý, liền nói với Phương Cường. Phương Cường lăn lộn nhiều năm như vậy, cũng không coi là quá ngu ngốc, hơn nữa đối với người phụ nữ Chu Yến này, hắn có thể hiểu hết cả tâm địa, cô ta vừa há miệng, Phương Cường đã hiểu được ngay dã tâm của cô ta, hắn biết cô ta là đi mượn cơ hội để trả thù Mạc Vân Đan, chỉ là người đàn bà này cũng thật ác độc, nghiêm túc mà nói thì, người ta căn bản cũng không thù không oán gì với cô ta.

Phượng Cường cũng biết Mạc gia không dễ trêu chọc, đại thủ trưởng quân đội, có câu nói dân không đấu với quan, nếu đắc tội chết thế nào cũng không biết, nhưng trong lòng Phượng Cường thật sự cũng có một chút ngứa ngáy khó chịu.

Hắn vốn chính là loại mê sắc đẹp, trước mắt thấy Tô Đồng cũng không thể không tham lam được, huống chi là với Quyên Tử, sau lần lên đi theo Chu Yến, mẹ nó hắn hàng đêm đều mộng xuân thấy Quyên Tử, đáng đập thật tuyệt, mộng ra mộng, ngực ra ngực, nếu có thể thử một lần, đời này cũng đáng giá.

Cho nên nói, tên khốn này là đại gái, hơn nữa Phượng Cường đột nhiên phát hiện, vài năm này hắn thực sự quá coi thường Chu Yến rồi, người đàn bà này thật sự là một nhân tài, liên tục lên kế sách, âm hiểm không có sơ hở.

Hai người thương lượng cấu kết làm chuyện xấu xong, Chu Yến thuận tiện ra mặt tìm Tô Đồng.

Tô Đồng đối với sự xuất hiện bất ngờ của Chu Yến thì cũng không có một chút cảm tình nào, người đàn bà này rõ ràng muốn lợi dụng mình và Quyên Tử, mặc dù không nói cho cô biết cô ta và Quyên Tử có ân oán gì, nhưng Tô Đồng cũng không muốn chuyện này đi không công.

Tô Đồng căn bản cũng không để ý đến Chu Yến, trực tiếp đi khỏi, Chu Yến kêu một tiếng, cô ta chắc chắn cô gái kia sẽ còn tìm mình, trong mắt cô gái kia đều là chấp niệm điên cuồng, lại chấp niệm này, có lúc dễ dàng khiến cho người ta liều lĩnh làm mọi chuyện.

Tô Đồng cũng không trở về chỗ ở của mình, mà đi thẳng đến nhà trọ của Triệu Hành, nhấn chuông cửa tòa nhà, lần này Triệu Hành cũng không giống như thường ngày, ngăn cô ở ngoài cửa.

Tô Đồng mừng như điên, nhưng vào cửa không khỏi ngẩn ra, Triệu Hành là người thích sạch sẽ, chỗ ở đều là không nhiễm một hạt bụi nào, vậy mà lúc này trong nhà lại loạn hết lên, từ phòng khách đến cửa sổ, ngổn ngang vỏ chai rượu đỏ, trong nhà đều là nồng đậm mùi rượu.

Tô Đồng cũng rất quen thuộc giúp anh thu dọn:

“Sao lại loạn lên như vậy, anh đã uống bao nhiêu rượu vậy?”

Triệu Hành nắm lấy tay đang cầm vỏ chai rượu của cô, lạnh nhạt nói:

“Không cần cô, một lát nữa sẽ có người đến dọn dẹp, mời ngồi”

49. Chương 49: Chương 49 (1)

Đột nhiên Tô Đồng sụp đổ, từ phía sau ôm cổ Triệu Hành:

“Hành ca, em yêu anh, em yêu anh bao lâu như vậy, em không tin anh đối với em một chút cảm giác cũng không có, anh nhìn em đi, nếu như anh nghiêm túc nhìn em, anh sẽ cảm thấy, thật ra thì trong lòng anh cũng có em, nhìn em đi, cô gái kia có cái gì tốt? Cô ta cho đến bây giờ cũng không thích anh.....”

Gần như đều là Tô Đồng than thở khóc lóc, từng câu từng chữ nói đến tê tâm liệt phế, cánh tay gắt gao vòng ở bên hông Triệu Hành, ôm thật chặt, giống như sợ vừa buông tay, thì sẽ không thể giữ lại được.

Triệu Hành dùng sức tránh thoát khỏi cô ta, xoay người nhìn chằm chằm cô ta thật lâu, ánh mắt lạnh nhạt không có một chút dao động nào.

“Đồng Đồng, tôi nghĩ đã nói rõ ràng với cô, giữa chúng ta vĩnh viễn là không thể nào, cô đối với tôi mà nói, từ đầu đến cuối cũng chỉ là em gái hàng xóm, nếu như cô nguyện ý, vĩnh viễn có thể làm người em này, nếu muốn thứ khác, thứ cho tôi không thể đồng ý”

“tại sao?”

Tô Đồng cố chấp không chấp nhận đáp án không thể.

Triệu Hành lắc đầu một cái:

“Không tại sao, loại chuyện này không thể nói tại sao”

Triệu Hành chợt nhớ tới một ngày mùa thu mười năm trước, dưới ánh nắng tươi sáng ấy, anh cũng đã từng hỏi Quyên Tử: tại sao lại thích anh? hiển nhiên sau đó Quyên Tử cho anh một đáp án là:

“Không tại sao cả, chính là thích thôi”

Anh cũng thế, không thích thì chính là không thích, nào còn có lý do gì?

Mấy ngày nay anh từng vô số lần giả thiết, nếu trở lại mười năm trước một lần nữa, nếu anh biết tất cả tình huống hiểu lầm ấy, anh có đi tìm Quyên Tử hay không, anh thành thực trả lời bản thân, đáp án dĩ nhiên là không, anh sẽ như cũ chọn du học ở nước ngoài

Triệu Hành cảm thấy, anh là một người đàn ông thực tế, cho dù anh có thích một cô gái thì cũng sẽ không đem tất cả mọi thứ bỏ xuống, anh thua Tả Hồng, chính là bởi điểm này, anh không có loại dũng khí bất chấp tất cả đó, mà tình yêu nhiều khi cần chính là dũng khí.

Mà cái Tô Đồng có, anh lại cảm thấy không phải dũng khí, mà là cố chấp, cực kỳ cố chấp.

Có lẽ có liên quan đến gia đình cô, từ nhỏ Tô Đồng đã như thế này, thích gì đều nhất định phải có được, nhưng anh không phải là thứ gì, hơn nữa, Triệu Hành cũng chưa bao giờ nghĩ đến sẽ như thế nào cùng cô, anh nghĩ mình đã biểu đạt rất rõ ràng, nhưng cô vẫn cố tình không hiểu.

cái loại đó bất chấp tất cả dũng khí, tình yêu phải cần chính là dũng khí.

Mà tô đồng có, hẳn cảm thấy không phải dũng khí, là cố chấp, rất sâu cố chấp.

Có lẽ là dị dạng gia đình quan hệ, tô đồng từ nhỏ đã là như thế này, thích gì? Liền nhất định phải tới tay, nhưng hẳn không phải thứ gì, hơn nữa, Triệu hành chưa bao giờ nghĩ tới cùng nàng như thế nào, hẳn cảm giác mình đã biểu đạt rất rõ ràng hiểu, nhưng nàng như cũ không hiểu.

Sắc mặt Tô Đồng có chút trắng bệch, nhìn người đàn ông mình yêu nhiều năm đứng trước mặt, luôn là như vậy không xa không gần, hư vô mờ mịt, có lúc có thể cảm thấy đụng tay đến, có lúc lại phát hiện cách xa như một ngọn núi.

Anh xoay người sang chỗ khác, căn bản cũng không thèm liếc nhìn cô một cái, Tô Đồng nhớ rõ, ánh mắt anh mỗi lần nhìn Quyên Tử, dịu dàng như vậy, sâu xa thế kia, làm người ta nhìn cũng thấy động lòng.

Tô Đồng cắn chặt môi, đưa tay đem chiếc váy lông dê liền thân cởi ra, lại một lần nữa xông lên ôm lấy Triệu Hành.

Triệu Hành mất hồn một chút, vội vì loại cảm giác này quá quen thuộc, khiến anh không tự chủ được nhớ tới chuyện mười năm trước, nhưng anh nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, đẩy cô ra.

Tô Đồng bị anh đẩy lảo đảo lui về phía sau một bước, suýt nữa ngã xuống, không khí trong phòng ấm nóng, nhưng để lộ da thịt ra ngoài vẫn thật lạnh lẽo, thật ra thì không phải chỉ thân thể lạnh lẽo, mà còn là trái tim Tô Đồng.

Cô đã đem toàn bộ tôn nghiêm của một người phụ nữ bỏ xuống, chỉ mong anh có thể liếc nhìn cô một cái, mặc dù chỉ cần như vậy nhưng lại khó như lên trời.

Đột nhiên Triệu Hành cảm thấy có phải trước đây anh đã đối đãi với Tô Đồng quá mức ôn hòa, khiến cho cô hôm nay vẫn cố tình dây dưa không dứt. ý nghĩ xẹt qua, quyết định mạnh mẽ, giải quyết chuyện này ngay đi.

Anh không hề cố ý né tránh nữa, mà là thẳng tắp quan sát Tô Đồng, nói thật, vóc dáng Tô Đồng rất được, cho dù đã qua ba mươi tuổi, nhưng da thịt vẫn nhẵn nhụi trắng muốt tràn đầy tuổi trẻ, đôi chân cân xứng, bộ ngực đầy đặn, vòng eo tuyệt đẹp, một cơ thể không chê vào đâu được, đáng tiếc không phải là điều anh muốn.

Trong mắt anh, cô gái kia cùng với thân thể con người trên tạp chí nghệ thuật, hay là tượng sáp trong viện bảo tàng cũng không có gì là khác nhau, không thể làm anh kích động.

Ánh mắt Triệu Hành nhìn cô không trốn tránh, không chút ôn hòa, hoàn toàn không thấy được sự dục vọng nguyên thủy nhất của một người đàn ông, ánh mắt Tô Đồng rơi xuống, nhìn vào chiếc quần trắng của anh, không có động tĩnh gì, người đàn ông này hoàn toàn không bị cô hấp dẫn, thậm chí là bất lực.

Đột nhiên Tô Đồng cảm thấy khó chịu đến mức muốn chết đi, đây là bao nhiêu sự nhục nhã chứ, Tô Đồng nhanh chóng mặc quần áo, cầm áo khoác xoay người chạy ra ngoài.

Tựa vào thanh máy, ánh sáng kim loại phản chiếu cái bóng của mình, rõ ràng như vậy, chặt vật như vậy. Cho dù đến mức này Tô Đồng phát hiện cô một chút cũng không hận Triệu Hành, mà đều là người đàn bà Quyên Tử kia, không có cô ta, tất cả đều sẽ tốt. Gương mặt trong tháng máy dần dần trở nên vắng âm hiểm, biến thành dữ tợn.

Ra khỏi thang máy, Tô Đồng gọi điện thoại cho Chu Yến.....

50. Chương 50

Quyên Tử trốn mất nhìn, phản ứng đầu tiên sau khi mở mắt là cảm giác đầu đau như nứt, ngẩng đầu lên đã nhìn thấy khuôn mặt người đàn ông phóng đại trước mặt, đáng sợ không kém, nhưng tuyệt đối không phải là người tốt, tràn đầy tà khí bí ẩn.

Quyên Tử nháy mắt mấy cái hoàn toàn tỉnh táo lại, không chút suy nghĩ đẩy ngang khuôn mặt trước mắt ra, Phương Cường bị cô đẩy có hơi sững sờ, Chu Yến ở một bên âm thầm hả hê, thật là tự mình tìm chết, Phương Cường là tên cận bã, lại không giày vò chết cô ta.

Ai ngờ Phương Cường lại cười, giơ tay lên sờ khuôn mặt bị đẩy của mình, rất có hứng thú nhìn Quyên Tử, dũng khí của cô gái này thật sự đáng khen, dưới tình huống này mà trong mắt hoàn toàn không có chút nào e ngại, nhìn cô gần như thể này càng có một loại xinh đẹp kinh người, hơn nữa, mỹ nhân này cả người đều toát ra vẻ phong tình.

So sánh cô gái này với Tô Đồng bên cạnh, thì Tô Đồng cũng trở nên không có tư vị tốt gì, tốt, bình thường đều muốn đến phút cuối mới thưởng thức, đây đều là thói quen từ nhỏ đến lớn của Phương Cường.

“Các người thả ta ra, đây là phạm pháp, giam giữ trái phép, có thể ngồi tù hoặc tử hình vì tội này...”

Âm thanh của Tô Đồng hiện rõ sự sợ hãi lại có cả phẫn nộ thanh thê, Chu Yến cười ha ha, giơ tay lên tát cô ta một cái:

“Người câm miệng đi! Đồ dê tiện, ngồi tù thì người cũng không tránh thoát”

Phương Cường đứng lên kéo Chu Yến ra:

“cút sang một bên đi, nơi này là chỗ nào mà đến lượt người làm chủ”

Chu Yến bị đẩy lảo đảo một cái, ngã lăn trên đất, , muốn phản kháng lại nhưng lại hơi sợ, dáng vẻ vừa đáng thương vừa đáng giận.

Quyên Tử nằm mơ cũng không thể ngờ Tô Đồng lại hận mình đến mức này, còn có cô gái kia, thậm chí ngay cả tên cũng không biết là gì, chỉ biết là Mạc Vân Đan giả, ánh mắt cô ta nhìn mình, giống như hận không thể đem mình róc xương lóc thịt, cô lúc nào thì đắc tội cô gái này?

Còn có Tô Đồng, trong lòng Quyên Tử đương nhiên lại sợ, nhưng cô biết rất rõ, bây giờ có sợ cũng không thể làm được gì, hơn nữa để đối phương biết mình sợ, không chừng chuyện sẽ càng hỏng bét.

Suy nghĩ cả trước cả sau, cũng biết lũ người này tuyệt đối không phải người lương thiện, đây là kế hoạch bất cắc, nếu như họ muốn tiền thì coi như may mắn, chỉ sợ bọn chúng vì mục đích khác, hơn nữa ở nơi này có Tô Đồng và cả Mạc Vân Đan giả, hai người phụ nữ này rõ ràng là có ý hận thù với cô.

Quyên Tử nhanh chóng quét qua một vòng xung quanh, hình như là một kho hàng bỏ hoang, trong góc vút mộng đồng vỏ bao bố, trên đất còn có quần áo vứt lung tung, Quyên Tử cúi đầu nghĩ nghĩ, là nhà máy may đồng phục h đóng cửa hai năm trước ở ngoại ô.

Chỗ cô ngồi là chỗ có nệm êm, nhưng rách nát, bên cạnh cũng không hoàn hảo gì, lộ ra bông màu xám tro sợi. cửa sổ kho hàng rất cao, kính thủy tinh cũng không đủ hết, gió lạnh từ bên trên chui vào, có chút lạnh lẽo, ngoài cửa sổ bầu trời đen kịt, căn bản không thể đoán ra bây giờ là mấy giờ.

Phương Cường đứng ở giữa, chung quanh có bảy tám kẻ đáng vẻ lưu manh, Quyên Tử âm thầm kinh hãi, những kẻ này chăm chú nhìn cô với ánh mắt xấu xa, trong lòng bọn chúng nghĩ gì, không cần đoán cũng có thể biết.

Quyên Tử hoạt động cánh tay một chút, sợi dây trói vô cùng chặt, muốn động một chút cũng không nhúc nhích được, cổ tay bị sợi dây cọ sát đau nhói.

“Cường ca, các cô gái này thật đẹp mắt, bọn em nghĩ...”

Ánh mắt Phương Cường trầm xuống:

“Mày nghĩ cái gì? Chúng ta mẹ nó là vì tiền, không phải vì đàn bà, đã có tiền, đàn bà nào mà không có, bỏ chút tiền cái gì không có chứ”

Mấy kẻ kia nghe thấy, đều không dám lên tiếng.

Phương Cường lấy điện thoại di động, ngồi xổm xuống, đưa đến trước mắt Tô Đồng:

“Bây giờ nói chuyện với người nhà cô, cô cũng nhìn thấy, anh em của tôi mấy hôm nay cũng không được chạm vào đàn bà, nếu như nhà các người không đưa tiền, tôi đành đem cô chia cho các anh em ăn trước đỡ thèm”

Tô Đồng sợ run cầm cập, hồi hận muốn chết, thế nào cũng không nghĩ đến tên đàn ông thối này không chỉ chủ ý đánh Quyên Tử, bản thân cô ta cũng bị bắt lại, nghe được lời nói của Phương Cường, không có chút khí sắc nào không ngừng gật đầu liên tục.

Quyên Tử tức không chịu được, người đàn bà này cứ như thế gây ra chuyện lớn như thế. Điện thoại thông rồi, Phương Cường đem điện thoại áp vào bên tai Tô Đồng.

Nước mắt nước mũi Tô Đồng thi nhau chảy xuống:

“Cha cha cứu con, cứu cứu con.....”

Phương Cường chuyển điện thoại sang tai mình:

“Nghe thấy chưa, cho các người thời gian một đêm để chuẩn bị, ngày mai ta muốn một trăm ngàn, chuẩn bị xong, chờ điện thoại của ta, nếu như dám báo cảnh sát, mạng con gái các người sẽ không còn”

“Một trăm ngàn”

Quyên Tử nghe được số tiền từ miệng hắn, đã cảm thấy chuyện không có đơn giản như vậy, nhưng ít nhất đám người này không phải là tội phạm chuyên nghiệp, nếu như có kinh nghiệm thì nên biết chiếc xe kia và quần áo đồ đạc của Tô Đồng cũng đáng mấy trăm vạn, một trăm ngàn này, đối với cô mà nói có chút buồn cười.

Quả nhiên Tô Đồng giống như nhìn thấy ánh rạng đông mở miệng nói:

“Cái đó, không cần cha ta cho các người, ta đưa cho các người, trong túi của ta có thể, ta nói mật mã cho các người, người chỉ cần đến máy rút tiền là có thể lấy”

Quyên Tử không khỏi thầm mắng người đàn bà này quả thật ngu xuẩn hết thuốc chữa, Phương Cường hơi sợ hãi, đem túi Tô Đồng ở bên cạnh cầm lên, đổ túi xuống, đổ bên trong rơi ra ngoài, tiền bọn họ đã sớm lấy ra rồi, cũng không động vào chỗ tiền ấy, bây giờ mới lần lượt lấy ra.

Phường Cường đi qua, cởi sợi dây trói trên tay Tô Đồng, không biết từ chỗ nào tìm được giấy bút:

“Viết, đem mật mã viết ở đây”

Tô Đồng run rẩy viết, giao cho hắn ta, ngây thơ hỏi:

“Bây giờ có thể thả ta đi đi! Chỗ này tuyệt đối đủ một trăm ngàn rồi:

Phương Cường chợt cười:

“Thả cô đi, không thể được, cô đã nhắc nhở tôi, tôi còn phải hướng tới yếu điểm của nhà cô, ngoan một chút”

Để bọn đàn em trối Tô Đồng lại lần nữa, Tô Đồng giận giữ nhưng không dám nói gì, Quyên Tử nhìn thấy cũng chỉ thở dài, Phương Cường đứng lên đi đến chỗ Quyên Tử, rồi ngồi xổm xuống trc mặt cô, đưa tay sờ sờ mặt cô:

“Hiện tại đến lượt cô, đại mỹ nữ”

Ánh mắt Quyên Tử chợt lóe lên, cười to trước mặt Phương Cường:

“Sợi dây chặt quá, tôi có chút không nghĩ ra”

Nụ cười này tuyệt đối có thể gọi là phong tình vạn chủng, khiến cho Phương Cường mất hồn trong chốc lát, có lẽ cả đời này mình cũng không gặp được một cô gái cực phẩm như vậy, hơn nữa còn thực sự đúng khẩu vị.

Phương Cường có chút không bỏ được, gỡ dây trối lỏng ra, Chu Yên nhìn thấy bộ dáng kia của Phương Cường, cũng biết là hần ta bị người phụ nữ này dụ dỗ, hung hăng đi lên cho Quyên Tử một cái tát, Quyên Tử bị cô ta đánh, đầu lệch sang một bên, máu theo khóe miệng chảy xuống, có thể thấy được người đàn bà này hận cô bao nhiêu.

Chu Yến còn chưa hả giận, nhắc chân định đạp cô thêm cái nữa, Quyên Tử theo bản năng khom lưng bảo vệ bụng mình, may mắn người đàn bà điên này bị Phương Cường bắt được, túm tóc ấy bạt tai:

“Tôi nói rồi, nơi này khi nào thì đến lượt người làm chủ? Tôi thấy người là quên rồi? Chính người là loại mặt hàng gì, Nhị Tử, Tiểu Tam, hai người các người dạy dỗ cô ta cho tốt, cho cô ta biết quy củ ở chỗ này thế nào”

Hai người đàn ông đi lên, xấu bụng cười, vừa ôm vừa kéo Chu Yến đang âm ỉ:

“Phương Cường *** qua sông rút ván, người súc sinh, đồ cầm thú, người chết không nhắm được tốt đâu....”

Miệng Chu Yến bị bịt lại, Quyên Tử lúc này mới phát hiện, thì ra là bên kia còn có hai gian phòng cũ nhỏ, là phòng cũ của xưởng may, cửa sổ thủy tinh rất thấp, có thể nhìn rõ tình hình bên trong.

Con người Quyên Tử rút một cái, cứ như vậy trở mặt nhìn hai người đàn ông kia, ở gian phòng trong đó cởi hết quần áo của Chu Yến.... Quyên Tử cũng không đành lòng nhìn, cúi đầu.....

Phương Cường lại gần cười ha ha mà nói:

“Chỉ cần cô hợp tác, tôi bảo đảm sẽ không đối xử như vậy với cô, yên tâm đi”

Quyên Tử hít mắt lại:

“Nếu như anh muốn tiền, gọi cho bạn trai tôi còn nhanh hơn, nh mà số máy của anh ấy, tôi luôn không nhớ được, ở điện thoại di động của tôi có lịch sử trò chuyện, anh lấy ra tôi tìm cho anh”

Lời nói của Quyên Tử rất chậm, trong lòng không ngừng gõ trống, thậm chí có thể cảm thấy tiếng tim đập dồn dập của bản thân, gần như muốn nhảy tới cổ họng.

Cô đang đánh cuộc, đánh cuộc mấy tên cầm thú này, không biết rằng điện thoại di động chỉ cần vừa mở, chức năng GPS định vị sẽ khiến Tả Hồng biết vị trí của cô.

Cô đang đánh cuộc người đàn ông này rất háo sắc, ảnh hưởng đến sự thông minh của hần ta, cô đang đánh cuộc một cơ hội sống, cô không cam lòng cuộc đời của cô cứ như vậy có kết cục bi thảm thế này, cô còn muốn nhìn đứa bé của cô ra đời lớn lên, còn có người đàn ông Tả Hồng của cô..... Cô có rất nhiều thứ không thể mất.

Phương Cường quả thật bắt đầu bội phục người phụ nữ này, xinh đẹp vô cùng, cũng rất tinh táo, cho dù luân lạc tới mức chặt vật như vậy, nhưng vẫn đầu vào đây.

Phương Cường nhìn cô chăm chăm thật lâu, lâu đến mức trên trán Quyên Tử cũng rỉ ra mồ hôi lạnh, cho là hẳn đã phát hiện ra suy nghĩ của mình, thế nhưng hẳn lại đưa tay ra:

“Điện thoại của người đẹp đâu rồi, lấy ra”

Tên đàn ông đứng bên cạnh, có chút lưu luyến không rời, từ trong túi tiền móc điện thoại ra:

“Cường ca, hết pin rồi, đồ chơi này lúc mới vừa rồi ở trên đường em chơi trò chơi một lát thì hết pin, nhìn thì đẹp mắt, *** không thực dụng”

Quyên Tử mở miệng nói:

“Trong túi của tôi có máy sạc pin, có thể tìm công tắc điện chen vào, là có thể mở máy”

Tên đàn ông bên này hiển nhiên cảm thấy rất hứng thú:

“Thật”

Xoay người đi tìm trong túi bên kia của Quyên Tử, tìm thấy máy sạc điện, ở bên kia gian phòng tối đen như mực treo cả đồng ổ điện đơn, chỉ một lát sau, tiếng chuông mở máy vang lên, trong lòng Quyên Tử mới chính thức thở nhẹ một chút.

Nói đến Tả Hồng bên này, anh cũng sắp đi rồi, từ trong bữa tiệc lên ra ngoài, đầu tiên là gọi điện cho Quyên Tử, thế nhưng cô lại tắt máy, gọi điện thoại tới nhà Trần gia, cha mẹ nói cô không có qua bên đó, gọi điện thoại cho Thời Tiêu, cũng nói không biết, gọi điện đến nhà họ Mạc, bên kia cũng hoảng hốt.

Mạc gia từng có kinh nghiệm như vậy, hơn hai mươi năm trước, Vân Đan bị bắt cóc cũng chính là như vậy.

Thời điểm Tả Hồng đến nhà họ Mạc, Mạc gia đã bày sẵn trận địa đón quân địch, Tả Hồng lần đầu tiên thấy may mắn vì Quyên Tử là cháu gái Mạc gia, bởi vì với vị thế nhà họ Mạc, có rất nhiều chuyện có thể dễ dàng làm được, đặc quyền sử dụng.

Mạc Quan Vinh đi thẳng đến quân khu điều tra, sắp xếp bố trí các loại dụng cụ một cách nhanh chóng, Tả Hồng vẫn không muốn tin tưởng phỏng đoán của Mạc Vân Phong.

Mặc dù cá tính Quyên Tử rất mạnh, nhưng cũng rất ít đắc tội với người khác, hơn nữa tại sao bọn bắt cóc lại tới tìm cô. Mạc Vân Phong lại nhắc nhở anh:

“Đừng quên, thời điểm Quyên Tử hơn ba tuổi, đã bị bắt cóc một lần”

Tâm trí Tả Hồng đại loạn, chỉ có thể một lần lại một lần bấm số Quyên Tử, tựa như đây là điểm duy nhất còn có thể liên hệ với cô, khi trong ống nghe truyền tới không phải âm báo tắt máy, mà là một tiếng đô thật dài, Tả Hồng thiếu chút nữa bóp vỡ điện thoại di động.

Quyên Tử ở bên này vừa mở điện thoại, điện thoại gần như vang lên tiếng chuông ngay lập tức, tiếng chuông thật dài, ở trong khi hàng tĩnh lặng vắng vẻ, liền trở nên rất chói tai.

Mắt Phương Cường khê nheo lại, đi đến nhìn một chút, người gọi đến hiện lên tên Tả Hồng, hẳn ta mở miệng hỏi:

“Tả Hồng là ai?”

Quyên Tử cố gắng trấn định”

“bạn trai tôi”

Phương Cường hơi ngừng lại rồi lập tức nhận điện thoại:

“Quyên Tử em ở đâu? Bây giờ ở chỗ nào?”

Ngay lập tức trong loa liền vang lên tiếng hô của một người đàn ông, âm thanh lớn đến mức Quyên Tử cũng nghe rõ ràng. Phương Cường ngoáy ngoáy lỗ tai, để điện thoại lại gần:

“Mày là bạn trai cô ta?”

Tả Hồng sững sờ, âm thanh trở nên lạnh lẽo:

“Mày là ai? Tại sao lại cầm điện thoại của bạn gái tao?”

Phương Cường cười ha ha vài tiếng:

“Bạn gái mày xinh đẹp quá, là đàn ông, tao thật sự hâm mộ mày”

Tả Hồng nghe được sợ hết hồn hết vía, lướt mắt nghiêng qua nhìn thấy điều tra viên không tiếng động nói với anh:

“Tận lực kéo dài thời gian”

Tả Hồng khẽ gật đầu:

“Mày muốn bao nhiêu tiền, cứ nói ra con số, nhưng là không được làm tổn thương đến bạn gái của tao, nếu không, tin tưởng tao, tao dễ làm ày biết cái gì gọi là sống không bằng chết”

Phương Cường thật đúng là run một cái, giọng người đàn ông trong điện thoại vừa âm lãnh lại trầm thấp, khiến Phương Cường gần như tin đó là thật, lần đầu gặp phải người thân con tin dám uy hiếp bọn cướp, không khỏi cười quỷ dị hai tiếng:

“được, tao đáp ứng”

Phương Cường nghĩ đến mặc dù gia đình Quyên Tử có bối cảnh lớn, nhưng không phải kinh doanh, muốn quá nhiều cũng không được, vì vậy nhanh miệng nói một câu muốn một trăm ngàn.

51. Chương 51

Trong mắt Tô Đồng bốc lên lửa giận, vung tay xông lên, Quyên Tử cũng không đợi tay của cô ta rơi xuống, hung đá lên đầu gối cô ta. Tô Đồng kêu lên thảm thiết nằm xuống mặt đất, sau đó lấy lại sức, định xông lên xé rách quần áo Quyên Tử.

Hai tên đàn ông ở bên ngoài vọt vào, kéo hai người ra, tên đàn ông lùn hút thuốc phả xuống mặt đất:

“hai người các người đúng là nghĩ thoáng quá, lại còn có ý định đánh nhau”

Tô Đồng vị tên đàn ông lùn níu lấy tóc lại, nhìn chăm chăm Quyên Tử hận thù nguyên rửa:

“Mày phải chết, tao muốn nhìn mày chết thế nào”

Quyên Tử liếc cô ta một cái, lạnh nhạt mở miệng:

“Tao thế nào cũng phải chết sau mày”

Hai tên đàn ông này dẫn bọn họ trở về trong kho hàng, Tô Đồng vẫn còn hận không thể giết chết Quyên Tử, cô ta nhìn cô chăm chăm, Quyên Tử không thèm đếm xỉa đến cô ta, ánh mắt rơi vào trong phòng kia, đột nhiên cảm thấy có chút rét run.

Ở chỗ này, cộng thêm cái gì Cường ca, là tổng cộng tám tên đàn ông, trừ hai tên đàn ông vừa đưa cô và Tô Đồng đi nhà vệ sinh thì còn lại năm, năm kẻ này đưa Chu Yến vào căn phòng kia, cửa sổ thủy tinh đầy bụi bặm, nhưng cũng không ngăn được những tên cầm thú đang làm trò bỉ ổi trong đó.

Tiếng cười của mấy tên đàn ông bỉ ổi chói tai, tiếng nữ nhân yếu đuối rên rỉ hừ hừ từ bên trong tuyền ra, khiến người khác nổi da gà. Những tên khốn này căn bản là không có nhân tính, trong lòng Quyên Tử càng ngày càng nản chí, nếu như Tả Hồng không tìm được nơi này, hoặc là anh đến chậm, thì có thể cô đã....

Quyên Tử không dám tưởng tượng chuyện về sau, cô nghiêng đầu sang nhìn cũng không biết là đi đến từ lúc nào, Phương Cường ngồi xuống bên cạnh cô, đưa cả khuôn mặt tà khí lại gần nói:

“Thế nào, sợ?”

Quyên Tử cố gắng áp chế nỗi sợ hãi không ngừng dâng trào, gần như sắp không chế nổi, nháy nháy mắt nói:

“người phụ nữ kia không phải là người của người sao?”

Phương Cường dùng sức hít một hơi thuốc, rồi phả xuống mặt Quyên Tử, Quyên Tử bị sặc một cái, cô phất phất tay, trốn tránh sang bên cạnh, Phương Cường lại nghiêng người, cả khuôn mặt hắt ta gần như dính vào mặt Quyên Tử mà nói:

“mọi người đều nói mỹ nữ đều là xinh đẹp, trước kia tôi còn không tin, nghĩ rằng từ trước đến giờ tôi gặp gỡ đều là hàng giả, nhưng mà sao gương mặt của cô tôi càng nhìn càng thấy câu hồn, hả?”

Dây cung trong đầu Quyên Tử càng ngày càng bó căng đến mức gấp gấp, trái tim như sắp nhảy khỏi ngực, chợt nghe tiếng chuông điện thoại của mình vang lên, tên đàn ông thấp lùn nhìn qua một chút:

“Cường ca, là người đàn ông của cô ta”

Phương Cường thò tay cầm điện thoại, lại nhìn lướt qua:

“Tên đàn ông của cô rất khấn trương”

Phương Cường nghe điện:

“Thế nào, nhanh như vậy đã lấy được tiền”

Tả Hồng sau khi nghe Quyên Tử điên cuồng nói mấy câu đó, đặt điện thoại xuống liền cẩn thận suy nghĩ, Quyên Tử nói, nhà vệ sinh, dùng một chút mới nói đến câu sau, tay vịn hông, trang phục năm ngoái, cửa rộng mở, trừ đi nhà vệ sinh, ghép mấy chữ cái đầu tiên lại, thì chính là nhà máy đồng phục.

Suy nghĩ rõ ràng, anh vội quay đầu lại hỏi:

“Đại đội trưởng Vương, định vị đến ngoại ô, có phải có một nhà máy sản xuất đồng phục hay không?”

Đại đội trưởng Vương gật đầu xác nhận:

“Chính là có một dãy nhà”

Tả Hồng vừa nghe được, không quản gì nữa, cầm chìa khóa xe lên định xông ra, bị Mạc Văn Phong và Mạc Văn Giới chống lại:

“Tả Hồng, cậu bình tĩnh một chút, cậu đi một mình thì có ích lợi gì, chúng ta phải chuẩn bị kế hoạch giải cứu thỏa đáng”

“Anh cút đi, anh nói dễ nghe quá đấy, đó mẹ nó không phải vợ của anh, vợ của tôi trong bụng còn có con tôi, họ không đợi nổi, hiện tại tôi liền muốn đi cứu cô ấy”

Mạc Văn Phong, Mạc Văn Giới, Mạc Văn Kha, thậm chí cả Mạc Quan Vinh vẫn còn ngồi ở trên ghế sofa bên kia vẫn trầm mặc cũng phải sửng sốt, Tả Hồng vẫn điên rồ giãy giụa.

Mạc Văn Phong gơ tay cho Tả Hồng một quyền:

“Tôi cho cậu tỉnh táo lại, cậu muốn chết chúng tôi mặc kệ, nhưng cậu lỡ mãng sẽ hại chết Văn Đan, chúng tôi không thể mặc cậu muốn làm gì thì làm.....”

Tả Hồng rất cuộc tỉnh táo lại, anh biết Mạc Văn Phong nói rất đúng, nhưng mà anh vừa nghĩ đến chuyện Quyên Tử phải đối mặt với bọn cướp, có lẽ trong lòng cũng vô cùng sợ hãi, anh liền không chịu được, hơn nữa trong bụng cô còn có bảo bối của bọn họ

Trong đầu anh đều là tiếng ong ong dồn dập, anh hận không thể ngay lập tức giải quyết xong bọn cướp kia. Tả Hồng gấp gấp, dĩ nhiên Mạc Quan Vinh cũng không hề thoải mái, vụ bắt cóc hơn hai mươi năm trước kia, chính là tai nạn lớn nhất của nhà họ Mạc, vợ chồng em trai mất rồi, Văn Đan mất tích, vừa tìm được cô trở về lại bị bắt cóc như vậy.

Mạc Quan Vinh không thể không cẩn thận, ông không thể để Văn Đan một lần nữa bị tổn thương được, nếu không ông làm sao có thể đối mặt với cha và vợ chồng em trai dưới tuổi vàng, huống chi bây giờ Văn Đan còn có bầu.

Mạc Quan Vinh nhanh chóng quyết định, ông gọi điện thoại vận dụng mối quan hệ của gia đình, không bao lâu sau, mấy vị chuyên gia phá án đã tham gia vào.

Kế hoạch rất kín kẽ, để Tả Hồng lấy cớ đưa tiền đi vào bên trong, trước là để thăm dò tình huống bên trong, đồng thời triển khai kế hoạch giải cứu, cho nên thời điểm Tả Hồng gọi vào số điện thoại này, thì bọn họ cũng đã mai phục xung quanh cách khu vực kho hàng của đồng phục nhà máy 50m, bên trong hoàn toàn bị bao vây.

Tả Hồng nắm chặt điện thoại di động, tận lực giữ vững giọng nói bình tĩnh của mình:

“Tôi tìm người bạn làm ngân hàng, mở tài khoản luồng xanh lá cây, các người ở chỗ nào, tôi trực tiếp mang tiền đến”

Mặc dù ý định của Phương Cường giao hoạt, nhưng có thể đây là lần đầu tiên hắn làm chuyện bất cóc, khó tránh khỏi có chút được cái này mất cái khác, suy nghĩ buổi tối như vậy giao tiền chỗ nào cũng thích hợp, liền trực tiếp dẫn đối phương đến chỗ này, hắn ta nghĩ Tả Hồng cũng không dám báo cảnh sát, chờ thẳng nhóc kia đơn phương độc mã đến đây, hắn cầm tiền, sau đó trực tiếp giết thẳng nhóc kia, quá gọn gàng.

Nghĩ đến chỗ này, hắn cười hắc hắc nói:

“Thật không hổ danh là quan phủ cấp cao, ngay cả mẹ nó cũng có đặc quyền này, nhưng tao cảnh báo chú mày, nếu như mày dẫn theo cái đuôi, mấy người anh em tao đã sớm thềm thường bạn gái mày....”

“*** dám, nếu mày động đến một sợi tóc của cô ấy, lão tử sẽ khiến ày hối hận vì đã sinh ra”

Âm thanh độc ác của Tả Hồng truyền đến, Phương Cường không tự chủ được run rẩy, hắn ta tỉnh táo lại, sắc mặt có chút khó coi:

“Vậy phải xem người có nghe lời hay không rồi”

Hắn ta cũng không nói nhảm nhiều, nhanh chóng nói địa điểm, sau đó trực tiếp ném điện thoại ra ngoài:

“*** xúi quẩy”

Sau đó hắn ta nói với tên đàn ông cao cao kia:

“Mày vào gọi mấy thằng bên trong đi, chơi đùa với một con đàn bà đến tận nửa đêm, đợi đến lúc chúng nó chơi chết rồi, cũng hỏng chuyện lớn của lão tử”

Tên đàn ông vóc dáng thấp bé hơn xấu bụng quét mắt qua Tô Đồng và Quyên Tử một cái, cười bỉ ổi hai tiếng:

“Con đàn bà kia mẹ nó có mà chết, đại ca nghe tiếng kêu của con đàn bà kia đi, nhất định là sướng khoái lắm, hắc hắc....”

Nói xong lão đảo đi vào căn phòng nhỏ kia, chỉ một lát sau, mấy tên đàn ông từng bước kéo quần đi ra ngoài, người cuối cùng lòi tóc Chu Yển trực tiếp kéo ra ngoài, Quyên Tử giật mình, cả người không ngừng run rẩy.

Bị năm tên đàn ông chơi đùa, Chu Yển căn bản đã không còn hình người, mắt cũng không hề mở, thỉnh thoảng phát ra hai tiếng hừ hừ, Quyên Tử thiếu chút nữa tưởng cô là người chết.

Hai chân bị đẩy rộng đến mức biến hình, mặc dù hiện tại bị lôi kéo ra ngoài, nhưng vẫn mở rộng như cũ, có thể thấy rõ ràng những thứ bẩn thỉu dơ bẩn dính vào cơ thể, thậm chí còn có cả vết máu dính dính, cả người không có một chút lạnh lạnh, khắp nơi đều là vết bầm tím, ánh mắt đờ đẫn, đôi môi sưng phồng, cũng không thể khép lại, từ khố miệng thậm chí còn không ngừng rỉ ra chất lỏng màu trắng.....

“Nôn.....”

Quyên Tử không nhịn được nghiêng đầu sang chỗ khác nôn ra một trận, vì chưa ăn tối nên cũng không nôn ra cái gì, nhưng chính là cảm thấy buồn nôn không chịu được, đám người này có bấm thủy vĩ xuống vạc dầu cũng không sai, không biết Chu Yển như vậy có được coi là báo ứng, làm việc ác không thể sống?

Tô Đồng càng thêm sợ hãi, run lấy bầy, đến lúc này, cô ta mới thực sự sợ hãi, cô ta không muốn chỉ vì ý định xấu xa của mình mà phải chịu hậu quả lớn như vậy, đám người này căn bản không phải người mà là súc sinh.

Giống như rất hưởng thụ sự sợ hãi của cô ta, mấy tên đàn ông kia càng ra sức cười hết sức lộ liễu, Phương Cường nhíu nhíu mày:

“Nhỏ giọng một chút, tuy nói chỗ này là ngoại ô hoang dã, nhưng cũng không phải là không có người đi qua, kinh động đến là phiền toái lớn đấy, tất cả chúng mày cảnh giác cho tao, lát nữa tên kia đưa tiền tới, làm xong chuyện này chúng ta có thể tha hồ tiêu dao, làm không xong thì muốn hứng gió tây bắc cũng không được, gây ra chuyện không tốt thì đợi mà gặm bánh ngô trong tù đi”

Hiển nhiên là lời nói của Phương Cường rất có lực uy hiếp, mấy tên thu hạ cũng thu liễm lại không ít. Thời gian dần dần trôi qua, thật ra thì Tả Hồng cũng đứng ngồi không yên, tay xách theo vali tiền cũng không khống chế được khẽ run, anh cũng sợ, anh không sợ bọn lưu manh bên trong, mà anh sợ nhìn thấy Quyên Tử bị thương.....

Mạc Vân Giới nhìn tình hình, vỗ vỗ bờ vai anh:

“Bây giờ có thể đi rồi, cậu nhớ cố gắng kiềm chế không cần chọc giận bọn cướp, hết sức trì hoãn thời gian, còn nữa, nhất định phải bảo vệ Vân Đan được an toàn”

Tả Hồng gần như không để ý đến mấy câu nói nhảm cuối cùng của anh ta, đẩy cửa đi xuống xe, đổi một chiếc xe khác đã giấu kín trong rừng cây, trực tiếp lái đi theo hướng phía trước, cách đó không xa là kho hàng của nhà máy đồng phục.

Nghe thấy có tiếng xe, Phương Cường đuổi người đứng lên:

“Lão Tứ, Lão Ngũ, hai người chúng mày ra ngoài xem một chút, thông minh lên đấy, nếu có gì không đúng, lập tức thông báo cho tao”

Sau đó xoay người ngồi xổm về phía Quyên Tử, cười âm hiểm:

“Tên đàn ông của cô lá gan thật không nhỏ, tiền lại nhiều, bạn gái lại đẹp như thế, *** khiến cho người ta ghen tỵ phải không?”

Quyên Tử nở nụ cười miễn cưỡng:

“Đợi anh lấy được tiền, không phải cái gì cũng có sao, cần gì phải hãm mộ người khác nữa”

“Đúng nha! Ha ha ha, tôi quên đấy, thông minh như vậy, không bằng về sau cô liền theo tôi đi, hai ta.....”

Lời nói còn chưa dứt đã nghe thấy tiếng cửa nhà kho kêu lên một âm thanh “két”.....

Thời điểm Quyên Tử nhìn thấy Tả Hồng, hai hốc mắt không ngừng được nóng lên, gần như sắp không nhịn được cảm giác nóng lòng ứa ất ất xông ra ngoài, Quyên Tử tuyệt đối không phải thánh mẫu, tính cô chưa bao giờ vui vẻ, nói thẳng thì chính là quá mức ích kỷ, cô chưa bao giờ nghĩ đến chuyện tự mình chịu đựng tất cả, cô muốn cả Tả Hồng, dù có bị thảm, thì cô cũng muốn cả hai người cùng chịu bi thảm.

Loại tâm tư âm u này, cô cũng không hề kiêng dè để Tả Hồng biết, cho nên lúc nhìn thấy Tả Hồng tới, cô ngược lại một chút cũng không lo lắng cho sự an toàn của anh, ngược lại có người tin tưởng, cùng lắm thì người đàn ông này giúp đỡ cô chơi đùa xong thôi, nhưng sâu trong đáy lòng còn là cảm động.

Dù sao, vô luận trước đây anh nói yêu cô như thế nào, đều là chuyện nhỏ mọn bình thường, nhưng bây giờ bọn họ gặp phải chuyện liên quan đến tính mạng, nhưng người đàn ông này vẫn không chút do dự nước tới, Quyên Tử cảm thấy cô chọn người đàn ông này không hề sai, vì anh, thỏa hiệp với một Quyên Tử kiên trì kiên ngoan cũng không có gì là hối tiếc, cho nên mới nói cô cũng quá thực tế rồi.

Tả Hồng tự nhiên không biết Quyên Tử nhà anh lúc này còn muốn những chuyện tình cảm ngổn ngang này, lúc nhìn thấy trong mắt Quyên Tử nhà anh có chút lóe lên trong suốt thì anh chính là tan nát cả lòng dạ, Quyên Tử nhà anh sao lại trở nên như vậy, cái đáng về này, anh thật không thể chịu được.

Nhưng mà Tả Hồng vẫn lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, mặc dù nhìn qua có chút tiều tụy, nhưng cả người đều không sao, nhưng nhìn thấy Tô Đồng, thì hơi kinh ngạc nhíu mày, sau đó lại thấy túi vải quần quanh người Chu Yến, chân mày lại nhíu chặt thêm, âm thầm sợ hãi.

Phương Cường quan sát Tả Hồng mấy lần, trong mắt không tự chủ được toát ra ghen tỵ, người này quá xuất sắc, quá lỗi lạc, cho dù anh ta đứng ở nơi dơ bẩn bết tắc này thì vẫn tỏa ra sự ưu nhã mạnh mẽ, rất rõ ràng, càng thêm đối lập với sự bỉ ổi của hắn ta.

Hơn nữa, khí thế của người này quá mạnh mẽ, đơn thân độc mã nhưng Phương Cường cũng không dám khinh thường, Phương Cường quay đầu lại nhìn Quyên Tử, chột đứng trước người cô nói:

“Thật là ông trời tác hợp cho tuần nam mỹ nữ a, cũng không lạ vì sao Chu Yến lại ghen tỵ điên người với cô, trăm phương ngàn kế muốn phá hủy cô, không thể không nói, cô thật sự làm cho người ta ghen tỵ”

Nói xong, đưa tay định sờ mặt Quyên Tử, Quyên Tử còn chưa kịp nghiêng mặt tránh đi, Tả Hồng đã nhanh chóng xông lên, nhắc chân đạp Phương Cường bay ra ngoài:

“** dám đụng đến vợ tao, muốn chết à”

Phương Cường thật không nghĩ tới Tả Hồng lại lớn lối như vậy, nhếch nhác bò dậy:

“Tao xem mẹ nó đứa nào mới là tìm chết, các anh em, dọn dẹp thằng oắt con này cho tốt vào”

Vừa dứt lời, trừ hai kẻ đứng ngoài canh gác thì năm kẻ còn lại đồng loạt xông lên, lồng ngực Quyên Tử nhói lên, lần đầu tiên phát hiện thì ra Tả Hồng lợi hại như vậy, mặc dù những kẻ khác cũng không vừa, nhưng trong nháy mắt Tả Hồng đánh chỉ còn lại hai tên.

Lúc này từ bên ngoài vang lên một tiếng động lớn, cách một tiếng, cửa kho hàng từ bên ngoài trực tiếp bị mở ra, Phương Cường thấy người tiến vào, tâm liền lạnh, mẹ nó, còn lí lĩnh trình sát, mình chọc nhầm người rồi.

Trong lòng hắn ta hoảng hốt, vội cả bắt được Quyên Tử, rút dao găm ra đặt dưới cổ Quyên Tử, hắn ta sợ hãi, tay có chút run run cắt phải da Quyên tử, dòng máu đỏ tươi từ cổ Quyên Tử chảy xuống, nhìn mà thấy ghê người

“mày buông cô ấy ra”

Âm thanh Tả Hồng cũng run rẩy, anh vừa tiến đến cũng biết mấy kẻ này không có gì lợi hại, chỉ là một đám ô hợp, quả nhiên, ** lính trình sát tiến đến cửa rất nhanh, bọn chúng sẽ phải nhanh chóng chịu trói, chỉ là không ngờ Phương Cường lại dùng đến Quyên Tử để uy hiếp bọn họ.

Một đồng chí trình sát bước ra ngoài đàm phán cùng Phương Cường, Phương Cường rống to:

“Các người đừng nói nhảm nữa, tao đã quá rõ rồi, tội lớn như vậy, tao con mẹ nó có thể ngồi tù đến tận đời sau, tao chính là có chết cũng lôi kéo cô ta làm đệm lưng ha ha....”

Tiếng cười của hắn còn chưa dứt thì đã kêu lên một tiếng hét thảm, hắn ta nhẹ buông tay, Quyên Tử lưu loát xoay người, một cước hung hăng đá vào mặt hắn, Phương Cường bị cô đạp, lão đảo ngã trên mặt đất, Quyên tử xông lên đạp tiếp:

“Mày dám đụng vào tao, dám chiếm tiện nghi của lão nương.... Cho người gào khóc aaaa”

Cuối cùng Phương Cường phải kêu thét lên, Tả hồng mới đem Quyên Tử nhà anh kéo về, quen việc giữ chặt chân của cô:

“Được rồi được rồi Quyên Tử, cẩn thận đứa bé, cẩn thận bảo bảo nhà chúng ta.....”

Chờ Quyên tử bình tĩnh, mới cẩn thận kiểm tra vết thương trên cổ cô:

“Có đau hay không, chỗ này có đau không, hả?”

“Anh cởi trói cho em trước đã”

Quyên Tử lên tiếng, cũng không đáp lại Tả Hồng, lúc này Tả Hồng mới nhớ ra cô vẫn còn bị trói, vội vươn tay cởi ra, Quyên tử vùng vẫy cởi sợi dây, duỗi cánh tay liền ôm chặt cổ Tả Hồng, dùng sức đến gần hơn, nói nghiêm túc:

“Vì khen ngợi anh không sợ hãi làm anh hùng cứu mỹ nhân, em quyết định gả cho anh, chúng ta kết hôn đi”

Dáng vẻ lúc này của Tả Hồng ngây ngốc, bị Quyên Tử cười nhạo cả đời, dĩ nhiên đây là nói sau. Tả Hồng ngây ngốc cả nửa ngày mới phục hồi lại tinh thần, trên mặt vui mừng còn chưa tan hết, lại ưỡn ẹo lồm bồm đứng lên:

“Cái cô nhóc này, cầu hôn phải là đàn ông.....”

Anh cầu nhau nói nhảm còn chưa xong, đã bị Quyên Tử nhanh chóng chặn lại..... cửa kho hàng rộng mở, trời đã sáng rõ, ánh mặt trời từ bên ngoài chiếu vào, đối với những người sống sót sau tai nạn là tình người, là ánh sáng long lanh soi rọi.

Hoàn chính văn

52. Chương 52: Ngoại Truyện: Hôn Lễ

Tết nguyên đán, cả một trận tuyết lớn đổ xuống suốt cả một ngày một đêm, bão tuyết bao trùm lên cả một thành phố náo nhiệt, cuối cùng tuyết tan hết, ánh mặt trời từ từ dâng lên, xuyên qua mây tầng mây nhuộm màu nắng lên khắp nơi, rơi vào phòng ốc và các nhánh cây đầy tuyết, ánh sáng óng ánh khắp nơi, tuyết chậm rãi tan ra, từ trên cành cây nhỏ xuống, thành một lớp băng thật dài, óng ánh trong suốt.

Khắp nơi ngập trong băng tuyết và cả ánh nắng, trong phòng tiệc của khách sạn cao cấp năm sao Thành Đông lại náo nhiệt như giữa mùa hè, phòng đón khách rực rỡ, tân khách được chào đón, hôm nay là ngày lễ của hai nhà Mạc Tả.

Bên ngoài phòng tổ chức tiệc cưới là ảnh cưới lộng lẫy, trên cổng hoa cưới ở hành lang là thiệp cưới được mạ vàng: Cô dâu: Trần Quyên, chú rể: Tả Hồng. Tên mặc dù không đúng, nhưng khách khứa cũng không để ý, ai cũng biết Trần Quyên chính là cháu gái nhà họ Mạc- Mạc Vân Đan. Cái tên bất quá cũng chỉ là danh hiệu mà thôi, ai cũng biết cô là thiên kim nhà họ Mạc, là con dâu nhà họ Tả, hơn nữa trên người cô cũng có hào quang bao quanh, đủ để được hâm mộ rồi, huống chi cô dâu lại còn xinh đẹp động lòng người như vậy nữa.

Đứng trước bức ảnh cưới lộng lẫy, Triệu Hành không nhìn được có chút u sầu, trong ảnh Quyên Tử hạnh phúc như trong giấc mộng, mặc một bộ áo lụa mỏng màu trắng, cô cười rực rỡ mà hạnh phúc. Phong cảnh cũng rất được, những tia sáng nhạt trong rừng rậm vây xung quanh hai người nhìn qua vô cùng bay bổng, hai người nắm tay nhau cười ngọt ngào (Chỗ này editor chém thêm nhaaa, tại đoạn này tả cứ bị cụt cụt a)

Người ngoài chỉ cần nhìn một cái là có thể dễ dàng nhận ra giữa hai người bọn họ có một thứ gọi là tình yêu, hài hòa đầy ý nghĩa.

Triệu Hành không khỏi nhớ tới một ngày mùa thu nhiều năm trước, âm thầm thở dài, đời này anh đương nhiên còn có thể yêu, còn có thể kết hôn, cũng sinh con đẻ cái, nhưng sẽ không bao giờ anh quên cái ngày mua thu ấy, ngày mùa thu có một cô gái với nụ cười sáng lạn.

“Hoan nghênh đã đến tham dự”

Âm thanh Tả Hồng thức tỉnh tinh thần mơ hồ của Triệu Hành, Triệu Hành ngẩng đầu, không thể không thừa nhận, người đàn ông Tả Hồng này quá xuất sắc, xuất sắc khiến cho chính bản thân Triệu Hành phải mặc cảm tự ti.

Một thân lễ phục chú rể màu đen, đứng ở nơi ấy, anh tuấn cao lớn, còn có dũng khí của anh ta

Triệu Hành chưa bao giờ nghĩ tới, Tô Đồng sẽ làm ra những chuyện điên cuồng như vậy, thông đồng với kẻ khác bắt cóc Quyên Tử, nếu không phải là Tả Hồng quên cả bản thân trở thành anh hùng cứu mỹ nhân, Triệu Hành thật không dám tưởng tượng đến hậu quả.

Sau đó, Tô Đồng bị điều tra ra là có bệnh tâm lý rất nghiêm trọng, vốn là có thể miễn tội bị giam, nhưng lại vẫn bị xử tội rất nặng, một kẻ tòng phạm khác là Chu Yến cũng bị điên, bị bắt giam vào bệnh viện tâm thần tiếp nhận trị liệu, nghe nói nghiêm trọng đến mức cả đời cũng khó có thể chữa khỏi.

Tên tội phạm chủ mưu Phương Cường sa lưới, hẳn ta buôn lậu thuốc phiện, buôn người qua biên giới, chứa gái mại dâm, bắt cóc, lừa đảo, cưỡng gian, tính đến bao nhiêu hình phạt thì có lẽ đến đời sau cũng phải sống trong tù.

Tất cả đều kết thúc, người thắng lớn nhất chính là người đàn ông trước mặt. Quyên Tử có tính cách như thế nào, Triệu Hành quá rõ ràng, cứng rắn đến kỳ cục, có thể lấy được cô thực sự phải vô cùng khó khăn, mà Tả Hồng lại dễ dàng được chấp thuận như vậy, quae thật không thể khiến người khác không ghen tỵ.

nụ cười chiến thắng trên khuôn mặt Tả Hồng càng nở rộng, Triệu Hành nhìn thế nào cũng thấy chói mắt, có lẽ cả đời này mình và anh ta đều sẽ không nhìn nhau thuận mắt rồi. Đứng chung một chỗ, chỉ có cảm giác dịch ý nhạt nhẽo quanh quẩn bốn phía, không cách nào có thể quên được.

“Chúc mừng, cục phó Tả”

Triệu Hành nói ra lời chúc mừng, nghe vào lỗ tai Tả Hồng đều có cảm giác không thành thật, chỉ là Tả Hồng cũng không thêm so đo cùng anh ta, bởi vì qua hôm nay Quyên Tử liền triệt để thuộc về anh rồi, làm bạn trai Quyên tử quá cực khổ, lúc nào cũng phải đề phòng lo lắng, sợ có người tới cướp cô, sợ có người khác đoạt cô khỏi anh, bây giờ được làm chồng cô, Tả Hồng có cảm giác như cả người được thả lỏng, thở nhẹ một hơi.

Cho nên hiện tại đối mặt với Triệu Hành, anh có thể mở mày mở mặt rồi, mặc dù trong lòng vẫn còn có điểm chua chát, bởi vì mấy ngày trước anh và Quyên Tử còn ầm ĩ một trận, mà nguyên nhân gây ra chính là Triệu Hành.

Ngày náo đó hai người từ cục dân chính ghi danh xong rồi, không muốn lập tức về nhà, ngồi trong quán Starbucks đối diện uống cà phê, không biết thế nào, liền nói tới vấn đề nọ hôn đầu.

Những thứ này, hai người chưa bao giờ đề cập đến, tính tình hai người cũng đều không quan tâm đến những thứ này, dù sao đã qua bao nhiêu năm rồi, tất cả đều đã kết thúc, nhưng Quyên Tử không biết nghĩ thế nào, cười híp mắt nói cho anh chuyện trước đây của cô và Triệu Hành, cô nói rất nhẹ nhàng, giống như nói một chuyện không quan trọng mà thôi.

Trong lòng Tả Hồng cũng rất rõ ràng, cô ấy có thể nói như vậy cho anh, tức là trong lòng cô đã sớm không còn coi Triệu Hành là quan trọng rồi, nhưng vẫn không ngừng được từng trận ghen tuông dâng trào, nhin không được nói mấy lời chua chát, không biết liền đụng đến Quyên Tử, cô nhóc kia tính tình nóng nảy, lấy giấy kết hôn ra xé, nếu không phải anh nhanh tay lấy lại thì giấy kết hôn hai người vừa lấy được đã thành một đồng giấy vụn rồi.

Sau đó anh không biết xấu hổ giờ trò đem Quyên Tử nhà anh dụ dỗ mới được, bây giờ nhìn thấy Triệu Hành, trong lòng vẫn là có chút không thoải mái.

Bên ngoài Tả Hồng trưng ra khuôn mặt tươi cười, nhưng trong lòng không cười mở miệng:

“Nghe nói chủ tịch Triệu định quay về, khi nào thì đi?”

Mạc Vân Giới đứng bên cạnh cười xì một tiếng, ông em rể này thật có lúc quá ngây thơ buồn cười, chỉ là ở đây nhiều người đi lại, cũng không thể để mất hết mặt mũi Mạc gia được, liền tiến lên một bước, đưa tay khách khí nói:

“Triệu tiên sinh mời vào bên trong”

Bên cạnh ăn Mạc Vân giới xich một tiếng cười, người muội phu này có lúc ngây thơ buồn cười, chỉ là người ở đây đến hướng, hẳn Mạc gia khả ném không dậy nổi mặt mũi này, liền tiến lên một bước kết vĩ, đưa tay khách khí nói:

“Triệu tiên sinh mời vào bên trong”

Triệu Hành đi được hai bước về phía trước, quét qua người Tả Hồng, chợt dừng bước quay đầu lại:

“Tả Hồng, tôi lúc nào cũng có thể trở về”

Nói xong, không để ý đến nét mặt âm lạnh của Tả Hồng, sải bước đi vào:

Tả Hồng tức giận thiếu chút nữa lệch mũi, Hồ Quân đứng bên cạnh vỗ bả vai anh:

“Được rồi, hôm nay cũng đã trở thành người có vợ rồi, hạnh phúc bình ổn sống một cuộc sống gia đình hạnh phúc đi! Chỉ là anh em khuyên cậu nên cẩn thận, với tính khi này của Quyên Tử nhà cậu, chắc chắc chắc....”

“Quyên Tử nhà mình thế nào?”

Tả Hồng trừng mắt:

“Câu thì biết cái gì, đó được gọi là cá tính”

“Được! Được! Cá tính, chính là rất có cá tính, mình nghe nói Phương Cường hoàn toàn bị phế, bị một vô ảnh cước của cậu đập thành Đông Phương Bất Bại....”

Tả Hồng nhớ lại dáng vẻ hung hăng ngày nào đó của Quyên Tử nhà anh, nhếch miệng lên, không nhin được bật cười.....

Chiếc piano vang lên giai điệu đẹp đẽ của một hành khúc kết hôn, ánh mắt tân khách không hên mà cùng nhìn về lối vào của phòng tiệc, cửa lớn mở ra, ánh sáng từ phía sau chiếu vào, ánh sáng chói người chiếu vào cô dâu xinh đẹp, như một ánh mặt trời tháng sáu, vô cùng tuyệt vời.

Quyên Tử mặc trên người một chiếc váy cưới đỏ, rất ít người mặc váy cưới màu đỏ hợp mắt, hầu như đều sợ tục khí, nhưng màu đỏ này mặc lên người Quyên Tử lại cực kỳ phối hợp.

Cả bộ váy được cắt may tinh xảo, từ phần eo trở xuống là lớp lụa mỏng tầng tầng sương mù, từng lớp từng lớp hạ xuống, giống như một ráng hồng lưu động, vừa đủ che kín chiếc bụng đã hơi nhô lên.

Hành động của cha Quyên Tử, Trần Quốc Hoa hơi chậm một chút, nhưng vẫn từng bước từng bước kiên chậm rãi mà kiên định đi về phía trước, cách bục kết hôn mấy bước xa, Tả Hồng gần như là không chịu được, đi xuống hai bước dắt tay Quyên Tử, khách khứa xung quanh đều cười ầm lên.

Hồ Quân xoa bóp trán, nói với Diệp Trì bên cạnh:

“Về sau ngàn vạn lần đừng nói mình là anh em của Tả Hồng, thật quá là mất thể diện”

Diệp Trì lại cười, mắt nhìn vợ con anh một cái, nói một câu:

“Sợ mất thể diện cái gì? Chỉ cần có vợ ôm ở trong ngực mình là được”

Rất lâu sau đó, Hồ Quân rốt cuộc phát hiện, những lời Diệp Trì nói quá mẹ nó có đạo lý.

53. Chương 53: Ngoại Truyện 2

Đứng ở trên ban công, Quyên Tử khẽ nhắm mắt lại, cả mặt cũng chạm với gió lạnh, từng mùi thơm ngát của cây cỏ cùng cảm giác ướt ươn, cảm giác vô hạn ngay bên tai tuyệt vời đến khác lạ.

Chợt trên người ấm áp, bị người từ phía sau ôm chặt lấy: “Quyên nhi, nghĩ gì thế? Ừ....”

Hơi thở của Tả Hồng sạch sẽ mờ mịt mang theo cảm giác quen thuộc. Quyên Tử giữ chặt bàn tay trên eo cô lại: “Không nghĩ cái gì, chính là cảm thấy cuộc sống này thật ra rất kỳ diệu, lần trước thời điểm chúng ta tới đây, chưa từng nghĩ có một ngày sẽ đến đây lần nữa, nhớ khi đó nơi này vẫn còn đang xây dựng dở dang, hiện tại em đã đứng ở trên ban công này rồi, cảm nhận gió mát sáng khoái, hơn nữa còn là anh và em”

Cánh tay Tả Hồng buộc chặt hơn, nhỏ giọng nói: “Nhưng lúc đó anh đã biết ngay, chúng ta sẽ như vậy”

Nói xong, thấp giọng cười: “Cô bé, mặc cho em chạy đến chân trời góc bể thì anh cũng biết em mãi mãi là vợ anh, tính ra thì chúng ta đã lãng phí rất nhiều thời gian”

Quyên Tử xoay người nhìn anh hồi lâu, không thể không nói, người đàn ông này thật rất tuấn tú, cho dù hai người đã kết hôn hai năm rồi, nhìn anh so với trước đó còn càng đẹp trai hơn một chút, anh tuấn khôi ngô, mặt mày sáng sủa.

Quyên Tử yêu anh nhất lúc anh cười có nếp nhăn trên khóe môi, người đàn ông này rất thích cô, cô biết, người đàn ông này không hề dễ dàng, cô cũng biết, vì anh yêu cô nên có thể làm mọi thứ, nhưng mà anh lại bị kẹp giữa cô và mẹ anh rơi vào tình thế khó xử.

Có lúc Quyên Tử cũng nghĩ, đây có lẽ chính là duyên phận đi, mặc dù cô có gia đình là chỗ dựa, mẹ Tả Hồng vẫn như cũ không thể nào thích cô, dĩ nhiên cô cũng thích thú gì bà mẹ chồng này, giống như Văn Kha nói: “yêu là chuyện của hai người, còn hôn nhân là sự dung hợp của cả gia đình”

Hơn nữa, Quyên Tử cảm thấy tình hình ngày càng khó chịu, muốn gia đình dung hợp quả thật là khó khăn. Quyên Tử cảm thấy, mẹ Tả Hồng là người không thể nhìn thấu, cô sinh hạ tiểu Quyên, bà không hài lòng, ghét bỏ con bé là con gái. Cái loại ghét bỏ đó, rõ ràng thể hiện không hề giấu diếm, khiến cho quan hệ mẹ chồng nàng dâu càng nặng nề.

Ngược lại, Tả Hồng mừng như điên, cô đã sinh con cho anh, không thể nào chịu đựng thêm gian nan gì nữa, lần đầu tiên khi nghe tiếng khóc của đứa bé, người mạnh mẽ như Quyên Tử cũng không nhịn được mà rơi nước mắt, tiểu bảo bối của nhà cô, nhảnh nhúm bé nhỏ nằm ở đó, mở đôi mắt ướt nhẹp, nhìn cô và Tả Hồng, Quyên Tử thật vô cùng cảm động a.

Đây là bảo bối của cô, chỉ hận không thể đặt con gái trong mắt mà thương yêu. Cô nằm ở phòng bệnh nhân mấy ngày, Tả Hồng cũng không để bảo mẫu chăm con, mà mỗi đêm nằm cùng con bé, đứa bé vừa khóc anh liền nghiêng người, ôm con bé lên, cho ăn sữa, thay tã, dụ dỗ, mọi chuyện vẫn kéo dài như vậy cho dù cô xuất viện về nhà

Bảo mẫu nhà cô nói: chưa từng gặp qua người đàn ông nào thương vợ con như anh, khiến cho trong lòng Quyên Tử nóng lên, đây chính là người đàn ông cô chọn.

Đối với mẹ chồng, Quyên Tử lựa chọn không quan tâm, thật là lão yêu bà trọng nam khinh nữ. Chỉ là mỗi lần có lễ bái hay muốn trở về Tả gia ăn một bữa cơm, Quyên Tử đều coi đó là khảo nghiệm tính khí cực hạn cùng kiên nhẫn của cô. Dù sao mỗi lần đều có Tả Hồng cố gắng làm thay đổi không khí, nên mọi thứ đều trôi qua tương đối tốt.

Cha chồng ngược lại rất tốt bụng, một người cao lớn nghiêm túc như vậy, lúc ôm cháu gái thì trên mặt đều cười lộ ra nếp nhăn, có lúc, Quyên Tử cảm thấy không phải là mẹ Tả Hồng trọng nam khinh nữ, mà là bài xích cùng cô ở chung một chỗ theo bản năng.

Nhưng mà, khoảng thời gian gần đây dường như có thay đổi tốt hơn, trong lòng Quyên Tử thở dài, vì người đàn ông này là người cô yêu, nếu như mẹ anh chịu thay đổi, cô cũng không cần quan tâm thỏa hiệp dụ dỗ mà hạ mình xuống, dù sao bà ấy cũng là mẹ Tả Hồng, chính là mẹ chồng của cô. “Lại muốn gì đây chứ?”

Cánh tay Tả Hồng từ phía sau vòng lên, nghiêng người, in một nụ hôn lên trán cô. Cánh tay Quyên Tử dờ lên, vòng chặt gáy anh lại gần, môi đi đến gần, nhẹ nhàng gặp nuốt môi anh, chậm chạp lại triển miên.

Khóe môi rơi vào phía sau tai anh, giọng nói tràn đầy hấp dẫn: “Em đang nghĩ, chúng ta có nên sinh một đứa bé nữa hay không?”

Trong mắt Tả Hồng lóe lên sự vui mừng, từ sau khi Quyên Tử nhà anh sinh con thì đều bận rộn.... giảm cân, sau đó lại là sự nghiệp, trước kia anh cũng biết yêu một cô gái mạnh mẽ như vậy, đời này anh cũng từng nghĩ sống cùng vợ con qua ngày.

Trong cuộc đời vợ anh, không thể thiếu sự nghiệp, hơn nữa cô ấy cũng thực sự là người con gái có năng lực, trong thời gian hai năm, từ tòa soạn báo làm đến đài truyền hình, nhà vợ anh cũng không phải là nghèo rớt mùng tơi, mà là một đại mỹ nữ quang vinh chói lọi, cô thường mời những nhân vật buôn bán nổi danh, làm thành một tiết mục rất được hoan nghênh.

Hào quang của cô, anh muốn giấu cũng không giấu được, anh chỉ cần làm người đàn ông sau lưng cô, ở thời điểm cô mệt mỏi để cô có thể dựa vào, mẹ anh nói, anh sống quá uất ức, thật ra thì mẹ anh không biết đây đều những thứ anh mơ mộng trước đây mà không có kết quả.

Ban đầu là đơn phương quán cô, cho tới bây giờ anh cũng không hi vọng xa vời là cô nhóc này sẽ yêu thương anh, sinh con dưỡng cái cho anh. Hôm nay đây anh đã có đầy đủ tất cả, hơn nữa, đây là vợ anh, là người anh yêu thương từ tận trong tim, cô vui vẻ trong ánh hào quang cũng luôn làm cho anh kiêu ngạo tự hào.

Anh muốn làm hòa hoãn sự căng thẳng của mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu, có lẽ sinh thêm một đứa con trai thì có thể giải quyết toàn bộ căng thẳng, nhưng anh không muốn để Quyên Tử phải chịu thêm bất cứ khổ sở nào nữa, có cô, có tiểu Quyên, cuộc sống của Tả Hồng anh không còn cần gì nữa.

Bây giờ Quyên Tử nhà anh nói ra như vậy, khiến cho anh đau lòng đứng lên: “Em không cần vì mẹ anh.....”

Anh chưa nói xong hết câu, Quyên Tử đã đưa tay che môi của anh: “Thật ra thì cũng vì bác, Mạc gia cần thêm tiếng cười của đứa nhỏ”

Tả Hồng kỳ quái đứng lên: “Mạc gia có ba người anh, sao phải dùng đến chúng ta?”

Quyên Tử nhìn anh cười hồi lâu, đưa tay vào vạt áo trước, nhẹ nhàng đi xuống.....

“Ừ.....A.....Quyên nhi, Quyên nhi.....”

Tả Hồng cảm thấy mình quả thật rất không có tiền đồ, đã sống với nhau lâu như vậy rồi, chỉ cần cô nhóc này dùng một chiêu này, anh vẫn như cũ không hề có sức chống cự.

Rút tay cô ra, khẽ cong người ôm eo cô, động tác nhanh chóng.....

Một hồi trời đất quay cuồng, Quyên Tử đã nằm trên giường lớn, áo ngủ rộng mở, dáng vẻ Tả Hồng gấp gáp, khiến cho Quyên Tử không khỏi cười khanh khách ra tiếng.

Tả Hồng mất mặt, cắn răng trực tiếp làm tới: “Yêu tinh, dám cười nhạo chồng em, xem anh thu thập em như thế nào.....”

Sau một giây ấy, anh lại bị Quyên Tử cười trên người, Quyên Tử hí mắt nhìn anh, đẩy cánh tay rồi ren của anh, đưa tay kéo dây áo ngủ của mình ra, ánh mắt nhìn xuống phía dưới, lướt qua, trong mắt xẹt qua một tia ánh sáng kích tình.... chậm rãi gỡ mông.... ngồi lên....

Chút lý trí còn sót lại của Tả Hồng là: “Cô nhóc này ở trên giường vẫn như cũ không để cho anh chiếm quá nhiều thượng phong a.”

54. Chương 54: Ngoại Truyện 3: Dự Mưu

Thời tiết giữa hè, cây cối xanh um, khu biệt thự ngoại ô yên tĩnh tốt lành, từ trên cây ven đường thỉnh thoảng có tiếng ve kêu, từ sau giữa trưa mùa hè, tiếng ve kêu này thêm vào chút sức sống, trong một biệt thự màu trắng, chợt truyền đến âm thanh thanh thúy mềm mại:

“Diệp Hồng Kỳ, cậu mau đứng lên, mau đứng lên, cậu nhìn thấy không, bên kia, bên kia, trên cái cây đó”

Một tay Diệp Hồng Kỳ dút trong túi quần, một tay che nắng hí mắt lại, ngẩng đầu tìm cả nửa ngày, rốt cuộc ở cách lá cây gần nhất, thấy được “cái đó” nằm ở phía trên không nhúc nhích, gần như là lẫn vào màu của chiếc lá cây khô.

Diệp Hồng Kỳ cũng không hiểu, con nhóc này làm sao lại lẩn trốn như vậy, một lá sai khiến làm thế này, một lát lại sai mình làm cái khác, hơn nữa cha con nhóc này, chú Tả mỗi lần nhìn anh đều dùng ánh mắt gì đó, nói với ông nội gì mà, đúng rồi, cấp bậc kẻ địch cùng một dạng, chỉ sợ anh đem tiểu Quyên nhà chú làm hỏng

Diệp Hồng Kỳ quét mắt nhìn con nhóc đứng dưới tàng cây, khuôn mặt gấp gáp, như trái táo hồng hồng, hai mắt thật to, đôi môi màu hồng nhạt khẽ giương, giống như cánh hoa nhỏ nở rộ trong vườn, tóc dài đen nhánh, xõa xuống, thật vô cùng xinh đẹp.

Trên đầu mang theo một chiếc nơ cài tóc hình con bướm màu xanh dương, mặc một chiếc váy lụa mỏng màu xanh dương, trên váy có một đóa hoa hồng màu lam thật to, tất trắng, giày cũng màu xanh dương nhạt, đứng ở nơi đó, giống như một tiên nữ trong chuyện cổ tích.

Diệp Hồng Kỳ thích nhất một người, chính là dì Quyên Tử, trong lòng cậu, dì Quyên Tử luôn xinh đẹp, lợi hại như vậy, có thể nghĩ ra rất nhiều cách giải quyết khó khăn gặp phải, cũng sẽ không giống như cha cậu, luôn giành mẹ với cậu.

Sau này đi học, thầy giáo yêu cầu làm bài tập làm văn, đề bài là lý tưởng của tôi, Diệp Hồng Kỳ viết là: lý tưởng của tôi là cưới dì Quyên Tử làm vợ.

Lúc ấy chủ nhiệm lớp đọc xong, trực tiếp mời mẹ cậu đi trường học uống trà, về sau mẹ cậu rất nghiêm túc hỏi:

“Tại sao muốn cưới dì Quyên Tử làm vợ?”

Diệp Hồng Kỳ đương nhiên nói:

“Bởi vì dì Quyên Tử xinh đẹp thông minh, hơn nữa còn siêu cấp lợi hại”

Lúc ấy cha cậu nghe được, cười to nói:

“Con xem một chút chú Tả của con, nếu như tương lai con giống như chú ấy, cha cũng không phản đối, ha ha”

Diệp Hồng Kỳ không khỏi nghĩ tới chú Tả, nhà chú Tả không giống nhà cậu, mẹ cậu luôn luôn ở nhà cùng cậu và cha, còn chú Tả lại ở nhà, còn dì Quyên Tử lại thường không ở nhà.

Mẹ nói dì Quyên Tử rất bận, trên tivi, ngược lại thường nhìn thấy dì Quyên Tử hơn. Thật ra trước kia chú Tả cũng rất thích cậu, chính là sau khi dì Quyên Tử sinh tiểu Quyên mới bắt đầu thay đổi.

Mỗi lần chú Tả nhìn cậu, Hồng Kỳ đều cảm thấy rợn cả tóc gáy, cái từ này cậu mới học, không biết dùng chỗ này có đúng không.

Tóm lại dì Quyên Tử rất bận, có lúc chú Tả cũng sẽ đi công tác, tiểu Quyên sẽ sống cùng trong nhà cậu, cậu sẽ dắt con nhóc này đến xe trường học, sau đó đưa con bé đi nhà trẻ, tiểu Quyên học cạnh trường tiểu học của cậu.

Sau khi tan học, mẹ sẽ đón hai người về nhà, có lúc Hồng Kỳ cũng cảm thấy tiểu Quyên có lẽ là em gái của cậu, sau đó có một lần nghe lén thấy mẹ và dì Quyên Tử nói:

“Hồng Kỳ muốn lấy cậu làm vợ, nhưng mà cả nhà mình buồn cười náo loạn một hồi lâu, có lẽ thằng bé nói không chính xác mà là muốn cưới tiểu Quyên nhà cậu”

Từ đó về sau, không biết có phải là ảo giác hay không, Hồng Kỳ cảm thấy chú Tả luôn âm thầm nhìn cậu, hơn nữa cũng không thích tiểu Quyên chơi cùng cậu.

Cậu và cha nói chuyện này một cách bí mật, cha buồn cười sờ đầu cậu:

“Chú ấy chỉ là sợ con gạt đi trái tim nhỏ của cục cưng bảo bối nhà chú ấy thôi”

Sau đó Hồng Kỳ hoảng hốt hiểu ra, chú Tả là sợ cậu cướp đi tiểu Quyên, Diệp Hồng Kỳ bĩu môi, thời điểm mấy người bọn cậu cùng nhau chơi đùa, đều gọi tiểu Quyên là tiểu ma nữ, ngoài mặt khéo léo, nhưng trong bụng đều là giở trò xấu.

Nhưng lúc này, sau buổi trưa, ánh mặt trời xuyên qua lá cây, rơi nhẹ nhàng trên người cô bé, nụ cười xinh đẹp, làm cho người ta hoa mắt.

Diệp Hồng Kỳ cũng không biết có gì không đúng không, chà sát cánh tay bò lên, tay vừa muốn với tới “cái đó” thì “cái đó” khẽ vỗ cánh bay đi, khuỷu tay Diệp Hồng Kỳ không cẩn thận đụng phải tổ ong vò vẽ bên cạnh cây kia, vù vù.....

Chuyện như vậy cả đời này Diệp Hồng Kỳ cũng không thể quên, thật lâu sau này, khi cậu thật sự đã cưới cô nhóc này làm vợ, cậu vẫn hỏi cô:

“sao lúc đó em thật bướng bỉnh như vậy, bắt anh trèo lên cây bắt ve sầu”

Cô nhóc nằm trong ngực cậu, nở nụ cười ha ha ha, nghiêng nghiêng đầu nói:

“em nói cho anh biết nhé! Mẹ em trước đây có nói, năm đó cha và mẹ ở dưới gốc cây kia cũng bắt đầu tình yêu, mẹ nói, cây đó là cây nhân duyên, chỉ cần bé trai trèo lên, nhất định sẽ yêu cô bé đứng dưới tàng cây kia”

Diệp Hồng Kỳ mặt đầy vạch đen:

“Em là ử mưu trước”

Tiểu Quyên nhi quất quất cái miệng nhỏ nhắn, cứng cổ:

“Dĩ nhiên, anh là Hồng Kỳ của em a! Từ nhỏ em đã biết rồi”

“Cho nên nói khuê nữ nhà Quyên Tử mạnh mẽ hơn so với Quyên Tử ha ha ha!!!)

—————oOo—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-dung-cam-cua-quyen-tu>